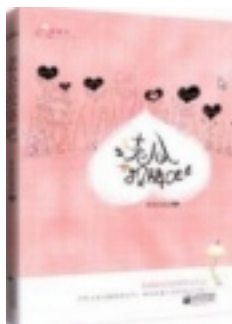

Ông Xã, Đầu Hàng Đi

Contents

Ông Xã, Đầu Hàng Đi	1
1. Chương 01 - 02 - 03	2
2. Chương 04 - 05	6
3. Chương 06 - 07	12
4. Chương 08 - 09	19
5. Chương 10 - 11	26
6. Chương 12 - 13	33
7. Chương 14	39
8. Chương 15 - 16	44
9. Chương 17 - 18	52
10. Chương 19 - 20	61
11. Chương 21 - 22	69
12. Chương 23	77
13. Chương 24 - 25	82
14. Chương 26 - 27	91
15. Chương 28	99
16. Chương 29	103
17. Chương 30	108
18. Chương 31	113
19. Chương 32 - 33	118
20. Chương 34 - 35	126
21. Chương 36 - 37	134
22. Chương 38	142
23. Chương 39	146
24. Chương 40 - 41	152
25. Chương 42	162
26. Chương 43 - 44	168
27. Chương 45 - 46	176
28. Chương 47 - 48	184
29. Chương 49 - 50	194
30. Chương 51	202
31. Phiên Ngoại 1 - 2	208
32. Phiên Ngoại 3 - 4	216
33. Phiên Ngoại 5	225

Ông Xã, Đầu Hàng Đi

Giới thiệu

Cô —con người đầy tục khí, tôn thờ tiền bạc, tình cờ trở thành nhà giàu mới nổi— Hạ Tiểu Hoa, kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-dau-hang-di>

1. Chương 01 - 02 - 03

Chương 1: Hôn nhân là cái gì?

Ta vọt tới trước mặt Diệp Hy, một phen kéo kéo tay áo hắn, lớn tiếng ồn ào: “Lão nương muốn gả cho người!”

Diệp Hy ngồi ở ghế sofa êm ái, hoàn toàn xem nhẹ thô lỗ của ta, phi thường cau mày còn làm ra vẻ thật sự nói: “Hạ Tiểu Hoa, tôi không thích cô!”

Nước mắt của ta thiếu chút nữa mà hùng dũng phun ra, này cũng có điểm quá trực tiếp đi. Ta dùng sức chín trâu hai hổ túm túm, tưởng đem hắn kéo gần đến chính mình một chút, kết quả hắn không chút sứt mẻ, ta còn bị kéo nghiêng về phía trước, cầm suýt chút nữa đụng phải đỉnh đầu hắn.

Ta khó khăn lắm mới ổn định được chính mình, cảm thấy có chút dọa người. Quên đi, dù sao cũng là hiệu quả đều giống nhau, bỏ qua khoảng cách, lại học mớ cầu huyết tình tiết của Tiểu Ngôn, tới gần hắn: “Em mặc kệ, dù sao cũng là em yêu anh!”. Hắn nhưng là người ta thâm mến ba năm, mối tình đầu hồn nhiên tốt đẹp, huống chi bộ dáng còn chọc người như vậy, đúng là cầm thú a!

Ta liều lĩnh sẽ bá vương ngành thượng cung. Diệp Hy vươn một bàn tay, nắm cái móng vuốt không lưu tình chút nào chụp vào mặt của ta, cái đầu xuyên thấu qua kẽ hở ngón tay nhìn ta cường hôn bất thành miệng bị hắn ép đến biến hình: “Cô giữa trưa ăn canh rau hẹ bánh treo lại không đánh răng đi!”

Ta kháo người, đại gia! Ta xác định chính mình cứ như vậy mắng tới. Đáng tiếc thân bất do kỷ, mặt bị mỗ nam nắm giữ không chút lưu tình, đành phải như cương thi xuất hiện phản ứng sinh lý, móng tay dài quá người, thân hình vụn vặt liều mạng đi tới phía trước. Cuối cùng bị Diệp Hy ghét một phen đẩy ra: “Đi đánh răng!”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Em KHÔNG!”

“Đánh răng, tôi liền kết hôn với cô!”

“Nói gì em cũng không đánh!... Gì, anh vừa nói gì?”

“Không đánh thì thôi.” Diệp Hy đứng lên phẩy tay, ta chạy nhanh từ đằng sau ôm cổ hắn: “Đánh, đánh, lập tức đi đánh răng!”

Vì thế trong thành nổi tiếng tục nữ, nhà giàu mới nổi Hạ Tiểu Hoa, bởi vì đánh răng, đã thật sự đuổi kịp cột trụ vững vàng của xã hội thượng lưu_cực phẩm nam nhân đời thứ ba của Diệp gia-Diệp Hy, KẾT HÔN!

Chương 2

Cho nên mới nói, nhân sinh a, đơn giản chính là một bữa cơm trộn lẫn, hoặc là trộn lẫn cái có thể làm cho chính mình ăn cơm no_ lão công! Đương nhiên, bộ dạng lão công do chính thân mình lựa chọn lại càng làm cho người ta ăn ngon miệng hơn!

Mỗi tổng biên tập tạp chí nổi danh Danh Viện đích thân phỏng vấn “chim sẻ hóa phượng hoàng”- đồng chí Hạ Tiểu Hoa, người vừa mới được gả vào cửa nhà giàu Diệp gia, sau khi nhận được câu trả lời như thế, lập tức ngộ đạo, đem làm cách ngôn cho tạp chí Danh Viện, mỗi một kỳ xuất bản đều in thành đại tự đem xếp lên trang nhất.

Có cái gì bì được với tục nữ thích khoa trương Hạ Tiểu Hoa sao? Hẳn là việc được gả vào nhà giàu có trong các nhà giàu có là ví dụ hết sức thuyết phục đi.

Trong vòng xoáy của xã hội thượng lưu, Hạ Tiểu Hoa là một cây con tồn tại hết sức đặc biệt. Muốn nói tiêu tiền như nước, không nhiều người so được với nàng, bằng chứng ư? Người ta có tiền. Ai bảo người ta là nhà giàu mới nổi đâu. Có người nói, Diệp tam công tử vì nàng, cố ý một lần nữa mở cửa biệt thự của hai người ở lưng chừng núi, đem phòng quần áo mở rộng thêm gấp 50 lần, ngay cả ga-ra cũng đem trưng dụng, khó khăn lắm mới đáp ứng đủ loại trang phục rườm rà của Hạ Tiểu Hoa.

Nếu ngày nào đó người xem thấy một chiếc Rolls-Royce rực rỡ sắc hồng Hello Kitty, sáng lấp lánh như kim cương đang lướt vèo vèo trên đường cái, kia tuyệt đối là xe riêng của Hạ Tiểu Hoa.

Nếu ngày nào đó Versace hoặc LV hoặc Hermes thật sự không tìm thấy một món đồ nhân ngày lễ kỷ niệm hoặc số lượng vô cùng có hạn, nhất định trong phòng quần áo của Hạ Tiểu Hoa sẽ xuất hiện bóng dáng chúng.

Nếu nói trên thế giới có một gian viện dưỡng lão siêu huy hoàng mở ra ở Đức, trong đó có một lão nhân gia ngày ngày an nhàn thảnh thơi nhắm nháp hoa quả tươi ngon nhập khẩu, khẩu phần ăn luôn là của khách sạn năm sao, lại có một đội ngũ bác sĩ gia đình chuyên chăm sóc sức khỏe. Vị này không ai khác chính là quản gia đã về hưu của Hạ Tiểu Hoa.

Hạ Tiểu Hoa khoa trương đến mức như vậy, coi như chưa từng có ai đuổi kịp nàng. Nhóm danh viện* có thể đứng rống to: “Thiệt, nàng trừ bỏ tiền, cái gì cũng không có! Khinh bỉ!”

*danh viện: theo baidu, danh viện là từ ngày xưa dùng để chỉ những người thuộc nữ giới (vợ, con gái) trong các nhà quyền quý, ngày nay thì để nói về những người phụ nữ có danh vọng có địa vị trong xã hội. Từ này có nguồn gốc phương Tây, vốn để chỉ con gái nhà giàu có tham gia vào các hoạt động giao tế chốn quý tộc nhưng không có tước phong (ví dụ như công chúa, bá tước phu nhân, công nương, hầu tước tiểu thư các loại) do không có dòng máu quý tộc trong người.

Đáng tiếc, công kích như vậy cũng chỉ đến trước khi Hạ Tiểu Hoa gả vào Diệp gia thôi.

Ba năm trước, Hạ Tiểu Hoa chỉ có tiền, nhưng hiện tại nàng không chỉ có tiền mà có thêm cái quyền thưởng thức soái lão công, thật thích a!

Vì thế, nhóm danh viện lại có thể một bên hắt ngã cái chén một bên khinh bỉ: “Thiệt, đều là thời đại nào, nữ nhân cũng phải tự tạo sự nghiệp riêng!”

Hạ Tiểu Hoa đọc sách không trôi, đầu óc hơi có phần ngốc nghếch, bạn học cùng lớp tiểu học cũng không thấy nàng học toán đủ tiêu chuẩn. Nhưng Hạ Tiểu Hoa không sao cả, người ta học là trang phục tạo hình thiết kế nha!

Tốt nghiệp xong thì kết hôn, kết hôn xong lại tiêu khiển bằng cách làm trang phục tạo hình cho các đoàn làm phim. Hạ Tiểu Hoa cái khác không nói làm gì, nhưng chính phương diện này là hoàn toàn có năng lực. Phàm là nàng muốn mượn quần áo, vô luận là cái gì thương hiệu cái gì giá cả, chỉ cần nàng đưa ra danh thiếp VIP, không gì là không mượn được. Đương nhiên rồi, vị nào lại cư nhiên dám đắc tội một đại hộ khách (khách hàng lớn) như vậy? Huống chi nhà riêng của đại hộ khách này giống như một kho hàng đường như cái gì có đều có, còn không ngừng mua thêm.

Trong từ điển của Hạ Tiểu Hoa, không có hai từ ‘dự toán’. Tìm nàng thiết kế phục sức, chỉ có thể nói cho nàng ý tưởng, không thể nói đến giá cả. Phàm đã là nàng thiết kế gì đó, hết thấy đều hoa lệ tinh xảo, có thể nói là tinh phẩm. Có thể không là tinh phẩm được sao, tiền nào của ấy hết. Những nhà làm phim nhỏ

không có khả năng mời được Hạ Tiểu Hoa, có thể đủ khả năng phải những nhà sản xuất lớn mới xứng với những thiết kế đặc sắc, hoàn mỹ của nàng. Vì thế đã dần hình thành thói quen, phàm là đại chế tác, nhất định nhớ tới kim bài tạo hình Hạ Tiểu Hoa. Có thể mời được đến nàng, cũng đồng nghĩa với đoàn làm phim từ nay không phải ăn hương uống lạt mà chuyển sang những ngày sống thần tiên.

Ngẫm lại, ai có thể mang theo 8 cái trợ lý chỉ huy toàn bộ tổ làm phim, ở chốn hoang sơn dã lĩnh tránh nóng mà chui vào xe Lincoln ăn kem ly dâu? Lại ai có thể tùy ý mang theo đầu bếp Trung Quốc đi theo tổ kịch xuất ngoại đến Âu Mỹ đâu?

Tự nhiên, hợp tác cùng nhà đại chế tác có lợi ích vô cùng lớn là giải thưởng liên quan cũng lĩnh không ít. Cho nên nói, Hạ Tiểu Hoa ở giới tạo hình, tuyệt đối là người thành công nổi bật trong các người thành công.

Cho nên lại nói, một người có được tiền tài, soái lão công cùng với sự nghiệp thành đạt, hẳn phải là danh viện trong giới thượng lưu đi. Cổ tình, Hạ Tiểu Hoa không phải là danh viện, ngay cả một chút cũng không có, nàng là, không hơn không kém cực kỳ không phẩm, trước chưa có ai, sau cũng chưa từng xuất hiện.

Như vậy, một vị nhà giàu mới nổi bây giờ đã trở thành tâm điểm ngắm nhìn cho bát quái truyền thông. Đương nhiên, những việc liên quan đến gia thế, việc làm, thói quen từ trước đến nay của Diệp tam thiếu gia cũng được cho lên sàn!

Đến tốt cùng, phong lưu mỹ mạo, thưởng thức cao nhã, là thần tượng hoàn hảo trong mắt biết bao danh viện thực nữ, đại boss đương nhiệm của tập đoàn Diệp thị- Diệp tam công tử, vì sao lại như trúng phải sét đánh, liền cười ‘tám gậy tre đánh không tới một thuyền’ Hạ Tiểu Hoa đâu?

Vì sao? Vì sao? Vì sao a?????????

Chương 3

Thế giới này, còn có người bị được với Diệp Hy không biết xấu hổ trong giới thượng lưu sao? Đáp án là: không có.

Đừng nói Hạ Tiểu Hoa ta ăn nói bừa bãi, ta nói nhưng đều có căn cứ cả.

Ta vọt tới trước tầng cao nhất của tập đoàn Diệp thị, vừa bước ra khỏi thang máy, chỉ thấy nữ thư ký bộ dáng xinh đẹp động lòng người nhưng sắc mặt có vẻ xanh xao, chấn động đứng lên từ sau bàn thư ký, liềm mạng hướng ta vọt tới, tiếng nói ngọt ngào nhu tình vang lên giữa một loạt tiếng ồn phía sau: “Hạ tiểu thư, ngài đợi một chút, ta thay ngài thông báo một tiếng!”

Ta đứng ở cửa thang máy dùng cổ ra sức lắc phải lắc trái, căn bản còn không đợi nàng tới trước mặt, một bên ra sức chạy, một bên thuận tay đẩy nàng ra, khéo mắt dư quang thoáng nhìn ở đằng sau nàng không ngừng xoay vòng 360 độ. Vừa đến cửa văn phòng, nhắc chân dùng một cước đá bay cánh cửa đang khép hờ, hướng bên trong rống to: “NND, Diệp Hy! Đem hồ ly tinh giao ra đây cho ta!” Ta tức giận quá mức, giọng cũng không hề nhỏ.

Chút chút, nguyên nhân do trợ lý vô cùng nhiều!

Sáng sớm đã bị liên hoàn cước điện thoại từ trợ lý số một đến trợ lý số 7 điên cuồng gào thét đem ta đánh thức không thương tiếc, nói là đều nhận được bát quái điện thoại cho biết có người chụp được ảnh Diệp thiếu gia sáng sớm tỉnh mơ một mình ra sân bay đón người, đối phương là siêu cấp người mẫu Phương Lâm Lâm, hỏi ta về việc này ta có hay biết gì không?

Cuối cùng, trợ lý số 8 cho một nhát chí mạng, tổng kết chắc chắn rằng: “Hạ Tiểu Hoa, người đừng cho là việc không đáng lo. Diệp tam công tử từ trước đến nay cực kỳ ít lên tiếng, làm sao có thể biết rõ Phương Lâm Lâm sáng sớm ngay cả lái xe, thư ký cũng không mang, tự mình chạy ra sân bay đón đón đưa đưa? Gian tình! Khẳng định là có gian tình!”

Trên thế giới này, còn có việc gì có thể so được với việc bị tám trợ lý đang trong trạng thái phấn khích cực độ vây quanh thúc giục không kể thời tiết đâu?

Ta cuối cùng bị JQ (gian tình) kia đâm vào đến run run, nhất thời đem nộ khí rời giường, điên cuồng hét lên một tiếng chụp lấy điện thoại liền vội vàng tới bắt J.

Trong văn phòng trừ bỏ Diệp Hy, mọi người đều đem ánh mắt khinh thường gắt gao bắn về phía ta. Ta nhìn xung quanh một vòng, trừ bỏ mấy ánh mắt lãnh ngạo cùng khinh thường chuyển hóa thành khinh bỉ, tuyệt không thấy bóng dáng Phương hồ ly.

Diệp Hy thực ra rất bình tĩnh, nhượng mảy một cái, tâm tình rất tốt hướng ta hỏi: “Như thế nào, sáng sớm đã có hứng thú như vậy chạy đến đây xem người mẫu?”

Đây là châm chọc, trắng trợn châm chọc!!!

Ta giận, một cước thẳng đến ghế sofa, một vị nguyên lão sợ tới mức vốn đang hảo hảo bày ra trạng thái khinh bỉ bỗng đứng ngồi im không tiếng động, chỉ dám chảy nước mắt, cái miệng liêu mạng dịch về phía bên cạnh, thẳng tới khi không thể dịch được nữa mới bắt đầu dẽ dẽ dừng tay.

“Diệp Hy, anh xem như thừa nhận?” Ta chất vấn, không cần thận liếc đến một người đang rón rón rén quay số điện thoại, lập tức một chương chụp lấy ghế sofa bên cạnh bàn trà, chỉ nghe ‘oành’ một tiếng nổ: “Lương quản lý, ông dám gọi điện thoại cấp Diệp lão đầu thử xem! Tôi thề, nguyên rửa nữ nhi nhà ông cả đời cỡ A!”

Một phòng nguyên lão nhất thời hiện ra bộ mặt cùng tư thế vô cùng vụn vặt, Lương quản lý vừa bị điểm danh về mặt oán giận đem điện thoại cất vào trong túi, phi thường ôn nhu đối với người bên cạnh giải thích: “Nha đầu đó là A+, tuyệt đối không phải A!”

Diệp Hy bình tĩnh nhìn ta khi dễ mấy bảo bối cấp cao của hắn, yên lặng không lên tiếng.

Cuối cùng còn có điểm nhân tính.

Diệp lão đầu, cũng chính là cha chồng vạn ác của ta, đại boss tiền nhiệm của tập đoàn Diệp thị, là địch nhân chung duy nhất của ta và Diệp Hy.

Lão nhân kia luôn luôn không đợi gặp ta, ta cùng Diệp Hy muốn kết hôn, hắn tận tình khuyên bảo trong 3 tiếng đồng hồ muốn dập tắt ý niệm muốn kết hôn cùng Diệp Hy trong đầu ta, ta thật sự không chịu nổi, đứng một bên ngủ gà gật. Mộng đẹp đang đến, bỗng bên tai ưnh một tiếng thú rống đánh thức, chỉ thấy Diệp Hy khinh phiêu phiêu một câu: “Đôi ta đã đăng ký.” Bên trong, quả trứng (gây như kiểu batoong) run run, lệ nóng tràn đầy.

Phong cảnh biệt thự lưng chừng núi bỗng đứng trở nên giống một bức tranh trắng sương lạnh lẽo, rước lấy một đám người hầu vây xem, mơ hồ nghe được trong đám có người cảm thán: “Lão Diệp tiên sinh quả thực là thủy tinh tâm a!”

Sau hôm đó thủy tinh tâm đại nhân liền oán giận chuyển ra khỏi biệt thự, tuyên bố chỉ cần có ta ở đó, hắn sẽ không về.

Lại sau đó, hắn chân trước vừa mới bước đi, phi thường bất hiểu Diệp tam công tử chân sau liền đem hết thấy phòng ngủ, thư phòng của thủy tinh tâm lão nhân gia biến thành phòng giữ quần áo của ta. Một bên ép buộc còn một bên mỉm cười, Hạ Tiểu Hoa, ta đã xem qua báo cáo khám sức khỏe trước khi kết hôn của người rồi, người khẳng định sẽ so với hắn không chết sớm.

Lại lại sau đó, ta chỉ có thể từ vô tội đến phải phụ trách tổng kết: “Dựa vào số người điên thấy được bao năm qua, ta chưa thấy có ai điên được như hắn!”

Lại lại lại sau đó, thủy tinh tâm đại nhân phát hiện chính mình mất đi một chỗ dựa, từ nay về sau lấy việc chia rẽ hôn nhân của nhi tử làm mục đích theo đuổi tuổi già.

Nhưng chẳng cần lời nguyên rửa của thủy tinh tâm đại nhân, ta cũng có mục đích về già của chính mình.

Ta lại đem bàn trà chụp rung trời: “Anh nói, anh nói, anh nói, anh nói, anh sáng nay có phải hay không đi đón máy bay?”

Ta hốc mắt đều đỏ, gả cho Diệp Hy ba năm, hắn còn cho tới bây giờ không có tiếp nhận ta đâu. Này rõ ràng, không phải JQ thì là cái gì?

Diệp Hy mím môi, không nói chuyện. Bên cạnh mấy nguyên lão thức thời lập tức đứng lên cáo từ. Một bên lướt qua người ta, một bên hướng ta mắt tròn trắng.

Ta không quan tâm, chỉ nhìn chăm chăm Diệp Hy.

Bọn người đi hết, hấn mới đứng lên, lôi ngăn kéo lấy ra một cái bàn chải đánh răng mới đưa cho ta: “Hạ Tiểu Hoa, mau đánh răng, còn không có ăn cái bữa sáng đi! Tôi mang cô ra ngoài ăn!”

Ta ngẩn người, cảm thấy cổ họng nhất nhất nghẹn.

Diệp tam công tử, cho tới bây giờ chỉ có thời điểm không muốn trả lời, mới có thể ngoảnh đầu đi nơi khác. Cũng cho tới bây giờ, chỉ khi đối mặt với sự thật hấn mới không muốn trả lời.

Hấn từ trước tới nay luôn khinh thường việc lấy lòng ta, trừ phi là hấn đuối lý.

Làm sao bây giờ? Tuy rằng vẫn biết ăn xong rau hẹ bánh tẻo đánh răng đối lấy hôn nhân là không bền chắc, nhưng là, thật sự bắt J, ta nên làm cái gì bây

giờ?

Ta cố gắng dùng sức thanh thanh cổ họng, nhưng thế nào cũng thấy dường như có cái gì mắc nghẹn lại.

Ta hít sâu, lại thanh, vì thế ta nghe thấy chính mình thanh âm phát ra: “Diệp Hy, chúng ta ly hôn đi!”

2. Chương 04 - 05

Diệp Hy ngẩn người, trên mặt hiện lên một chút kinh ngạc: “Lý do?”

“Anh bị phóng viên giải trí chụp được ảnh đi đón máy bay.” Ta giận, xem người còn chối.

“Ồ”. Hấn lại một lần nữa ngồi trở lại ghế dựa, nhấc tay ấn nút gọi thư ký: “Đem tạp chí bình thường cô vẫn lưu hết thả mang vào đây!”

Mỹ nữ thư ký ở điện thoại cà lăm: “Tổng... tổng... tổng... tổng... giám đốc!”

Trong lòng ta mạnh mẽ theo bốn chữ của nàng đánh bốn vọt. Âm thầm may mắn nữ thư ký kia không dùng ngôn ngữ công cộng.

Diệp Hy nhưng là không có đủ nhẫn nại giống ta, căn bản không nghe mỹ nữ thư ký nói hết một lời, đã muốn thuận tay ấn kết thúc cuộc trò chuyện.

Mỹ nữ thư ký lao đến như bay, trên tay cao ngất tập tuần san Bát Quái, thiếu chút nữa che mắt nhìn không thấy đường. Ta hảo tâm muốn giúp nàng ôm lấy một nửa vào trong lòng, muốn đưa cho Diệp Hy. Hấn cũng rất tiêu sái khoát tay chặn lại: “Cô cầm đi, dù sao cũng đều là mấy bức ảnh liên quan đến đức hạnh của cô. Bất quá cô yên tâm, tuy rằng cô thường xuyên bị chụp, tôi cũng không tính muốn cùng người ly hôn.”

Ta trừng lớn mắt: “Anh, anh, anh, anh...” Đó quả thực là tìm đúng thời điểm để đổ lỗi mà.

Quay đầu, lấy ánh mắt giết người liếc phía mỹ nữ thư ký của hấn. Nha, ác cũng quá thú vị rồi, cứ nhiên dám thu thập tuần san Bát Quái về đại boss.

Mỹ nữ thư ký mang theo biểu tình ngượng ngùng, khuôn mặt đã hồng lên như trái táo, Diệp Hy lại vung tay lên: “Cô ra ngoài trước đi!”

Mỹ nữ thư ký vẫn như cũ ngượng ngùng đi lui ra ngoài.

Nha ta chịu không nổi kẻ hay tìm người khác đổ lỗi, ta quả thực chịu không nổi kẻ hay tìm người khác đổ lỗi, ta thống hận nhất là kẻ hay tìm người khác đổ lỗi!

“Diệp Hy, em gả cho người ba năm, anh hằng năm không về nhà em nói anh sao? Anh ngủ phòng phòng đông em ngủ phòng nam, em bá vương anh sao? Em ngay cả số điện thoại tư nhân của anh, em cũng bức người cho ta sao? Anh dựa vào cái gì, dựa vào cái gì đi đón máy bay?” Ta càng nói càng ủy khuất, hấn

không chỉ đi đón máy bay, mà còn là công khai trước công chúng, nha khẳng định là mối quan hệ không rõ ràng mới không dám nói cho ta biết.

Kháo, cái gì thế giới! Lão nương không phải cỡ C, nhưng tốt xấu gì cũng là cái nhà giàu mới nổi. Kết hôn ba năm ta còn không có cơ hội thịt bò* cái tiểu thân thể tuần tú của hần đâu, rất đáng xấu hổ, đón máy bay quả thực rất đáng xấu hổ!

*nguyên gốc là ngư nhục (thịt cá): coi người như cá với thịt, vì thế nên gọi sự hà hiếp, hiếp đáp người khác là thịt cá.

Nhưng ko hiểu sao trong bản convert lại dịch là thịt bò, với lại ta cảm thấy để như thế này hay hơn.

“Em mặc kệ! Dù sao, Em muốn ly hôn!”

Diệp Hy vừa nghe ta nói xong liền gật đầu, sắc mặt làm thành một bộ tâm tình vô cùng tốt, lại ấn lên điện thoại: “Đem toàn bộ lật sư của tôi hết thảy mang lên phòng họp tầng cao nhất, cho bọn hần 15 phút, mang theo đầy đủ văn kiện, phụ nhân của tôi muốn ly hôn.”

Một phen nói cực kỳ lưu loát, ngay cả một chút ngập ngừng đều không có, thời điểm ấn hạ kết thúc cuộc gọi dường như khóe miệng còn lóe lên chút mỉm cười xinh đẹp. Tâm địa còn vô cùng tốt đem bàn chải đánh răng đưa đến cho ta: “Lại đây, đánh răng đi rồi chúng ta hảo một phen đem hôn nhân cắt đứt!”

Này này này này này này này.....

Này căn bản chính là một cái âm mưu, Diệp Hy này chắc chắn là gian thương âm mưu!

Hần hần hần hần hần hần hần hần hần hần.....

Hần kỳ thật, đã sớm có ý định ly hôn đi!

Ta triệt để xông tới, hung hăng hướng Diệp Hy đang nắm cái bàn chải đánh răng đá đi: “Anh mới đánh răng đâu? Cả nhà anh đều đi đánh răng đi!”

Diệp Hy vung bàn chải đánh răng trong tay, một bên tránh đi thế tiến công điên cuồng của ta, một bên hướng ta bình thản như là nói chuyện phiếm: “Hạ Tiểu Hoa, cả nhà tôi còn không chưa cô sao? Đáng tiếc, cô bây giờ lập tức không phải là người nhà của tôi!”

Ta điên cuồng hét lên một tiếng, hướng Diệp Hy xông đến, NND (tiếng chửi thề), hôn nhân này lão nương quyết định rồi, đi con mẹ nó mỗi tình đầu tốt đẹp!

“Lão nương không cần anh phải nuôi tôi! TMD, lão nương là nhà giàu mới nổi!”

*(TMD: mẹ nó)

Đúng vậy, lão nương là một cái có cốt khí của nhà giàu mới nổi!

Đáng tiếc ta cả người phát ra cốt khí, 15 phút sau liền tiêu tán không thấy bóng dáng tăm hơi!

Ta giương miệng, nhìn đoàn luật sư chậm chậm tiến vào ôm theo một đồng văn kiện, lại còn có đại luật sư của Diệp Hy ôm trong lòng một thứ như bảo bối, đó chính là di chúc của lão cha ma quỷ nhà giàu mới nổi của ta.

“Tôi, một xu cũng không có?” Ta nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Diệp Hy.

“Đúng vậy, Hạ tiểu thư. Dựa theo lệnh tôn cùng Diệp tiên sinh hiệp nghị, Diệp tiên sinh chỉ cần cùng ngài đăng ký kết hôn, tất cả cổ phiếu, quỹ, 206 cái tài khoản cùng tiền mặt, danh nghĩa sở hữu xí nghiệp đều thuộc về quyền sở hữu của Diệp tiên sinh và tập đoàn Diệp thị.” Luật sư A vô cùng vui vẻ cướp lời.

“Nói vậy! Lão ba của ta khi nào thì hiệp nghị? Lão ba ta đã sớm bệnh treo!” Ta hí mắt, tiếp tục nhìn chăm chăm Diệp Hy.

Diệp Hy tán dương vỗ vỗ bả vai luật sư A, hướng ta cười đến cực kỳ ôn nhu: “Buổi tối trước 1 ngày tôi đáp ứng lời cầu hôn của cô!”

Kháo, ta nguyên lai không hơn không kém là một cái hàng trợ cấp!

“Tôi chính mình có tiền! Tiền của tôi đâu?” Lão ba lúc trước rõ ràng nắm tay ta, nước mắt ngang dọc nói để lại cho ta rất nhiều tiền.

“A, Hạ tiểu thư, trong di chúc của lệnh tôn có ghi rõ, hạch toán qua, lệnh tôn để lại cho ngài một khoản tiền đủ dùng ba đời, nhưng một khi ngài chủ động đưa ra ly hôn cùng Diệp tiên sinh, số tiền đó ngay lập tức trở thành tiền bồi thường tổn thất tinh thần cho Diệp tiên sinh”. Luật sư B cũng vô cùng vui vẻ cướp lời.

“Còn có, Hạ tiểu thư, hiệp định kết hôn của ngài cũng ghi chú rõ, nếu ngài chủ động ly hôn, như vậy những thứ mà Diệp tiên sinh đã vì ngài mua như bất động sản, trang sức cùng với đưa ngài thẻ tín dụng vô hạn, 5% cổ phần tập đoàn Diệp thị, còn có một loạt số lượng túi sách, toàn bộ đều phải trả lại.” Luật sư C vẫn như cũ vô cùng vui vẻ, thuyết minh bổ sung thêm.

“Còn có cả túi xách???” Độc, thực TM nó độc. Ta thực vất vả đến khắp các nơi trên thế giới thu thập túi xách a! Túi xách luôn luôn là điểm yếu của ta!

“A, Hạ tiểu thư, nhân đây ta nhắc nhở ngài, làm nhà thiết kế tạo hình trang phục, thu nhập trung bình hàng năm của ngài cũng chỉ đủ nuôi sống 8 trợ lý cao cấp, nhưng không đủ chi tiêu cho kế hoạch tài chính cá nhân của ngài.” Kế toán viên cao cấp của Diệp Hy cũng bắt đầu gia nhập hàng ngũ.

Ta không chỉ là một cái hàng trợ cấp, cư nhiên vẫn còn phải bồi thêm tiền!

“Diệp Hy! Anh, đến tốt cùng vì cái gì cưới tôi?” Ta bắt đầu không kiểm soát được chính mình, lệ nóng đã ầm ầm nơi hốc mắt.

“Hạ Tiểu Hoa, cô thật sự muốn biết?” Diệp Hy nhú nhú mày, lấy ra một cái khăn tay bỏ túi của mình, nghĩ nghĩ thế nào lại dứt trở lại, rút khăn giấy đưa cho ta: “Ba nguyên nhân.”

“Thứ nhất, cô rất nhiều tiền.”

“Thứ hai, cô giúp ta chọc giận lão nhân gia kia rất hiệu quả.”

“Thứ ba,....”

Hắn dừng một chút, cũng không thấy nói gì thêm nữa.

Nhưng ta đã không muốn nghe thêm nữa, vô luận cái lý do thứ ba là gì, cũng tuyệt đối không có khả năng là cái đáp án như ta nghĩ. Từ thời điểm ta cầu hôn, hắn cũng đã nói qua, Diệp Hy, hắn kỳ thật là, không thương ta!

Ta đứng lên, một quyền hướng thẳng tới mặt phải luật sư A, luật sư A không hề chuẩn bị, một đấm vừa vặn, kêu cực kỳ thảm thương, ngay lập tức lấy ra một cái gương nhỏ từ trong túi sẫm soi, thấy hiện lên thật khéo một cái mắt gấu trúc rõ to.

Quay đầu xem Diệp Hy, hắn ung dung phát tay lấy bút đưa cho ta: “Không phải muốn ly hôn sao? Ký tên đi!”

Ta chụp lấy giấy ly hôn vừa mới soạn xong, một phen nhét vào túi xách, lau lau nước mắt cùng nước mũi trên mặt, thuận tay hướng vào bộ tây trang của luật sư B cọ cọ: “Ta muốn về nhà. Ta sáng nay rời giường còn chưa có đánh răng”

Lao ra khỏi phòng họp, cũng không thèm quay đầu lại. Dọc đường đi nguyên bản luật sư vây quanh đều xếp thành một hàng né tránh, đặc biệt luật sư C, run rẩy ôm lấy chân cây đèn tường một bước không rời.

Ta một bên chảy nước mắt một bên hướng dưới lầu lao xuống, tạo ra hình tượng cực kỳ lừng lẫy.

Thế giới này, còn có người bì được với Diệp Hy không biết xấu hổ trong giới thượng lưu sao? Đáp án là: không có!.

Thật sự, ta đánh 114 hồi qua.

Ly hôn? Gặp quỷ đi thôi!

Căn bản, hắn Diệp tam công tử chính là chán ngấy ta, mới tìm lấy cớ.

Đáng thương ta gả cho hần ba năm còn chưa kịp hôn xong rồi thịt bò hần đâu, nay còn phát hiện ngay cả tiền cũng bị lừa hết.

Ta vọt tới trên đường cái, ngửa mặt lên trời cuồng hét: “TNND*, còn không có XXOO qua đâu, lão nương này mất mát lớn!”

Hôn nhân là cái gì? Hôn nhân TMD chính là mất cả chì lẫn chài!

*TNND: con bà nó

Chương 5

Mưa xối xả!

Ngay lúc ta đứng trên đường lớn ngựa đầu, đâm ngực nhìn trời điên cuồng hét lớn, lời còn chưa dứt.

Đáng thương hai sợi mỳ nước mắt của ta còn chưa kịp thành hình đã bị mưa to vọt tới lau sạch sẽ.

Bi kịch a, y phục tơ lụa thượng hạng của ta ngay lập tức biến thành áo mưa trong suốt.

Bi kịch a, Audi yêu quý của ta bị chết máy đi.

Bi kịch a, ta vọt ra di động gọi cho tám trợ lý, tất cả đều là đường dây đang bận.

Ta bất quá, đáy lòng liền nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa ma quỷ lão ba, này trừng phạt cũng quá tuyệt tình đi.

Ta ngồi trong xe lại nhìn trời điên cuồng hét lên: “Ba, ta sai lầm rồi! Ta không nên nguyên rửa ba kiếp sau chỉ có thể XO tiểu hoa cúc đi! (hoa cúc là trong đám mỹ đó, ý chỉ boy*boy đó)

Vì thế, ngay lập tức trời hết mưa, mây từng đoàn hé ra khuôn mặt tươi cười hướng về phía ta khinh thường.

Vì thế, đường cái bỗng nhiên hiện ra một cửa tiệm bán ô tô “4S” vô cùng bắt mắt.

Vì thế, ta chỉ có thể lê cái thân già, mang theo bộ đồ trong suốt, hướng cửa hàng vung tay chỉ nữ nhân duy nhất trong đó hỏi: “Tiểu thư, bán xe sao?”

Mặc quần áo lao động, nữ nhân bán hàng ngăn người, tươi cười ngọt ngào hỏi ta: “Tiểu thư, mua xe sao?”

Sax, như thế mà gọi là trả lời a. Ta một phen túm tới cổ áo nàng: “Cô bán hay không?”

“Quần áo lao động” đối với việc bị ta túm cổ áo vẫn thản nhiên tự đắc, dáng tươi cười như cũ đến rung rung bộ ngực cực kỳ vĩ đại, thuận thế cởi ra hai hàng cúc áo: “Tiểu thư, mua hay không mua?”

Cường dâm a! Ta nhìn lướt qua nhũ cầu vĩ đại của nàng cho đến tấm biển nhỏ treo trên đó “Kim bài tiêu thụ 008”, vài ánh vàng rực rỡ chiếu rọi hai mắt của ta, thẳng đến khi hai tay của ta mềm nhũn, trượt từ trên bộ ngực của nàng xuống, thuận thế ở trong túi rút ra thẻ tín dụng: “Mua, ta mua!”

008 cao thấp chớp chớp mắt nhỏ, bộ vị cao nhã ngọt ngào nói: “Tiểu thư, thích loại nào?”

“Tùy tiện.”

“A, màu sắc...?” Cao nhã bộ vị bắt đầu hoảng.

“Tùy tiện.”

“Bao giờ lấy xe?” Tiếp tục hoảng.

“Ngay bây giờ”

“...” Cao nhã bộ vị cao thấp run run.

15 phút sau, ta lái xe mới ra khỏi bãi đậu xe của cửa hàng 4S, còn thấy cao nhã bộ vị tiểu thư 008 tê cổ hòng, nước mắt ngắn dài gào thét: “MD, quả nhiên tiểu tam* mặc đồ trong suốt, tất cả đều có tiền.”

Ta vươn đầu khỏi cửa kính ô tô, hướng tới nước mắt ngắn dài tiểu thư 008 thét lại: “Nha đầu đàn độn nhà người! Người không thấy ta bộ dạng tựa như nhà giàu mới nổi sao?”

*tiểu tam: tam bồi, bồi uống, bồi nói chuyện, bồi ngủ. Ý chỉ tình nhân bao dưỡng đó.

008 tùy tay túm lấy một cái lốp xe, lấy tiêu chuẩn của tư thế ném đĩa hướng ta phi đến, ta một cước đạp mạnh chân ga, khó khăn lắm mới né được phi tiêu lốp xe của nàng, phăm phăm hướng đường cái lao đi.

Sau khi nhìn vào kính chiếu hậu thấy 008 một tay cầm lốp xe ngày càng cách xa, một cổ thành tựu trong lòng ta cứ hưng phấn dạt dào đi lên.

Ta, hảo cô nương, nhiệt tình yêu cuộc sống, nhiệt tình yêu công việc a!

Trên thế gian này, so với Diệp Hy, sinh vật tinh khiết đáng yêu mọc lên như nấm a!

Thế giới này cỡ nào tốt đẹp! Ta muốn hảo hảo công tác, mỗi ngày đều hướng về phía trước.

Tiểu vũ trụ! Lại bùng nổ đi!

Ta thí diên thí diên vọt vào bãi đỗ xe ngầm của đài truyền hình, lượn một vòng cung tuyệt đẹp. Ầm! Cũng quét một vòng tuyệt đẹp ở cái Mercedes-Benz bên cạnh.

“...” Ta trừng lớn mắt. Suy nghĩ 2 giây, nhắc điện thoại gọi cho trợ lý Nhị Hào (trợ lý số 2)

“Hạ Tiểu Hoa, người là danh nhân trong thành phố nha! Người đem danh thiếp cho hần. Quản gì hần là ai, nhìn thấy danh thiếp của người sẽ tự động đến tìm người đòi tiền bồi thường. Đến lúc đó ta sẽ giúp người xử lý!” Nhị hào nói rất có đạo lý, ta liền muốn ngắt điện thoại, bị Nhị hào gọi giật lại: “Người không có việc gì chạy đến đài truyền hình làm cái chi hả?”

Ta tròn trắng mắt: “Thao, Nhị hào, người có phải hay không thức suốt đêm đánh quái? Hôm nay đến là thử tạo hình mới nha!”

“Thử tạo hình đó là ngày mai!” trợ lý Nhị hào phần thanh. “Hạ Tiểu Hoa, đến phòng hóa trang đi, ta vừa vận có việc tìm người”.

Ta đáp ứng xong, ngắt điện thoại, nghĩ nghĩ một cái về ngày hôm nay.

Ta, quả nhiên bị Diệp Hy tra tấn đến thần kinh thác loạn.

Nguyên lai, bị thương a, ta gặp phải là bạo lực gia đình.

Bạo lực gia đình a!

Ta dùng sức lấy danh thiếp chụp ở cửa kính của cái Mercedes-Benz, rồi hướng thang máy chạy như điên.

Nhưng là,

Rõ ràng ăn mặc đồ trong suốt đến phun máu mũi là ta!

Vì sao người phun máu mũi cũng là ta?

Ta vừa đẩy cửa phòng hóa trang, một bên phun máu mũi một bên âm thầm đánh giá tên nam nhân trong kia chỉ mặc đơn thuần một cái khố nhỏ tam giác.

Giết người sau lưng! Tuyệt đối giết người sau lưng mà!

Chắc chắc, thực chân thật a, nhìn kia một cái móng tròn nhỏ thực rắn chắc, thực tuần tú a!

Lại nhìn kia một cái lưng cong cong hình giọt nước a!

Lại lại nhìn kia một cái làn da trơn bóng co dãn a!

Thịt bò a! Quả thực là thịt bò a!

Ta nghe thấy thanh âm chính mình nuốt nuốt nước miếng.

Khố nhỏ lúc này quay đầu đến, lộ ra một mảnh đường cong cơ bắp đều đặn còn có khuôn mặt nhỏ nhắn dị thường phần nộn.

Ta nghe thấy đầu mình “oanh” một tiếng nổ mạnh—ta, ta mù rồi!

Ta mở lớn miệng, ào ào chảy nước miếng, nhìn không chớp mắt.

Khố nhỏ cũng mở lớn miệng nhìn ta không chớp mắt.

Ta xem hần, hần cũng xem ta.

Ta xem hần cao nhả bộ vị, hần cũng nhìn xem ta cao nhả bộ vị.

“Xem đủ chưa?” Khố nhỏ nói, thanh âm là cái mà làm cho xương cốt nữ nhân đều muốn mềm nhũn, trong ánh mắt lộ vẻ dụ dỗ. Nhưng không phải nhìn mặt của ta, mà là nhìn chăm chăm ngực của ta.

Thao, bộ ngực mà có thể trả lời sao?

Lão nương dù sao cũng là cái nhà giàu mới nổi, kết hôn xong còn chưa có bị lão công thịt bò qua!

Ta cam chịu, một bên vươn tay che đàng trước, một bên hướng khố nhỏ nói: “Đi chỗ khác chơi, lão nương muốn thay quần áo!”

Ta khom lưng lục lọi ở phòng hóa trang, bình thường cũng cất giữ không ít quần áo.

Nghe thấy sau lưng có cái thanh âm mê người cất lên: “Dáng người cũng nhìn được, cô là diễn viên mới tới? Ở kịch tổ nào?”

Kháo, không phải do mắc mưa, quần áo có chút chật vật, ngay cả tướng mạo lão nương cũng không nhận ra đó chứ?

Rốt cục cũng tìm được trang phục phù hợp, ta nhanh chóng trang điểm lại, nhìn nhìn một cái, cũng coi như là xinh đẹp đi. Ngẩng đầu, phát hiện thấy khố nhỏ vẫn còn đang nhìn chăm chăm ta đâu.

Về phần này, ta hồ nghi sờ sờ mặt mình một phen, sau khi trang điểm, sai biệt lớn như vậy sao? Chút tự trọng nho nhỏ trong lòng hung hăng bị va chạm!

Khố nhỏ ở trước mặt ta thực tao nhã liếm liếm khóe môi.

Cất! Câu dẫn ai đâu! Lão nương đây là phụ nữ đã có chồng.

Ta hung hăng không thèm liếc mắt, kéo rèm đánh xoẹt, đem khố nhỏ chắn ở bên ngoài.

Thay xong trang phục đi ra, phát hiện khố nhỏ cũng ăn mặc thật chỉnh tề, nhồi dựa vào cửa kính phòng hóa trang trên dưới đánh giá ta một lượt.

“Nhuông đường.” Ta kéo ra túi hóa trang, chờ khố nhỏ tránh sang một bên sau đặt mông ngồi xuống, chăm chú nhìn gương trang điểm lại một lượt nữa.

Trong gương chiếu đến hình ảnh khố nhỏ đứng phía sau ta, hai tay ung dung bỏ túi quần, tư thế phong cao tao nhã. Mặc xong quần áo, lực hấp dẫn có chút suy giảm, may là còn lại khuôn mặt có thể nhìn, bộ dáng tuấn tú tuyệt không thua Diệp thiếu gia nhà ta.

Khố nhỏ xuyên qua gương nhìn chăm chăm ta: “Cô không biết tôi?”

Vô nghĩa, lời này không phải ta hỏi đi!

“Anh không biết tôi?” Ta học hần.

Hần cười xuy một tiếng: “Tuy rằng chiêu số của cô có điểm cũ, nhưng rất là dùng được. Hơn nữa...” Ánh mắt hần xuyên thấu qua gương, ở trên người ta dạo qua một vòng: “dáng người không tệ”.

Thực tế chứng minh bộ dạng suất cũng có người tốt a! Ta hai mắt đắm lệ lưng trông theo dõi hần. Diệp Hy chưa từng bao giờ hướng ta khen ngợi một câu như thế.

Hạ Tiểu Hoa sống cả đời, ngay cả lão ba thân sinh của chính mình, trước khi chết cũng chỉ ghen ra quá một câu: “Tiểu Hoa, người thực TM tục nhưng may ra còn có điểm xinh đẹp a!”

Ta cười đến run rẩy cả người: “Tiên sinh, ánh mắt anh quả không sai a!”

Khố nhỏ cũng cười đến sáng lạn hoa đào: “Nói đi, cô muốn điều kiện gì?”

“Ảnh chụp Diệp tam thiếu gia nhà người lúc sáng nay, ta là từ tay phóng viên quen biết vất vả mới lấy được.” Nhị hào cau mày: “Người như thế nào lại ăn mặc một bộ tiểu tam thế kia?”

Ta cúi đầu, liếc mắt một cái xem cái cổ áo cắt hình chữ V, thực vất vả mới đem thô tục nghẹn ở miệng, động vào Nhị hào chỉ có đổi lấy kết cục không tốt đẹp gì.

Ta cố gắng lật lật ảnh chụp. Quả thực là Diệp Hy, nha, thực đi đón máy bay.

“Hạ Tiểu Hoa, người an tâm đi. Ta đã hỏi qua, sáng nay Diệp Hy quả thực có đi đến sân bay, nhưng không có tiếp Phương Lâm Lâm. Phỏng chừng hiện trường lúc đó phóng viên nhiều lắm, Phương Lâm Lâm thấy Diệp Hy cũng có chào hỏi vài câu nhưng cuối cùng vẫn là đi xe của mình.”

Ta nhất thời mặt than.

Kháo, sao không nói sớm! Làm lão nương nhanh nhanh chóng chóng đòi ly hôn.

Nhị hào không hổ là theo đuổi trường phái bình tĩnh, tiếp tục phân tích: “Cũng phải nói, Diệp Hy biết rõ Phương Lâm Lâm gần đây đang trở thành đề tài lợi hại, đi đến đâu khẳng định không thiếu giới truyền thông theo dõi, vì sao lại muốn đích thân đi đón máy bay đâu?”

Chính là, vì sao nha?

Ta gạt đầu phụ họa, tiếp tục giở ảnh chụp.

Diệp Hy, hần mặc trang phục thường ngày thực đẹp nha. Chắc chắn, nhìn xem cái kia, chân nhỏ thon dài, khuôn mặt tuần tú...

Tay lật qua ảnh chụp một chút. Này này này—— đây là——

Ảnh chụp bối cảnh trong góc sáng sửa của đám người kia xuất hiện một thân ảnh quen thuộc. Vẫn như cũ không hề có chút thay đổi gì lớn lao, vẫn là trang phục thể thao vận động, vẫn là bóng hình đơn bạc đến xinh đẹp...

Nhị hào vẫn đang tiếp tục phân tích: “Chẳng lẽ Diệp tam công tử, nguyên bản muốn tiếp không phải là Phương Lâm Lâm?”

“Kháo, người mới tiếp không phải là Phương Lâm Lâm, cả nhà người tiếp cũng không phải là Phương Lâm Lâm!” Ta nhảy dựng lên mắng.

“Nha đầu người kích động cái gì chứ?” Nhị hào trắng mắt liếc ta một cái: “Hắn tiếp là Phương Lâm Lâm, hần từ đầu tới cuối tiếp là Phương Lâm Lâm, đã được chưa?”

Ta cảm thấy chính mình dường như đang nghẹn một khối đàm ở trong cổ họng, phun cũng ghê tởm mà không phun cũng ghê tởm.

Đem ảnh chụp cầm đến, nhìn lại thật sự chăm chú một lần nữa.

Quả nhiên là nàng!

Nguyên lai, là nàng!

Hắn một mình một người đến sân bay, hần cố ý không muốn giải thích, hần đột nhiên đối với ta ôn nhu, nguyên lai, thật là vì nàng.

Sớm đã biết chuyện đó, từ lúc trước khi kết hôn, từ lúc bắt đầu quen biết Diệp Hy, cũng đã biết.

Diệp Hy, hần quả nhiên, là không thương ta.

Từ đầu tới cuối.

Di động trên bàn hóa trang bỗng dưng rung mãnh liệt.

Ta cầm đứng lên, tức giận “Uy” một tiếng lớn.

Bên kia một mảnh lặng im.

“Uy———” ta điên cuồng hét lên, nghe thấy thanh âm chính mình ngoài cửa vọng lại.

Thao, không phải gặp quý chứ?

“Uy—————” ta tiếp tục rống.

Cửa phòng hóa trang “phanh” một tiếng dần dần mở ra, khổ nhỏ liền đứng ở bên kia cánh cửa, một tay nắm di động vẫn đang phát ra thanh âm “Uy————”, một tay túm danh thiếp của ta.

Trợ lý Nhị hào nhìn thấy hấn, vẻ mặt nháy mắt đã ứng hồng, dùng thanh âm dị thường bình tĩnh kinh hô một tiếng: “Thần Tư!”, không nói hai lời, choáng váng lưu loát lướt qua.

“Hạ, Tiểu, Hoa?”, khổ nhỏ nhìn chằm chằm ta.

Ta theo dõi danh thiếp trong tay hấn.

A—————- kia chính là Mercedes-Benz xúi quẩy bị ta đụng vào!

“Nhị hào, bồi tiền...” Ta dùng sức loạng choạng tý nữa thì ngã xỉu đi về phía Nhị hào, cả đầu văng vất thân ảnh mặc quần áo thể thao, cơ bản lúc này đã thực sự tâm phiền ý loạn.

Diệp Hy, hấn ngay cả ly hôn đều không cần...

“Cô là Hạ Tiểu Hoa?”. Khổ nhỏ tiến tới ta gần từng bước.

“Ta bồi người một cái Mercedes-Benz mới nhất! Không, ta bồi người một cái Ferrari mới nhất!” Ta hoảng sợ tăng thêm lực đạo lay động Nhị hào.

“Cô là Hạ Tiểu Hoa?”, khổ nhỏ vài bước đã vọt tới trước mặt ta.

“A!” ta một phen buông Nhị hào ra, đổi thành lay động khổ nhỏ: “Quyết định vậy đi, tỷ bao nuôi người!”

Diệp Hy, cho đến bây giờ cực kỳ khinh thường ta mặt dày mày dạn bám lấy hấn.

Khổ nhỏ một phen hất ta ra: “Bao- dưỡng- tôi?”

Ta điên cuồng gật đầu, ánh mắt thành khẩn, tứ chi phối hợp.

Khổ nhỏ phần nộ nói: “Hạ Tiểu Hoa, cô đây là cố ý bỡn cợt tôi?”

“Không, tỷ đây thật sự nghiêm túc.”

Khổ nhỏ cầm trụ tay ta: “Cô là cố ý mặc đồ trong suốt đợi thời điểm tôi thử vai diễn mới vọt tới, trước mặt tôi trở thành tiểu tam thích nhất hàng hiệu, ngu ngốc nhất là cố ý đụng vào xe của tôi, làm hết thấy hoạt động để thu hút sự chú ý của tôi...”

“Sau đó vô cùng thành khẩn nói cho tôi biết, kỳ thật là cô muốn-bao-dưỡng-tôi?”. Khổ nhỏ vắn vẹo khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú.

“Hạ Tiểu Hoa! Người điên rồi! ! ! Người bao dưỡng hấn làm sao?” Nhị hào rốt cục ở thời khắc mấu chốt tỉnh lại.

“Mặc kệ thôi! Ta ly hôn!” Ta trở mình xem thường.

“Cô-ly-hôn?” Khổ nhỏ gào thét ném loạn mấy món đồ trên bàn trang điểm: “Hạ Tiểu Hoa, tôi chân thành nói cho cô, tôi muốn đổi nhà tạo hình trang phục! Từ nay về sau, tổ kịch nếu có cô thì không có tôi!”

Khổ nhỏ tùy tay nhặt lên cái di động vừa bị hấn ném đi, đầu cũng không thèm quay lại, xoay người vẩy cái móng thối của hấn bỏ đi.

A, nói rất trực tiếp, là bị thương cho tự tôn của khổ nhỏ đi!

Quả nhiên, mỹ nam là không có bị dễ dàng thuyết phục như vậy. Ta lỗ mãng bắn đạn đến quần áo hấn, rửa hấn biến thành tro bụi: “Nhị hào, ngày mai mang một chiếc Mercedes-Benz màu bạc đến nhà của hấn, muốn so với hấn cái bị ta phá hư sao đắt tiền bằng”. Tỷ là tỷ hiếu quy định công việc nha, tỷ dùng tiền tài thể công.

Trợ lý Nhị hào há hốc miệng.

“A, nhớ rõ dính lên xe một bó hoa đi.” Màu bạc quả thực có chút đơn điệu đi. Hoa màu đỏ lửa là tốt nhất, chính là ta Tiểu Hoa nha.

“Hạ, Hạ Tiểu Hoa...” trợ lý Nhị hào thật cẩn thận vỗ vỗ vai của ta: “Người... biết hần là ai sao?”

Ta liếc Nhị hào một cái trắng mắt: “Người điếc không nghe được hần nói chuyện sao? Hần là người ở tổ kịch”. Nếu biết đến phòng hóa trang của ta thử diễn phục, hần là nhà đại chế tác, siêu cấp tân diễn viên đi.

“Hần hiện tại là ngôi sao hồng thấu bầu trời châu Á, siêu cấp tân tinh Thần Tư. Người mà phải mất một năm mới sắp xếp được lịch hẹn, hét giá trên trời mới mới được hần làm nam nhân vật chính!” Nhị hào làm một hơi nói đến vô cùng lưu sướng.

“Nha? Nam nhân vật chính! Khó trách bộ dáng lại tuần tú như vậy!” Ta hắc thâm cười: “Dáng người cũng vô cùng rắn chắc!”

Cực phẩm hàng hóa! Bao dưỡng hần là lựa chọn vô cùng sáng suốt đi!

“Hạ Tiểu Hoa, phim này chỉ sợ là không quay tiếp được...” Nhị hào oán niệm, không có việc gì lại đi đắc tội với nam nhân vật chính làm chi đâu?

Cắt! Ta rất không hài lòng hừ một tiếng, cũng đi lên phía trước nhất di động, gọi cho trợ lý cao cấp của Diệp Hy: “Uy? Ta Hạ Tiểu Hoa. Tập đoàn Diệp Thị mới đầu tư một bộ phim bom tấn mới... Ta biết trang phục tạo hình trước mắt là do ta thiết kế nhưng là chỉ trước mắt, còn về phần sau này... Nha, đúng, ta cũng có ý tứ này... Được, không thành vấn đề!” Lưu loát gác điện thoại.

Không phải là đi cửa sau sao? Việc này tỷ cực kỳ am hiểu! Tỷ nhưng là biết rõ bối cảnh nhân sĩ hậu trường nha!

Tỷ là quyết định, tỷ muốn nuôi dưỡng cho Á châu siêu cấp tân tinh hồng lên thấu trời nữa.

Chương 7

Ta ngồi trong phòng hội nghị lầu 9 của đài truyền hình, nhìn trần nhà ngẩn người. Bên phải là một loạt nhân sĩ cao cấp của đoàn làm phim, nhìn chăm chăm ta phát sầu. Bên bàn đối diện ngồi thối nghiêm mặt là Á châu siêu cấp tân tinh, dùng ánh mắt khổng chế quản lý của hần đang hồng học phun lửa giận. Tám trợ lý của ta đều sớm đã phản chiến, vây thành một vòng quanh người Á châu siêu cấp tân tinh, chảy chảy nước miếng.

“Nói ngắn lại, Thần Tư nhà chúng tôi, hình tượng như thế nào mộng ảo như thế nào tốt đẹp, phong cách cùng nhà tạo hình khoa trương bên các vị, tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối, hoàn toàn không hợp! Chúng tôi- không- muốn- cùng- cô- ta- hợp tác!” Người đại diện cuối cùng cũng lên tiếng tổng kết.

Ta đặt di động đang rung mãnh liệt lên bàn.

Cúi đầu xem màn hình di động.

Lại là dãy số cùng nhân danh quen thuộc đến không thể nào quen thuộc hơn.

Bắt đầu từ sáng sớm, rồi bám riết cho tới tận giờ vẫn chưa có buông tha.

Này dãy số, này cái tên, ở trong di động ta im lặng suốt ba năm.

Ba năm, mà thôi.

Chung quy sẽ không thay đổi thành ba mươi năm, chung quy, không có khả năng đổi lấy được cả đời.

Nàng, quả nhiên đã trở lại.

Ta nhìn chăm chăm di động rung một hồi lâu, thảng cho đến khi nó im lặng trở lại.

“Hạ Tiểu Hoa, quản lý của tôi nói, cô đều nghe được?” Cái bàn đối diện, hình tượng cực kỳ ngọc thụ lâm phong Á châu siêu cấp tân tinh, hé ra cái mặt thối, dùng khước mắt dư quang vô cùng không tình nguyện quét về phía ta, tùy tay đẩy đẩy cái chén trước mặt: “Nước.”

Tám trợ lý của ta lập tức phía sau chen lên phía trước, “Nhường một chút”, Ngũ hào một phen đẩy tên quản lý bên người Thần Tư ra, rốt cục đi đường tắt xông lên, mạnh mẽ đoạt lấy cái chén trong tay Thần Tư, cười đến sáng lạn vô song: “Để cho ta tới đi!”

Hết thấy nhân sĩ cao cấp trong phòng dùng ánh mắt cực kỳ khinh bỉ, vũ nhục đồng loạt hướng về phía ta.

Ta trở mình xem thường, chắc, mắng cũng không phải ta! Vì thế đành phải nhanh chóng bồi thêm một câu vũ nhục: “Oa, hảo một tên gay!”

“Cô nói ai gay?” Bao gồm cả Á châu siêu cấp tân tinh, người đại diện của hắn, rồi tất cả mấy vị trong phòng hội nghị, giầy đen bóng lộn đứng lên một loạt, trong đó có một vị căng thẳng cơ ngực trở mình, giương cái cằm tay nhỏ bé bị phần chĩa vào người của ta, hoa hoa lệ lệ rống lên.

Ta rút cổ chạy nhanh chuyển đề tài: “Cái kia... Anh sinh ngày tháng năm nào a?”

Hỏi là đối với Thần Tư, trả lời là toàn thể phòng họp: “Ngày X tháng X, năm XX”

Sinh nhật Thần Tư, ngay cả người sao hỏa cũng biết đáp án.

Thần Tư vẻ mặt ngày càng thối hơn: “Cô, thế nhưng không biết?”

A, không nghĩ qua là, càng vũ nhục đến siêu cấp tân tinh nổi tiếng.

Ta xấu hổ cúi đầu, e lệ mở miệng: “Cái kia... Anh so với tôi nhỏ hơn hai tháng, có phải hay không hẳn là nên bảo tôi Tiểu Hoa tỷ đi!”

Tám trợ lý của ta đang đứng ở xung quanh Thần Tư, đều tự lẩm lấy mấy đồ dùng văn phòng phẩm trên bàn, không phân biệt trước sau hướng ta phóng đến: “Hạ Tiểu Hoa, người xứng sao, người xứng sao? Người bị cuốn gói đi là xứng đáng!”

Bên nhóm nhân sĩ cao cấp cũng trực tiếp túm lấy mấy đồ văn phòng phẩm, thẳng đến khi nhìn thấy ta bị kỹ năng phi bút trúng hồng tâm cái trán nhỏ, mới cảm thấy mỹ mãn mà buông vũ khí.

Ta ôm cái trán, đau đến nổi nước mắt xém chút nữa là rớt ra, mới nghe thấy thanh âm ra vẻ vô tội của Thần Tư: “Tiểu-Hoa-tỷ, ý tứ của người đại diện bên tôi, ngài nghe rõ rồi chứ?”

Nha, hiện tại cổ tình giả trang vô tội. Đừng cho là ta không biết, đây chính là ám khí ác độc của tên Á châu siêu cấp dối trá này.

Ta tức giận vỗ cái bàn: “Không thích hợp thì người rút! Đạo diễn, đổi nam nhân vật chính là được!”

Ta cũng có chút thực ngốc, thực ảo tưởng bao dưỡng cái tên Á châu siêu cấp tân tinh mà thôi, hắn bảo ta đưa xe ta đều đã cấp hắn xe, phần nà bản thiết kế tạo hình tốt nhất của ta hại ta tốn bao công sức làm lại, tuyên bố hội nghị cũng phải hoãn lại theo ý hắn, làm cho công tác đương kỳ của ta cũng vì thế mà gián đoạn. Của ta nho nhỏ tà ác tâm muốn trả thù liền bị tám trợ lý oanh tạc đến ngay cả tàn niệm cũng không còn. Ta Hạ Tiểu Hoa bị dồn đến bước đường cùng như thế, hắn hắn hắn còn muốn triệt để gây áp lực cho ta, thề sống thề chết muốn sao ta thành cá mực.

Ta Hạ Tiểu Hoa nếu không cần hậu trường——

Di động lại rung lên.

Cùng một dãy số, cùng là một người.

Ta dừng một chút, bỏ cái di động đang hung hãn kêu kia lên mặt bàn.

Tập trung mục tiêu, trừng mắt nhìn đạo diễn.

“A, thay đổi đổi... Đây đây đây... Như thế nào nhưng...” Đạo diễn nổi danh quốc tế, mắt có chút phiếm lệ, cũng tập trung mục tiêu, trừng mắt nhìn mấy vị lãnh đạo cấp cao trên kia.

Lãnh đạo nhìn xem ta, lại nhìn xem Á châu siêu cấp tân tinh.

Ta cố gắng giữ nguyên trạng thái nhìn chăm chăm, Thần Tư hừ một tiếng, người đại diện lập tức mở miệng: “Tóm lại, có cô ta thì không có chúng tôi!”

“Đồ tử nhân yêu*!”

“Quả nhiên là tử nhân yêu!”

“Thiên chân vạn xác tử nhân yêu!”

*nhân yêu: gay

Nhóm trợ lý của ta lại bắt đầu thất chủ bất thiết hướng về phía người đại diện tiến hành oanh tạc nhân cách hần. Giống như hết thảy quyết định không hợp lý là lỗi của người đại diện, cùng Thần Tư nửa điểm cũng không có quan hệ.

Di động lại một lần nữa phá tan bình tĩnh.

Lãnh đạo lấy ra khăn tay, liều mạng lau đỉnh đầu, về sau thấy khăn tay biến thành khăn ướt mới thấy chết không sờn: “Về vấn đề này... Cái kia, ta xem Hạ tiểu thư ngài liền ủy khuất một chút, không bằng...”

Không bần cái mông ấy! Ta hô khẩu khí, đang muốn mở miệng, vừa bình tĩnh lại một chút di động lại bắt đầu.

Không cần cắt ngang lời nói lão nương!

“Cô rốt cục có để yên hay không?” Một tiếng bạo rống nữa, nhưng không phải ta. Là Á châu siêu cấp tân tinh không thể nhịn được nữa.

Tân tinh, cuối cùng cũng kéo xuống lớp đạo cụ bên ngoài hần, hoàn toàn bạo phát!

Thần Tư đứng lên, nửa người nhào trên mặt bàn, một tay chụp lấy điện thoại của ta, một bên nhét chặt vào trong tay ta: “Ầm ỹ chết người! Tiếp, điện, nói!”

Ta liền vứt điện thoại, mặt đen lại: “Không tiếp! Anh quản được sao?”

Đừng khinh người quá đáng!

“Tiếp!” Hần lại cầm lấy điện thoại, tiếp tục nhét vào trong tay ta.

“Không tiếp!” Lại ném.

“Tiếp!” Tiếp tục nhét.

“Dựa vào cái gì?” Tiếp tục ném.

“Tiếp, tôi sẽ không đổi nhà tạo hình.”

“Nói không tiếp sẽ không...”

Tám trợ lý đồng thời nhanh chóng vọt đi lên, ba chân bốn cẳng đem ta đặt tại trên bàn, Nhị hào lấy điện thoại, ấn phím trò chuyện, đề đến bên tai ta.

Ta dùng sức dẩy dụa, quyết tâm không hé răng.

Ngũ hào trực tiếp cầm lấy cái bút, bật tung nắp bút, ngòi bút đặt ngay cạnh bộ ngực của ta, hung tợn uy hiếp: “Nói chuyện, bằng không ta ngay lập tức đâm vào ngực của ngươi!”

...

“Uy?” Ta lập tức mở miệng, không chút do dự khuất phục dưới mũi nhọn uy hiếp đầy bạo lực.

“Hạ Tiểu Hoa?” Điện thoại kia khẽ vang lên thanh âm quen thuộc, khiêu động lòng người.

Diệp Hy.

“A, sao? Như thế nào lại là anh?” Hần chủ động gọi điện thoại cho ta, số lần có thể đếm được trên đầu ngón tay. Bình thường, có việc gì đều thông qua thư ký hoặc trợ lý cao cấp, đều là thủ hạ báo cho ta biết. Thời điểm ta thực sự muốn tìm hần đều là gọi điện cho bọn họ.

“Đêm nay, có thể hay không, cùng tôi dùng cơm?” Thanh âm Diệp Hy, rõ ràng ôn nhu.

“Em, em...” Ta hoàn toàn cà lăm. Kết hôn ba năm, trừ bỏ cùng vài người bạn tất yếu xã giao, hoặc là ở nhà ăn cơm ngẫu nhiên gặp được, số lần ta chân chính cùng hắn ăn bữa tối chỉ là số lẻ.

“Như thế nào, bạn việc?” Bên kia chuẩn bị ý đồ buông tha quyết định.

“Có rảnh, em vô cùng có rảnh!” Số lẻ đột phá a!

Ta bạo khởi, một phen hất ra vũ khí của Ngũ hào, một tay đoạt lấy điện thoại trong tay Nhị hào.

“7:00, Wharton VIP.” Diệp Hy có vẻ tâm tình tốt lắm, ha ha cười, hỏi ta: “Tôi nhớ rõ, cô đã nói, không có số điện thoại tư của tôi, đúng không?”

Ta cầm di động mãnh liệt gạt đầu.

“Nhớ kỹ đi, hiện tại số của tôi chính là dãy số này.” Nói xong, lại lo lắng bồi thêm một câu: “Hạ Tiểu Hoa, đêm nay, đừng đến muộn.”

Ta xem màn hình biểu thị một chuỗi những con số xa lạ, chờ Diệp Hy ngắt điện thoại, cười đến sáng lạn như hoa, lấy tay vuốt ve dãy số xa lạ kia.

Lưu xong, vẫn còn cảm thấy nuối tiếc, lại nhìn chăm chăm mấy con số, càng xem càng cảm thấy thân thiết.

Thật là một chuỗi số mỹ mạo như hoa a! Ta từ tận đáy lòng ca ngợi hết mình.

Ta ôm bảo bối khư khư trước ngực, hoa hoa lệ lệ đứng lên: “Cái kia, nếu không có việc gì nữa, tôi đi về trước.”

“A...” Một phòng hóa đá.

Thần Tư nhìn chăm chăm ta, bộ mặt tùy thời có thể nổi điên: “Hạ Tiểu Hoa, cô lại đùa giỡn tôi?”

Lòng ta tâm tình tốt lắm vòng qua cái bàn, vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Đừng nóng! Tỷ là muốn vội vàng trở về thôi. Tỷ đêm nay...” Ta thẹn thùng cúi đầu: “Muốn cùng chồng ăn cơm!”

Thân ái khổ nhỏ nha, thân ái quản lý biến thái nha, thực xin lỗi, vừa nãy các người chẳng đáp ứng rồi, tiếp điện thoại sẽ không sao ta thành cá mực nữa.

Ta mang theo di động, vẫy dít rời khỏi phòng họp, đầu cũng không thèm quay lại.

Phía sau tai truyền đến một loạt tạp âm hưng phấn.

“Nha! Á châu siêu cấp tân tinh bạo lực đi!”

“Wow! Thần Tư bạo lực cực giỏi nha!”

“Thần Tư, hảo dạng! Đem phòng họp hung hăng đập đổ đi!”

“Thần Tư, không được! Phụ nhân đây rất đẹp, ta muốn hôn mê...”

“Ta muốn hôn mê +1”

“Ta muốn hôn mê +2”

“+3...”

“Sắp xếp.”

Ta đứng ở cửa thanh máy, ngửa mặt lên trời huyết sáo dài: “Ta, muốn, cùng, lão, công, ăn, cơm——+000000000000000000!”

4. Chương 08 - 09

Ta khăn trương ngồi ở đối diện Diệp Hy, len lén theo dõi hần từng cái nhẩn mày.

Vì sao vì sao vì sao??? Cứ nhiên không dám nhìn thẳng mặt hẩn?

Vì sao vì sao vì sao??? Lòng bàn tay luôn luôn đỏ mỗ hời?

Ta cố gắng hít sâu—lại hít sâu—

“Hạ Tiểu Hoa, hít vào đừng lớn tiếng như vậy.” Diệp Hy nói.

“Nha.” Ta đành chỉ hít khí.

“Hạ Tiểu Hoa, chân đừng run rẩy như ông già.” Diệp Hy nói.

“Nha.” Ta cứng ngắc thân mình.

“Hạ Tiểu Hoa, lưng không được còng.” Diệp Hy nói.

“Nha...” Ta thẳng đứng sống lưng.

Vì thế, nhìn thấy Diệp Hy vừa lòng gật đầu.

Vì thế, nghe được phía sau siêu cấp vang dội một tiếng: “Hạ Tiểu Hoa ————!”

Vì thế, ta hoàn toàn hóa đá.

Một bộ đồ thể thao đột nhiên phóng đại, đem đầu gấn vào trong lòng ta, ta bị đẩy cho cao thấp phải trái đều nhất thời loạn choạng: “Hạ Tiểu Hoa, Hạ Tiểu Hoa, Hạ Tiểu Hoa, Hạ Tiểu Hoa! Ta nhớ người muốn chết, nhớ người muốn chết! Ta đã trở về, ta đã trở về, ta đã trở về!!!”

Đúng vậy, đã trở lại. Ta kỳ thật sớm biết đến.

Trong lúc ta kịch liệt chấn động, vẫn nhìn thấy rõ mặt Diệp Hy. Kia ánh mắt vẫn như cũ nhìn hướng đến người trong lòng ta, kia cau mày không còn vẻ bình tĩnh lạnh lùng, giờ phút này chính là lộ vẻ ý cười sùng nịch, càng phát ra tuần tú mê người.

“Hạ Tiểu Hoa, Khả Nhạc nói, muốn gặp cô!”

Kêu là tên của ta, nhìn cũng là ta.

Mặc kệ có điều hòa, thực lạnh đi.

Tựa như đêm hôm đó, thật lâu, thật lâu trước kia, rõ ràng được hẩn ôm vào trong ngực, lại lạnh đến phát run.

Ta cảm thấy hốc mắt có chút nóng, đưa tay sờ, cứ nhiên là nước mắt.

Một cái khăn tay thực trắng, tinh khiết, đến gần, rồi lướt qua trước mặt ta.

Thực đương nhiên, là đưa cho Khả Nhạc đang đứng đằng trước ta, thực khoa trương mà tuôn hai hàng mì sợi nước mắt. “Khóc cái gì đâu? Đây không phải đã thấy rồi sao? Hạ Tiểu Hoa này không hảo hảo sao? Yên tâm đi, anh thay em dưỡng rất rất tốt, nàng ta có thể sao được chứ?” Chủ nhân của cái khăn tay, nói được cực kỳ đương nhiên.

Đúng vậy, có thể sao được chứ?

Ta dùng sức vung nước mũi, ngón trở một phen ở cái khăn trải bàn cọ cọ, một phen trở lại ôm quần áo thể thao: “Khả Nhạc! TNND, lão nương cũng nhớ người! Người quá đặc ý có được hay không? Ánh trắng nước ngoài so với chúng ta có tròn hơn không?”

Khả Nhạc chui đầu, vừa muốn hướng trên người ta cọ cọ, đột nhiên dừng lại, liếc mắt một cái xem quần áo của ta: “Hạ Tiểu Hoa, người lại mua quần áo đắt tiền phải không?”

Tùy tay tiếp nhận cái khăn tay trắng noãn, nắm ở trong tay lau nước mũi, nhân tiện lau luôn mấy hàng mì sợi lệ rồi vút ở trên bàn, vung vung nắm tay lại tiếp tục đánh ta: “Hạ Tiểu Hoa, người gạt người! Người

cần bản không nghĩ đến ta! Người cũng không tiếp điện thoại của ta!” Hai sợi nước mắt lại chảy lặn từ hốc mắt xuống, đáng thương hề hề nhìn ta: “Nếu ta không gọi điện thoại cho Diệp Hy nhờ hấn hẹn gặp người, ta cần bản, ta cần bản là không gặp được người!”

Cho nên nói, thế sự, đơn giản chính là bỏ ra rất nhiều chờ mong, cuối cùng nhận được đáp án thì ra lại là như thế.

Ta xem khăn tay đã bị chà sát thành một đoàn nhăn nhúm, cũng dùng sức vung cánh tay xoay lại: “Nha đầu người cũng xuống tay quá độc ác đi! Khả Nhạc, người thành thật đi, có phải muốn lấy mạng của lão nương có phải không?”

“Hỗn đản! Hạ Tiểu Hoa, ta là đang nhớ người!” Nắm tay cũng đánh đến cẳng hăng say, có một quyền vừa vận trúng mục tiêu má phải của ta.

Ta bị đánh cho thân mình có chút nghiêng ngả, cước bộ nhất thời lảo đảo, suýt nữa quăng ngã, may nhờ Diệp Hy ở bên cạnh nâng lên.

Ta thậm chí dùng khí quay đầu liếc hấn một cái cũng không có, ngao diên cuồng hét lên một tiếng quyết xông lên phản kích, lại bị hấn một phen chế trụ: “Nháo đủ chưa Hạ Tiểu Hoa, bạn tốt gặp mặt, xuống tay cũng không thể chẳng phân biệt được nặng nhẹ.”

Ta nghiêm mình, đứng vững.

Quay đầu nhìn Diệp Hy.

Còn thật sự nhìn thẳng vào mắt hấn.

Khả Nhạc lại oa một tiếng khóc lớn đi ra, đầu lòng ôm mặt của ta xoa xoa: “Có đau hay không, Hạ Tiểu Hoa, có đau hay không? Chúng ta là bạn tốt, Hạ Tiểu Hoa, chúng ta là bạn tốt, đứng hay không?” Một bên khóc, một bên hướng về phía hai má ta thổi khí, mẩn nhãn ấy nấy.

Đúng vậy, chúng ta là bạn tốt.

Khả Nhạc, là của ta Hạ Tiểu Hoa này cả đời duy nhất bạn tốt. Thời điểm chúng ta cùng nhau thiết kế chuyên nghiệp, thời điểm Diệp Hy còn chưa thích nàng, cũng đã hiển nhiên là như thế rồi.

Ta cũng dùng sức ôm nàng, một bên xoa xoa đầu Khả Nhạc, một bên lắc lắc đầu: “Đừng khóc, ta không đau. Ta là vô địch thiên hạ nhà giàu mới nổi Hạ Tiểu Hoa, làm sao có thể sợ đau?”

Ta tuyệt không đau.

Khả Nhạc, nàng cho tới bây giờ, liền không phải cố ý.

“Thực xin lỗi, không tiếp điện thoại của người!” Ta xin lỗi, ta Hạ Tiểu Hoa rất ít khi xin lỗi. Tiếng nói vừa ra khỏi miệng, lại thấy một âm thanh khóc rung trời: “Hạ Tiểu Hoa, ta ở nước ngoài, thực sự thực sự rất nhớ người!”

Ta trở mình xem thường: “Đó là vì người trọng sắc khinh bạn, nên vì yêu mà chạy đến tận chân trời nào?”

“Ta, ta... Hạ Tiểu Hoa, Lưu Lăng, Lưu Lăng, hấn, chồng ta, hấn... cứ nhiên bỏ chạy!” Khả Nhạc rống bi thương, lại đem chấn động thân mình của ta.

“Người nói cái gì?”

“Chạy! Ta tìm không ra hấn! Ta nghĩ hấn, hấn khẳng định, khẳng định quay về tìm người, cho nên... Cho nên, ta cũng đã trở lại...” Thanh âm càng nói càng nhỏ lại.

Ta trừng nàng! Một giây trước còn nói chúng ta là bạn tốt!

Chân tướng! Chân tướng vĩnh viễn tàn khốc là trọng sắc khinh bạn.

Ta, Hạ Tiểu Hoa, vô có trúng một quyền, Hạ Tiểu Hoa, rốt cuộc tính là làm sao?

Ta hồ nghi nhìn Khả Nhạc, NND, này không phải là muốn trả thù ta, nên mới cố ý nắm tay hướng đến trên mặt ta đâm đi.

Khả Nhạc mất tự nhiên xoay người chỉnh lại bộ quần áo thể thao quá khổ kia, mở to ánh mắt nhìn trần nhà: “Kia, cái kia... Hắn thảng trước lấy đến cái học vị tiến sĩ thứ hai, đột nhiên nói muốn về nước phát triển, liền bỏ chạy...”

“Chạy! Người để hắn bỏ chạy!” Cái tên không biết xấu hổ Ngưu Lang* kia.

*tên anh kia là Lưu Lăng, lại đồng âm với Ngưu Lang nên bị chị Tiểu Hoa gọi là Ngưu Lang.

“TNND! Ngưu Lang chết tiệt, chán sống hay sao mà dám đối với người bội tình bạc nghĩa! Lão nương chém hắn!” Ta vỗ cái bàn đứng lên hướng ra ngoài, bị Khả Nhạc một phen kéo lại: “Cơm, còn chưa có ăn đâu!”

Ta quay quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Hy đang nhìn ta chăm chăm, ánh mắt phức tạp, biểu tình thâm trầm, buông tay Khả Nhạc ra: “Hiện tại là thời điểm ăn cơm sao? Cái tên Ngưu Lang không biết xấu hổ kia, ra nước ngoài ba năm, bội tình bạc nghĩa đều đã học được rồi!” Đem túi sách hướng lên vai, bước chân vội vã chạy ra khỏi phòng.

Chạy tới hành lang, mới đem tay xoa nhẹ bên má phải.

Tuyệt không đau! Ta Hạ Tiểu Hoa, làm sao có thể sợ đau?

Chẳng qua, là vì Khả Nhạc mong muốn gặp ta mà thôi.

Chẳng qua, là sợ ta làm bị thương bạn tốt mà thôi.

Chẳng qua, là muốn ta cùng bạn tốt ăn một chút cơm mà thôi.

Cách biệt gặp lại, chỉ dựa vào một cái khăn tay kia thôi, làm sao có thể cho rằng hắn để ý?

Tuyệt không đau.

Diệp Hy, hắn đối với ta kỳ thật rất rất tốt. Hắn ngay cả số điện thoại di động, đều chủ động cho ta.

Cho nên, tuyệt không đau.

Hắn đã sớm nhìn thấu, biết như thế nào làm cho ta đối với hắn muốn ngừng mà không được

Hạ Tiểu Hoa, người quả nhiên là cái đồ nhà giàu mới nổi như lời lão cha nói, khả dĩ là đại đột!

Mặc cho ai, đều có thể xem thấu.

Khó trách, lão cha lại lo lắng như vậy, ngay cả di sản đều lười lưu cho ta.

Ta lấy ra di động, gọi điện thoại cho lái xe, lại như thế nào cũng không thấy rõ màn hình.

Lấy tay sờ sờ, khát, như thế nào lại bắt đầu rơi lệ?

Một cái xoay mình, vừa vặn đụng phải một cái khuỷu tay đông cứng.

“TMD, ai thân hình lại cứng rắn như vậy?” Ta há mồm liền rống, toàn bộ thế giới đều bắt đầu khi dễ lão nương không sợ đau.

“Người mới cứng rắn! Cả nhà người đều...” Đỉnh đầu truyền đến một chút thanh âm: “... Hạ Tiểu Hoa?”

Rất quen thuộc a, này thanh âm sợ hãi tê liệt.

Là Á châu siêu cấp tân tinh Thần Tư.

“Hạ Tiểu Hoa, cô khóc?” Tiếp tục thanh âm sợ hãi tê liệt.

Ngay lập tức một cái khăn tay nhỏ trắng noãn cao nhã xinh đẹp, liền như vậy không hiểu sao lại đột nhiên xuất hiện trước mặt ta.

“Tôi, thực sự rất cứng sao?” Vẫn đang có chút thanh âm sợ hãi tê liệt.

Ta nhìn chăm chăm kia cái khăn nhỏ bé xinh đẹp, mềm mịn tinh khiết.

Rốt cục oa một tiếng khóc lớn: “Cứng rắn! Thực sự rất cứng!”

Duỗi tay ra, rút lấy khăn nhỏ, dùng sức lại dùng lực, ôm cái mũi liều mạng lau.

“Anh biết chính mình bộ dạng cứng rắn, lại còn đứng hành lang để cứng rắn người khác a! Hiểu hay không cái gì kêu đạo đức!” Ta khóc uông uông, bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ.

“Cô... Chịu ủy khuất?” Hảo ôn nhu, hảo thanh âm ôn nhu. Nghe đã có chút vui sướng khi người gặp họa.

“Nói vậy... Tỷ là bị người đụng phải nên khóc!” Ta cầm khối khăn tay giờ không còn trắng nõn, lau lau nước mắt. Liều mạng ôm chặt tay hắn, ta một bên gào khóc một bên đưa ra yêu cầu:

“Người làm cho tỷ bao nuôi người, tỷ liền tha thứ người!”

Chương 9

Á châu siêu cấp tân tinh lại bắt đầu bạo lực rồi!

Trong tay là cái bình rượu cao cấp sừng sấn ánh hồng quyến rũ vừa chụp được ở kệ rượu trên vách tường, một đường liều mạng đuổi giết ta thẳng đến cửa, kinh hoảng nhìn thấy một đám fan đang bồi hồi cầm máy ảnh như sói rình mồi xung quanh, mới thi thi nhiên nhiên thu lại cước bộ, thần nhiên trình ra bộ dáng tản bộ vô cùng tao nhã.

Fanclub vạn ác a! Không ngờ lại cứu ta một cái tiểu sinh mệnh thuần khiết nha!

Vì cảm tạ fanclub vĩ đại!

Ta vọt vào trung tâm nhóm fan náo nhiệt, ném ra tờ nhân dân tệ đỏ rực chói mắt: “A! Ai đánh rơi một trăm đồng a?”

...

Vì thế ta thật cao hứng đứng nhìn một đám đang phát huy mãnh liệt bộ dáng liều chết nhặt tiền, hướng đến bên trong cửa là Á châu siêu cấp tân tinh vẫn chưa từ bỏ ý định duy trì hình tượng tản bộ thư thái, vậy tay cáo biệt.

Ai muốn nhìn mặc ai nha! Lão nương đây, rất thâm trầm, hắc hắc!

Ta tin tưởng mình lúc này hẳn là đắc ý rơi đầy đất, thí diên thí diên ngồi vào trong xe, lái xe theo thói quen liền hỏi: “Hạ tiểu thư, về nhà sao?”

Ta nghĩ muốn gạt đầu, đột nhiên không hiểu tại sao, lại dừng lại.

“Nhà?”

Cái kia bị ta chiếm đoạt, thời gian suốt ba năm.

Rõ ràng ở như vậy lâu, rõ ràng đã muốn quen thuộc.

Rõ ràng là nhà, lại giống như không phải.

Ta ngẩng đầu, lái xe cũng đang quay đầu, vẻ mặt không hiểu nhìn ta.

“Hạ tiểu thư?”

Đúng rồi, là Hạ tiểu thư.

Tất cả mọi người bên cạnh Diệp Hy, đều xưng hô với ta là Hạ tiểu thư.

Không phải Diệp phu nhân.

Rõ ràng đúng rồi, kỳ thật lại không phải.

Ta thế nhưng, nguyên lai là không có nơi nào để đi.

Ta nghĩ thật lâu, mới nói: “Đi trại an dưỡng đi.”

Lái xe vẻ mặt hoảng sợ nhìn ta: “Hạ tiểu thư, đã khuya. Ngài có thể hay không khi khác đi khi dễ lão Diệp tiên sinh?”

Ta rút trong túi ra cái dao cạo lông chân, đem ở trước mặt khê thối thối, hướng lái xe tà mị cười thập phần quyến rũ: “Anh nói sao?”

Xe tựa như bay lên khỏi đường cái.

Ta như ý nguyện cầm theo túi hoa quả ban nãy ăn thừa, đi bộ vọt vào trại dưỡng lão cao cấp, khu VIP.

“Hạ, Hạ tiểu thư...” Mấy tiểu hộ lý thấy ta, nhảy dựng lên chạy ra bên ngoài, hướng ngàn dặm xa truyền âm: “Hạ Tiểu Hoa tới rồi———.”

Sau đó là một mảnh liên tiếp tiếng đóng cửa, công nhân khuôn vác nhanh chóng hiện thân, đem bồn hoa cùng hết thảy những vật thể có thể di động được toàn bộ chuyển sạch sẽ, một cái thùng rác cũng tiện thể đem đi luôn. Mấy hộ lý mặc trang phục vô cùng đáng yêu nhưng lại trưng ra bộ dáng Hoa Mộc Lan hiện ra ở cuối hành lang, sắp xếp thành một hàng thẳng tắp, bắt đầu từ y tá trưởng lên tiếng: “Hạ tiểu thư... Lão Diệp tiên sinh đã muốn nghỉ ngơi... Ngài không bằng... Ngày khác lại đến...”

Ta nhắc tay xem đồng hồ, mới có 9 giờ mà thôi.

Diệp lão đầu còn trẻ thì hàng đêm nghe ca hát, luôn luôn bận rộn, có lý nào nghỉ ngơi sớm như vậy?

Cắt! Ta nhất nhất hừ một cái, trò cũ tái diễn, ném ra tờ hồng hồng hô to: “A, ai rút một trăm đồng?”

Một mảnh yên tĩnh.

Ta không chút nào nổi giận, ổn định cầu tiến, tiếp tục ném tiền hô to: “A, ai rút một ngàn đồng?”

Cắt! Cắt! Cắt! Nhóm Hoa Mộc Lan so với ta lại càng không thèm hừ một tiếng, từ trong túi áo rút ra một xấp tiền lác lư trước mắt ta: “Diệp lão tiên sinh vừa mới ở trong phòng đưa cho chúng tôi.”

“Kháo! Lão nhân này thật không có phẩm chất!” Ta một cước dẫm lên chứng cứ một ngàn đồng chính mình vừa ném ra, một bên đồng dặc khinh bỉ.

Không có biện pháp! Kháo! Diệp lão đầu, người bắt nhân đừng trách ta bất nghĩa.

Ta giơ non nửa túi hoa quả ăn thừa, đứng ở đầu hành lang lớn tiếng ồn ào: “Ba, ta đến xem người, ba! Ba! Nghe thấy được sao ba! Ba! Người trông thấy ta đi ba!”

“Ba!!!”

Cửa bị “cạch” một tiếng đá văng ra.

Diệp lão đầu đứng ở bên trong cửa, hai mắt đăm đăm: “Nha đầu thối! Ai là ba của người? Ai thừa nhận?”

Ta cười tủm tỉm, đẩy hội Hoa Mộc Lan ra, đem non nửa túi hoa quả kia ám muội phóng đến trong tay Diệp lão đầu: “Lễ gặp mặt!”

Diệp lão đầu cầm túi hoa quả to làm vũ khí, hướng đến người ta ném: “Cút đi! Nhà của ta không có con dâu như người!”

Ta ai u kêu thảm, nhắm thẳng trong phòng chui vào, ngoài cửa là hai lão thái bà đang nói chuyện phiếm: “A, nghe thanh âm chói tai này, con dâu lão Diệp lại tới nữa rồi.”

“Đúng vậy. Bà xem bộ dạng đáng khinh kia, nhất định là con dâu lão Diệp rồi.”

Kháo! Ta lại lệ tuôn.

Nhưng có người so với ta còn kích động hơn.

Diệp lão đầu đứng ở bên người ta, vung lên túi hoa quả, chống quai trượng liền xông ra ngoài: “Ai con dâu? Ai thừa nhận là con dâu nhà ta?”

Ta chạy nhanh giơ tay chỉ hội Hoa Mộc Lan: “Mấy người, mau đuổi theo!”

Liếc thấy mọi người chậm rãi biến mất ở ngoài cửa, ta vui rạo rực đóng cửa, nằm trên ghế sofa phòng khách, lấy ngón chân dè nặng điều khiển từ xa, ấn mở TV.

Trại dưỡng lão cao cấp chính là hảo! Bà nó chứ, phòng đơn mà còn giống hết phòng tổng thống thế này.

Diệp lão đầu quả nhiên biết hưởng thụ. Sau khi ta không cẩn thận khu ngón chân ấn phải một cái kênh hạn chế, liền lập tức đưa ra kết luận như thế.

Chắc chắc chắc, nhìn xem kia cao nhâ tư thế.

Chắc chắc chắc, nhìn xem kia cao nhâ bộ vị.

“Nha đầu thối! Người buổi tối lại chạy đến nơi này của ta xem Tiểu Hoàng phiến?” (mấy chương trình hại mắt, video người mẫu bikini đó)

Lão đầu mang theo nửa túi hoa quả đã trở lại. Lần này thay đổi vũ khí, đem hoa quả đặt trên bàn mới lấy quả trứng trạc ta: “Hạ Tiểu Hoa, trên đời còn có người sống thành tục như cô vậy sao? Cô rốt cục có cái gì ưu điểm, cái gì thủ đoạn làm cho Diệp Hy cưới cô?”

Chính là, có thể có cái gì thủ đoạn a.

Ta đem thành sofa chụp bang bang: “Diệp lão đầu, ngồi đây đi. Theo giúp con xem Tiểu Hoàng phiến đi!”

Lão đầu một phen cướp lấy điều khiển từ xa dưới chân ta, mau chóng tắt TV: “Cút ngay!”

Một quả trứng xuống dưới, lực đạo không nhẹ, vừa vịn đánh lên cánh tay ta.

Ta ngồi trên mặt đất, ôm chặt cánh tay không chút hé răng.

Không né không tránh.

Lão đầu lần thứ hai quả, lại ngừng ở giữa không trung không hạ xuống dưới: “Nha đầu thối, người thế nào lại không né? Đánh đau đi?”

Ta lắc lắc đầu, nhếch miệng: “Không đau.”

“Vậy cô ngồi làm gì?”

“Con, đã đói bụng.”

Bọn họ ăn tiệc tối, hẳn là khoái trá mới đúng. Thiếu ta, Diệp Hy hẳn là rất cao hứng mới đúng.

“Cút ngay!” Lão đầu tê rống, hoàn hảo lại huy huy vũ khí.

Ta lại trên mặt đất: “Diệp lão đầu, cho con chén cơm ăn đi!”

Diệp Hy không muốn gặp ta, ta lẩn.

Lại cút, ta cũng không biết ta còn có thể cút chỗ nào.

Ma quỷ lão ba của ta ba năm trước đây, cuối cùng liều mạng một hơi, dùng hết thủy thủ đoạn cùng lực lượng, tìm cho ta một cái nhà, làm cho ta không đến mức từ nay về sau phải cô đơn lưu lạc trên thế giới này.

Ba để lại cho ta một cái nhà, không phải tiền.

Ba nhất định là cảm thấy, ta có thể không có tiền, nhưng không thể không có nhà.

Nhưng là, ba năm, ta lại không biết nói chính mình còn có hay không nhà.

“Không có cơm! Mau cuốn gói đi!”

“Vậy sao?” Một lần nữa cầm lấy non nửa túi hoa quả ăn thừa trên bàn, bắt đầu đi ra ngoài.

Diệp lão đầu ở đằng sau lại tê rống: “Hạ Tiểu Hoa, cô ngay cả túi hoa quả đều luyện tiết kính hiếu lão nhân?! Cô quả nhiên quý bất hiếu thô tục!!!”

Ta cả đầu cũng lười quay lại.

Diệp Hy so với ta lại càng không có cái gì gọi là hiếu. Diệp lão đầu cả đời phong lưu phóng khoáng, hoa hoa công tử, cũng là tới khi lớn tuổi mới có Diệp Hy, còn chưa kịp đem Diệp Hy bồi dưỡng, tôi luyện, bị mẹ ruột Diệp Hy trảo J tại giường. Tiểu nữ nhân kích động, liền lái xe như bay phóng ra ngoài đường, từ nay về sau lại càng không thể trở lại. Diệp lão đầu không biết là thực bận rộn hay giả bận rộn, ngay cả lễ tang cũng không đến tham dự, rốt cục đối đến là một cái con cháu bất hiếu.

Diệp gia, quả nhiên một người so với một người đều lãnh huyết.

Tay vừa mới chạm cửa, chợt nghe ở phía sau Diệp lão đầu phóng điện thoại: “Giúp ta nấu ba bát canh hải sản mang vào đây! Dừng chén lớn!”

Ta quay đầu chạy nhanh, lấy hình dáng của miệng khi phát âm kêu: “Củ cải khô! Nhớ cho thêm củ cải khô!”

Diệp lão đầu nhìn ta, liếc mắt một cái thực rõ ràng: “Nhớ đừng cho củ cải khô!”

Kháo! Lãnh huyết a!

Diệp lão đầu, người mới là cái lãnh huyết nhất nhất nhất!

Ta bắt tay cầm lấy túi hoa quả hướng tới bên người Diệp lão đầu, nhưng: “Nếu nhàn rồi, giúp ta gọt lê đi.”

Diệp lão đầu mỉm cười gơ con dao gọt hoa quả trên bàn.

Ta nhận mệnh tiếp nhận dao gọt hoa quả, ở gó to hoa quả lục lọi một hồi, cuối cùng cũng tìm được một trái lê coi như còn nguyên vẹn, chính mình ngồi ở bên cạnh bàn bắt đầu gọt gọt.

Vừa gọt được một chút, đồ ăn đã mau chóng bay tới, ta nhìn chằm chằm chén lớn đầy ắp canh nóng mà dào dạt chảy nước miếng, bỏ qua việc thiếu củ cải khô không hoàn mỹ thôi.

Diệp lão đầu một phen đoạt lấy dao gọt hoa quả trong tay ta: “Đưa đây! Có người gọt hoa quả cũng tước thành như vậy sao?”

Vì thế ta từ từ vừa ăn canh vừa xem Diệp lão đầu thất xoay bát bèo gọt hoa quả.

Vì thế, ta ăn xong canh bắt đầu cắn trái lê Diệp lão đầu vừa đưa cho.

Thật không rõ, vì sao người ngoài lại cứ phao tin đồn ta và Diệp lão đầu thủy hỏa bất dung?

Đôi ta rõ ràng ở chung vô cùng hòa hợp...

Tư tưởng nhỏ bé của ta vừa mới manh nha dấy được một chút, đột nhiên nghe thấy Diệp lão đầu hỏi: “Hạ Tiểu Hoa, hai người rất cực thì khi nào mới có kế hoạch ly hôn?”

Ta sợ tới mức miệng vừa cắn một miếng lê liền ngay lập tức nhổ ra.

Diệp lão đầu một bên tránh đám vụn lê của ta tập kích, một bên không kiên nhẫn truy vấn: “Không phải người đều đã tới công ty kêu ký văn kiện sao? Như thế nào còn không ký? Động tác nhanh một chút!”

Ta nắm tay còn nửa quả lê, nhất thời run rẩy: “Ba ba ba ba, ba liền trông mong bọn con ly hôn sao?”

“Vô nghĩa, tôi nếu không muốn nghe tin tức, làm sao còn muốn mời cô ăn canh?”

Chính là, bằng không sao lại muốn mời ta ăn canh đâu.

“Ba liền như vậy thực mong muốn chúng con ly hôn?”

Diệp lão đầu liều mạng gạt đầu: “Hạ Tiểu Hoa, cô nói xem thân phận, gia thế, bối cảnh, học thức, nhân phẩm, tướng mạo của cô, điểm nào có thể xứng đôi với Diệp gia nhà chúng ta?”

Ta đang bắt đầu thực sự nghiêm túc lo lắng cho vấn đề này, lại bị đánh gãy: “Không cần suy nghĩ, tưởng cũng là lãng phí thời gian, căn bản là không có. Không có! Hạ Tiểu Hoa, cô chính là cái trò cười duy nhất của Diệp gia ta!”

Thì ra là thế.

“Cho nên, vì sao không rời đi? Diệp Hy nó muốn bắt cô tới tức chết ta, cũng là đã ba năm, nó còn muốn như thế nào nữa? Nó còn muốn tức ta ba mươi năm nữa sao? Nó cảm thấy ta còn đủ thời gian ba mươi năm sao?”

...

Ta toàn bộ nhìn xương cốt Diệp lão đầu một lượt, thực còn thành thật trả lời: “Thoạt nhìn, là không giống bộ dáng còn đủ ba mươi năm.”

Diệp lão đầu vỗ cái bàn, giơ lên bát canh ta ăn thừa không chút do dự hướng ta hất đến. Ta một bên chạy ra bên ngoài, một bên lớn tiếng ồn ào: “Ba! Tái kiến ba! Ba, ta lần sau lại đến xem ngài ba! Ba! Người nghe thấy không ba!”

Phía sau là thật lớn hồi âm: “Ai là ba của ngươi? Hạ Tiểu Hoa ngươi câm miệng cho ta!!!”

Nhóm lão thái bà vẫn như cũ đứng nói chuyện phiếm.

“Con dâu lão Diệp gia lại khi dễ lão, thực bất hiếu!”

“Đúng vậy, con dâu lão Diệp thực tục, thực dọa người.”

Ta chạy trốn rất nhanh.

Thực tục, thực dọa người.

Cho nên, nếu ngay cả người này cũng không thể ngốc, ta rốt cục còn có thể đi nơi nào?

5. Chương 10 - 11

Chương 10

Theo cửa sau của trại an dưỡng đi ra, ta ngồi xổm ở góc tường nhỏ bên cạnh thở hổn hển cả buổi, mới từ trong túi xách lấy ra di động gọi cho lái xe: “Không cần chờ tôi, đêm nay tôi ở đây.”

Đầu bên kia điện thoại, lái xe không ngừng lặp lại như trẻ em tập đánh vần: “Ồ, ồ, ồ... đó???”

“Đúng vậy! Ở đây, Diệp lão đầu không nên cho tôi ăn canh, còn tìm mấy chị Hoa Mộc Lan chơi với tôi, tôi cũng bất đắc dĩ a, không muốn cô phụ nỗi khổ tâm của lão nhân gia đâu.”

Lái xe ở trong điện thoại khóc gào: “Hạ tiểu thư, lão Diệp tiên sinh thân thể không được tốt, ngài không bằng về nhà trước, lần khác lại...”

Ta không đợi hắn nói xong, ba một tiếng ngắt điện thoại. Vô nghĩa, ta còn không rõ là phải về nhà sao?

Ngồi bên cạnh tường một lúc lâu, gió thổi qua phát lạnh lẽo, ta mới phát hiện toàn bộ lưng đều ẩm ướt.

Ấy người đại gia, ăn của Diệp lão đầu một bát canh mà lực sát thương cũng ghê gớm vậy.

Hiện tại, ngay cả cách duy nhất là ngồi ở góc tường xem mặt trời mọc cũng bị loại bỏ.

Ta không tình nguyện đứng lên, đi bộ hướng về phía đường cái.

Trại an dưỡng ở lưng chừng núi, sinh sống ở đây chỉ có một số nhà nhỏ lác đác, làm cho vừa vào đêm, đường xuống núi ngay lập tức trở nên lạnh lẽo, cả taxi cũng lười đi qua. Ngẫu nhiên có một hai xe tư gia, cũng là thúc giục đạp nhanh chân ga phóng đi như bão táp.

Ta đi a, đi a, đi a. Càng đi càng cảm thấy quần áo dán trên lưng khó chịu.

Càng đi càng cảm thấy dép cao gót cùng hung khí giết người vô cùng giống nhau, bàn chân đã muốn đau nhức tê rần.

Bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một đôi trai gái mặc đồng phục trung học, buổi tối ngồi dưới gốc cây đại thụ đàm chuyện luyến ái.

Thật sự là trời không tuyệt đường người a!

Ta một tay giơ dao cạo lông chân, một tay giơ xấp tiền nhân dân tệ vọt đi lên: “TNND! Đòi tiền, hay là muốn mạng???”

Hai bạn trẻ kia đang say đắm ta sờ người một phen, người thân ta một ngậm, hăng say luyện ái bổng chốc hoàn hồn, tiểu nữ sinh mặt tái nhợt nghiêm mặt che đàng trước tiểu nam sinh: “A di à, ngài bộ dáng cũng tựa như một đóa hoa, có thể hay không... Có thể hay không buông tha chúng ta, cũng đừng cướp sắc!”

Ta lắc lắc dao nhỏ trong tay, thăm dò cẩn thận phía sau tiểu nữ sinh đoan trang là một cái Thanh Xuân Đậu* nam.

*Đậu thanh xuân: mụn trứng cá

Ánh mắt Thanh Xuân Đậu dạo qua người ta một vòng, một bên thân thủ túm chặt lấy áo, một bên đẩy đẩy tiểu nữ sinh: “Quên đi, quên đi, ta liền hy sinh a hy sinh, để cho a di cướp sắc ta đi!”

“Thao!” Ai TM muốn cướp sắc? Ta nổi giận. Ta, Hạ Tiểu Hoa cái khác thì không nói, nhưng xem nam nhân ánh mắt là vô cùng cao ~!

Ta giơ cao cái tay rảnh đang cầm một xấp RMB*: “Lấy tiền, liền cởi quần áo!”

*RMB: là đồng nhân dân tệ của Trung Quốc.

“A!” Cả hai bạn học sinh đều phát ra than thanh vô cùng sợ hãi, lại cùng nhướn nhướn mắt liếc một cái RMB trong tay ta, vẻ mặt Thanh Xuân Đậu cực kỳ tự giác tháo bỏ nút thắt.

“Không phải người! Là nàng!” Ta huy huy tay phải đang cầm RMB, phát hiện lỗi nặng liền ngay lập tức chuyển sang huy huy tay trái đang cầm dao nhỏ.

Vì thế, ta học hai người bọn họ ngồi xuống phía sau cây nhỏ ẩm áp, cảm thấy mỹ mãn thay giáo phục trung học của tiểu nữ sinh cùng với giày thể thao.

Vì thế, ta tiện tay túm một phen, đem tiền đưa cho tiểu nam sinh đang cười tủm tỉm cùng với vẻ mặt oán giận của tiểu nữ sinh chân mang giày cao gót của ta, đang từ cặp sách lấy ra đồng phục thể dục, rồi vẫy tay cáo biệt.

Phía sau truyền đến thanh âm cực kỳ ủy khuất của tiểu nữ sinh: “Bộ đồng phục thể dục này người ta đã ba tháng không giặt sạch, người còn muốn ép người ta mặc!”

“Bảo bối~ta có tiền! Ca ca mang người đi mua cái mới nha!”

...

Ta tiếp tục đi a, đi a, đi a...

Tận đến khi nhắc chân không nổi nữa, ta mới dựa vào tường bên cạnh nghỉ ngơi, ngẩng đầu mới phát hiện biển báo ven đường viết “Phố Trung Hoa”.

Ta cuối cùng, dĩ nhiên là về tới nơi này.

Nơi này, trước kia không phải là như thế.

Ta xem dãy nhà cao tầng san sát nối nhau, theo biển số mỗi nhà bước đi, thẳng đến khi tìm được số nhà 37, mới dừng lại.

Biệt thự ba tầng tiểu viện, thế nhưng vẫn còn lưu lại nguyên vẹn, tường ngoài rõ ràng đã quét lại sơn, trong viện, con đường nhỏ trải đầy đá cuội, vẫn như cũ đều đặn nhịp nhàng. Ngay cả gara, đều vẫn nguyên lai là cái bộ dáng như xưa, chỉ là thiết kế có hơi khác một chút, cửa cuốn lên thay bằng cửa tự động mở ra hai bên trái phải.

Đây là tòa nhà đầu tiên ma quỷ lão ba của ta mua sau khi trở thành nhà giàu mới nổi.

Từ khi ta có kí ức đến nay, vẫn là sinh hoạt mọi thứ đều ở nơi này.

Thời điểm đó, ma quỷ lão ba mỗi một đêm về trẻ đều mang theo một cái a di hoặc đã gặp qua hoặc là xa lạ về nhà. Ta mang sách bài tập, bị đuổi tới nhà cách vách đi theo cái tên đồng học thói tiểu quỷ, thói nhân duyên cùng nhau hoàn thành nghiệp sáng tác, mỹ danh thì gọi là gia giáo.

Cho nên ta vẫn không thích thói tiểu quỷ kia so với ta mọi thứ đều vĩ đại.

Từ lúc còn rất nhỏ, rất nhỏ sớm đã bắt đầu.

Ta xem hướng cách vách, tiểu lâu từng hàng từng hàng ngói đỏ đã lâu không có người ở.

Vì thế, ta tà ác thú vị nở nụ cười.

Xứng đáng đi, thói tiểu quý! Nhà ngươi đã không còn.

“Tiểu Hoa!” Một tiếng kêu thật lớn, thật lớn vang lên sau ta.

Ta quay đầu, lộ ra là một cái tiểu quý thói đang nhanh chóng từ trên xe lao xuống, hai hàng mày sợi lệ uông uông chảy dài: “Tiểu Hoa! Tiểu Hoa Tiểu Hoa Tiểu Hoa! Anh biết mà, anh biết mà! Anh biết sẽ có một ngày, em nhất định, nhất định, nhất định, quay trở về.”

Thối tiểu quý không nói hai lời, xông lên tiến hành mạnh mẽ ôm ta. Ta mới liều mạng đẩy bằng được hẳn ra: “Thao! Ngươi Lang! Cút!”

“Không cút!” Thối tiểu quý thân thủ lau lau chút mày sợi lệ: “Hạ Tiểu Hoa, anh nói cho em, anh đã cút một lần, lúc này đây, em đừng nghĩ làm cho anh lần đi!” Một bên gắt gao ôm ta, tí tách, tốt lắm nước mắt nam nhi một phen xông thẳng vào cổ áo ta.

Ta cảm thấy khó chịu, liều mạng giãy dụa, rốt cục tìm được khe hở thở hổn hển, mở miệng: “Lưu Lăng! Buông! Tôi đã lập gia đình!”

Thân hình đang ôm ta một phen chấn động, ta lập tức bị đẩy ra, hốc mắt đỏ bừng, gắt gao nhìn chằm chằm ta: “Hạ Tiểu Hoa, nói cho anh biết, em hạnh phúc sao?”

Ta trừng lớn mắt liều mạng gạt đầu, bỏ qua chút cảm xúc quái dị đang mạnh nha trong lòng.

Bên môi Lưu Lăng hiện lên một chút tươi cười quỷ dị, nhìn ta từ trên xuống dưới: “Hạ Tiểu Hoa, em mặc giáo phục, lại đi đi lại lại quanh nhà anh. Nói dối, sẽ bị anh nhìn thấu đó, Tiểu Hoa!”

Hai chữ Tiểu Hoa cuối cùng kia, nói thực nhẹ, dừng lại trong lòng ta, không hiểu sao ta lại cảm giác thực trầm trọng.

Đã hơn nửa đêm, vô luận vì lý do gì, mặc giáo phục trung học chạy đi chạy lại cái địa phương này, thế nào đi chăng nữa cũng không phải là biểu hiện nên có của tiểu nữ nhân hạnh phúc.

“Tiểu Hoa, biết không, nơi này, là anh mua. Từ trước lúc xuất ngoại, sau ngày đầu tiên em rời đi.” Lưu Lăng trở ngón tay, chỉ chỉ vào nơi ta đã từng ở.

Kháo! Ta theo hướng tay hẳn chỉ, dưới lòng biểu hiện vài câu thô tục.

“Anh nghĩ rằng, từ nay về sau, anh sẽ quên em, cũng sẽ quên nó.” Lưu Lăng không hổ là có hai cái học vị tiến sĩ, Ngươi Lang vô cùng có văn hóa, đối thoại nho nhã kiểu Quỳnh Dao, dường như thuận miệng còn có thể bồi thêm câu: “Tiểu Hoa, anh làm không được. Anh đã trở về, ở chỗ này chờ em. Anh biết rằng, sẽ có một ngày, em chắc chắn quay trở về.”

Hắn nhìn ta thật sâu: “Tiểu Hoa, em chỉ cần chịu ủy khuất, không hạnh phúc, sẽ muốn về nhà.”

Ta đột nhiên cảm thấy ánh mắt có chút nhòa, dùng sức trừng mắt nhìn, mắng to: “Ngươi Lang, TNND anh có bệnh sao? Tôi đã lập gia đình! Nơi này, đã không còn là nhà của tôi!”

Trơ mắt nhìn người trước mắt sắc mặt đã muốn chuyển từ hồng sang trắng.

Ta vươn nắm tay hướng về phía Lưu Lăng đâm đâm qua: “Anh rốt cuộc muốn tự mình đa tình đến khi nào? Tôi nói bao nhiêu lần rồi? Không cần quần quýt lấy tôi! Anh nên mau chóng ra nước ngoài, nếu đã mang nàng đi, vì sao, vì sao lại trở về?”

Lưu Lăng đứng thẳng tắp, lực đạo của ta cũng không hề nhẹ, hẳn tránh cũng không tránh, một chút thần nhiên ngâm cười, làm như bất đắc dĩ: “Tiểu Hoa, nói cho cùng, em là trách anh, thật sự không có đem nàng mang đi xa, rất xa, đúng không?”

“Diệp Hy, thật sự tốt như vậy sao?”

Ta nhìn chăm chăm tử tiểu quỷ, hấn đứng thẳng như vậy, cười rộ lên như vậy, đến mức nào xa lạ.

Gió lạnh thổi qua, một trận cảm giác lạnh lẽo sau lưng bốn phía truyền tới, ta cảm thấy choáng váng đầu.

“Ba năm rước đây, em vẫn khóc vẫn khóc, nói em rất muốn rất muốn cho nàng hạnh phúc. Vì em chưa từng khóc như vậy, Tiểu Hoa, anh rốt cục là vẫn cưới nàng, thành toàn hạnh phúc của nàng. Ba năm, anh đâu? Tiểu Hoa, hạnh phúc của anh đâu?”

“Em vẫn vẫn muốn làm cho anh biến đi, mỗi một lần, mỗi một lần. Anh biến đi đã ba năm, vô cùng một mỗi, Tiểu Hoa, anh không nghĩ lại biến đi một lần nữa.”

Tử tiểu quỷ xa lạ, tiến lên từng bước, cầm tay của ta.

Không biết là hấn rất lạnh, hay là ta rất nóng. Ta chỉ cảm thấy khó chịu, rút tay ra, một cái tát vang dội dừng ở trên mặt hấn: “Ngưu Lang! Anh muốn bội tình bạc nghĩa?! Anh chán sống đem bạn tốt của lão nương ăn không còn mặt tịnh, còn sử dụng ba năm, nay lại trở về tìm lão nương nói muốn đường lui sao?”

Khả Nhạc, thương hấn như vậy, hấn làm sao có thể, cứ như vậy quên đi?

Nam nhân, đều TNND cùng ma quỷ lão ba của ta một loạt giống nhau, không hề ý thức trách nhiệm!

Ta nhắc chân muốn bỏ khuyết thêm một cước, một trận choáng váng xông tới, liền như vậy ngã xuống.

Kháo, quả nhiên mặc một thân quần áo ướt sũng xuống núi, cảm lạnh.

Ta liều mạng một hơi cuối cùng, thời điểm Lưu Lăng lại đây nâng ta dậy, bật ra một câu mẩu chốt nhất:

“Lưu Lăng! Khả Nhạc nàng, luôn luôn tìm anh!”

Nói xong lại một trận choáng váng. Lỗ tai gầm rú một trận, nhưng vẫn còn có thể nghe rõ:

“Anh biết. Nhưng là, Tiểu Hoa, anh cũng vẫn luôn luôn tìm em.”

Chương 11

Ta hiện tại đang ngồi xem TVB, phim “Thái Ngạc và Tiểu Phụng Tiên” nghe ca khúc chủ đề ta yêu thích nhất “Thương yêu cả đời”*, khẽ cười chua xót, cảm thấy thực thích hợp đối với Hạ Tiểu Hoa ta. Nhưng là tiếng Việt ngữ* rất nhiều người nghe không rõ, cho nên sẽ không thường nghe bài này. Nhưng ta thấy lời hát thật tốt lắm...

Pháo hoa lan rộng khắp nơi nơi
 Hoa hồng kia héo rũ vẫn nguyện trồng
 Nếu như cảm giác đau thương không cách gì thay đổi
 Còn lại mình ta, cũng vĩnh viễn không muốn rời đi
 Nếu như ta vô chừng vô mực chờ đợi không buông
 Đến khi tóc đen cũng hóa thành tóc bạc, ta chỉ có thể nói mình đáng đời
 Chẳng có chừng mực, biến vui vẻ thành ưu thương
 Kỳ thực, ta xem thống khổ chỉ như bụi trần, chứng thật ta cả đời này đều yêu.
 Bao nhiêu năm mòn mỏi đợi chờ
 Chịu đựng bao nhiêu cay đắng khổ đau
 Cuộc đời này cũng như một giấc mộng, tỉnh rồi lại say
 Ai làm cho ta vướng mắc phải mối tình sầu khổ này đây?
 Nếu như ta vô chừng vô mực chờ đợi không buông
 Đến khi tóc đen cũng hóa thành tóc bạc, ta chỉ có thể nói mình đáng đời
 Chẳng có chừng mực, biến vui vẻ thành ưu thương

Kỳ thực, ta xem thống khổ chỉ như bụi trần, chứng thật ta cả đời này đều yêu.

Vô chừng vô mực mãi cũng không buông

Đến khi tóc đen cũng hóa thành tóc bạc, ta chỉ có thể nói mình đáng đời

Chẳng có chừng mực, biến vui vẻ thành ưu thương

Kỳ thực, ta xem thống khổ chỉ như bụi trần, chứng thật ta cả đời này đều yêu.

*Việt ngữ: giọng Quảng Đông và Quảng Tây

*đây là link bài hát: mp3.zing.vn/bai-hat/Thuong-Yeu-Suot-Doi-Thai-Ngac-Va-Tieu-Phung-T...

Đầu thực choáng váng, hơi thở nóng rực, ở bên tai nỉ non:

“Hạ Tiểu Hoa, nếu em không có chuốc rượu anh. Nếu đêm hôm đó, em không có cố ý thất ước. Nếu đêm hôm đó, em không phải an bài tốt lắm muốn anh biến đi. Anh căn bản, sẽ không lấy nàng.”

Đúng vậy, đúng vậy, ta nhớ rõ, buổi tối mưa to hôm đó, ta đem Ngưu Lang bỏ rơi ở quán rượu.

Nhưng là, cũng không đúng. Ta căn bản, cái gì cũng chưa kịp an bài, càng không muốn thất ước.

Ta là vì, là vì...

Gặp được Diệp Hy

Một đôi tay thực nóng bỏng, đang giải từng nút thắt quần áo của ta...

Này tên Ngưu Lang lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn

Việc hấn cùng Khả Nhạc, chỉ là phát triển thuận theo tự nhiên thôi.

Ta giãy dụa mở mắt ra, một quyền huy đi qua: “Đừng có tìm cớ. Tự mình uống rượu sau loạn tính rồi còn muốn đổ lên đầu người khác. TNND, anh tên Ngưu Lang vô liêm sỉ! Anh bây giờ ngay cả tôi cũng muốn nhân cơ hội thật bỏ?”

Nắm tay bị bắt được, bị bao bọc trong một bàn tay khác nóng hầm hập.

“Tiểu Hoa, đừng nhúc nhích. Em phát sốt rồi. Anh chỉ là thay em cởi bỏ hai khóa nút thắt, làm cho em thoải mái chút.”

Giường êm ái thật rộng lớn, là nơi trước kia ta vẫn thường nằm ngủ.

Đương nhiên, ta ở phòng này, là không có đổi.

Ta đột nhiên cảm thấy an tâm, hô khẩu khí thật dài, một phen đẩy tay Ngưu Lang ra: “Được, tôi tự mình làm.”

Ta tự động tự giác cởi cúc áo, phát hiện Ngưu Lang đứng ở bên cạnh ta trưng ra bộ mặt xem rất đã mắt: “Anh, đi ra ngoài!”

Ngưu Lang lại nở nụ cười: “Tiểu Hoa, em vẫn thật là Tiểu Hoa ngày trước, một chút cũng không thay đổi.” Đưa qua một ly nước ấm, còn có thêm mấy viên thuốc.

Ta tiếp nhận mấy viên thuốc hướng đến trong miệng, nhưng vẫn là trở mình xem thường nhìn hấn.

Làm sao có thể không thay đổi? Thao, rõ ràng so với thời điểm còn đi học đáng người tốt hơn nhiều. Ngưu Lang mù.

“Lại nói tiếp, em trước kia cũng không có bảo thủ như vậy!” Hấn đứng lên, đi cách ta vài bước: “Trung học, thời điểm em đau bụng tiêu chảy không mang giấy vệ sinh, còn lấy quần lót làm giấy vệ sinh sử dụng đâu.”

Ta nằm ở trong tay chén nước ấm không chút do dự hướng hấn hất đi, từ Ngưu Lang sớm đã có chuẩn bị, chợt lóe thân đến chỗ cạnh cửa, khó khăn lắm mới tránh thoát.

“Mau cút!” Ta giãy dụa làm bộ xuống giường muốn đánh hấn.

“Ngủ ngon!” Hần vừa ra khỏi cửa, đột nhiên dừng lại, quay đầu hỏi ta: “Tiểu Hoa, Diệp Hy, chẳng lẽ còn chưa chạm qua em?”

“Thao!” Ta bắt tay ném cái ly còn sót lại bay ra ngoài, chính giữa sọ não Ngưu Lang: “Hần cùng lão nương là có hôn tiền X hành vi*!”

*đại loại là ăn cơm trước kẻng í

Ngưu Lang đứng ở cạnh cửa, ôm cái sọ não của hắn, ánh mắt hàm chứa mấy giọt nước mắt chầm chầm nhìn ta.

“Hôn tiền X hành vi! Biết không?” Ta cường điệu.

Hần trầm mặc, ngồi xổm xuống đất, nhặt lên cái ly ta vừa ném ra, sau đó đóng lại cửa phòng.

Ta cảm thấy khốn đốn.

Nhìn chầm chầm lên tường, kim giây một vòng lại một vòng.

Bây giờ đã muốn thật khuya lắm rồi.

Đã muốn, là rạng sáng.

Khả Nhạc, ta tìm được Ngưu Lang, nàng nhất định thực vui vẻ, cũng nhất định thực thương tâm.

Sẽ làm nàng thương tâm, cũng như ta tựa giống nhau.

Ta giơ cánh tay phải lên xem xem, tím hồng một khối thực cứng rắn.

Diệp lão đầu, là thật, phi thường phi thường chán ghét ta.

Nếu là Khả Nhạc, sẽ không bao giờ chán ghét như vậy.

Nếu là Khả Nhạc

Không biết là có phải do tác dụng của thuốc, ta cảm thấy rất mệt mỏi.

Nhắm mắt lại.

Ta lại thấy vẻ mặt hoa đào của Khả Nhạc cười đến mị mắt: “Hạ Tiểu Hoa, Lưu Lãng kia, có phải hay không, có phải hay không, chính là siêu cấp nam nhân cách vách nhà người, bạch mã hoàng tử Lưu Lãng?”

“Hạ Tiểu Hoa, người cảm thấy bộ dáng Lưu Lãng kia lúc làm báo cáo có phải hay không có điểm giống Lâm Chí Dĩnh năm 18 tuổi?”

“Hạ Tiểu Hoa, người có phát hiện không, có phát hiện không, thời điểm ăn cơm, hần hướng ta nở nụ cười, còn giúp ta gấp cánh vạt?”

“Hạ Tiểu Hoa, người thật đáng chết! Người như thế nào tốt số, cư nhiên lại cùng Lưu Lãng là thanh mai trúc mã!”

Chính là, thực đáng chết.

Ta Hạ Tiểu Hoa, cư nhiên lại có một cái thanh mai trúc mã vĩ đại như thế khiến người chán ghét. Vô luận ta sinh hoạt khắp ngõ ngách địa cầu nào, hần đều như ảnh tùy hình xuất hiện, cướp đi quang mang vốn sở hữu bên người ta.

Tốt thôi khi cuối cùng ta cũng vượt qua kỳ kiểm tra tiêu chuẩn, người cha không bao giờ chịu trách nhiệm sẽ mua đủ loại kiểu dáng điện thoại di động loại mới nhất, đáp trả của ta thanh mai trúc mã.

Tốt thôi khi chúng ta cùng nhau cứu thoát một bạn nhỏ học sinh tiểu học đang bị bắt nạt, thầy giáo Trương đại nhân ở đại hội tổng kết, hung hăng ban một tờ giấy khen rực rỡ, khen ngợi của ta thanh mai trúc mã.

Hết thấy mọi chuyện về ta, lại cùng ta không quan hệ.

Khả Nhạc một bên đánh ta, vừa nói ta mệnh hảo.

Nhưng là, ta cảm thấy, mệnh của nàng, so với ta hảo hơn rất nhiều rất nhiều.

Bởi vì, nàng bị đụng xe.

Đụng gãy chân, đắp thạch cao nặng chịch, khập khiễng quay trở về trường học, đi theo bên người là vẻ mặt xin lỗi thật cẩn thận – đại soái ca Diệp Hy.

Diệp tam công tử Diệp Hy!

Là bí mật nho nhỏ mà ta vẫn giấu kín tận đáy lòng.

Cư nhiên vì lái xe sơ sẩy, mỗi ngày chạy tới nguyện làm trâu làm ngựa cho Khả Nhạc.

Ta vô số lần mắt nhìn chăm chăm vào cái chân gãy của Khả Nhạc, cảm thán: “Khả Nhạc, bà nó chứ người cũng thật quá may mắn!”

Đổi lấy là nắm tay bay đến vô số: “Hạ Tiểu Hoa, người nguyện rửa ta?”

Nhưng là, nếu đây là nguyện rửa, vì sao gãy chân không phải là ta?

Ta cũng vô số lần mắt gợn sóng nhìn chăm chú cái chân gãy của Khả Nhạc mà âm thầm lập mưu: “Khả Nhạc, người nói, nếu người không cẩn thận rơi xuống cầu thang, cái chân này có phải hay không tăng thêm thương thế?”

Vẫn như cũ đổi lấy nắm tay bay đến vô số: “Hạ Tiểu Hoa, người xác định là bạn ta sao?”

Nhưng là, rất mau khỏi nha. Mau khỏi, Diệp Hy hấn, có lẽ sẽ không đến nữa.

Cho nên nói, có lẽ, dù sao cũng chỉ là có lẽ mà thôi.

Chân gãy của Khả Nhạc cuối cùng cũng khỏi hẳn, nhưng là Diệp Hy hấn không có biến mất.

Ta xem gặp Khả Nhạc, nàng mặc bộ đồ thể thao quá lớn, lại cũ mèm, đào ra từ tủ quần áo của ta một đồng hàng hiệu ngay cả mác giá cũng chưa thêm gờ xuống, gian nan vút lên xe của Diệp Hy: “Phiền toái người, đưa ta đi quỳn tặng trung tâm, mau một chút, nhân dân thống khổ đang chờ ta đâu.” Quay đầu hung hăng trừng ta: “Hạ Tiểu Hoa, người này quỷ xa xỉ, ta thay mặt cho quảng đại nhân dân lao động khinh bỉ người!”

Diệp Hy đứng ở bên cạnh xe, cười đến vẻ mặt khen ngợi.

Một ngày, ta xem gặp Khả Nhạc thu thập hết thủy vãi thừa của những người khác, khâu a khâu, rốt cục dùng bàn tay đầy vết kim châm đổi lấy một bộ thiết kế trăm ngàn chỗ hở, trong trận đấu rốt cục bại bởi thiết kế vô cùng rục rờ, tinh xảo của ta. Vừa ăn cơm, một bên mỳ sợi lệ hướng ta cười sắc súa: “Hạ Tiểu Hoa, người nói, lão sư có phải hay không không hiểu cái gì kêu thiết kế?”

Diệp Hy ngồi ở bàn ăn bên cạnh cau mày, ngay lập tức mua đi thiết kế của nàng.

Ta xem Khả Nhạc dậy sớm sờ soạn đến cửa hàng quần áo làm công, sau đó cầm sổ tiết kiệm cau mày, nói muốn vì ta tổ chức một sinh nhật thật hoa lệ, tựa như ta muốn ép nàng làm như vậy.

Diệp Hy một mình tới tìm ta: “Hạ Tiểu Hoa, nói cho Khả Nhạc, năm nay, tôi muốn làm sinh nhật cho cô.”

Vì thế, ta xem đã hiểu.

Đây là một cái chuyện xưa, tình tiết cầu huyết* vô cùng phổ biến: Tam thiếu gia giàu có của tập đoàn Diệp Thị coi trọng cô bé Lọ Lem chất phác thiện lương, nghèo kiết hủ lậu.

*cầu huyết: mấy tình tiết kịch tính rập khuôn kiểu Đài Loan

Đây là một cái tinh thần nghèo kiết hủ lậu, vì người dân phục vụ, không nghĩ qua sẽ cảm hóa công tử danh gia vọng tộc.

Diệp Hy đem toàn bộ mọi người mời đến, ở Club cao cấp nhất thành phố, còn có vô số người mẫu cùng ngồi sao.

Diệp Hy vì nhà giàu mới nổi Hạ Tiểu Hoa, tổ chức một yến tiệc sinh nhật hoa lệ nhất trong đời người, nhưng thực ra lại là vì cô bé Lọ Lem Khả Nhạc.

Ta rốt cục ở trong chính yến tiệc sinh nhật mà gào khóc, Diệp Hy ở bên cạnh túm nhanh một bó hoa oải hương dí sát đến trước mặt ta: “Hạ Tiểu Hoa! Cô có thể hay không cầm miệng?”

Ta khóc thật sự lớn tiếng, nhưng vẫn không át được người bên cạnh thì thầm nho nhỏ: “Bị Diệp tam công tử cảm động đi!”

“Diệp tam công tử như vậy ra tay, nào có nữ nhân, có thể không động tâm?”

Nào có nữ nhân, có thể không động tâm?

Khả Nhạc ôm ta đang khóc đến nỗi hai mắt sưng phù, ở bên tai ta ta đề thấp âm lượng nói ra bí mật: “Hạ Tiểu Hoa, ta nghĩ, cái kia, ta có thể là, đang yêu rồi!”

Ta dùng sức trợn to hai mắt sưng phù của mình.

“Diệp Hy?”

Khả Nhạc then thùng cú đầu.

“Lưu Lăng?”

Ta bắt khả tư nghị* nhìn nàng. (*: không thể ngờ được)

Nàng khó có thể tin nhìn ta.

“Thao, ánh mắt kiểu gì đấy?”

Ta mãnh liệt hèn mọn

“A, nước mắt gì kia?”

Nàng vẽ mặt khó hiểu.

“Lưu Lăng, chính là cái kia thanh mai trúc mã của ta, Ngưu Lang.” Hơn nữa còn là âm hồn bất tán Ngưu Lang.

“Hạ Tiểu Hoa, nguyên lai người thích Diệp Hy a!” Trảo J dâm cười.

“Ngưu Lang không được, người vẫn là nên tìm người khác đi.”

“Diệp Hy không tệ, Tiểu Hoa ta sẽ giúp người!”

Ta thử muốn đập nát bạn tốt chính mình vừa mới nảy sinh tình yêu, nàng lại mang theo hào quang thiên sứ, muốn làm Cupid cho ta.

Cho nên nói, Khả Nhạc, so với ta, quả nhiên thiện lương đáng yêu.

Nàng xứng đáng in sâu trong tâm trí Diệp tam công tử, duy nhất, thật nhiều năm.

Nếu là Khả Nhạc

Sẽ không hội chán ghét.

6. Chương 12 - 13

Ta thuần túy là bị cái âm thanh chuông cửa cũ rích đánh thức.

Tiếng vang cứ một lần lại một lần đánh tới.

“Ngưu Lang! Mở cửa——!” Ta nhúc nhích hướng về phía âm thanh ồn ào ngoài cửa.

Chuông cửa vẫn như cũ lặp lại.

“Mở cửa a——Ngưu Lang——!”

Chuông cửa vẫn cứ tiếp diễn lặp lại.

Thao! Lợn cũng không phải vì ngủ mà chết!

Ta lấy tay sờ cái trán, lạnh lẽo một mảnh.

Lão nương quả thực là thiên hạ vô địch Hạ Tiểu Hoa! Sinh mệnh cũng vô cùng ương ngạnh.

Ta thí diên thí diên xuống giường, chân còn có chút nhuyển, lắc lắc mông lao đến hướng chuông cửa dưới lầu, phát hiện Lưu Lãng đang đứng ở cạnh cửa biểu hiện thái độ ngẩn người đối với cấp trên, mặc kệ chuông cửa vang lên một lần lại một lần.

Ta lập tức vui vẻ nở nụ cười.

Nha, vừa thấy một bộ sắc mặt thiếu tiền bị người ta đuổi đến tận cửa.

Nghiệp chướng nha, đầu năm nay tiến sĩ mệnh khổ nha!

Ta khoái trá xông lên trước, không thèm để ý, một tay lướt qua Ngưu Lang, xoa xoa nắm đấm cửa chuẩn bị mở.

Ngưu Lang nhanh chóng định thần lại, vẻ mặt khiếp sợ nhìn ta.

Ta dương dương tự đắc, cái miệng nhỏ “tôi vô tội” chu lên:

“La la la la, ta là tiểu hoa cúc vô tội!” Đáng đời người.

Cửa mở ra lúc ta đang vô cùng sung sướng, cái miệng đầy tiểu ý cũng khê huyết lên, Diệp Hy đứng ở cạnh cửa thượng, nói thật sự lơ đãng: “Hạ Tiểu Hoa, tâm tình cũng rất cao hứng đi.”

Ta rõ ràng trúng bùa bất động.

Ngưu Lang không hổ là có văn hóa, phản ứng so với ta tốt hơn nhiều, một bộ tư thái chủ nhà, chỉ vào Diệp Hy: “Diệp Hy, sao lại đến đây?”

Diệp Hy thực khách khí khoát khoát tay áo, làm cái tư thế quấy rầy, chủ động đi đến: “Tìm vợ.”

Vợ... vợ... vợ...

Ta bị cái xưng hô của hắn, sợ tới mức hoàn toàn cứng ngắc.

Nhưng có người so với ta càng cứng ngắc.

Bởi vì, phía sau Diệp Hy thò ra một cái đầu với hai hàng mì sợi lệ cực kỳ khoa trương, tư thế bị chồng ruồng bỏ, không nói hai lời vừa đá vừa cởi giày thể thao đã muốn vọt đi lên: “Lưu Lãng, huhuhuhuhuhu, Lưu Lãng!!!”

“Em tìm anh đã lâu, huhuhuhu, Lưu Lãng!” Giày thể thao đá ở ót Ngưu Lang ba ba rung động, Ngưu Lang đứng ở cạnh cửa dường như động cũng không động.

Xem trận thế này, ta lập tức phân tích ra đầu hàng là tất yếu, thực tự giác cởi một chiếc dép lê trên chân đưa qua: “Khả Nhạc, dùng này!” Cười đến vẻ mặt nịnh nọt.

Khả Nhạc khoe mắt dư quang quét liếc ta một cái, tiếp nhận dép lê nhưng lại hướng đầu ta mà thượng xuống: “Hạ Tiểu Hoa! Người nói đi, người là muốn chết trước, hay là để ta thu thập hắn rồi quay lại thu thập người?”

Ta lui đầu tránh khỏi chưởng của nàng, vô cùng khiêm nhường nhún mình: “Hắn hắn hắn, hắn chết trước, hắn chết trước!”

Khả Nhạc lại vòng vo đi qua, ném vũ khí, lúc này hai tay vo lại thành nắm đấm hướng ngực Ngưu Lang bay đến: “Lưu Lãng anh khá lắm, em chỉ biết anh sẽ tìm Hạ Tiểu Hoa! Anh cũng sẽ chỉ tìm Hạ Tiểu Hoa! Anh trốn mất như vậy... Nếu không nhờ Diệp Hy, nếu không nhờ Diệp Hy... hu hu hu..., em cũng sắp tìm không ra anh!”

Thì ra là thế! Ta quay đầu lại xem Diệp Hy: “Anh như thế nào tìm được em?”

Nhà này đã bán từ trước, Diệp Hy thế nào biết? Hay là, hay là... hắn thực sự hiểu biết ta?

Ta vụng trộm ngược mắt xấu hổ nhìn hắn, cố gắng áp chế lại trái tim vì nghe được từ “vợ” mà đang bang bang rung động.

Diệp Hy cau mày, thực không kiên nhẫn quơ quơ di động trong tay: “Vệ tinh định vị. Hạ Tiểu Hoa, bằng không cô nghĩ rằng, cô và tôi không có việc gì, tôi đưa cô di động làm cái gì?”

Ta há to miệng. Lễ vật duy nhất ta nhận được trong ba năm...

Ta giận, lấy điện thoại cầm trong tay một phen quăng ra ngoài.

Di động rơi xuống, phát ra âm thanh khô cứng.

Đột nhiên một mảnh im lặng.

Xấu hổ im lặng, ta nghe được thanh âm Ngưu Lang không muốn sống: “Khả Nhạc, anh muốn cùng em ly hôn.”

“Anh nói cái gì?” Lần này người rống, là ta.

Ta giơ lên một cái dép lê còn sót lại muốn xông lên.

Diệp Hy so với ta còn nhanh hơn, một phen cầm tay phải của ta, đem ta kéo vào trong lòng hắn: “Lưu Lăng, tôi chỉ nói một lần, Hạ Tiểu Hoa, tôi tuyệt đối, sẽ không ly hôn với cô ấy. Anh dù có ly hôn, cũng tuyệt đối sẽ không đến được với cô ấy.”

Ta ở trong lòng Diệp Hy, mở to mắt ngẩn đầu nhìn hắn.

Biểu tình kiên định như vậy, tựa như trước đây, người đứng trước mặt toàn bộ đoàn luật sư, đưa bút bảo ta ký tên ly hôn, cho tới bây giờ hoàn toàn không phải là hắn.

Trái tim vừa giờ còn thật sự đập loạn, đột nhiên đông cứng trở lại.

Diệp Hy túm ta, cũng không quay đầu trở lại: “Hạ Tiểu Hoa, theo tôi về nhà!”

Hắn vẫn đang túm chặt cánh tay phải của ta, môi ta trắng bệch.

Thật sự, rất đau.

Nhưng Diệp Hy cũng là không biết. Hắn chỉ biết, giờ phút này, có người so với ta còn đau hơn.

Hắn túm ta ngồi ở ghế sau, mặt không chút thay đổi. Thẳng đến khi lái xe đem xe phóng đi thật xa thật xa, thẳng đến khi ta thật sự không chịu nổi hét lên chói ta kêu hắn buông, hắn mới buông tay.

Diệp lão đầu đánh một trảo khiến tay ta sưng tím, lại trải qua suốt đêm phát sốt, cường tráng như Hạ Tiểu Hoa ta, cũng chỉ có thể tựa vào cửa kính xe bên cạnh mà thở.

Diệp Hy híp mắt, xem ta tựa như côn trùng có hại: “Hạ Tiểu Hoa, cô cũng là phụ nữ có chồng, không cần tôi nhắc nhở, cô cũng biết việc nào không thể làm, đúng không?”

Ta dựa vào cửa kính hừ khì, phụ nữ có chồng.

Ta Hạ Tiểu Hoa, dựa vào cái gì?

Ta thân thủ dùng sức vuốt phẳng những nếp nhăn trên giáo phục trung học, gắng sức làm cho nó trở về như lúc đầu.

Diệp Hy nhìn ta từ trên xuống dưới: “Sáng sớm tỉnh mơ quần áo không chỉnh tề, còn khiến tôi bắt đi ra từ nhà trường phụ người khác, loại sự tình này, tôi không nghĩ lại phát sinh lần hai.”

Ta ngay cả hừ cũng không hừ.

Lại cảm giác ánh mắt Diệp Hy nhìn chằm chằm ta, xa lạ chuyên chú.

Ta không có tới một trận chột dạ, bỗng nhiên thử hỏi một câu: “Anh... nhớ rõ em sao?”

Ánh mắt xa lạ lập tức thu trở về: “Hạ Tiểu Hoa, đồng phục này tuyệt đối không thích hợp với cô.”

Vì thế ta nở nụ cười, lớn tiếng đến chói tai, vươn tay xoe ở trước mặt hắn: “Không thích hợp, Diệp tam công tử trả thù lao mua.”

Ghê tởm Hạ Tiểu Hoa, biết rõ ràng không có khả năng nhớ rõ, làm sao còn khổ sở đi thử dò xét.

Diệp Hy cũng đã quen thói ghê tởm của ta, tựa hồ còn cảm thấy hài hước, thế nhưng lại nở nụ cười hai tiếng: “Hạ Tiểu Hoa cô, thiếu tiền?”

Cực kỳ nhân tiện, liếc một cái ngắm cánh tay ta vừa mới lộ ra: “Lão nhân kia đánh?”

Ta lập tức lùi lùi về, túm áo che giấu: “Đi đường ngã có được không?”

“VẬY SAO?” Hắn ứng: “Xem ra lão nhân kia, tinh thần không được tốt.”

“Em bị ngã!” Tức giận. Có hiểu hay không lời người ta nói a.

“Trở về bảo Lưu quản gia gọi bác sĩ đến xem.” Khóe mắt dư quang một chút nhìn ta hấp hấp nước mũi: “Thuận tiện nhìn xem cảm mạo.”

Ta đột nhiên cảm thấy cảm mạo tăng thêm, cái mũi luồng cuống.

Thật nhanh nhắm mắt lại.

Ta thật cẩn thận, thật cẩn thận dùng đầu hướng tới gần hắn.

Thiếu chút nữa, hẳn là thiếu chút nữa sẽ đụng phải.

Một cái tay ấm áp, ngăn chặn mặt của ta, đem ta ấn đến trên vai: “Hạ Tiểu Hoa, dừng ý đồ ấy của cô!”, thanh âm rất khinh thường.

Ta khổng chế không được hít hít nước mũi.

“Mặt hướng sang bên kia, đừng làm dơ quần áo tôi.” Thanh âm bình tĩnh không lớn không bé.

Ta từ từ nhắm hai mắt, đầu ngã tại vị trí nóng nóng trên vai, cảm thấy hốc mắt cũng nóng nóng.

Diệp Hy, cho dù người vì là bạn tốt của ta mới chiếu cố ta, cho dù người dùng ta làm công cụ duy trì hôn nhân của bọn họ, cho dù người yêu không phải ta.

Em kỳ thật là, vẫn rất yêu anh.

Chương 13

Cho nên nói, bệnh này bệnh nọ, người không xem nó, nó thật giống như không tồn tại. Người vừa thấy nó, nó liền nhất thời trở nên vô cùng trầm trọng.

Nhân sinh a, đơn giản chính là ăn cơm, ngủ, tiêm thuốc.

Thời điểm ta mang cái đầu đầy tóc hỗn loạn xuống lầu ăn cơm, vừa vặn thấy Lưu quản gia về mặt không kiên nhẫn khe khẽ nói nhỏ.

Ha, Lưu quản gia có bí mật ám muội.

Tiểu vũ trụ tò mò ác độc của ta nhất thời bành trướng, khinh thủ khinh cước đi đến phía sau Lưu quản gia, cười đến vẻ mặt thâm dâng: “Hắc, hắc, hắc, Lưu- quản- gia- với- ai- nói chuyện đâu?!!!”

Lưu quản gia quả nhiên bị dọa đến không nhẹ, tay cầm điện thoại run lên mất nửa ngày, mới xoay người lại chính nghĩa nói ta bẩn thỉu: “Hạ tiểu thư! Nói bao nhiêu lần rồi, ngài không nên làm chuyện thô tục như vậy!”

Ta nghe vào tai trái lại ra tai phải, tiếp tục thâm dâng của ta: “Hắc hắc hắc, bí mật! Thành thật có khoan hồng, khai ra mau!”

Lưu quản gia cơ bắp run rẩy, nghiêm mặt: “Gỗ mục! Gỗ mục! Diệp tiên sinh lấy phải khối gỗ mục!” Đem điện thoại nhét vào trong tay ta: “Tìm ngài.”

Kháo! Không nói sớm! Ra vẻ thần bí!

Ai sáng sớm đã gọi điện thoại a!

Ta dẫn theo điện thoại vừa “Uy” một tiếng, bên kia truyền đến âm thanh rống giận tích tụ cả bằng hà ngàn năm: “Con bà nó Hạ Tiểu Hoa! Ta trình trọng cảnh cáo ngươi! Đem lão quần gia muôn đời mãn kinh nhà các ngươi cuốn gói! Bằng không, hừ hừ, bằng không ta từ chức!”

Trợ lý Nhị hào.

“Nhị hào!” Ta hưng phấn không hiểu, mấy ngày nay không nghe thấy thanh âm của nàng! Kỳ quái tưởng niệm: “Người muốn từ chức?”

“Hạ Tiểu Hoa ngươi dần dần nghe không hiểu tiếng người!” Điện thoại kia vang lên một đồng loạt âm, lách cách lách cách. A, Nhị hào lại cúp điện thoại.

Chắc chắc chắc, nàng làm việc còn được xưng là Ma vương bình tĩnh đâu!

Ta cực kỳ cảm thán đem điện thoại quăng sang một bên, ngồi ở sofa bên cạnh chờ.

2 phút sau, điện thoại một lần nữa vang lên.

Tiếng Nhị hào hô đến thê lương: “Mẹ nó, này chất lượng điện thoại kiểu gì vậy?!”

Ta trầm mặc.

“Hạ Tiểu Hoa TMD ngươi ly hôn sao? Cũng dám chơi trò mất tích vài ngày!”

Ta vươn ống tay áo lau nước mũi vừa chảy. Nhị hào, thần kỳ a! Ngay cả ta ly hôn đều biết!

“Di động tắt máy, gọi điện thoại nhà ngươi, kia cái lão niên quần gia mỗi lần đều là một bộ, Diệp tiên sinh phân phó qua, Hạ tiểu thư muốn nghỉ ngơi, không cho người khác quấy rầy.” Nhị hào, thanh thanh cổ họng học cách nói chuyện của Lưu quần gia.

“Hạ Tiểu Hoa, mở di động!”

A! “Nhị hào... ta, di động hỏng!”

“Kháo, đầu năm nay điện thoại thật kém chất lượng!” Nhị hào nhất thời tìm được tri âm.

“Đúng vậy!” Ta cực lực phụ họa.

Đầu bên kia, Nhị hào oán giận sự nghiệp chế tạo điện thoại sa đọa một hồi lâu, sau mới đưa ra tổng kết: “Nói ngắn lại, phải đem lão quần gia mãn kinh nhà ngươi cuốn gói.”

“Đúng vậy!”

“Nhất là lão quần gia mãn kinh trung niên!”

“...”

“Hạ Tiểu Hoa, ta nói cho ngươi, hôm nay còn có bà ta thì không...”

“Lưu quần gia đó là ngự dụng quần gia của Diệp Hy, hần mời người hần trả tiền, cùng ta không có quan hệ.” Thời khắc mấu chốt ta đánh gãy tổng kết dài dòng của Nhị hào.

“... Ý tứ là, ngươi không làm chủ được?” Điện thoại bên kia trầm mặc nửa ngày: “Hạ Tiểu Hoa TNND, ngươi thật ra phải đưa lên thái độ nữ chủ nhân, sắp tới phải hoàn toàn tiêu diệt lão quần gia mãn kinh trung niên...”

“Ba năm trước, ta dũng cảm bùng lên thái độ nữ chủ nhân, từng vô cùng hy vọng rằng có thể hoàn toàn tiêu diệt lão quần gia vừa mới bắt đầu đi vào thời kỳ mãn kinh, kết quả, quần gia của ta ngay lập tức nghỉ hưu, lúc này còn ung dung trong viện dưỡng lão nghỉ ngơi đâu. Ta hối hận không kịp khóc rống nhặt nhòa nước mắt, cảm thấy cả đời ta sai lầm nhất là làm chuyện này. Nếu ông trời cho ta cơ hội lựa chọn một lần nữa, ta chết cũng không từ bỏ lão quần gia mãn kinh trung niên của ta. Nếu trong lời nói nhất định phải lựa chọn một cái kỳ hạn, ta hy vọng đó là một vạn năm...” Ta đôi mắt nhỏ lệ miêu tả cho Nhị hào chiến dịch thảm thiết năm đó.

“Nhị hào, người muốn bức ta lặp lại một lần nữa quyết định nhân sinh sai lầm sao?” Ta nói e rằng cực kỳ thành khẩn rồi.

Nhị hào ở bên kia hình như hoàn toàn giác ngộ, tựa như an ủi ta ngày tận thế: “Hạ Tiểu Hoa! Không quan hệ! Có tiền thì mua di động đi! Người không cần chấp nhận ta bất hòa với mẫn kinh trung niên kia!”

Tuy rằng Nhị hào không nhìn thấy, ta vẫn là ở bên này điện thoại liên mạng gật đầu.

“Nhưng là... người không có di động mấy ngày nay...” Nhị hào nói vô cùng thoải mái: “Bỏ lỡ hôm qua hội diễn tân tạo hình a!”

Kháo! Nhị hào! Chân tướng! Chân tướng cũng quá chậm đi!

Ta cư nhiên, ta cư nhiên quên! Đại sự trọng yếu như vậy!

“Vây... vây... vây... ta...”

“Yên tâm, chúng ta tám người cùng thống nhất rồi, gặp người đều nói người bị bệnh, bệnh nhưng vô cùng nghiêm trọng a, nước mũi chảy sục sịt, kia giống như heo chỉ có thể ăn cơm, ngủ, tiêm...”

MD, nguyên lai lão nương bị rửa thành như vậy, ta tiếp tục kéo tay áo quệt quệt nước mũi.

“Thần Tư quả nhiên người tốt a, lắng một câu cũng không nói, toàn bộ đều dùng trang phục tạo hình kia người thiết kế.”

Vô nghĩa, kia trang phục kia vốn không thành vấn đề, là tại tên lòng dạ hẹp hòi Á châu siêu cấp tân tinh kia cùng lão nương không thể dùng việc công báo tư thù.

“Nhưng là, người vẫn không xuất hiện, buổi công diễn tạo hình mới vô cùng thảm a. Có phóng viên không biết đi nơi nào sẵn được tin tức, các người hai người hợp tác không thành đâu. Hiện tại toàn bộ thế giới đều đoán, Thần Tư không đồng ý hợp tác với danh nhân Hạ Tiểu Hoa, là vì khinh thường nhà giàu mới nổi nhưng vẫn là đối với thù lao của công ty giải trí của Diệp tam công tử mà vô cùng bất mãn.”

Không phải vậy nha, đôi ta bất hòa thuần túy là vì ta bị hấn tiêm quy tắc hay siêu cấp tân tinh bị ta bao dưỡng, hai ý kiến có chút bất đồng nha.

“Này, này...”

“Này cái mông, mở ti vi xem kênh giải trí tổng hợp, tin tức phát lại sáng nay, mau!”

“Nha!” Ta ngồi trên sofa dặt giọng ồn ào: “Lưu quản gia! Mở TV!”

Một cái điều khiển từ xa cung kính xuất hiện trước mặt ta, còn có kèm theo một cái hộp khăn giấy: “Hạ tiểu thư, ngài nên dùng khăn giấy lau nước mũi, đừng có dùng tay áo!”

Ta nhướn đầu, tùy tiện rút ra một cái khăn giấy cọ cái mũi, nằm trên ghế sofa sung sướng lấy đầu ngón chân mở TV.

Tân diễn bối cảnh là dân sơ kịch, Thần Tư một thân trang phục quân nhân tinh tế, oai hùng, nữ nhân vật chính quần áo là bộ sườn xám truyền thống, nút cài khỏa khỏa tinh mỹ, đường viền thêu hoa lệ phiền phức, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn phần điều ngọc mài lập tức trở nên vạn phần cao quý.

Ta đặc ý, dương dương tự đắc, này hai bộ là tác phẩm ta hài lòng nhất, dùng găm Tô Châu chính phẩm trăm năm trân quý, còn có tự mình nghiên cứu trong thời gian rất rất lâu mới chế tác được, này cũng phải đem tất cả trang phục tiểu tam đẩy lùi lại phía sau đi!

“Nhị hào, trang phục ta làm cũng thực xinh đẹp quá đi! Kim thoa nữ nhân vật chính kia cài trên đầu, ta liên lần qua lần lại nữa tháng, cuối cùng vẫn là dùng Mai côi kim* mới làm được hiệu quả như vậy, vàng bạc cùng trang sức khác không có cách nào so được đâu.” Ta ôm điện thoại chí lý tự mãn.

*Mai côi kim: một thứ ngọc màu đỏ.

“Câm miệng! Hạ Tiểu Hoa! Nghe nội dung!”

“...”

“Thần Tư, nghe nói anh cùng nhà tạo hình Hạ Tiểu Hoa trong phòng hội nghị từng đại náo lật bàn lật ghế, vô cùng bất hòa?”

“Làm sao nghe được tin đồn như vậy? Tôi thật ra là lần đầu tiên nghe nói.” Thần Tư vẻ mặt vô tội cùng khiếp sợ.

Nha, diễn thật tốt đi.

“Nghe nhân sĩ có liên quan trong tổ kịch lộ ra, anh từ chối thiết kế của Hạ Tiểu Hoa?”

Thần Tư cười đến vẻ mặt bất đắc dĩ: “Tôi trên người không phải đang mặc sao? Xem ra nhân sĩ có liên quan này tin tức lộ ra cũng không được chuẩn rồi.”

“Hạ Tiểu Hoa này mượn bệnh không tham gia, có phải hay không vì không hợp nên cố ý tránh cho trường hợp công khai chạm mặt bị xấu hổ?”

“...”

“Thần Tư, ngài là đối với vấn đề thù lao mà bất mãn?”

“...”

Khá lắm một đoàn phóng viên bát nháo a! Ta đứng cạnh TV, nhàn nhàn không có việc gì làm đành đóng nữ nhân vật chính cảm thán.

Tùy tay cầm lấy tạp chí giải trí hôm đó, trang bìa là cái bản mặt người mẫu to như vậy bị chiếu sáng.

Ta cao hứng phấn chấn muốn xem tiếp tạo hình người mẫu, cẩn thận cẩn thận lật mở, kết quả là đập vào mắt cái tiêu đề: “Thần Tư tẩy chay nhà tạo hình, thù lao của tập đoàn giải trí Diệp thị quá thấp!”

Thao! Đổi quyền khác!

Trang bìa trực tiếp viết: “Bất mãn với hành vi của nhà giàu mới nổi! Thần Tư dứt khoát truy hỏi Hạ Tiểu Hoa!” Ảnh chụp là bối cảnh ta đang ở trong buổi tiệc rượu mà ngoáy mũi! --

Thao! Ngay cả đổi quyền khác cũng không tránh được.

Chuông cửa vang hai tiếng, Lưu quản gia chỉ huy người hầu xông ra ngoài, nhân tiện cầm đi hộp khăn giấy trong tay ta.

Trên TV Thần Tư rốt cục bạo phát: “Ta cùng Hạ Tiểu Hoa là hảo- bằng- hữu!”

Thao! Ta hấp hấp nước mũi, lấy ống tay áo chùi a chùi.

“Hạ Tiểu Hoa!” Hảo chân thật thanh âm.

Ngẩng đầu nhìn liền thấy phía sau người hầu đang run rẩy hai mắt là một bó hoa bách hợp to tổ chẳng- Thần Tư!

“Cô! Liền giữ nguyên tư thế đừng nhúc nhích!” Á châu siêu cấp tân tinh đem bó hoa một đường nhét vào tay ta, điều chỉnh một chút tư thế của ta đang lấy ống tay áo lau mũi, đem mặt tiến đến bên cạnh ta, lấy máy ảnh đưa cho người hầu: “Phiền toái cô, giúp tôi chụp một bức ảnh thăm bệnh!”

Theo người đại gia!

7. Chương 14

Loang loáng ánh mắt nhìn ta, không chút do dự ba ba hạ xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thần Tư càng ngày càng phóng đại, ta rốt cục nổi giận.

Lão nương là bệnh nhân!

Ta một phen quăng ra bó hoa bách hợp vương vứ, quay đầu mắng chửi tên nhân sĩ không biết xấu hổ giả trang đến thăm bệnh, kết quả người nào đó thật sự không biết xấu hổ, cứ nhiên quyết khêu gợi cái miệng nhỏ nhắn, ngay cả báo trước cũng không nói, hôn lên môi của ta.

Ta trừng lớn mắt.

Rất không biết xấu hổ! Thật sự là rất không biết xấu hổ!

Đồng hồ tích tắc điểm hai giây sau, người hầu đứng bên cạnh mới kích động phản ứng lại: “A——!”

A———

Ta đang muốn kêu, có người so với ta còn kích động hơn.

“A —— a a a a ——!” Thần Tư một phen đẩy ta ra, kêu thảm từ trên ghế sofa nhảy dựng lên.

Tiểu nước mũi của ta bị văng ra.

Nha lực đạo thực TM nó độc!

“Hạ Tiểu Hoa cô làm cái gì?” Thần Tư ôm cái miệng nhỏ nhắn “bị” hôn, vẻ mặt bị thịt bò khuấy nhục.

Ta trở mình xem thường, rõ ràng là chính người chủ động thịt bò ta nha.

“Cô thừa dịp tôi pose ảnh kéo đầu tôi làm cái gì? Cô cô cô —— rất không biết xấu hổ!!!” Nhân sĩ thăm bệnh nhân hùng hồn buông lời chính nghĩa.

Rốt cuộc ai không biết xấu hổ? Ta dùng sức quẹt mạnh tiểu nước mũi, nha ăn cướp còn đòi la làng!

Thần Tư lộ vẻ khuấy nhục, đôi mắt nhỏ bé hờn thần nhìn chăm chăm môi của ta, run rẩy mở miệng: “Hạ Tiểu Hoa, tôi vừa mới —— cảm thấy mặn mặn——-!!!” =.=

Ta cao thấp đuối thân một chút, sung sướng nở nụ cười: “Hắn là —— là nước mũi nha!”

“A a a a a a a a!!!!” nhân sĩ thăm bệnh một phen hung hãn cướp lấy máy ảnh trong tay người hầu, phát phát ống tay áo về mặt phần hện “bay” ra ngoài.

Người hầu hướng đôi mắt nhỏ u ám về bóng lưng người nào đó, sau khi biến mất hoàn toàn liền nháy mắt chuyển đến trên người ta, nhìn chăm chăm môi của ta, ánh mắt càng phát ra u ám.

Người bị cưỡng hôn, rõ ràng là ta ——

Ta không tự giác liếm liếm môi, gãi đầu: “Nhìn gì, tôi quả thật không phải cố ý!”

Á châu siêu cấp tân tinh, môi, mềm mềm thơm thơm, hương vị hảo ngọt.

Gần gũi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, màu da kia mịn hoặc, ngay cả tóc mai nhỏ nhỏ mượt mà, đều là cực phẩm.

Quả thật là —— chơi được!

Ta ôm môi, không nhịn được hắc hắc dâm cười rộ lên.

Người hầu rốt cục không thể chịu được nữa, giơ lên đại bình hoa nơi góc tường phòng khách, nhắm ngay đầu nhỏ của ta: “Hạ tiểu thư, ngài nếu còn cười nữa, liền đừng trách tôi tâm ngoan thủ lạt!” (tâm địa xấu xa, ra tay ác độc)

Ta thực thức thời ngậm miệng, xoay mình lắc lư cái đầu: “Lưu quản gia, bác sĩ đâu? Tôi quyết định hôm nay tiêm một mũi đi!”

Cấm mạo a! Người vì sao tới tuyệt vời như thế!!!

Hắc hắc hắc hắc!

Cấm mạo a, đi cũng tuyệt vời!

Vừa hôn xong, như có thần lực tương trợ.

Ngày hôm sau ta thần khinh khí sắc đi bộ hướng về phía đoàn làm phim, khung cảnh hoành tráng như vậy, chỉ thấy bóng dáng đại đạo diễn nổi danh quốc tế đang ngồi ủ rũ chụp thể thân.

“Đạo diễn, ngay cả cảnh này ngài cũng tự mình ra tay, ngài thực chuyên nghiệp a!” Ta ba ba muốn tiến lên vượt mông ngựa.

Đạo diễn ngay cả đầu cũng chưa quay về, một phen túm lấy túi xách du lịch bên cạnh, một phen tức sùi bọt mép chăm chăm nhìn ta.

Chắc chắn chắc, này ai như vậy thiếu đạo đức, đem đạo diễn nổi danh quốc tế chọc thành như vậy.

Ta một bên cảm thán, một bên không cẩn thận liếc phải đôi mắt nhỏ ủy khuất mướt nước – quản lý của Thần Tư.

Đôi mắt nhỏ vừa mới trông thấy ta, lập tức biến trở thành tiểu vũ trụ thiêu đốt: “Hạ Tiểu Hoa! Cô này virus đáng ghê tởm!” Đẻ thấp giọng vũ nhục ta như không thể tự nhiên hơn.

“Uy uy uy, tôi nói anh đó”, ta dùng cái mũi vừa mới khôi phục cảm mạo, hít một hơi thật sâu: “Đừng có mà nói xấu tôi! Tôi thế nào lại là virus, tôi là người tốt tự nhiên đó nha!”

“Thần Tư ngày hôm qua thăm bệnh một hồi, sau đến đây sắc mặt liền trắng bệch, hơn nửa đêm bắt đầu phát sốt! Ép buộc mãi bây giờ còn đang nằm trong bệnh viện. Hôm nay mấy phân cảnh quan trọng cũng chưa quay được, đạo diễn đã muốn sắp hỏng não mất! Này tiến độ bao giờ mới đuổi kịp!” Đôi mắt nhỏ kia càng nói càng ủy khuất, rõ ràng bắt đầu chớp chớp khóe mắt: “Đều do tôi, biết rõ Thần Tư với cô không cùng một đẳng cấp, lại vì muốn bình ổn truyền thông mà bắt hấn đi thăm cô!”

Nguyên lai cảm mạo là do truyền qua nước mũi. Ta bưng tỉnh đại ngộ!

“Anh đó, Thần Tư nằm ở bệnh viện nào a?” Ta ôm tấm lòng thiện lương nho nhỏ áy náy, rút từ trong túi xách ra cái khẩu trang, tính đi thăm bệnh.

“Tôi điên rồi mới có thể nói cho cô!” Đôi mắt nhỏ ủy khuất tê rống.

“Ba!” Một quyển kịch bản ngang trời xuất hiện, đánh trúng cái ót của mắt nhỏ ủy khuất, đại đạo diễn nổi danh quốc tế tháo xuống cái kính râm của mình: “Àm ỹ cái gì? Giúp nữ nhân vật chính phối âm sao?”

Đôi mắt nhỏ ủy khuất cúi đầu, làm một bộ thà chết cũng không sờn đức hạnh.

“Anh nói hay không?” Ta uy hiếp.

Mắt nhỏ ủy khuất kiên định lắc đầu.

“Nói hay không?”

Tiếp tục kiên định lắc đầu.

“Nói hay không???” Lần này đổi thành ta rống.

“TMD nha hấn không nói thì tôi nói!” Vẫn đưa lưng về phía của ta, đại đạo diễn ba một cái nhảy dựng lên, xé ra một mẫu giấy trong kịch bản xoát xoát viết một loạt chữ, thực thuận tay vung lên: “Hạ Tiểu Hoa, nội trong 3 giây, cuốn xéo!!!”

Ta nhanh tay tiếp nhận tờ giấy nhỏ, mắt nhỏ ủy khuất khóc thét đòi xông lên, bị đạo diễn khoát tay gọi chỉ đạo võ thuật xông ra: “Tiếp tục thay trang phục, làm cho hấn khóc kêu cha gọi mẹ, vừa vặn có phân cảnh lão nhân khóc thương tiểu hài tử chết thảm!”

Mắt nhỏ ủy khuất khóc càng hăng: “Đạo diễn! Đạo diễn! Tôi mới có 30 tuổi!”

Hắc, hẹn gặp lại, 30 tuổi phải diễn lão nhân lại còn phải khóc tiểu hài tử chết thảm, người quả thực cũng quá đen đi!

Ta huy tay gọi lái xe đến, chiếu theo tờ giấy nhỏ mà thông báo địa chỉ, là bệnh viện tư nhân cao cấp.

Trên đường còn cực kỳ tri kỷ ghé vào cửa tiệm bán hoa, mua một bó hoa bách hợp vô cùng hoành tráng.

Thần Tư, đừng có nói tỷ đối với người không tốt, tỷ tuy rằng hôn người, nhưng tỷ tuyệt đối sẽ không bạc đãi người!

Ta ôm bó bách hợp lớn ở trong xe âm thầm lăm nhăm, lái xe đột nhiên mạo muội lên tiếng: “Hạ tiểu thư, Diệp tiên sinh chuẩn bị lễ vật cho ngài, ta vừa đi lĩnh đặt ở sau xe, ngài có muốn hay không hiện tại nhìn xem một chút?”

“Diệp Hy?” Ta há to miệng.

Diệp Hy, cho tới bây giờ chưa đưa cho ta lễ vật nào chân chính ý nghĩa.

Ngoại trừ điện thoại di động.

Ta trông ở cái ốt tài xế thành khẩn kiên định mà tìm được tự tin, muốn hủy đi lễ vật.

Màu vàng rực rỡ, toàn thân hoàn toàn lấp lánh nhưng không hề tạo cảm giác chói mắt mà ngược lại rất nhẹ nhàng tao nhã. Trang phục nhân kỷ niệm 30 năm thành lập Kim Hoa, toàn cầu chỉ có... một bộ!

Chỉ liếc mắt một cái ta liền nhận ra nó.

Ba tháng trước, ta còn đem áp phích phóng đại của nó chẳng tại phòng giữ quần áo, hao tổn hết tâm tư, cầu mà không thể.

Màu sắc khoa trương như vậy, cũng chỉ có ta Hạ Tiểu Hoa khẳng khái một mực muốn lấy.

Nhớ nhiều năm về trước, có một người, từng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm ta ở yến tiệc sinh nhật gào khóc: “Hạ Tiểu Hoa! Cô không thể không cầm miệng sao?”

“Nhưng là em không thích lễ phục màu trắng!”

Nhớ nhiều năm về trước, có một người, từng vẻ mặt không kiên nhẫn hỏi ta: “Vậy rốt cục cô thích màu gì?”

“Màu vàng!”

Màu vàng, sắc màu kim quang, hoa lệ mà rực rỡ.

Diệp Hy, hẳn dĩ nhiên là nhớ rõ.

Ta cười, ôm bách hợp cười run rẩy hết cả người. Lái xe ở đằng trước sợ tới mức, nheo mắt nhìn kính chiếu hậu ngó ta, chân ga không tự chủ mà cũng đạp mạnh lên.

“Hạ tiểu thư, Diệp tiên sinh nhấn rằng khi ngài nhận được lễ vật thì gọi điện cho tiên sinh.”

“Được!” Ta đáp ứng xuống xe, thật cẩn thận một lần nữa đem hộp lễ vật đặt phía sau xe, mới thí diên thí diên chạy vào bệnh viện.

Hoàn toàn mặc kệ Thần Tư trắng bệch đến mức thối mặt, cũng đem bó bách hợp vương bện nhét vào trong lòng hân, từng từng vươn cánh tay: “Di động, cho tôi mượn!”

“Biến!” Thần Tư nói thực rõ ràng.

“Không lẽ phép!” Ta liếm liếm môi, nhớ đến hương vị của hân: “Tỷ đến thăm bệnh người, người nên cảm ơn.”

“Hạ Tiểu Hoa! Cô lại liếm môi lần nữa thử xem!”. Á châu siêu cấp tân tinh sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn không thềm để ý đến hình tượng, giơ lên trái lê người ta vừa giúp hân tước đặt bên đầu giường, một đường hướng ta ném đến.

Người này, thật xấu! Nhưng sao có thể làm khó Hạ Tiểu Hoa ta.

Lão nương này vài năm nay nhưng là hoa hoa lệ lệ lớn lên dưới sự tàn phá của Diệp lão đầu nha!

Ta vô cùng thuần thực tránh thoát trái lê đang bay đến, mắt sắc phát hiện y tá chăm sóc đặc biệt cho hân rơm rớm nước mắt đem dao gọt hoa quả đặt vào trong tay Thần Tư.

Thao! Hảo một chiêu mượn đao giết người!

“Thần Tư! Anh liền như vậy thật chán ghét tôi?” Không tiếc vận dụng phi đao.

“Chán ghét! Chán ghét! Đương nhiên chán ghét! Hạ Tiểu Hoa, cô có biết cô có bao nhiêu thô tục bao nhiêu ghê tởm? Thờ ỉa tôi còn không thể ra tay, mau cuốn gói đi!” Thần Tư híp mắt, cổ hết sức kêu, lại muốn rửa ta mau chết.

Mắt công lo lắng nhiều như vậy, xem ra, bệnh không đến nỗi nghiêm trọng. Hẳn là, rất nhanh sẽ mau đứng lên mới đúng.

“Di động, cho tôi mượn đi! Điện thoại tôi hỏng rồi” Ta cúi mắt, dù sao, thói quen, cũng không trông cậy chính mình có thể được hoan nghênh.

“Biến!”

“Nha!” Ta cũng thực thức thời.

Điện thoại, chỉ có thể đến phòng hộ sĩ trực ban mượn.

Ta nắm điện thoại, ấn dây số đã ghi nhớ kỹ tận trong lòng.

Điện thoại chỉ vang lên hai tiếng, đã được tiếp lên: “Alo?”

Cúi đầu ôn nhu, quen thuộc tiếng nói.

Ta ngẩn người, thế nhưng lại không nhớ ra là muốn nói gì.

Rõ ràng, vừa nãy còn thực cao hứng, lại đột nhiên khổ sở đứng im.

“Hạ Tiểu Hoa?”

“Ừm.”

“Tôi liền đoán được là cô.” Điện thoại kia truyền đến tiếng cười nhẹ: “Lẽ vật, nhận được chưa?”

“Diệp Hy, vì sao lại đưa cho em?” Đối tốt với ta như vậy, thực không có chút thích ứng.

“Cô đã nói muốn tôi đưa, tôi làm sao có thể cự tuyệt!”

Ta nhớ rõ, kia một lần, hẳn giúp ta ngồi trong xe, ta mặc giáo phục trung học, xoa xoa cánh tay: “Không thích hợp, Diệp tam công tử trả tiền mua đi!”

“Trang phục, thích không?” Như vậy thanh âm ôn nhu, đã lâu, chưa từng nghe tới.

“Cảm ơn.” Ta hít vào một hơi, biết rõ là nên gác điện thoại, lại không nhịn được hỏi: “Có việc, tìm em sao?”

“Có một việc, Hạ Tiểu Hoa, tôi hi vọng cô có thể hỗ trợ.” Tiếng nói vẫn nhẹ như cũ, vẫn ôn nhu như trước: “Khả Nhạc, nghĩ muốn tới phòng làm việc của cô công tác.”

“Nha...”

“Hai người là cùng tốt nghiệp chuyên ngành thiết kế chuyên nghiệp, lại quen thuộc lẫn nhau, chỗ cô nhiều người, cô ấy vừa về nước lại không quen thuộc thị trường trong nước, đến chỗ cô đi, chiếu cố thật nhiều lần nhau...” Dừng một chút: “Nếu như phiền toái...”

“Không phiền toái, bảo nàng đến đây đi, trực tiếp tìm trợ lý Nhị hào của em.” Ta ngay lập tức nói, ngay cả cơ hội do dự, cũng không lưu lại.

“Hạ Tiểu Hoa, cảm ơn!” Cảm thấy mỹ mãn cười.

Diệp tam công tử, thời điểm cười như vậy, nhìn rất tốt.

Đáng tiếc là, ta không xem được.

“Diệp Hy, không cần nói cảm ơn.” Chiều cố bạn tốt chính mình, chưa từng cần Diệp tam công tử nói lời cảm tạ.

Diệp Hy cười đến thỏa mãn: “Hạ Tiểu Hoa, lẽ vật, hy vọng cô có thể thích.”

Lấy vật đổi vật, là trò xiếc từ trước đến nay Diệp tam công tử vẫn thường dùng.

Ta ngắt điện thoại, đứng lên.

Khả Nhạc, từ thời điểm còn tại trường học, phong cách thiết kế cũng là cùng ta trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Nàng đề xướng tiết kiệm bảo vệ môi trường, ta lại thích phiền phức hoa lệ. Diệp Hy, người vốn biết rõ, lại muốn Khả Nhạc cùng ta hợp tác.

Thậm chí không tiếc lấy lòng ta, thậm chí không tiếc diễn kịch thương nhân đối phó ta.

“Hạ tiểu thư, ngài còn dùng điện thoại sao?” Tiểu hộ sĩ cau mày, nhìn chằm chằm ta.

Ta cố gắng cười, đem điện thoại đặt trở về, bỏ qua vẻ mặt phòng bị của tiểu hộ sĩ.

Dù sao, cũng không thể trông cậy chính mình có thể được hoan nghênh.

Ta dùng sức, xoay người cười ha ha, nhìn người đứng ở cuối hành lang, một bộ vừa đuổi theo ta không kịp thở, hằm hằm tức giận Á châu siêu cấp tân tinh.

“Hạ Tiểu Hoa, cô ngốc cười cái gì?”

Ai cần anh lo! Tôi cười là việc của tôi!

Ta đầu cũng lười quay lại, xoay người hướng thang máy đi ra.

Mới vừa đi được hai bước, liền nghe được phía sau vang lên thanh âm thực thanh thúy cũng thực không được tự nhiên: “Hạ Tiểu Hoa! Thực xin lỗi! Tôi thực ra cũng không chán ghét cô!”

Lúc này đây, đầu ta quay trở lại.

“Hạ Tiểu Hoa! Cô khóc cái gì nha!”

“Ai, ai cho anh xin lỗi?” Ta đá bó lớn mỳ sợi lệ.

“A?”

“Ai cho phép anh xin lỗi? Ai cho phép? Anh có điểm cốt khí có được không, hảo hảo không có việc gì lại nói mình bệnh?!” Ta đứng ở trên hành lang, gào khóc.

Diệp Hy, em không cần cảm ơn của anh.

Nhưng là, em càng sợ của anh thực xin lỗi.

“Hạ Tiểu Hoa! Thực xin lỗi, cô đừng khóc, cô khóc trông rất khó coi! Thật sự!” Thần Tư gào thét cổ họng, từng bước một, giơ khăn tay nhỏ bé trắng nõn, cách ta, càng ngày càng gần.

8. Chương 15 - 16

Chương 15

Trở lại phòng làm việc, Khả Nhạc đang ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh cửa sổ. Đám trợ lý của ta đứng xếp thành một hàng, nhìn chằm chằm nàng so với ruồi bọ cũng không khác nhau là mấy.

Nhìn thấy ta, Nhị hào đứng đầu liền đi lên: “Hạ Tiểu Hoa! Diệp tam công tử tự mình đưa tới!”

Chỉ chỉ Khả Nhạc: “Làm sao lại biến thành như vậy?”

Khả Nhạc ngẩng đầu, hướng về ta suy yếu kéo kéo khóe miệng: “Hi!”

To như vậy một đôi mắt thâm quầng.

Ta cau mày, thật cẩn thận: “Khả Nhạc, người... Bị ai hành hung thành như vậy?” Nhìn thấy mặt nàng đen thùi biến sắc, ta ngay lập tức thay đổi đề tài: “Kia, Nhị hào, phòng làm việc của ta còn thiếu vị trí nào không?”

“Không thiếu.” Nhị hào vô cùng cứng rắn.

“Như thế nào không thiếu? Nhà thiết kế a?” Ta liều mạng hướng Nhị hào nháy mắt.

Nhị hào xem cũng lười xem: “Nói không thiếu.”

“Nói thiếu nhà thiết kế!” Ánh mắt trát càng hung hiểm. Kháo, Nhị hào, người hảo hảo cũng nên ngừng đầu nhìn ta liếc mắt một cái chứ.

“Nói không thiếu chính là không thiếu!” Nhị hào phẫn nộ rồi.

“Ta nói thiếu liền thiếu!” Ta cũng phẫn nộ rồi.

“Ta nói, hai người, ầm ỹ cái mông a! Mọi người đi rồi!” Đại tỷ Nhất hào, cũng phẫn nộ rống một tiếng.

Nhìn lại, kháo, vừa rồi còn mấy đôi mắt lộ hung quang lòe lòe, bày ra bộ dáng gia bạo nghiêm trọng, giờ bóng người cũng không còn.

Ta hung hăng trừng mắt với Nhị hào một cái: “MD, Nhị hào, lão nương thương lượng cửa sau người chống đỡ làm cái gì?”

Nhị hào mắt trợn trắng: “Hạ Tiểu Hoa! Người có biết hay không phòng làm việc của ta cái gì danh hiệu, cái gì cấp bậc đãi ngộ? Có người tùy tiện như người sao?” Rất không tiết hạnh bĩu môi, nhỏ giọng lầu bầu: “Liền thưởng thức cái trang phục thể thao kia!”

“Không được kì thị trang phục thể thao!” Ta nói lời chính nghĩa. Trang phục thể thao trên người Khả Nhạc kia, vẫn là quà tặng ta đem cho Khả Nhạc thời còn đi học. Kỳ thị trang phục vận động chẳng khác nào kỳ thị con mắt thưởng thức năm đó của ta.

“Hạ Tiểu Hoa, người nếu không đi, vận động phục kia liền đi thực xa.” Vẫn là đại tỷ Nhất hào có lòng tốt nhắc nhở.

Kháo! Không nói sớm!

Ta chạy nhanh đuổi theo, xem Khả Nhạc đang đứng trước thang máy, đầu gối gác muốn nhấn nút.

Mấy ngày không gặp, thân thể xem ra càng có chút gầy yếu.

“Khả Nhạc!” Ta gọi nàng: “Người nha, không có việc gì chạy đi làm cái gì nha!”

“Hạ Tiểu Hoa, ta có phải hay không, gây cho người thêm phiền toái?” Hé ra bộ mặt bị gia bạo, ủy ủy khuất khuất nhìn chằm chằm ta.

Ta đột nhiên cảm thấy khổ sở. Khả Nhạc, như vậy quanh năm vô tâm vô tính, nay cũng học được mẫn cảm.

Ta liều mạng lắc đầu: “Nói cái gì gốc đâu, đôi ta là ai với ai a?”

Nàng cắn môi, không hé răng.

“Khả Nhạc” ta giang hai tay, ôm ôm đầu của nàng kéo qua: “Người, gốc hay không gốc đây?”

Lại không còn có cơ hội buông ra.

Một bộ con gái bị gia bạo ôm chầm lấy ta, oa một tiếng liền khóc nức nở. Thanh âm nhưng nhưng là kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, vô cùng thê lương: “Hạ Tiểu Hoa! Huhuhuhuhu_____, thực xin lỗi, luôn gây cho người thêm phiền toái, huhuhuhuhuhu_____”

“Nhưng là, nhưng là... huhuhuhuhu, nếu ngay cả người cũng không cần ta... huhuhuhuhuhu, ta, ta... Ta đã muốn, ở nơi này, chỉ còn lại có người, huhuhuhuhu.... trừ người ra, ta cũng không biết còn có thể tìm ai...”

“Lưu Lãng hần.... huhuhuhuhu, hần nói không cần ta. Người lại vẫn trốn tránh ta... Ta không biết nên làm cái gì bây giờ, huhuhuhuhu... Hạ Tiểu Hoa, thực xin lỗi, ta biết rõ chính mình thực phiền toái, huuhuhu... Thực xin lỗi!”

“Hạ Tiểu Hoa, ta thật sự thật sự thật sự, phi thường thích người... huhuhuhu, tuy rằng biết người là đứa ngốc... huhuhuhu!”

“Hạ Tiểu Hoa, cũng không thể được... huhuhuhu, không cần chán ghét ta...”

“Bát hào, hai nàng nguyên lai là quan hệ này a!” =.=!

“Ngũ hào, Diệp tam công tử cũng thật hào phóng, ngay cả tiểu tam của lão bà cũng phải quản.”

“Ta nói này, Nhị hào, sau này cửa sau vẫn là nên quên đi!”

“Đúng vậy, Nhị hào, Hạ Tiểu Hoa về điểm này thưởng thức, cũng tìm không ra cái gì tốt hơn so với vận động phục kia đâu!”

“Nhất hào, này xã hội thượng lưu, thực TM nó khó bề phân biệt a!”

Ta đứng ở trước thang máy há mồm, lệ rơi đầy mặt.

Chính là, này khóc kinh thiên động địa quỷ thần đều khiếp, thẳng một cái khóc đến tối luôn.

Khả Nhạc ở trong phòng tắm của ta hưng phấn vô cùng, cách ván cửa hướng ta kêu gọi: “Hạ Tiểu Hoa! Này bồn tắm lớn rất thần kỳ! Cư nhiên còn có suối phun!”

Ta ngay cả ý muốn trả lời đều không có, ở phòng giữ quần áo trở mình a trở mình, rốt cục cũng tìm ra một bộ áo ngủ màu hồng nhạt đã phai màu.

“Hạ Tiểu Hoa, người biết không, chúng ta đã lâu đã lâu, không có ở cùng một chỗ như vậy nói chuyện phiếm.”

Đúng vậy a, lâu đến nỗi ta cơ hồ đã muốn quên.

Ta nhìn chằm chằm áo ngủ trong tay, một hồi lâu, mới đem chúng đặt tại bên cạnh phòng tắm: “MD, người tắm nhanh còn không mau đi ra mặc quần áo nha. Đừng có ngâm lâu choáng váng lại phiền lão nương vào khiêng người ra!”

“Hạ Tiểu Hoa, người có biết hay không, lúc người hung dữ, thực mê người!” Khả Nhạc quay ra ca ngợi.

Thay quần áo xong lại hướng ta kêu: “Hạ Tiểu Hoa, người thế nào mà lại còn giữ áo ngủ của ta đâu?”

Mặc áo ngủ màu hồng nhạt đã phai, ở trước ta dạo qua một vòng: “Này áo ngủ ta nhớ rõ, là người chúc mừng ta chuyển ký túc xá, giúp ta mua, ngay cả phòng ở cũng là người giúp ta tìm, phòng ở xinh đẹp như vậy, tiền thuê không đến một ngàn, Hạ Tiểu Hoa người như thế nào tìm được?”

Ta trở mình xem thường. Vô nghĩa, tiền thuê còn lại đều là do lão nương đây trả nha.

“Nói, kia chủ cho thuê phòng cũng thực đàn độn, qua bao nhiêu năm rồi, đều vẫn giữ cái giá kia đâu.”

“Gi?”

“Kia phòng ở a! Ta lần này trở về, vẫn còn nguyên vẹn nơi đó, bài trí bên trong một chút cũng không thay đổi, chủ nhà vẫn là cho thuê mức giá kia.”

“Làm sao có thể?”

“Ta cũng không hiểu được, Diệp Hy giúp ta thuê.”

“Ra vậy.” Diệp Hy.

Ta nở nụ cười. Nguyên lai, là vật kỷ niệm của Diệp tam công tử. Kia giá thuê nhà cái gì chứ, đều là hợp tình hợp lý.

“Hạ Tiểu Hoa, này áo ngủ của ta, sau lại không biết tìm nơi nào cho ra, không nghĩ tới cư nhiên bị người mang đi.” Khả Nhạc cũng cười: “Như vậy, có được tính là vật quy nguyên chủ?”

Ta ngẩn người, nhìn áo ngủ trên người nàng một hồi lâu. Xác thực, có một chút này nọ, mặc dù là do ta cầm đi, nhưng cuối cùng, vẫn là trốn không được vật quy nguyên chủ.

Cho dù là áo ngủ, cũng sẽ không bởi vì ta mang đi mà đột nhiên trở nên vừa người.

Người hầu gõ cửa phòng, đưa vào một cái hộp lễ vật tinh xảo: “Hạ tiểu thư, lái xe nói ngài để quên ở trên xe.”

Nói xong đặt hộp lễ vật lại trên mặt tủ, lui ra ngoài.

Ta nhú nhú mày.

Không kịp mở miệng, đã có người so với ta còn tích cực hơn.

“Wây! Thật khá a! Hạ Tiểu Hoa! Người là thích nhất màu vàng có đúng không?” Khả Nhạc thét chói tai, đem lễ phục từ trong hộp kéo ra: “Chắc chắc chắc, này lễ phục là làm thủ công đi!”, vừa mở lễ phục ra, càng phát ra giọng chói tai: “Ta chỉ biết, trừ bỏ nhãn hiệu đó ra, không có nơi nào tạo ra được khuynh hướng cảm xúc như vậy. Hạ Tiểu Hoa người này rất xa xỉ đi! Lễ phục này nếu đổi thành tiền, đủ cho ta nhiều năm sống nha! Người có biết hay không có bao nhiêu người nghèo...”

“Không phải ta mua!” Ta lập tức làm sáng tỏ, rất sợ lại bị giống như thời đại học trải qua giáo dục tẩy não của nàng.

“Là Diệp Hy xa xỉ, không phải ta!” Ta cung khai vô cùng thành khẩn.

“Diệp Hy đưa?” Thét chói tai càng sâu.

“Hạ Tiểu Hoa, Diệp Hy đối với người thật tốt! Người có biết hay không, mệnh của người thật sự tốt!”

Thật không, nguyên lai là ta mệnh tốt.

Khả Nhạc thật sâu nhìn chăm chăm lễ phục màu vàng kim của ta: “Hạ Tiểu Hoa, ta thật sự, vô cùng, vô cùng khâm phục người!”

“Kháo, lão nương mới khâm phục người đâu.” Ta nói.

“Hạ Tiểu Hoa, ta là nói thật.” Nàng ngắt lời ta, khoát tay áo: “Ta biết rõ, Lưu Lăng yêu người, lại vẫn khư khư cố chấp, bám chặt lấy hần không buông. Kết quả, ta làm cho Lưu Lăng thống khổ khó xử, cũng làm cho người từ nay về sau không thể không tránh ta.”

“Ta tìm thật nhiều năm, đều vẫn không chịu buông. Nhưng là, nguyên lai rất nhiều việc, không phải làm bộ không tồn tại, không phải làm bộ không nhìn thấy, không phải cứ kiên trì chờ đợi, liền nhận được kết quả như mình mong muốn.”

Khả Nhạc nhìn chăm chăm lễ phục vàng kim, ta nhìn chăm chăm Khả Nhạc. Nàng trấn định như vậy, nói được như vậy mà không chút sợ hãi, đột nhiên lại làm cho ta cảm thấy bất giác run rẩy.

Rất nhiều việc, nếu, ngay cả làm bộ đều không được, ngay cả chờ đợi còn chưa dùng, ta đây, còn có thể làm sao bây giờ?

“Khả Nhạc, ta mệt rồi, không bằng chúng ta lần khác lại tán gẫu...” Ta cố ý nói sang chuyện khác.

Nàng cũng là khó được kiên trì: “Hạ Tiểu Hoa, ta thực sự, chỉ hỏi người thêm một câu.”

“Lưu Lăng, ta quyết định buông tay. Người có thể chọn, Hạ Tiểu Hoa, nếu cho người cơ hội chọn lại một lần, không cần lo lắng ta, không cần cố kỵ ta, người có thể hay không, có thể hay không, chọn Lưu Lăng?”

Ta liều mạng lắc đầu: “Ta không cần, ta không cần, ta chỉ muốn Diệp Hy.”

Khả Nhạc, từ đầu tới cuối, không phải người buộc ta buông tay. Ta muốn, vẫn đều chính là Diệp Hy. Không tiếc lợi dụng người, không tiếc hy sinh Ngưu Lang, buộc Diệp Hy không thể không buông tay người ra.

Hạ Tiểu Hoa, quả nhiên ích kỷ làm cho người ta ghê tởm.

Hy sinh thanh mai trúc mã, bán đứng bạn tốt. Xứng đáng, đối lấy rất nhiều giả tạo cùng lừa mình dối người.

Ta thậm chí không dám ngẩng đầu lên nhìn Khả Nhạc, chỉ nhìn chăm chăm lễ phục vàng kim, cảm thấy chính mình cùng Diệp Hy không có chút bất đồng.

Khả Nhạc lại nở nụ cười, âm áp nắm lấy tay ta: “Hạ Tiểu Hoa, người này ngu ngốc. Người quả nhiên, là bạn tốt của ta.”

Ta nghĩ muốn tránh ra, nàng lại nắm thật chặt: “Hạ Tiểu Hoa, nhưng là, nếu cho ta lựa chọn lại một lần, ta... ta nghĩ sẽ chọn Diệp Hy.”

Ta trừng lớn mắt.

“Ta rất xấu đi? Hạ Tiểu Hoa, ta thực sự ghen tị người.” Khả Nhạc buông ta ra, ôm lễ phục vàng kim, một lần nữa cất vào trong hộp: “Diệp Hy, đối với người thật sự tốt lắm tốt lắm.”

Nhẹ nhàng đóng lại nắp hộp: “Nếu là Diệp Hy, ta... nhất định sẽ không khổ sở giống như bây giờ.”

“Khoan.” Ta nghe thấy thanh âm chính mình thốt ra.

Sững sốt một lúc lâu, ta mới phản ứng lại: “Khoan, Khả Nhạc, ngủ đi, chúng ta lần khác lại tán gẫu.”

Ta leo lên giường, kéo lên cái chăn tơ tằm, đem chính mình quấn kín từ đầu đến chân.

Cảm giác được người bên cạnh nhợt nhạt, ta nghe được thanh âm nhẹ nhàng của Khả Nhạc: “Hạ Tiểu Hoa, người hạnh phúc sao?”

Ta ôm chăn, không nhúc nhích.

Khả Nhạc một phen xốc chăn lên, nhìn ta nửa ngày, đột nhiên túm cổ áo ngủ, ngửi ngửi tay áo: “Ta nói, Hạ Tiểu Hoa, này áo ngủ người mang đi lâu như vậy, không phải đã mặc cùng Diệp Hy OOOX đi???”

“Thao!” Ta nhanh chóng đỏ mặt.

Khả Nhạc vẻ mặt tróc gian nhìn ta: “Hạ Tiểu Hoa, nơi này tại sao có vết gì đây a, rất đậm đậm. Uy! Công đạo, công đạo. Hai người...” Hắc hắc cười đến khuya.

Ta cắn chặt môi.

Như vậy ngoài ý muốn làm người ta khó có thể mở miệng.

Ta lờ lợ kéo chăn, một lần nữa che đầu.

Sau một lúc lâu, nghe thấy người nằm bên cạnh ta nói: “Hạ Tiểu Hoa, người hôm nay, cũng khóc sao? Lúc ta trông thấy người, hai hốc mắt đều là sưng.”

Ta trầm mặc.

Một cái cánh tay gầy teo, một đường vươn đến ôm lấy cổ ta: “Hạ Tiểu Hoa, người nhất định nhất định, không cần giống ta, nhất định nhất định nhất định, phải hạnh phúc nha!”

Chương 16

Có thể ăn, có thể ngủ, thân thể tốt, khẩu vị cũng tốt, bỗng dưng Hạ Tiểu Hoa lại mất ngủ.

Này trần nhà, sao lại nhiều mốc như vậy?

Ta nhìn chăm chăm trần nhà một đêm tro bụi, sau đó quyết tâm đem chính mình biến thành tiểu nữ nhân gia bạo, phát ra một cái chỉ thị vô cùng kiên quyết: “Phải kêu Lưu quản gia tìm người đem rửa sạch trần nhà lại một lần nữa. Trong tường ngoài tường, hai bên đều phải rửa, hai bên đều phải sạch sẽ bóng loáng.”

Ta co chân đá văng ra nửa cái thân thể người nào đó đang vắt trên người ta chảy nước miếng. Người nào đó lặn lông lốc một chút rồi lại một đường bò lên giường.

Vừa đi xuống lầu đã cảm thấy dưới này náo nhiệt không thôi.

“Diệp tiên sinh đâu? Sao còn chưa tìm thấy?”

“Trợ lý của Diệp tiên sinh cũng không tìm được.”

“Thư ký đâu?”

“Liên hệ với họ, nói là Diệp tiên sinh chạng vạng ngày hôm qua đáp máy bay đi Hongkong, nguyên theo kế hoạch thì chiều nay mới trở về.”

“Buổi chiều? Lão Diệp tiên sinh chỗ kia, lấy ai ra quyết định?”

“Lưu quản gia, lão Diệp tiên sinh tình huống tệ lắm sao?”

“Có thể giải phẫu. Nhưng dù sao cũng phải có người nhà ký giấy cam kết, tình hình lão Diệp tiên sinh hiện giờ, không có người nhà đến, dù bệnh viện có nhiều chuyên gia nhưng cũng không thể miễn cưỡng chấp nhận việc này.”

“Kia, Lưu quản gia, Diệp lão đầu... chết rồi hả?” Ta đứng ở chân cầu thang, vẻ mặt mờ mịt.

“Cô mới chết! Cả nhà cô đều chết!” Lưu quản gia tức giận.

Ta nuốt nước miếng ngoan ngoãn ngậm miệng.

Nhà của ta... quả thật đều đã chết hết cả.

Còn lại mình ta.

Lưu quản gia chợt giật mình nhận ra lỗ lòi, bèn vội vàng bồi thêm một câu: “Hạ tiểu thư, ngài thể nào hôm nay dậy sớm vậy? Tôi lập tức cho người chuẩn bị bữa sáng.”

Ta khoát tay áo: “Diệp lão đầu lại gây ra chuyện gì vậy?”

Lưu quản gia đến mức này mới không thể làm ra vẻ “bản sự không liên quan đến nhà người”.

Ta ngồi tại phòng ăn, vừa ăn sáng vừa nghe Lưu quản gia chỉ huy. Một hồi điều hành chuyên gia, một hồi an bài nhân thủ, một hồi cấp đầu bếp báo tình hình, một hồi phân phó người hầu nấu canh.

Kháo, không hổ là ngự dụng* của Diệp gia, quả nhiên Lưu quản gia ba đầu sáu tay không gì là không làm được.

*ngự dụng: đồ dùng của vua. Ý là bác quản gia này là quản gia của giới thượng lưu thì đẳng cấp nó phải khác.

So ra, quản gia về hưu chỉ biết ồn ào kích động của ta cùng với phần tử trí thức cao cấp thật khác xa nhau.

Ta vùi đầu liều mạng ăn bữa sáng.

“Đã gọi điện cho biệt thự bên Hongkong chưa? Tìm không ra? Tìm không ra cũng phải tìm!”

“Gọi cho trợ lý Diệp tiên sinh, gọi tới khi nào được mới thôi!”

“Gọi cho toàn bộ người trong tập đoàn Diệp thị, xem có hay không có người biết lộ trình của Diệp tiên sinh!”

“Uy? Vương cục trưởng. Ngượng ngừng phiền toái ngài, hành tung của Diệp tiên sinh thật sự là vạn bất đắc dĩ a... Đi, đi, thỉnh ngài nhiều tha thứ, ta chờ tin tốt của ngài a!”

... Đây cũng không phải truy nã tội phạm, Lưu quản gia người không có việc gì sao lại kêu cảnh sát đi tìm Diệp Hy là sao???

Ta vụng trộm thay Diệp Hy lau một phen nước mắt nước mũi, uống nốt ngụm sữa cuối cùng.

“Này, Lưu quản gia...”

Đổi lấy ánh mắt hồ nghi lướt qua.

“Tôi... dù sao cũng nhàn rồi...”

Ánh mắt hơi thiếu bình tĩnh lại thoáng nhìn.

“Không bằng, tôi đi giúp Diệp lão đầu ký tên giải phẫu đi!”

Ta rất kiêu ngạo chỉ chỉ vào ngực: “Lão nương, cũng là người nhà.”

Tinh tường nhìn đến cái điện thoại kiểu cổ trong tay Lưu quản gia...

Diệp lão đầu bệnh, đại khái cũng không thể coi là cái tiểu bệnh, huyết quản về tim có vấn đề.

Hơn nửa đêm cảm thấy buồn buồn nơi ngực, đưa đến bệnh viện kiểm tra, mới có thể qua được. Kết luận cũng nhanh chóng đưa ra: lập tức giải phẫu.

Bác sĩ gia đình của Diệp gia, chuyên gia nghiên cứu về xuất huyết, tắc mạch máu, Trần giáo sư, nắm tay nhỏ bé hươu hươu trước mặt ta, một phen nước mắt một phen nước mũi nhạt nhòa: “Sớm kêu lão ta đến bệnh viện giải phẫu, vẫn là không có để vào tai. Người có tuổi rồi, không nên cùng tiểu quỷ hờn dỗi. Lão nói tên Diệp tiểu quỷ kia lấy cô làm tức chết hẳn, cứ để hẳn chết, xong hết mọi chuyện, mọi người cũng bình yên.”

“Gi? Diệp lão đầu bao nhiêu tuổi rồi còn nháo tự sát?” Ta trừng lớn mắt, lão nhân hảo ngậy thơ nha.

Giáo sư Trần rõ ràng chớp hạ mắt mấy cái, tiếp tục khóc: “Kia huyết quản của hẳn có cái lỗ nhỏ, so ra cùng không hơn gì lỗ kim, nửa năm trước đã phát hiện ra như vậy. Hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển, lấp cái chỗ đó lại cũng không tính là khó khăn gì. Này lão nhân cũng hết sức ngoan cố, vô luận thế nào cũng không chịu. Này vô cùng nguy hiểm a, khí huyết qua đó tắc nghẽn lại không thông, vạn nhất phát hiện chậm trễ, thần tiên cũng không cứu được.”

“Kia, phải giải phẫu nha!” Không phải giải phẫu lấp cái chỗ đó lại là được rồi sao?

“Cô nghĩ rằng tôi không nghĩ tới chuyện này sao?” Trần giáo sư nắm tay nhỏ bé đã thi triển thành quyền: “Này cũng phải chờ đương sự đồng ý. Tôi muốn rạch mấy đường trên người cô, không hỏi qua ý kiến cô cô vui sao?”

Ta liều mạng lắc đầu.

“Tôi đều khuyên đã hơn nửa năm, chút hiệu quả đều không có. Nóng nảy còn lấy quái tượng quăng tôi.”

Ta ha ha cười: “Ngài nói lão nhân ngậy thơ thành như vậy có được tính thành hay không cực phẩm?”

Chính đến khi ta cười đến mức sung sướng, phát hiện Trần giáo sư vô thanh vô thức lấy từ trong áo blouse trắng ra một cái dao giải phẫu vô cùng chói lọi, lập tức thức thời ngậm miệng: “Tôi, tôi vào xem lão nhân kia!”

Để lại phía sau là một cái thanh danh hiển hách, chuyên gia xuất huyết não bộ đáng run rẩy, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng không ngừng co giật.

Trần giáo sư không nói hai lời, lập tức chỉ huy năm ba cái tiểu hộ sĩ: “Đi theo, đi theo, mang theo thiết bị cấp cứu. Nhất thời phát sinh chuyện gì không ổn trước tiên đánh ngất Hạ tiểu thư, sau đó cấp cứu bệnh nhân.”

Kháo! Đầu năm nay chuyên gia, người nào người nấy đều không có nhân phẩm.

Ta một phen đẩy cửa phòng bệnh: “Ba! Con đến xem người, ba!”

Nằm ở trên giường đang chăm chú quan sát trần nhà, bệnh nhân huyết quản bế tắc bắt đầu sờ soạng đầu giường tìm quái tượng.

“Ba! Ngài nghỉ ngơi đi ba, người tìm quái tượng làm gì? Ngài không giải phẫu có sống hay không còn chưa biết đâu, ngài không phải vội vàng ba!”

“Hạ – Tiểu – Hoa!!!” Huyết quản bế tắc bệnh nhân từng chữ từng thốt ra, tay run rẩy không chừng muốn bóp nát trái hạnh nhân.

“Ba! Con biết, con biết, ngài gì cũng không cần phải nói, con làm người nhà ngài nhiều năm cũng nên có chút công hiến. Đến đến, sở trường của con là ký hợp đồng, con giúp ngài ký tên, ngài chạy nhanh giải phẫu đi!”

Ta tự động tự giác, đặt mông ngồi cạnh đầu giường Diệp lão đầu, chỉ huy tiểu hộ sĩ vừa tiến vào.

Tiểu hộ sĩ nhanh tay nhanh mắt, lập tức đặt lên một cái thư đồng ý.

Ta cũng không thèm nhìn tới, xoát xoát ký chính đại danh tên mình: “Được rồi, được rồi, nhanh nhanh giải phẫu chút đi!” Ba ba vỗ ngực Diệp lão đầu: “Đem lão nhân này gây tê đi, phân lượng mạnh mạnh vào một chút, hẳn vừa nãy còn muốn bóp nát trái hạnh đào đâu.”

“Ba!” Lại bạo một cái.

“A, ba! Mấy ngày không gặp, bản sự của ngài càng được nâng cao a!” Ta thí diên thí diên tiếp nhận trái hạnh đào vừa đập vỡ, kiều chân vắt chéo, một bên đem hạnh đào bỏ vào miệng nhai, một bên đưa thêm một trái mới: “Còn muốn không? Giúp con lột vỏ một cái nữa!”

“Cút!” Cơ hồ là một vị bi phần lão nhân nghiêng răng nghiêng lợi tê rống.

Thật sự là nghe thấy mà người này thương tâm, người kia rơi lệ a!

“Ba, ngài trái tim không tốt. Trần giáo sư nói phải tránh kích động.” Ta tiếp tục ăn hạnh đào. “Ngài nói ngài bao nhiêu tuổi rồi còn nháo gì tự sát nha, Diệp Hy đã sớm chạy trốn bóng người cũng tìm không ra, sáng nay đành để con xuất môn. Lưu quản gia, nói cũng không quá đâu, ngay cả hầm cầu ở Hongkong đều lật lên rồi cũng không tìm được. Ngài trông cậy vào hần? Chắc, chắc, chắc, vẫn là con hiếu thuận đi ba!”

“Ai là ba cô?” Tiếp theo bạo một cái.

“Ai nha!” Ta thuận tay nhận lấy, tiếp tục đưa cái khác: “Ba, ngài kiên trì không giải phẫu, trụ lại không được bao lâu, bia mộ lúc đó đã khắc thêm tên con dâu Hạ Tiểu Hoa. Không chừng tên của con khắc lại, Diệp Hy vẫn là chưa xuất hiện đâu.”

“...”

“Ba ngài sao lại không nói lời nào a? Ngài không nói lời nào chính là nghĩ thông suốt, nghĩ thông suốt rồi thì chính là chúng ta nên tìm người khắc bia mộ đi a! Dù sao ngài chết cũng là chuyện gần ngay trước mắt.”

“...”

Ta chờ cả buổi, bệnh nhân cơ bản là không có ý tứ muốn tiếp tục lột vỏ hạnh đào.

Ta ăn sạch sẽ liền rửa tay, không thú vị vỗ vỗ phải phải vài cái, đứng lên muốn đi ra ngoài. Dù sao cũng không còn hạnh đào mà ăn.

“Ta, chết cũng không phẫu thuật!” Thanh âm suy yếu của lão nhân.

“Vâng.” Ta ngay cả chân cũng chưa dừng lại.

“Trừ phi...”

“Trừ phi?...”, bao gồm cả ta, một phòng toàn chuyên gia bác sĩ, cộng thêm quần chúng đang bu quanh trăm miệng một lời.

“Cô cùng Diệp Hy ly hôn.” Vẫn như cũ thanh âm suy yếu của lão nhân.

“...”

“Ta không cần bia mộ có ghi tên Hạ Tiểu Hoa. Không cần Diệp gia có bóng dáng Hạ Tiểu Hoa.”

“...”

“Ta không cần người nhà như cô. Chết, cũng không cần.”

“...”

Ta ngăn người, một lúc lâu sau mới quay lại xem Diệp lão đầu, mở to đôi mắt đã muốn mờ hơi nước: “Nhưng là, giấy cam kết cần người nhà ký tên...” Chỉ chỉ tiểu hộ sỹ đang ôm trong tay tiểu bảo bối: “Vẫn là con tự ký đi!”

“Hạ Tiểu Hoa người cút! Cút! Cút!” Thanh âm lão nhân suy yếu lại chuyển thành thê lương.

Ta hướng đôi chân chậm rãi bước ra ngoài phòng bệnh.

“Trần giáo sư, bệnh nhân huyết áp tăng đột ngột! Tim cơ bóp mạnh!” Thanh âm tiểu hộ sỹ.

“Cấp cứu! Cấp cứu! Mang bình dưỡng khí cho bệnh nhân!” Thanh âm của chuyên gia tim mạch thanh danh hiển hách.

“Đừng rống lên! Con dâu người đã sớm chạy không thấy bóng dáng.” Thanh âm quần chúng vây quanh kích động.

“Ai con dâu?” Tiếp tục thanh âm thê lương của lão nhân.

Ta đi nhanh về phía trước, lại đụng trúng phải một vòm ngực cứng rắn.

Kháo! Ngay cả dự vọng muốn mắng chửi vài câu thô tục ta cũng không có.

“Hạ Tiểu Hoa, cô...” Á châu siêu cấp tân tinh, thần thái vô cùng hưng phấn bay cao, đằng sau là quần quần áo áo hành lý cùng một tập đoàn người đại diện hỗ trợ hân xuất viện.

Đầu năm nay, thực là cái gì chứ quần chúng vây quanh thật không thiếu a!

“Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua con gái khi dễ lão nhân?” Ta kéo cánh tay một phen đẩy ra tên Á châu siêu cấp tân tinh đang chặn đường, tiếp tục hướng về phía trước.

Lại bị cầm cổ tay túm trở về.

Ta hoàn toàn nổi giận.

Trở lại một phen chế trụ khuôn mặt nhỏ nhắn mê người của Á châu siêu cấp tân tinh: “Thần Tư, anh con bà nó thiếu người bao dưỡng?”

Hiệu quả của câu nói rùng rợn tới mức vị quản lý ẻo lả ba mươi tuổi còn phải diễn tiết mục tiểu hài tử khóc cha, nước nở một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh.

Thần Tư lúc này đây, thể nhưng công lực thâm hậu không có bạo lên.

Chính là nhẹ nhàng mà vặn bung ra bàn tay đang kháp trụ khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của hân, nhưng không có buông ra: “Hạ Tiểu Hoa, tôi, mời cô đi công viên trò chơi ngồi tàu lượn siêu tốc đi!”

Kháo! Ai hiếm lạ mấy cái tàu lượn nhà người!

Anh cho tôi là tiểu hài tử ba tuổi sao?

Ta một phen hất tay hân ra, tiếp tục đi về phía trước: “Không ngồi tàu lượn! Chơi nhảy cầu may ra còn được!”

9. Chương 17 - 18

Chương 17

“Anh nói ——! Lão nhân kia có phải hay không thật sự sắp đi——?” Ta đứng ở trên cầu nhảy, hăng hăng cổ họng hướng người bên cạnh liềm mạng tê rống.

“A a a a ——!”

“Anh nói ——! Tôi nếu như vẫn không nghe theo lời nói của ông ấy, có phải hay không rất bất hiếu——?”

“A a a a ——!”

“Anh nói——! Lão nhân bốc đồng như vậy, đã chết liền chết tôi cùng lắm thì không chịu đáp ứng tâm nguyện của ông ấy——?”

“A a a a a a ——!”

“Thao! Cô có thể hay không câm miệng——! Âm ỹ chết người——!”

“A a a a a a a a ——!”

“Thao! Cùng cô xuất môn thực con mẹ nó dọa người!”

“A a a a a a a a a ————!”

“ ... ”

Ta giờ chai nước suối Thủy Bình, cô lố cô lố tu ừng ực gần hết phân nửa mới đem một bình khác đưa cho tên đang ngồi ở ghế nghỉ ngơi, mặt trắng bệch tứ chi tê liệt Thần Tư: “Uy! Rống một mồi thì uống nước đi!”

Mồ đeo kính râm, tiểu thân thể phiêu dật dị thường cải trang mỹ nữ không nói hai lời, ngay lập tức tiếp nhận uống điên cuồng.

Ta theo dõi yết hầu hần khê động, chắc chắc chắc, quả nhiên tiểu yêu tinh trời sinh, ngay cả uống nước cũng gọi cảm được như vậy.

Ta dùng sức hút hút nước miếng trong miệng, cố gắng trấn định trước sắc đẹp trước mắt: “Uống nhanh, một hồi nữa chúng ta tiếp tục nha!”

Chai nước suối Thủy Bình phang chính giữa ót của ta.

“Hạ Tiểu Hoa! Cô tuyệt đối không phải người địa cầu! Chúng ta đã ngồi 11 lần! 11 lần có biết không???”

“11 lần?” Nhưng là ta còn thiệt nhiều cái để nói, chưa kịp nói xong a!

Một tiếng hừ lạnh: “11 lần!”

“Tôi đã nói những gì?” Ta trừng lớn mắt, như thế nào nhanh vậy?

Mỹ nữ tóc dài bạo phát: “Mẹ nó tôi làm sao mà biết!”

Cũng đúng, ta gật gật đầu. Dựa theo trình độ kêu thê lương của người nào đó, biết mới là thần kỳ.

Ta đặt móng ngồi bên cạnh Thần Tư: “Uy, anh! Choáng váng xong rồi thì giúp tôi đi mua cốc lem ly đi!”

Mỹ nữ lại bạo phát: “Tôi cũng không phải người hầu! Muốn ăn tự mình đi!”

Ta cúi đầu nhặt lên chai nước suối Thủy Bình rống không: “Nước là tôi giúp anh mua...”

Chỉ chỉ người nào đó tóc dài: “Tóc giả cũng là tôi giúp anh mua...”

Tay cũng mượn cơ hội sờ soạng cơ bụng người nào đó: “Quần áo, vẫn là tôi giúp anh mua...”

“Câm miệng! Ngồi chờ!” Người nào đó quay đầu bước đi.

“Uy! Bên phải!”

“Tôi đi nhà vệ sinh cô quần được sao?”

“Nga! Anh sẽ không phải là, muốn tiến toilet nữ, cố ý muốn...”

Tuyệt sắc mỹ nữ không nói hai lời, hướng về phía ta giờ lên giày vải đại kích cỡ.

Ta thực thức thời ngồi phịch ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Cảm giác được hơi thở người nào đó càng ngày càng xa.

Người này, quả nhiên tiềm lực động vật vô hạn.

Mấy ngày, liền hoàn toàn rõ ràng không cần ngủ.

Vô luận như thế nào ép buộc, cho dù là 11 lần nhảy cầu cũng sẽ không thấy mệt.

Không biết Lưu quán gia có tìm được Diệp Hy không? Tay ta theo phản xạ muốn sờ vào túi xách, mới nhớ đến, ta kỳ thật là không có di động.

Có một số sự việc, nếu như đã qua rồi, Diệp Hy, liền ngay cả làm lại một lần đều lười.

Tỷ như đưa di động.

Diệp tam công tử, quả nhiên kiêu ngạo khác người.

Giống như hôn lễ long trọng của chúng ta, còn có nhà thiết kế áo cưới đỉnh đỉnh đại danh thế giới.

“Hạ Tiểu Hoa, tôi muốn làm cho toàn bộ thế giới đều biết, từ hôm nay trở đi, cô chính là phu nhân của Diệp Hy tôi.”

Như vậy làm cho ta tìm đập rộn ràng, Diệp Hy nói được thực đương nhiên.

Như vậy hoa lệ lụa trắng, nhẫn kim cương làm cho người ta nhìn thấy mà khiếp sợ.

Khoe khoang Diệp gia giàu có cùng khí khái, làm cho mỗi nữ nhân đều động tâm.

Chính là, không cần toàn bộ thế giới.

Toàn bộ thế giới của Diệp Hy, cũng chỉ cần mình Diệp lão đầu mà thôi.

Diệp lão đầu biết, hết thảy mọi điều trên đều đáng giá.

Không tiếc huy động truyền thông toàn thành phố, theo giúp ta làm một cái hôn lễ hoàn mỹ nhất thế kỷ.

Kiêu ngạo Diệp tam công tử, làm hết thảy mọi chuyện, chỉ vì muốn xem một cái lão nhân hơn nửa đêm ngồi ở hoa viên chảy lệ mà thôi.

Nhưng là, lão nhân chảy lệ ngày ấy, có lẽ cũng sắp chết.

Nếu không có lão nhân kia, Diệp Hy, hẳn là sẽ vô cùng thương tâm đi?

“Hạ Tiểu Hoa!” Thanh âm vô cùng mất kiên nhẫn.

Ta mở mắt ra, thấy một cây kem ngọt trắng hồng. Tiếp nhận đưa tới miệng cắn, rõ ràng rất ngọt rất thơm, nuốt vào, băng lãnh yểu hâu, lạnh đến cả trong lòng.

“Ăn ngon sao?” Vẫn như cũ không quá bình tĩnh.

Ta gật đầu.

Lại đưa qua một cái.

Ta thí diên thí diên tay kia thì cũng tiếp được, liếm một ngụm bên trái, lại liếm một ngụm bên phải: “Uy! Vì sao đối với tôi tốt như vậy?”

“Tôi đi toilet rồi tiện đường luôn, cảm qua không muốn ăn!”

Kháo!

Ta hung hăng cắn tay cái người đi toilet không muốn ăn kem ly, hẳn ngồi trên ghế động cũng không nghĩ động.

“Hạ Tiểu Hoa, đem số di động của cô cho tôi!”

“Tôi... không có di động...” Ta hạ thấp âm lượng, thấy người nào đó khóe mắt vừa kéo, lập tức bồi thêm một câu: “Thật sự! Di động của tôi rơi hỏng rồi!”

Mỹ nữ tóc dài rất không tiết hạnh “thiết” một tiếng: “Ngu ngốc!” Lôi kéo ta một đường tiến vào khu trò chơi bán quà tặng lưu niệm, chỉ vào một cái di động màu phấn hồng Hello Kitty: “Muốn cái này không?”

Ta hai mắt sáng lên: “Anh làm sao mà biết tôi thích?”

“Về điểm thưởng thức này của cô...” Âm thanh phát ra càng khinh thường.

Kháo! Lão nương đây là thiết kế sư nổi danh! Ta túm phục sức hàng hiệu trên người dứ dứ hẳn, nhưng người nào đó hoàn toàn không thèm để ý.

Thần Tư xoát xoát người một lúc, đào ra di động của bản thân.

“A! Anh như thế nào có di động còn tắt máy?” Ta là bật máy 24 giờ không nghỉ.

Người nào đó trở mình xem thường: “Điện thoại rất phiền.” Lấy ra thẻ sim vứt sang bên cho ta: “Cầm lấy! Số điện thoại tư nhân của tôi, dãy số cũng không tệ lắm.”

“Hắc hắc, nếu phân nửa đêm có hồ ly tinh gọi đến cho tôi, không biết tôi sẽ...” Ta cười đến vẻ mặt thâm tà.

Xem thường càng sâu: “Tôi liền ngu ngốc đến nỗi chỉ có một số điện thoại?”

Ta ngộ đạo. Người ta đường đường là Á châu siêu cấp tân tinh. Kia số điện thoại nay đổi mai đổi không phải chuyện gì hiếm lạ.

Ta yên tâm thoải mái nhận lấy, hỏi vô liêm sỉ: “Uy! Đem số điện thoại của anh cho tôi! Cái tư nhân nhất! Muốn tìm là có thể gọi được!”

Thành công nhìn thấy người nào đó hung ác mị mắt, lập tức không sợ chết đem điện thoại đưa qua: “Kia gì, đổi đi! Cái trước kia tôi dùng hoàn toàn khác hẳn, công năng tôi không biết dùng!”

“Hạ! Tiểu! Hoa!” Mỹ nữ tóc dài một phen đoạt lấy điện thoại Hello Kitty của ta, dùng thanh âm cực kỳ tục tằn rống giận, sợ tới mức tiểu thư bán hàng giật mình chấn động, ta nhanh chóng vọt lẹ ra khỏi cửa hàng lưu niệm, điên cuồng đuổi theo phía sau là Á châu siêu cấp tân tinh nam phần nữ trang.

Ta một bên chạy, một bên quay đầu kêu: “Uy! Tỷ mời người uống rượu đi!”

“Ai ban ngày ban mặt muốn cô mời uống rượu?” Phía sau tê rống càng to.

Ta để ý cũng không thềm để ý, liều mạng vọt tới cái Mercedes-Benz của người nào đó, nằm úp sấp bên cạnh cửa xe vù vù vù.

Thở hổn hển cả buổi, mỹ nữ phần nộ vẫn chưa có đến nơi.

Nha đi đứng thực TM nó chậm.

Ta quay đầu đang muốn đi tìm, thật xa liền trông thấy mỹ nữ tóc dài phiêu phiêu, mang theo hai trái bóng bay ngày thơ chạy càng ngày càng gần.

Cuối cùng đêm ngày thơ bong bóng nhét vào trong tay ta: “Cho cô.”

“Kháo! Mua đến làm gì?” Ta không tình nguyện tiếp nhận.

“Đi công viên giải trí vốn nên mua bóng bay.” Người nào đó đáp có thứ tự, dẫn đầu bước lên xe, cong cong khóe miệng: “Hạ Tiểu Hoa, tôi mua cho cô kem ly, di động, còn có bóng bay, hai ta huê nhau, ai cũng không nợ ai.” Tùy tay sửa sang lại tóc dài phiêu dật.

Nga, nước khoáng, tóc giả cùng quần áo! Ta hiểu biết gật gật đầu, nguyên lai bóng bay là góp cho đủ quân số a!

Quả nhiên huê nhau, ai cũng không nợ ai.

Ta khoát tay, đi theo Thần Tư lên xe: “Tôi mệt mỏi, về nhà đi!”

Người nào đó ngẩn người, không nói gì, khởi động xe, một cước đạp chân ga phóng lao đi.

Ta sợ tới sắc mặt trắng bệch, liều mạng sờ soạn tìm kiếm dây an toàn xa xa, nhanh chóng nhắm mắt lại.

Ông trời phù hộ! Ta không nghĩ so với Diệp lão đầu còn muốn trước ăn đồ cúng đâu!

Xe bay một hồi lâu, rốt cục cũng ổn định. Ta nghe thấy bên cạnh thanh âm người nào đó: “Hạ Tiểu Hoa, nếu cảm thấy sợ hãi, nói ra đi.”

Ta nghiêng người, ngồi đưa lưng về phía Thần Tư.

“Khổ sở cũng vậy.”

“...”

“Đối người khác tốt cũng vậy.”

Ta mở mắt ra, dùng khước mắt dư quang ngắm người nào đó tóc dài bay bay đang nghiêm túc lái xe. Ánh mắt chân thành như vậy, thanh âm mềm mại như vậy, Thần Tư, bộ dạng thực sự rất đẹp trai.

“... Nếu có một việc, biết rõ ràng đối với mọi người đều tốt, nhưng là tôi thực sự thực sự sợ hãi, rất khó vượt qua, không muốn làm... Tôi, nên làm cái gì bây giờ?”

“...”

Ta xem Thần Tư, rất nhiều sự việc, cũng không thể dễ dàng như thế huề nhau.

Hắn tựa hồ như cảm giác được ánh mắt của ta, mắt tự nhiên thanh thanh cổ hống: “Hạ Tiểu Hoa, đem ánh mắt nhắm lại.”

“Ừm.” Ta ngoan ngoãn nghe lời.

Xe cứ vậy chạy như bay, thật lâu thật lâu, lâu đến mức ta cơ hồ chết lặng, mới nghe được thanh âm không hề dao động, vô cùng bình ổn: “Khoa học kỹ thuật phát triển hiện đại như vậy, người, sẽ không dễ dàng ăn đồ cứng đâu.”

Ta trừng lớn mắt: “Dừng xe!”

Thần Tư mị mắt, biến sắc, nhưng xe vẫn đỗ lại ven đường. Ta dùng sức mở cửa xe, vọt đi xuống.

Một khắc đóng sầm cửa xe, ta khẩn cấp chạy như bay mà đi.

Cứ chạy như vậy, cắn chặt môi.

Mọi lời ta nói lúc nhảy cầu, hắn đều nghe thấy được, một chữ cũng không sót.

Nói như vậy... Xem như, an ủi?

An ủi một cái đĩa ngọc cổ chấp ích kỷ sao?

Khả Nhạc, bạn tốt của ta, rõ ràng có thể chọn lựa lại một lần.

Diệp Hy, đợi lâu như vậy, rõ ràng có thể đến được hạnh phúc.

Xú lão đầu, không có việc gì nhắc quái tượng ngoạn trẻ, rõ ràng có thể trường mệnh trăm tuổi.

Rất nhiều việc, rõ ràng có thể, lại bị một tay ta, hủy hoàn toàn.

Ta ngẩng đầu nhìn sắc trời dần dần ảm đạm.

Xe trên đường đều đã lên đèn, chiếu lên mặt đất một mảnh sáng ngời.

Ban ngày ban mặt không nên uống rượu.

Hiện tại, đã là tối rồi.

Chương 18

“Nhị hào, người ở đâu? Người tới tiếp ta nha! Nhị hào!” Ta nắm di động, tùy ý bấm cái dãy số ồn ào kia, lại tùy tay nhắc lý thủy tinh óng ánh đem chất lỏng màu vàng mật ong mê người kia hưởng miệng đồ.

“Hạ Tiểu Hoa! Con bà nó người mất tích cái mông a! Diệp tam công tử nhà các người đều đánh điện thoại tìm đến tận cửa nhà ta! Hôm nay toàn bộ thế giới đều bị huy động tìm Thần Tư, chúng ta lại còn phải phân thân tìm người.”

“Nhị hào! Người tới tiếp ta nha!” Ta tiếp tục rống.

“Tiếp cái mông! Hạ Tiểu Hoa ta cảnh cáo người...”

“Tiếp ta đi...”

“MD Hạ Tiểu Hoa, người uống rượu?”

Điện thoại một trận tạp âm.

Ta nhú mày, trừng mắt nhìn điện thoại ngẩn người.

Suy nghĩ nửa ngày, đơn giản đem điện thoại tắt đi.

Diệp Hy, nguyên lai đã tìm được.

Lưu quản gia quả nhiên ba đầu sáu tay không gì không làm được.

Vậy... trở về thôi.

Ta đứng lên liều mạng khua khua cánh tay gọi phục vụ muốn thanh toán, đi tới là tiểu soái ca nhất cung kính: “Hạ tiểu thư, hóa đơn của ngài vị tiên sinh kia đã thanh toán.”

Ta nhìn theo ngón tay của tiểu soái ca, thấy dưới ngọn đèn vàng mờ ảo... là Ngưu Lang.

Ta cảm thấy đau đầu, dùng sức vặn vẹo hồi lâu, nhìn không chớp mắt cửa trước muốn đi ra.

Vừa tới cửa, bị cản lại: “Tiểu Hoa, anh đưa em.”

“Biến.” Ta đáp có thứ tự.

“Tiểu Hoa.” Tay bị một phen túm nhanh: “Em cho dù làm như vậy, anh, vẫn là cùng Khả Nhạc ly hôn.”

Ta đứng thẳng, lớn tiếng cười: “Ngưu Lang, anh thực muốn dọa người! Anh muốn tự cho mình là đúng tới khi nào? Tôi cao hứng uống chút rượu, liền thế nào cũng phải vì anh?”

Túm tay của ta càng nhanh: “Hạ Tiểu Hoa, vì sao, nhất định phải đối với anh như vậy? Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, là anh đối với em không tốt sao? Là anh cùng em, qua mỗi năm một cuộc thi. Là anh cùng em, qua một năm một ngày hội. Em đòi một đôi găng tay, thời điểm tuyết rơi là anh đưa. Lần đầu tiên em cười xe đạp cũng là anh dạy. Lần đầu tiên em lạc đường, là anh tìm thấy em. Anh đối với em, không tốt sao?”

Ta cười thanh âm đến lớn hơn nữa: “Khả Nhạc đối với anh, không tốt sao? Nàng đem lần đầu tiên dâng cho anh. Anh xuất ngoại mấy năm nay, đều là nàng cùng anh. Anh cưới nàng, lại không cần nàng. Khả Nhạc đối với anh, không tốt sao?”

“Tiểu Hoa!”

“...” Ta không cười, cố gắng nhìn rõ tử tiểu quỷ trước mắt: “Ngưu Lang, anh có biết hay không, Khả Nhạc nàng... Lúc này đây là thực thương tâm. Nàng thậm chí mỗi đêm đều khóc không ngừng.”

“Tiểu Hoa.”

“Nàng thậm chí muốn thành toàn anh, nàng nói muốn buông tay, nàng nói, nàng nếu chọn lại một lần...” Ta đột nhiên nói không được nữa, dùng sức một phen gạt ra bàn tay đang túm tay của ta: “Ngưu Lang! Anh sẽ không biết, muốn buông tay, rốt cuộc là có bao nhiêu đau khổ...”

Bàn tay bị ta gạt ra, một lần nữa bắt được trở lại, kiên định dị thường.

“Tiểu Hoa, anh biết. Ba năm trước đây, anh có thể khờ ngốc để thành toàn, buông tay, hối hận. Tiểu Hoa, anh biết.”

“Biết?” Ta trừng lớn mắt, trước mắt vẫn là hai cái tử tiểu quỷ. Ta phe phẩy đầu, tùy tiện chỉ vào một trong hai cái: “Nếu biết, anh, các người, làm sao có thể như vậy dễ dàng, dễ dàng nói ly hôn?” Mỗi người, đều vậy.

Ta dẩy dựa, đẩy Ngưu Lang ra, bước chân xiêu vẹo tiến về phía trước.

“Hạ Tiểu Hoa! Cho anh một cơ hội!” Thanh âm Ngưu Lang, lộ ra rõ ràng sự suy thoái.

Ta liều mạng phe phẩy đầu, cùng không thèm quay lại.

“Tiểu Hoa, em thực sự, thực sự xấu xa.”

Lúc này đây, ta gạt đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Nhà, thật sự cách rất xa.

“Em căn bản, ngay cả cơ hội ném thử, đều không muốn cấp.”

Vẫn như cũ đi về phía trước.

“Hạ Tiểu Hoa! Anh yêu em! Em biết rõ, anh yêu em!”

Ta dừng, quay đầu nhìn Ngưu Lang: “Nhưng là, tôi không thích anh.”

Thành công nhìn thấy Ngưu Lang trắng xanh mặt, cũng làm cho chính mình cảm thấy run run.

Lời nói tàn nhẫn như vậy, nguyên lai, có thể nói được thực dễ dàng.

Ba năm trước đây, ta nghĩa vô phần cố* hướng người nào đó nói: “Lão nương muốn gả cho anh!”

(*nghĩa vô phần cố: làm việc nghĩa không chùn bước.)

Người nào đó trả lời: “Hạ Tiểu Hoa, tôi không thích cô.”

Tàn nhẫn như vậy, thật dễ dàng.

Ba năm, nguyên lai không thương, chính là không thương.

Chung quy sẽ không bởi vì làm bộ không tồn tại, sẽ không bởi vì làm bộ nhìn không thấy, sẽ không bởi vì vẫn chờ, sẽ không bởi vì không buông tay, liền nhận được kết quả như chính mình mong muốn.

Làm bộ lâu như vậy, nói ra, bất quá cũng chỉ cần một giây.

Ta quả nhiên, thực sự xấu xa.

Ta nhìn Ngưu Lang một hồi lâu, rốt cục thấy hấn từ hai người biến thành bốn người.

Không cần phải, lại kiên trì...

Ta cố gắng lắt lư thân mình, tiếp tục bước về phía trước.

Đi được vài bước, một cái bóng đen đuổi theo, lướt qua ta, đem ta một phen nhét vào trong lòng: “Tiểu Hoa, anh là thật sự, luyện tiếc em.”

“Thực xin lỗi!” Ta rất ít khi cùng người xin lỗi, bởi vì mỗi một lần, đều đã làm cho người ta bị thương.

Lực đạo ôm lấy ra càng thêm chặt: “Tiểu Hoa, đừng khóc!”

“Lão nương không khóc.” Ta nói.

“Đừng khóc! Tiểu Hoa!” Ngưu Lang đem đầu chôn ở gáy của ta, chất lỏng ấm áp, lại bắt đầu dán theo cổ ta đi xuống.

“Tôi không khóc.” Ta vẫn như cũ trả lời.

Chính là, lúc này đây không có dây dụa.

Chính mình đứng yên lặng, làm cho người nào đó tiếp tục chảy ra dòng chất lỏng, theo cổ, rồi thấm đến tận trong lòng.

Đầu thật sự choáng váng. Ta đúng là... không thích hợp uống rượu.

“Tiểu Hoa, anh, là thanh mai trúc mã duy nhất của em đi?” Hơi thở nóng rực của Ngưu Lang, phun tại nơi cần cổ của ta.

“Ừ” Ta nghe thanh âm chính mình mơ hồ.

“Mãi mãi, đều là duy nhất?”

“Ừ” Men rượu, tựa hồ bây giờ càng phát tác mạnh.

Ngưu Lang đột nhiên buông ta ra, ta lui lại đằng sau mấy bước, khó khăn lắm mới ổn định.

“Tiểu Hoa! Anh chỉ biết! Em rõ ràng là uống say!” Thanh âm Ngưu Lang, rõ ràng là rất gần, lại làm cho ta cảm thấy rất xa.

Ta bắt tay vào nhau: “Nháo đủ rồi, biến đi!”

Ngưu Lang tiến lên hai bước, đưa lưng về phía ta, ngồi xổm xuống: “Lại đây, anh cõng em. Anh sẽ bình an đưa em về nhà!”

Về nhà.

Ta nghe thấy vậy, nghĩa vô phản cố nằm úp sấp đi lên: “Hảo, về nhà.”

Nhưng là, đường về nhà, thực sự xóc.

Ta bị xóc đến choáng váng đầu, liều mạng nhắm chặt ánh mắt.

“Tiểu Hoa.”

“Hả?”

“Đáp ứng anh, về sau sẽ không bảo thanh mai trúc mã duy nhất của em biến nữa.”

“Ừ”

“...”

“Tiểu Hoa.”

“Sao?”

“Lau nước miêng đi được chứ? Cổ anh đều ẩm ướt hết cả.”

“Ừ”

“...”

“Tiểu Hoa.”

“Hửm?”

“Đến rồi.”

“Ừm.”

“...”

“Tiểu Hoa.”

“Gì nữa?”

“Anh có thể hôn em không? Một chút là được rồi.”

“Được.”

Một tia hơi thở khô ráo, dán chặt lên môi của ta.

Cơ hồ phát hiện không ra hương vị.

Chính là, dán sát vào, không muốn buông ra.

Ta chớp nhanh mắt, cảm nhận được phiến môi kia rất nhỏ run run.

Ngưu Lang rõ ràng như vậy sợ hãi.

Ánh sáng mãnh liệt tới, làm ta không thể mở nổi mắt.

Rolls – Royce đen thẫm, hai dải sáng chói lọi, nhắm ngay ta, càng ngày càng gần.

Ta cau mày, mị mắt, tránh né khỏi cường quang chói mắt kia.

Xe chạy đến trước mặt, tứ bình bát ổn dừng lại.

Lái xe hấp tấp nhảy xuống, còn không kịp mở cửa sau, Diệp Hy đã tự mình đẩy cửa, xuống xe.

Có lẽ, đứng cách ta thực sự rất gần. Đỉnh đầu thực sự rất choáng váng, ta rõ ràng nghe thấy được hân bên một cười gần: “Hạ Tiểu Hoa.”

Ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi, dùng sức ôm sát cổ Ngưu Lang.

Tìm như vậy đã một thời gian, mới rốt cục đưa ra quyết định. Vì sao, ngay cả chỉ cần chờ một đêm, chỉ một đêm mà thôi, đều không thể?

Diệp Hy tiến lên từng bước, một phen đem ta từ trên lưng Ngưu Lang kéo xuống dưới: “Không mang điện thoại di động. Cô thật ra càng ngày càng tiến bộ.”

Ta liều mạng ổn định lại thân mình đang lay động, Diệp Hy hướng ta hơi chút tìm tòi, lập tức nói: “Hạ Tiểu Hoa, cô uống rượu?”

Quay đầu nhìn thoáng qua Ngưu Lang, tiếp tục nhìn chăm chăm ta: “Cùng chồng người khác?”

Ta hướng về phía Ngưu Lang khoát khoát tay áo coi như tái kiến, quay người liền hướng trong nhà đi tới.

Lưu quản gia mở cửa, liền hướng ta ồn ào: “Hạ tiểu thư ngài đã trở lại. Ngài có thể hay không tự trọng chút, về sau thỉnh ngài không cần lại đi thăm Diệp lão tiên sinh. Ngài thô tục chỉ biết hại Diệp tiên sinh...”

Ta dùng lực đạo, một phen đẩy Lưu quản gia bay ra ngoài, cúi đầu lên cầu thang, về phòng, không nói hai lời dùng sức đóng mạnh cửa phòng.

Ngoài cửa truyền đến thanh âm người hầu: “Diệp tiên sinh, Hạ tiểu thư vừa mới trở về phòng.”

Hai giây sau, truyền đến tiếng đập cửa: “Hạ tiểu thư? Diệp tiên sinh muốn gặp ngài, thỉnh ngài đi đến thư phòng.”

“Câm miệng!” Ta choáng váng đầu bạo rống.

“Hạ tiểu thư, thỉnh ngài vô luận như thế nào...”

“Dựa vào cái gì hần kêu tôi đi tôi phải đi? TNND lão nương bắt động. Hần muốn gặp, kêu hần tự mình đi lại đây mà gặp!” Ta dùng sức hừ một tiếng: “Lão nương còn không vui đâu.”

Hướng trên giường nằm xuống, vừa vặn hé ra tờ giấy nhỏ.

“Hạ Tiểu Hoa, chúng ta vĩnh viễn là bạn tốt. Ta đi trước, hẹn gặp lại.”

Ta dùng sức vo tờ giấy thành một nắm, hướng thùng rác ném.

Vĩnh viễn bạn tốt... Khả Nhạc, ta kỳ thực là, không đủ tư cách.

Ta nhảy dựng lên, một phen mở tung cửa phòng, thấy đứng bên cạnh là Diệp tam công tử đang chờ người hầu gõ cửa.

Ta tiến lên từng bước, túm lấy cổ áo hần dùng sức nhất kéo, đem hần lôi vào trong phòng, một lần nữa chụp đóng cửa.

Diệp tam công tử vẻ mặt không kiên nhẫn: “Hạ Tiểu Hoa cô làm g...”

Ta dùng hết toàn lực, đẩy hần dựa vào ván cửa, liền ngay lập tức hôn tới.

Hôn bá đạo, tìm kiếm, không đợi Diệp Hy phản ứng, liền đẩy trở ra.

Như vậy, tốt xấu coi như là thịt bò qua.

“Diệp Hy! Tôi muốn cùng anh ly hôn!” Ta liếm môi, cường điệu: “Lần này là thật sự!”

Ngưu Lang, ta thật sự, không khóc.

10. Chương 19 - 20

Chương 19

Diệp Hy nhìn chăm chăm môi ta bắt đầu nóng lên, thẳng đến khi ta cảm thấy toàn thân bắt đầu nóng lên, rốt cục mới cách xa ta ra: “Cô uống nhiều rồi, Hạ Tiểu Hoa.”

Xoay người, sẽ mở cửa.

“Diệp Hy, ly hôn đi!” Ta đứng thẳng thân mình, lớn giọng ồn ào. Sợ chính mình quá mức nhỏ giọng sẽ đánh mất đi một tia dũng khí cuối cùng.

Một giây, chỉ cần kiên trì một giây là tốt rồi.

Tay Diệp Hy, đã muốn đẩy cánh cửa, lại vẫn là vòng trở về, mị mắt, khoe miệng nẩy lên một cái tươi cười quen thuộc mà cổ quái: “Hạ Tiểu Hoa, không cần tôi đem luật sư đến nói qua một lần, cô cũng biết ly hôn là cái hậu quả gì.”

Ta cắn chặt môi, cũng hần học cổ quái cười: “Ly hôn đi.”

Diệp Hy liếm cười: “Sao? Cùng thanh mai trúc mã dấy lên ngọn lửa sao? Uống thêm một lần rượu, là không giống trước?”

Ta dù uống rất nhiều rượu, nhưng nghe cũng hiểu. Đây là châm chọc. TNND lão nương trời sinh mặt dày, có châm chọc cũng bắt thành.

Ta dùng sức vỗ ván cửa, tới gần hẳn: “Bớt nói sàm ngôn, ly hôn đi!”

Một tiếng hừ lạnh, mang theo áp lực nhấn nạy: “Hạ Tiểu Hoa, đừng cho là tôi không biết cô làm chuyện tốt gì. Hai người đứng tại cửa lớn diễn xuất một màn dũng khí, tôi không đề cập tới, cô cho rằng tôi thực không nhìn thấy?”

Ta giận. Hôn đấy, thì thế nào? Khiến người Diệp tam công tử như thế nhường nhịn? Lão nương còn TM nhịn ba năm đây!

“Diệp Hy! Tôi nói, tôi muốn ly hôn!” Nguyên lai, rất nhiều kiên trì, rất nhiều chấp niệm, nói ra miệng, liền thật sự sẽ không cảm thấy đau lòng.

Đáng tiếc, cái gọi là kiên trì, Diệp tam công tử sẽ là không biết.

Hắn chỉ là, trầm mặt, ngữ khí áp lực ngày càng sâu: “Hạ Tiểu Hoa, nháo đủ, tôi đếm đến ba tiếng, cô lập tức lên giường nằm nhắm mắt ngủ.”

“Một...” Ta khó khăn lắm thối lui từng bước.

“Hai...” Ta cố gắng lắm chống cái chân có chút như nhũn ra, tiếp tục dũng khí.

“Ba! Tôi muốn ly hôn! Diệp Hy, cho dù anh đếm một trăm lần, một ngàn lần cũng vẫn giống vậy thôi. Cho dù tôi không uống rượu, cũng vậy thôi. Tôi, muốn, ly, hôn!”

Ta nắm chặt tay, kêu so với Diệp Hy còn nhanh hơn, một chút đường sống cũng không nguyện lưu lại.

Hạ Tiểu Hoa, thiên hạ vô địch Hạ Tiểu Hoa, chưa bao giờ sợ đau.

Ta trừng lớn mắt, tùy ý để Diệp Hy ánh mắt giết người xuyên thủng.

“Được, được lắm Hạ Tiểu Hoa.” Diệp Hy nở nụ cười, chân chính giận dữ cười: “Đừng tưởng rằng tôi không biết cô về điểm này kỹ xảo. Cô cứ việc âm ỉ đi. Nói cho cô biết, tôi, không, ly, hôn!”

Diệp tam công tử, hoàn toàn bị ta chọc giận.

Về mặt như vậy, nụ cười như vậy, tuần mỳ mê người, lại mang theo nhiều ý vị.

Ta đã thấy, bắt quá ba năm mà thôi.

“Hạ Tiểu Hoa, nói cho tôi biết, là cô, một tay tác hợp nhân duyên bọn họ? Là cô, bảo Lưu Lăng cao chạy xa bay, đoán chắc nàng nhất định sẽ cùng đi theo?” Ba năm trước đây, Diệp Hy nói xong, bất đồng nội dung, nhưng như cũ vẫn một biểu tình.

Cái thời điểm kia, ta xông đến, cường hôn Diệp Hy. Nghĩa vô phản cố.

Cho dù bị đẩy ra, cho dù bị chán ghét.

Là ta, đều là ta.

Biết rõ tâm ý Khả Nhạc, vẫn không chịu nhấc tới nửa phần với Diệp Hy.

Biết rõ là âm kém dương sai, cũng không nguyện né ra trách nhiệm gông xiềng với Ngưu Lang.

Là ta một tay che mắt hai mắt Khả Nhạc chưa kịp nhìn tới Diệp Hy, thúc đẩy một đoạn bi kịch.

Xứng đáng, ba năm, cường hôn, vẫn như cũ chỉ là cường hôn mà thôi.

Chung quy sẽ không bởi vì có nhiều lỗi âm kém dương sai, làm cho chán ghét biến thành yêu. Ngay cả thích, chúng không phải.

Ta dùng sức trừng mắt nhìn, bức lui đáy mắt vừa mới hiện lên một tia thống khổ: “Diệp Hy, không ly hôn, anh sẽ hối hận.”

Có lẽ, bỏ lỡ lúc này đây, ta sẽ không có dũng khí mở miệng lần nữa. Ta sẽ luyến tiếc, sẽ một lần mặt dày mày dạn, làm bộ xem như tâm ý của Diệp Hy, lựa chọn lại một lần của Khả Nhạc, hết thấy đều không tồn tại.

“Hạ Tiểu Hoa, hối hận không phải tôi, mà là cô!” Diệp Hy cười càng sâu, lạnh lẽo đến thấu xương: “Ba năm trước đây, cô cũng đã lựa chọn. Cô thậm chí buộc tôi, không thể không lựa chọn thành toàn. Hiện tại, cô mới biết là hối hận nhưng không biết là quá trễ?”

Ta thật sâu, hít vào một hơi. Ngay cả một tia lửa giận cuối cùng, cũng hoàn toàn bắt đầu lạnh lẽo.

“Diệp Hy, anh cho rằng, tôi là vì ai?” Cái hôn của ta với Ngưu Lang sao?

“Tôi biết cô là vì ai. Hạ Tiểu Hoa, nói cho cô, không có việc nào tiện nghi như vậy đâu. Cô đã là phụ nữ có chồng, là phu nhân Diệp Hy tôi, hiện tại mới hối hận, hiện tại mới muốn cùng thanh mai trúc mã nối lại tình xưa, hiện tại mới quyết định phá hư hôn nhân bọn họ, muộn rồi. Là cô buộc tôi thành toàn hôn nhân bọn họ, xứng đáng cô cùng tôi một cuộc thành toàn. Hạ Tiểu Hoa, thật đáng tiếc, hôn nhân, cô bỏ không được.”

Nguyên bản khuôn mặt nóng rực, liền mất đi tri giác.

Ta nhìn chằm chằm Diệp Hy, ba năm, ta đối với cuộc sống của hắn, căn bản, chưa từng xuất hiện qua.

Cho nên, mới có thể như vậy không biết, mới có thể như vậy đối với nhau xa lạ.

Ta biết hắn thích màu gì, ăn đồ gì, thói quen, biểu tình cùng phong cách. Lại không biết hắn.

“Không ly hôn, là vì sợ tôi phá hư hôn nhân bạn tốt nhất của tôi?” Diệp Hy, quả nhiên thực yêu thực yêu nàng.

“Hạ Tiểu Hoa! Đừng diễn trò nữa!”

Khả Nhạc nếu lại chọn một lần, Diệp Hy hẳn phải thực vui vẻ mới đúng.

Ba năm, cũng nên kết thúc. Cuốn vào trò chơi cùng Diệp Hy, không cần phải tiếp tục.

Ta dùng sức cười, xông lên phía trước, một phen tóm trụ Diệp Hy, diễn trò cũ, lại muốn cường hôn hắn.

Diệp Hy thật giận dữ, một phen đem ta đẩy ra: “Hạ Tiểu Hoa! Đủ rồi!”

Diệp tam công tử, rất ít, như vậy mất phong độ. Mặc dù bị ta cường hôn, nhiều nhất cũng chỉ là nhú mày trằm mặt mà thôi.

“Không đủ, Diệp Hy!” Ta giãy dựa muốn đi lên phía trước: “Ba năm, Diệp Hy! Tôi gả cho anh ba năm! Anh thậm chí cả chạm cùn chưa có chạm qua tôi, có tư cách gì nói không ly hôn?”

“Hạ Tiểu Hoa! Đừng quá phận!” Cầm lấy tay của ta, dùng lực đạo.

“Lão nương ngay cả sau hôn nhân cũng chưa từng OOX qua, liền như thế nào quá phận. Không sao cả, Diệp Hy, anh cứ việc kiên trì của anh đi. Lão nương cũng không tin, ba năm hôn nhân không có OOX, đến tòa án, còn ly hôn không thành!”

“Hạ! Tiểu! Hoa!” Diệp Hy gần từng chữ một, hận không thể một phen bóp chết ta.

Ta cười đến vui vẻ. Phần nộ thành như vậy, Diệp Hy, thật ra lần đầu tiên ta nhìn thấy. Thậm chí, thời điểm Khả Nhạc cùng Ngưu Lang kết hôn, cũng không thành như vậy. Hạ Tiểu Hoa ta, quả nhiên có bản lĩnh.

Ta một bên vui cười, một đem cái miệng nhỏ nhắn hướng tới trước mặt hắn. Diệp Hy, là người bức ta, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt.

“Hoặc là thất thân, hoặc là ly hôn! Đừng nói tôi ba năm cảm tình đối với anh không tốt, đến, phu quân, tôi cho anh chọn!”

“Cô, nói, cái, gì?” Cơn tức càng sâu.

Bùng nổ đi! Tiểu vũ trụ!

Ta nhắm nhanh mắt, mượn rượu mà đưa cái miệng nhỏ đi lên, chuẩn bị tâm lý bị một chưởng đá tung ra.

Môi dán tại một mảnh nóng rực mềm mại, bước chân lại rõ ràng đứng vững, không có di động nửa phần.

Diệp Hy, hắn... thế nhưng không có trốn.

Ta mở mắt ra, chuẩn bị xem đến tột cùng là cái gì, lại cảm giác được cánh môi không hề phòng bị khe hở ra.

Hắn hắn hắn hắn.... thế nhưng đưa đầu lưỡi vào.

Này này này này... Xem như... Hôn sâu?

Ta luống cuống tay chân muốn đẩy ra, ngực nhất thời chấn động, dừng.

Dù sao, cũng là một lần cuối cùng.

Coi như là phúc lợi cuối cùng đi.

Ta một lần nữa nhắm mắt lại, dùng hết toàn lực, leo trụ lên người trước mặt, đáp lại hắn một lần duy nhất quá phận.

Hai má nóng rực, lại càng bị thiêu đốt.

Cảm giác người phía trước, đột nhiên cứng ngắc.

Vô luận ta khiêu khích như thế nào, cũng không có đáp lại.

Không thể lại không mở mắt, thấy biểu tình cùng vẻ mặt quái dị của Diệp Hy sớm trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm ta.

Ta liếm môi, tính từ trên người hắn thối lui, lại bị một cổ lực đạo bắt được, cơ hồ là chỉ trong nháy mắt, ném tới trên giường.

Ta cơ bản là mặt úp sấp chạm đất, đau đến nỗi nước mắt thiếu chút nữa nhịn không được mà phun ra.

Kháo, Diệp Hy này tâm địa cũng thực độc ác đi, dám trả thù ta như vậy.

Ta giãy dựa đứng lên, muốn trở mình quay lại mắng vài câu thô tục, động tác còn chưa kịp, đã có người so với ta còn nhanh hơn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú của Diệp Hy gần trong gang tấc, đôi mắt nhỏ thần mị dường như nhìn chằm chằm tiểu thân thể bên dưới, tiếp tục hôn đến.

Lúc này đây, hần cơ hồ là nắm trong tay chủ động toàn cục.

Căn bản là ngay cả cơ hội giấy dựa cũng không thêm lưu cho ta, ta chỉ muốn vừa cử động, hần lại càng thêm mãnh liệt, làm cho ta không thể không đáp lại.

Ta thật sự là cũng bị dọa.

Diệp Hy, đã không phải là Diệp Hy ngày xưa nữa.

Ta bắt đầu giấy dựa càng mạnh.

Có lẽ là bị ta giấy dựa phát phiền, Diệp Hy một phen đẩy ta ra: “Là em?”

Ta chỉ kịp thở hổn hển hô khẩu khí, liền lại bị bắt trở về.

Thâm trầm hô hấp chôn ở gáy của ta: “Rõ ràng, đúng là vị chanh!”

Đầu choáng váng một chút, tay chân ta bắt đầu lạnh lẽo.

Vị chanh...

Diệp Hy, hần lại nhớ rõ như vậy! Rõ ràng đã uống nhiều như vậy, rõ ràng phân không ra ta cùng nàng bất đồng.

Vì sao, tại thời điểm này, mới phát hiện?

Lúc này đây, ta thật sự là liều mạng từ chối: “Diệp Hy! Hồn đản! Anh buông tôi ra!”

Diệp Hy không quan tâm, tùy ý ta giương oai, chỉ bắt đầu quyết tâm sờ soạng khóa kéo sau lưng váy ta.

Khóa kéo rút cục thuận đường mở ra, cũng làm cho ta hoàn toàn cứng ngắc: “Đủ, đủ! Diệp Hy, đủ!”

Không cần lại tiếp tục! Lại tiếp tục đi xuống, tại đêm mưa chập vạt không chịu nổi Hạ Tiểu Hoa, không biết xấu hổ Hạ Tiểu Hoa, nhất sống nhất chết muốn hiến thân Hạ Tiểu Hoa, liền thật sự... Không thể có chỗ trốn!

Giấy dựa quá mức kịch liệt, rút cục làm cho Diệp Hy ngừng tay. Khuôn mặt tuần tú, cơ hồ là dán tại da thịt của ta: “Hạ Tiểu Hoa? Nếu không muốn, ngoan, nói cho tôi biết, đây là cái gì?”

Ta nhìn theo ánh mắt hần, thấy được bên cạnh đầu giường hỗn độn, một bộ áo ngủ sắc phấn hồng tinh tế.

Giấu giếm, cuối cùng là vẫn bị nhận ra.

Giấu diếm, chung quy vẫn là vô dụng.

Ta thu hồi ánh mắt, hít sâu, run rẩy vươn tay, chủ động mở từng cúc áo sơ mi của Diệp Hy.

Diệp Hy nhìn chăm chăm ta, ánh mắt nóng lên, tùy ý cúc áo từng cái từng cái, ở trong tay ta bung ra từng mảng.

Ta cắn chặt răng, đây là thật sự. Ánh mắt nóng rực như vậy, dán đến da thịt ta, lại trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Rõ ràng, đã đợi lâu đến như vậy.

Hạ Tiểu Hoa, không được, hiện tại mới sợ hãi! Không được!

“Hạ Tiểu Hoa, anh rốt cuộc không tốt ở điểm nào? Em có biết hay không, có biết hay không ở trường học có bao nhiêu nữ sinh theo đuổi anh? Anh là đứa ngốc, khắp thiên hạ nhiều như vậy phần hồng!” Thanh âm Ngưu Lang, cho dù qua bao nhiêu năm nay, lại vẫn như cũ vang vọng bên tai ta.

“MD! Câm miệng! Lại kêu một câu Quỳnh Dao thử xem! Lão nương lập tức chạy lấy người!” Từ buổi chiều, uống đến rạng sáng, ta xem hoàn toàn bái phục Ngưu Lang.

Mưa lớn như vậy, ngay cả taxi đều gọi không được, Ngưu Lang lại hoàn toàn uống say, ghé vào trên ghế tấu lời thoại Quỳnh Dao.

“Ngưu Lang! Anh chờ ở đây, tôi đi kêu Khả Nhạc cầm ô tới đón, thuận tiện bắt xe luôn!”

“Không cần bắt xe! Hạ Tiểu Hoa, không cần bắt xe! Anh chỉ muốn em!”

“Thao!”

“Tiểu Hoa! Anh thích em nhiều như vậy! Thời điểm em vắng anh, thực mê người!”

“...” Ta không nói hai lời, vọt vào trong mưa. Cùng Ngưu Lang một chỗ nghe mấy lời buồn nôn, không bằng dính mưa.

Tìm suốt 10 phút, vọt vào phòng trọ Khả Nhạc thuê.

“Hạ Tiểu Hoa! Người điên rồi, người đem Lưu Lăng một mình quăng giữa trời mưa to?” Khả Nhạc một bên lấy cho ta khăn mặt, một bên không nhịn được đem khăn mặt đập ta.

“Hắn uống say. Ta chẳng nhẽ lớn lên giống Khổng Vô, có sức lực mà mang hắn?” Ta đem ô dúi vào lòng Khả Nhạc: “Người có bản lĩnh, người đi đi!”

Khả Nhạc ngay cả do dự cũng không có, đem ô liền biến mất giữa trời mưa.

Khả Nhạc, giúp người đến mức này, người nếu như không nắm bắt cơ hội cùng Ngưu Lang phun tâm sự, đừng trách Hạ Tiểu Hoa ta vô dụng.

Cùng Ngưu Lang uống không ít rượu, lại chạy dưới trời mưa, người ngợm vô cùng khó chịu đứng lên.

Ta lấy ra áo ngủ của Khả Nhạc, tắm rửa giặt dũ, rồi nhanh chóng tiến vào ổ chăn.

Mông mông lung lung, nghe được tiếng chuông cửa thanh thúy.

Chính là, rõ ràng uống nhiều rượu, rõ ràng thực khổn một chết đi, vì sao cố tình không có ngủ được đâu?

Vì sao, lại ra mở cửa?

Rất cục, cởi xong toàn bộ cúc áo.

Ta ngửa đầu, vươn ra cái lưỡi nhỏ nhắn, chủ động hôn liếm Diệp Hy, từ dưới cằm, cho đến hầu kết.

Diệp Hy rên rỉ một tiếng, một phen chế trụ ta, hôn càng mạnh mẽ.

Nóng rực hơi thở phun tại cổ ta: “Thực sự, là em.”

Ta trầm mặc, bất mãn vặn vẹo, tay tùy ý di chuyển, xúc tu bám loạn lên cơ bắp cứng rắn của hắn.

Không hổ là Diệp tam công tử.

Ba năm, thân thể càng phát ra mê người.

Diệp Hy, thật sự, là ta.

Cho người hoàn toàn bỏ lỡ Khả Nhạc, thừa dịp người say rượu không biết xấu hổ mà thịt bò người, từ đầu tới cuối, đều là ta.

Ta cắn môi, đá văng ra váy áo vương bận, chân thon trắng mịn, bám chặt lấy lưng quần Diệp Hy, một tắc lại một tắc kéo xuống.

Ba năm, mượn, chung quy vẫn là vật quy nguyên chủ.

Chỉ là, trước lúc đó... Diệp Hy, cho ta thịt bò người lại một lần.

Hết chương 19.

hóng hớt tí (cho những ai chưa rõ): cũng tại đêm mưa đó Diệp thiếu gia nhà ta uống say, tìm đến phòng Khả Nhạc nhưng Tiểu Hoa lại ra mở cửa. 2 người xxx nhưng anh Diệp Hy không biết, cứ tưởng là chị Khả Nhạc. Thế nên vừa xong mới nhận ra là Hoa tỷ.

Chương 20

“Hạ Tiểu Hoa! TNND người cái đứa con gái bất hiếu! Lão tử cũng sắp muốn đi rồi! Lão tử chỉ hỏi người một lần cuối cùng! Có phải hay không ngoại trừ Diệp Hy ra thì không thể là ai khác?”

“Cha à! Ngài đều nhanh “treo”, vẫn là giữ gìn tinh lực nằm dưỡng khí đi! Hỏi bao nhiêu lần đều giống nhau thôi! Con muốn Diệp Hy, thậm chí cũng muốn Diệp Hy!”

“Thao! Người TM so với lão tử có thừa năng lực! Toàn bộ thế giới người cũng không thiếu, lắng lại coi trọng tập đoàn Diệp thị! Hảo, hảo, không hổ là con gái ta!”

“...”

“Cha người cũng không còn được bao nhiêu ngày, sẽ đưa người cái này coi như món quà sinh nhật cuối cùng đi!”

“Gi?”

“Người, mai tìm Diệp Hy cầu hôn đi!”

“A?...”

“Sợ cái gì, người hảo hảo cũng coi như là một cái có ngực có mông, khuôn mặt hoa đào. Thầy tướng số đã cùng lão tử nói qua, người trời sinh số mệnh giả nhập nhà giàu có, phú quý, trừ phi người chán sống không cần vinh hoa phú quý.”

“Cha à, ngài chết về sau ta...”

“Tiểu Hoa, lão ba cam đoan với người, cho dù không có cánh tay ba kiên cường bảo vệ, người cũng sẽ không chỉ có một người.”

“...”

“Tiểu Hoa, đừng là do con chọn, không được đến trước mộ lão tử khóc lóc hối hận. Con nếu dám không hạnh phúc thử xem, lão tử OXXX Diêm vương cũng muốn bóp chết con!”

Nhưng là, cha ơi, con đã muốn thực sự thực sự cố gắng, cũng không thể được. Chỉ một lần hối hận, có được không?

Ngón tay xinh đẹp tuyệt trần, không mạnh không nhẹ ôn nhu cọ trên mặt ta: “Hạ Tiểu Hoa, em khóc cái gì?”

Bụng dưới càng căng thẳng, Diệp Hy mạnh mẽ tiến vào, làm cho ta có chút hít thở không thông.

Ta dùng sức ôm chặt hắn, dùng sức thổi khí ở bên tai: “Diệp Hy, tôi là ai?”

Không có trả lời, chính là, động tác càng phát ra kịch liệt.

“Không được khóc!”

Ta cố gắng đón ý nói hòa, lắc đầu: “Tôi không khóc.”

Bất mãn hừ lạnh.

Ta động ngón trỏ, móng tay nhọt nhọt từ sau gáy lần theo xương sống đến tận điểm cuối cùng. Hưởng thụ đường cong mê người của Diệp tam công tử, như vậy cực phẩm thịt bò, làm sao có thể kháng cự được?

Diệp Hy tựa hồ thích thú trò tiêu xiếc này, hừ lạnh nhất thời biến thành tươi cười, động tác không ngừng, ôm ta, ở trên giường trở mình cái thân.

“Thích không?” Hôn sâu gáy ta, hỏi khiêu khích.

“Ừm.” Ta được một tác lại muốn tiến thêm một thước, mò mẫm ngày càng minh mục trương đảm (trắng trơn).

Một tiếng hừ cười: “Hạ Tiểu Hoa, giống em về điểm này tâm tư.” Lại không chút nào phản kháng, tùy ý ta muốn làm gì thì làm.

Ta bị dọa đến, cố gắng nháy mắt. Diệp Hy dung túng như vậy, từ trước đến nay, đều không thuộc về Hạ Tiểu Hoa ta.

Không nói từ nào, thế nhưng cảm thấy thực ấm áp.

Rõ ràng là cùng một người, rõ ràng là làm cùng một sự kiện.

Ba năm trước đây, Hạ Tiểu Hoa một lòng bướng bỉnh, tại đêm mưa tầm tã, trần trọc lặp lại, lạnh đến phát run.

Quả nhiên, sớm nên buông tay.

Ta mãi mãi mỉm cười, để môi kề sát vào Diệp Hy: “Diệp Hy, có hay không người nói qua cho anh, anh tiểu thân thể thực sự mê người a!”

Diệp tam công tử vẻ mặt đương nhiên: “Hạ Tiểu Hoa, em không phải muốn nói, kỳ thật em thích anh sao?”

“Anh có biết?” Ta nhân cơ hội lại hôn hắn.

“Trên đời này còn có người không biết sao?” Ngữ khí phát ra càng đương nhiên.

Cũng đúng. Ta gật đầu.

Ngay cả không ở trên đời này, người đã ăn đồ cứng cũng biết.

“Tiểu Hoa, người oa nhi này nhân duyên kém, không bạn bè. Về sau ta mất, sẽ không có người nào nắm mới cho người hồng bao, cho nên, ta một lần đem toàn bộ hồng bao đều đưa cho người.”

“... Vì sao là vàng thôi?”

“Thao! Lão tử gia tốt xấu cũng là nhà giàu mới nổi, vàng thôi thật sự. Chẳng nhẽ người còn hy vọng Diệp Hy mang cho người cái gì đến?”

Lão ba đã mất, người tiên tri sớm giác ngộ, rõ ràng bệnh đã nghiêm trọng như vậy, vẫn như cũ làm cho ta thỏa được nguyện vọng, từ nay về sau gả nhập nhà giàu có, có được Diệp Hy, lại một lần nữa có nhà.

Ta nhẹ chân nhẹ tay, đẩy ra Diệp Hy đang ngủ say bên cạnh.

Vừa mới đứng dậy, người trên giường lập tức miễn cưỡng giật giật, mày nhăn lại.

Làm cho ta càng khê khàng động tác.

Lần đầu tiên, thấy rõ Diệp tam công tử tư thế ngủ dõ xuống phòng bị.

Môi đỏ mọng hé mở, khuôn mặt nhỏ nhắn càng phát ra xinh đẹp, thân hình thon mỹ đến mê người.

Quả nhiên, Diệp Hy chính là cái vưu vật rõ đầu rõ đuôi. (vưu vật: đẹp đẽ, quý hiếm)

Ta một lần nữa áp chế ý niệm trong đầu muốn thịt bò Diệp Hy, sờ soạng ở tủ đầu giường lấy ra một cái kim điện, nhắm ngay vào vưu vật trước mắt, cao hứng phấn chấn ấn hạ cái nút màu đỏ.

Choảng một tiếng, vưu vật từ từ nhắm lại hai mắt, hừ cũng không hừ.

Ta thật nhanh chạy ra xa, quan sát nửa ngày, thử thăm dò đem chân dí dí trước mũi Diệp Hy, dung đưa qua lại vài lần.

A, không phản ứng.

Đánh bạo đem toàn bộ chân đặt lên cái mũi Diệp Hy, thuận thế còn đem chân trên mặt người nào đó chà đạp: “Uy! Diệp Hy!”

Vẫn như cũ không phản ứng.

Hôn mê! Ta cảm thấy mỹ mãn, Nhị hào từng được xưng danh siêu cường giải quyết đám tặc, kim điện đánh người cũng quả thực là danh bất hư truyền!

Ta nhẹ nhàng tiến vào phòng giữ quần áo, khiêng ra mấy cái túi LV, đem tất cả những gì có thể toàn bộ nhét vào trong, thương tâm chảy nước mắt cáo biệt những cái túi còn lại, sau đó mới lục tung ngăn kéo lấy ra những khối mà lâu nay ta dùng cũng chưa dùng tới – vàng thỏi.

Vàng thỏi, quả nhiên thật sự!

Lão ba! Ta yêu người! Người là hoa lệ lệ tiên tri!

Ta đem hết thảy vàng thỏi đổ vào trong túi, phát hiện mặt trái mỗi khối vàng thỏi đều khắc một dòng chữ to như vậy “trường mệnh trăm tuổi”, phía dưới là một loạt chữ nhỏ: “Hạ Tiểu Hoa 21 tuổi”.

“Hạ Tiểu Hoa 22 tuổi”.

“Hạ Tiểu Hoa 23 tuổi”.

...

“...”

Ta công theo mấy thỏi vàng nặng nề, kéo mở hành lý nặng nề, lê từng bước chân nặng nề, gian nan giơ lên cánh tay nặng nề, đem giấy ly hôn thận trọng đặt ở tủ đầu giường.

Đơn ly hôn, vẫn như cũ là không lâu trước kia, Diệp Hy trước mặt toàn bộ đoàn luật sư, đưa cho ta. Bị ta nhét vào trong túi, dù có nhàu nhĩ, nhưng vẫn từng chữ từng chữ rõ ràng.

Cho nên nói, rất nhiều việc, sớm đã an bài.

Ta cầm lên bộ áo ngủ phấn hồng nơi đầu giường, thuận tay ném vào thùng rác.

Thật vất vả ép buộc đi xuống lầu, Lưu quản gia lại không ngủ, ngồi ở giữa đại sảnh, thấy ta, dùng sức lau nhanh mấy hàng mày sợi lệ.

“Hạ tiểu thư, hơn nửa đêm ngài còn định đi đâu?”

Ta ngẩng đầu liếc mắt về cái đồng hồ to lớn lỗi thời nơi góc tường, trời cũng đã sắp sáng.

“Lưu quản gia, bà về sau cũng đừng hơn nửa đêm ngồi trước đồng hồ khóc lóc. Sẽ xuyên qua thành BL đấy. (boy love – boy x boy)”

Sẹo lồi trên mặt Lưu quản gia bắt đầu trực tiếp run run: “Tôi đây là lo lắng lão Diệp tiên sinh!”

“Nha.” Ta đem thùng hành lý quăng tới trước mặt nàng: “Dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, giúp tôi khiêng đến gara.”

Sẹo lồi Lưu quản gia run lên nửa ngày, rốt cục xuyên qua thành phụ nữ mãn kinh BL, cùng giúp ta khiêng thùng hành lý. Đứng lên, lưu loát khiêng hai thùng, lại đẩy ta ra, khiêng lên vai, xông về phía trước.

Mắt ta phóng ra mấy tia sùng bái chạy vội theo sau Lưu quản gia.

Lưu quản gia! Không hổ là phụ nữ trung niên mãn kinh! Thực sự là khí lực lớn vô cùng a!

Lưu quản gia mang trên vai hai túi hành lý to ụch, dẫn đầu vọt vào gara, dừng bước chân, quay lại nhìn ta: “Hạ tiểu thư, có cần gọi lái xe không?”

Ta thở hồng hộc chạy từ phía sau lên xua tay: “Tôi tự mình lái.”

“Xe nào đây?”

“...” Xe, lập tức đã không còn thuộc về ta.

“Rốt cuộc ngài lái xe nào đây?”

“Xe này đi.” Ta chỉ vào Mercedes-Benz màu bạc. Lúc trước định đưa cho Thần Tư, chủ xe là viết tên của hắn, đã bị trả trở lại, may mà vẫn còn hữu dụng.

Lưu quản gia lưu loát mở cửa xe, đem hành lý đều mang lên trên, quay đầu xem ta: “Hạ tiểu thư ngài muốn đi xa? Có cần hay không tôi gọi cho lái xe đem xe lái trở về?”

Ta lắc đầu, lên xe. Dem kính cửa sổ hạ xuống: “Lưu quản gia, có rảnh học nấu canh, nghe nói dưa chuột ăn vào tốt lắm, uống lên chậm lại măn kinh a!”

Lưu quản gia híp mắt, giơ lên nắm tay phải, gân xanh bạo phát, rất có tư thế một quyền mà phá cửa sổ xông vào.

Ta thức thối một cước đạp chân ga xông ra ngoài, gần đến cửa gara, thò đầu ra khỏi cửa xe hô lớn: “Lưu quản gia, hẹn gặp lại –!”

Tốt xấu cũng coi như đã cáo biệt.

Có giấy ly hôn, Diệp lão đầu sẽ nguyện ý làm giải phẫu.

Ta đi rồi, sau khi giải phẫu xong, Lưu quản gia có thể chiếu cố hần.

Ta một bên lái xe, một bên hắc hắc dâm cười.

Diệp tam công tử, lão nương xem như hoàn toàn OXXX qua.

Diệp Hy, hẹn gặp lại!

11. Chương 21 - 22

“Diệp Hy, hưởng tuần trăng mật đi chỗ nào là tốt nhất? Địa Trung Hải? Dubai? Paris?”

“...” Diệp tam công tử nheo lại hai con mắt xinh đẹp.

“Quá xa? Nếu không ta đi đảo Bali? Nhật Bản?”

“Hạ Tiểu Hoa, hai nơi kia một năm cô đã đến đó mấy lần?”

“MD, này không được kia không được, rõ ràng anh không muốn đi! Lão nương quả thực chưa từng đi qua!”
Ta tùy tay rút ra mấy tờ quảng cáo du lịch.

Tạp chí lại bị Diệp Hy một phen đoạt lấy: “Hạ Tiểu Hoa, cô có biết cái gì kêu tuần trăng mật sao?”

Gật đầu. Tuần trăng mật là nơi dành cho vợ chồng tân hôn, là nơi tốt nhất để OXXX.

Diệp Hy vỗ vỗ mông phúi phúi tro bụi đứng lên: “Tốt, nếu biết, cô cảm thấy, chúng ta tất yếu phải hưởng tuần trăng mật sao?”

“...”

Giang Nam – Ô trấn.

“Hạ tiểu thư? Lên thuyền! Cô đứng đó há miệng phát ngốc cái gì? Phong cảnh Ô trấn rất đẹp, đi vào chậm rãi ngắm cảnh đi!”

Hướng dẫn viên du lịch bốn mắt tùy tiện hé ra cái bản đồ trước mặt ta, xòe tay: “Hai lăm đồng.”

Ta sờ soạng túi tiền nửa ngày, hé ra hai tờ nhân dân tệ nhàu nhĩ: “Hai mươi bán không?”

Hướng dẫn viên du lịch bốn mắt nhắc nhắc cái gọng kính xem thường nhìn về phía ra, một phen đoạt lấy bản đồ: “Trên đường cô tùy tiện mượn người khác xem ké là được!”

Cũng đúng. Ta dị thường đồng ý gật gù đầu, nâng chân muốn bước lên thuyền, bị vướng khóa ba lô kéo một phát, lắc lắc không nói hai lời sẽ hưởng trong nước mà anh dừng rơi xuống.

Hướng dẫn viên du lịch nhanh tay lẹ mắt mà bắt được: “A, này túi nhưng là GUCCI, cẩn thận đừng bị dính nước!”

Hắn thuận tay tiếp nhận túi của ta, sống lưng vắn vẹo thiếu chút nữa gãy: “Hạ tiểu thư, ngài xuất môn mang theo nhiều giấy như vậy làm gì?”

“Thao! Ai bảo anh là giấy? Của lão nương đây là vàng thỏi!” Ta loạng choạng thật vất vả vọt vào khoang thuyền, vừa đặt mông xuống chỗ ngồi vừa lau mồ hôi đang túa ra.

“Vàng thỏi, trả lại cô! Cô chậm rãi công đi mà du lịch!”

Bốn mắt lần này trợn trắng cũng sắp thành bốn mắt thật, một bộ tiến vào trạng thái sắp nôn nghén đem túi giấy trên người ta.

Ta lập tức sụp mi thuận mắt: “Đừng đừng, ta sai lầm rồi! Nó là giấy! Quả thực là giấy! Bốn mắt anh phong lưu phóng khoáng, bạch diện quan ngọc, tươi đẹp mỹ miều áp quần phương! Anh mau giúp tôi mang một lúc đi!”

Bốn mắt đắc ý, đá đá tiểu cánh tay cơ bắp đem túi vất lên người: “Hạ tiểu thư, trông ngài lái Mercedes-Benz, cả người hàng hiệu vọt đến, còn chỉ định hướng dẫn viên du lịch tự nhân, người không biết lại tưởng cô là phú hào, nhưng tôi liếc mắt một cái liền nhận ra ngay cô là tiểu tam. Không phải tôi khoe khoang, tôi đi làm cũng đã 8 năm, vừa thấy cô trả tiền mặt không xoát lại, lộ tuyến du lịch tùy ý, chỉ biết nhất định là tiểu tam.”

“Tiểu tam thì thế nào? Lão nương đây thích tiểu tam đấy! Anh quản?” Ta vỗ cạnh thuyền, đúng điệu lão thái bà uy hiếp hạ nhân.

Bốn mắt sắc mặt trắng bệch, khe đầm đầm tiểu xương sườn yếu đuối: “Hạ... Hạ tiểu thư, bảo hiểm còn hai ngày nữa đến kỳ tôi chưa kịp mua, ngài phải cam đoan một tuần sau tôi còn sống từ khu du lịch đi ra ngoài...”

Một tiếng hừ lạnh: “Muốn sống liền cầm miệng ngoan ngoãn nghe lời.”

“...” Bốn mắt rụt cổ, thật cẩn thận lê mông ngồi xuống cạnh ta.

Ta nhanh tay lẹ mắt, một phen đoạt lấy bản đồ cảnh khu du lịch trong túi tiền của hắn.

“A!...”

Ta vẻ mặt hung ác gờ lên nắm tay, bốn mắt ngay lập tức đem tầm mắt chuyển dời đến phía bên ngoài: “A! Mặt trời lặn! Hạ tiểu thư! Khách sạn Thiên Đô này ở cảnh khu du lịch là đệ nhất, nơi này có Spa, có nhà hàng ăn uống dưới ánh trăng, ngài buổi tối còn có thể mượn rượu tiêu sầu!”

Ta vừa lòng gật gật đầu. Trong lòng tràn đầy cảm giác thỏa mãn, Nhị hào, nguyên lai đây là lấy bạo chế bạo a!

Một màn tiểu kiều lưu thủy, mái ngói hồng hồng ẩn hiện, Ô trấn về đêm, nơi nơi đều là ánh đèn lồng nhu hòa, mang chút hơi thở an tĩnh, bình yên.

Người cầm keng, kẻ cầm la, vừa đi vừa gõ mõ.

Ta rốt cục nhìn không được hỏi Bốn mắt bên cạnh vẫn đang tiếp tục lải nhải giới thiệu cảnh xưa: “Uy! Bốn mắt! Ta có phải hay không xuyên qua đến cổ đại?”

Bốn mắt trừng lớn mắt, im lặng nửa ngày mới hoàn hồn: “Hạ, Hạ tiểu thư, cô xem như cảm thán mà bộc phát! Xem như là... ca ngợi?”

Thao! Cái gì đức hạnh! Sao có kẻ khinh thường người như hắn! Lão nương cảm thấy nơi này xinh đẹp, không được sao?

“Hạ tiểu thư, kia mạo muội hỏi một câu, cô... Tiểu học là bằng gì?”

Ta ngay cả trả lời đều lười, ngẩng đầu, hít sâu.

Ánh trăng tròn thật vô cùng đẹp mắt!

Sắp mười lăm tháng tám sao?

“Uy! Bồn mắt! Gần đây không phải có quán bar sao? Đi! Lão nương mời người uống rượu!”

Bồn mắt thì diên thì diên.

Cái gọi là uống rượu, tất yếu là cái muốn tìm nơi trút bầu tâm sự.

“Hạ tiểu thư, không đối gạt cô, tôi như này khuôn mặt tươi đẹp áp quần phương, cũng là có một đoạn tình cảm vô cùng phức tạp!” Bồn mắt uống một cốc bia lập tức vào đề.

“Bồn mắt, anh nói xem, một người nếu ngay cả tuần trăng mật đều không muốn, có phải hay không đại biểu hẳn tuyệt không yêu anh?” Đi theo một cốc bia thấy đấy.

“Tôi cho dù khuôn mặt tươi đẹp áp quần phương, cũng đã từng có một thanh mai trúc mã!” Tiếp tục thấy đấy.

“Bồn mắt, anh nói, một người nếu chưa từng thực tình tặng anh lễ vật, có phải hay không đại biểu người đó tuyệt không yêu anh?” Thấy đấy hai cốc.

“Nhưng là thời điểm tôi 16 tuổi, cô ấy đột nhiên ước mơ làm ngôi sao, mặc dù tôi khuôn mặt tươi đẹp áp quần phương, cũng không giữ lại được cô ấy!” Tiếp tục hai cốc.

“Bồn mắt, anh nói, nếu ngay từ đầu vì vô số lý do lấy anh, lại nói tuyệt không yêu anh, có phải hay không đại biểu người đó thật sự, thật sự tuyệt không yêu anh?” Đơn giản đem chai bia thẳng thần dốc lên.

“Tôi biết, làm ngôi sao đâu có dễ dàng a! Hướng chi lại là đại minh tinh! Tôi làm sao có thể vì chính mình khôn mặt tươi đẹp áp quần phương mà làm hỏng tiền đồ tốt đẹp của cô ấy đâu?” Bồn mắt nhìn thoáng qua chai bia trong tay ta, đơn giản không uống.

“Bồn mắt, anh nói, một người không thương anh đến trình độ minh mục tương đảm (trắng trợn), có phải hay không nên buông tha cho họ?” Tiếp tục nâng chai bia.

“Tôi rời xa cô ấy thực không dễ dàng a! Tôi nhưng là học chuyên ngành hóa học! Mendeleev cô biết sao? Tổ hợp nhiên liệu cô biết không? Đó là cho hỏa tiễn dùng a! Tôi ngay cả hỏa tiễn cũng không làm, lại đi làm hướng dẫn viên du lịch! Tất cả là vì cô ấy sau này nếu có thể trở thành ngôi sao...”

“Bồn mắt, anh nói, tôi tài khoản bạc tỷ không lo, táng gia bại sản cũng phải rời khỏi cái người một chút, một chút cũng không yêu tôi, có phải hay không là lựa chọn sáng suốt?”

Bồn mắt trừng lớn mắt: “Cô có tài khoản bạc tỷ?”

Ta há to miệng: “Anh nghiên cứu phát triển hỏa tiễn?”

Bồn mắt khinh thường miệng quệt quệt: “Được, được, Hạ tiểu thư cô đừng như vậy, cô cho dù là tiểu tam, tôi cũng không khinh thường cô!”

Ta không kiên nhẫn đem vỏ chai bia hướng trên bàn đập mạnh: “Bồn mắt, anh hảo hảo làm cái hướng dẫn viên du lịch của anh đi! Anh muốn nghiên cứu phát triển hỏa tiễn hay bao đại minh tinh, đều vô nghĩa cái môn! Lãng phí bia rượu của lão nương!”

“Nga! Đúng! Hạ tiểu thư cô thật ra là nâng cốc trả tiền nha!” Bồn mắt nhảy dựng lên làm lay động ta lung lay sắp đổ.

Ta không nói hai lời, rút ra hai tờ nhân dân tệ nhần nhúm ban nãy, nhưng Bồn mắt giống như là ép buộc, đứng đấy trợn mắt nhìn ta.

Con bà nó, vừa định đứng lên, lão nương giao lộ phí, nhưng là không đủ tiền. Chỉ còn có 80 thỏi vàng nặng trĩu công trên lưng.

...

Uống có chút đỉnh, liền là ngủ thẳng đến chạng vạng ngày hôm sau. Khách sạn bao bữa tối, ăn no tối lui liền đi gõ cửa phòng Bồn mắt: “Uy! Bồn mắt! Đi ra!”

Một mảnh yên tĩnh.

“Bốn mắt! — Đi ra mau!”

Tiếp tục một mảnh yên tĩnh.

“Quản lý, phiền toái giúp tôi soi số 12315!”

Vẫn đang một mảnh yên tĩnh.

“Quên đi! Quản lý, giúp tôi gọi cho ban biên tập tờ Tri Âm! Tôi có chuyện hay muốn nói, hỏa tiễn hy sinh tình yêu để thành toàn cho tiểu minh tinh điện ảnh!”

Cửa phòng bay nhanh mở đánh rầm.

Bốn mắt khóc sừng sừng như mắt gấu trúc: “Hạ tiểu thư! Cô uống của tôi một tháng tiền lương, cô có thể hay không buông tha cho khuôn mặt nhỏ tươi đẹp áp quần phượng của tôi?”

“Ngao!” Ta một phen đem Bốn mắt túm đi ra: “Lão nương hôm nay không uống rượu, quản lý khách sạn nói hôm nay Ô trấn có đoàn làm phim tới! Là đoàn làm phim rất lớn! Đang ở trong thư viện Chiêu Minh quay phim đâu! Anh dẫn tôi đến nhìn!”

Bốn mắt đem cái mắt gấu trúc đen thùi trở mình thành em bé: “Cô còn có ham mê giống quần chúng vậy xem đóng phim?”

“Quản lý — ban biên tập “Tri Âm” —!”

“Hạ tiểu thư! Cô thật biết cách hưởng thụ cuộc sống! Này vậy xem là nét trọng yếu trong cuộc sống, quốc dân muốn sinh tồn thì không thể thiếu!” Bốn mắt hướng bay nhanh.

Ta cười đến sáng lạn như hoa: “Bốn mắt! Anh thật sự là người tốt!”

Không nghĩ tới Ô trấn lại thuận tiện còn có thể học hỏi người khác kinh nghiệm thiết kế.

Chân nhất thời di chuyển, đến thư viện Chiêu Minh, phát hiện quần chúng vây quanh đoàn làm phim ngoài ba tầng trong ba tầng! Ngay cả cảnh giới bên ngoài đều không với kịp a!

Ta sờ sờ Bốn mắt, thành khẩn mà dùng sức nắm chặt tay nhỏ bé của Bốn mắt: “Bốn mắt! Lên!”

Bốn mắt ngẫm hiểu, tru lên một tiếng hướng đoàn người xông vào.

Ta cũng ở phía sau hét to: “Tránh đường tránh đường, tránh đường!!! Lợn bệnh đang đến đây!”

Thật vất vả mới chen được lên tuyến đầu, vừa trông thấy tạo hình nhân vật, cái kia hoa lệ lệ tơ vàng chói mắt! Kia cổ áo thêu hai mặt ánh vàng rực rỡ!

Thao! Nhìn thực quen mắt a!

Ngồi ở cái ghế bên cạnh uống trà tránh gió không phải Ngũ hào thì là ai?

Lại nhìn về phía đoàn phim.

Á châu siêu cấp tân tinh Thần Tư chân chính thân tình vận thất lưng ôm đại danh đỉnh đỉnh nữ nhân vật chính xoay tròn 360 độ!

Chặc chặc chặc — này eo nhỏ thắt lưng thật có lực — không thể xem a!

Ta đầu này đang xem diễn viên chính kịch vui, đầu kia nam nhân vật chính đột nhiên dừng hình, đôi mắt nhỏ xinh đẹp vừa vận nhìn về phía này.

“Nha! Thần Tư đang nhìn ta!” Một số quần chúng vây xem lập tức té xỉu.

“Mao! Đang nhìn ta!” Lại té xỉu một đám nữa.

“Xem xem rõ ràng là ta!” Tiếp tục té xỉu quần chúng.

Ta xem quần chúng bên người liên tiếp ngã xuống, đột nhiên có loại dự cảm không ổn: “Uy! Bốn mắt! Người đứng đằng trước giúp tỷ che đôi mắt kia!”

Thân thủ muốn lôi kéo Bốn mắt, thoảng cái đã không thấy gì. Nhìn lại, Bốn mắt rụt đầu giống hệt rùa đen, dọc thao hướng quần chúng té xỉu vững bước lui lại.

Thao! Đúng là không có ý chí cách mạng!

Ta giận, hít sâu.

“Bốn mắt!!!” Đinh tai nhức óc thét chói tai.

Không phải ta kêu!

Ta sợ tới mức run run, chỉ thấy Bốn mắt vươn bàn tay tái nhợt nhỏ bé, một phen túm trụ ta, đầu cũng không dám quay lại, chân run lập cập thành một vòng tròn.

Dáng đẹp lắm! Bốn mắt!

Ta bị Bốn mắt kéo chạy vội, quay đầu tìm được nguồn cơn phát ra tiếng thét đinh tai nhức óc.

Đại danh鼎鼎鼎鼎 nữ nhân vật chính, ánh mắt kiên định nhìn bên cạnh ta, hai hàng nước mắt thâm tình, tiếng kêu kia hoàn mỹ không sót mẻ.

“Hảo! Good!” Đại đạo diễn muốn nhảy cao ba thước: “Diễn này nhất định đạt!”

“Bốn mắt, anh.... mượn tiền họ?” Ta hỏi thật cẩn thận.

Bốn mắt tiếp tục chạy vội, cũng không thềm quay đầu lại.

“Bốn mắt! Tỷ mời người uống rượu đi!” Ta đem tay đập vào ngực ba ba rung động.

“Hảo!” Bốn mắt nói được thực rõ ràng.

Ta trừng lớn mắt, này này này này.... Đây vừa là cái người đòi tiền thưởng khóc sưng cả mắt, khuôn mặt tươi đẹp áp quần phương Bốn mắt sao?

Chương 22

Cùng một quán bar, cùng một cái bàn, vẫn là bên bờ sông, vẫn bằng ấy người.

Bốn mắt lần này không dùng ly, lấy cả chai rượu giữa cổ dốc vào.

Chính là, không hề tán gẫu tâm sự.

Ta lấy rượu rót đầy cái ly, vừa muốn uống, bị Bốn mắt một phen đoạt lấy, uống cạn.

Ta liếm liếm môi, bám riết không tha lại đổ một ly khác.

Bốn mắt tiếp tục đoạt lấy, uống cạn.

Ta dùng ánh mắt dị thường hoài nghi nhìn chằm chằm Bốn mắt, nha rõ ràng cố ý.

“Hạ tiểu thư, không cần nhìn tôi, tôi biết suy nghĩ của cô rồi. Cô uống rượu không được, uống vào liền gục, để ngừa vạn nhất, cô vẫn là nhàn rồi ngồi xem đi!” Bốn mắt ngay cả ý đồ che dấu đều lười, để bình rượu lui gần chỗ mình.

Ta trở mình xem thường.

Ngồi nhàm chán, tùy tay đùa ngọn nến trên bàn: “Uy! Bốn mắt! Anh... bội tình bạc nghĩa nữ ngôi sao?”

Bốn mắt vỗ cái bàn: “Câm miệng!”

Quyết đoán mười phần.

Ta lập tức sụp mi thuận mắt, tiếp tục chơi ngọn nến của ta.

2 giây sau lại ngẩng đầu: “Vừa mới là người đó, rõ ràng kêu Bốn mắt tới!”

Bốn mắt nghiêng răng nghiêng lợi.

Ta tiếp tục sụp mi thuận mắt.

2 giây sau vẫn đang ngẩng đầu: “Nhưng là...”

Bốn mắt nâng cái chai hương trên bàn chụp,

“Uống no rồi Hạ tiểu thư! Tính tiền!”

“A!...” Ta nhất thời sờ túi tiền, đột nhiên nhớ tới ta không có tiền.

“Ông chủ, vị tiểu thư này muốn tính tiền!” Bốn mắt vẫy vẫy tay.

“A!” Ta chỉ vào Bốn mắt phía sau.

Bốn mắt đảo đảo bốn con mắt: “Hạ tiểu thư! Cô ra chiều này lừa ai đâu?”

Chắc. Ta học Bốn mắt trợn trắng mắt. Không tin không đổ.

Ta không nói hai lời, đứng lên hướng phía dưới cái bàn chui.

“Hạ tiểu thư!” Bốn mắt đứng bên cái bàn kêu như heo bị chọc tiết.

Ta ngồi phía dưới cái bàn giờ miệng cắn phá ngón tay cái nộn nộn của Bốn mắt đang thò xuống.

“A!” Bốn mắt kêu thảm ngồi phịch xuống, khoe mắt dư quang liếc về phía sau, lập tức nuốt lại tiếng kêu thảm thiết, té xuống hướng bên cạnh phía ta chui vào.

Kháo! Ta trở mình xem thường. Tiểu tử, tính người thức thời.

Đi đầu là Ngũ hào vẽ mặt đứng đắn pha chút khủng hoảng cùng với nữ nhân vật chính đeo kính râm cực kỳ khoa trương.

Ta lấy khí âm hừ mạnh. Rất không tiết hạnh bắn phá thiếu chút nữa xuyên thấu Bốn mắt.

Bốn mắt rớt cực nhẹn đau, hai hàng nước mắt run rẩy quay sang hỏi ta: “Cô ngồi đây làm gì?”

“Trốn người!” Ta đáp rõ ràng: “Anh ngồi đây làm gì?”

“Cũng trốn người.”

“Nga...” Ta ứng thanh dâm dăng.

“Nga—!” Có người so với ta còn dâm dăng hơn.

Ta với Bốn mắt cùng nhau quay đầu.

Thấy người bán hàng ngồi phía ghế bên, cười đến vẽ mặt sáng lạn: “Khách nhân, ai thanh toán?”

Ta ngấm nhìn Bốn mắt, Bốn mắt ngấm nhìn phương xa.

Người bán hàng nhún ngún vai, tay cuốn thành loa đặt bên miệng: “Uy! Vị đeo kính râm vừa qua khỏi cầu kia!!!”

Năm, sáu vị đeo kính râm quay đầu lại.

“Không phải, ta kêu vị tiểu thư đeo kính râm a!” Người bán hàng tiếp tục loa.

Ta gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Bốn mắt thật ra nhanh tay lẹ mắt, RMB màu đỏ, nhất tề đưa cho người bán hàng vẫn đang bắc loa kêu gào.

Người bán hàng mặt mày hớn hở, số số: “Tiên sinh, của ngài 90 đồng!”

Bốn mắt liều mạng gật đầu: “Chạy nhanh!”

“Nha!” Người bán hàng tiếp tục mặt mày hớn hở: “Vị tiểu thư đeo kính râm kia – đúng- ngài liền—!”

“Không cần thôi lại!” Bốn mắt vẽ mặt giống thẳng góc.

“Không có việc gì – vị tiểu thư đeo kính râm kia a – ta chỉ muốn nhắc nhở ngài qua cầu cẩn thận tảng đá mà thôi!” Người bán hàng vẫn đang mặt mày hớn hởi, vị đeo kính râm ngay cả tảng đá cũng chưa bước qua, trực tiếp ngã xuống!

Ta sùng bái chiêm ngưỡng Bốn mắt.

Bốn mắt tái nhợt nghiêm mặt, cầm lấy tay ta ở dưới cái bàn phủ phục một hồi lâu, mới quay thất lưng chạy chối chết.

Đến cửa khách sạn, Bốn mắt đưa cho ta cái danh thiếp: “Hạ tiểu thư, thực xin lỗi, tôi phải lập tức từ chức. Lữ trình kế tiếp, cô theo số điện thoại này gọi tới công ty du lịch, bọn họ sẽ phái hướng dẫn viên du lịch tiếp ứng cô!”

Ta trừng lớn mắt.

Bốn mắt lại từ trong túi moi ra hai tờ tiền duy nhất, một phen nhét vào trong lòng ta: “Hạ tiểu thư, tiền mặt của tôi cũng chỉ còn nhiêu đây, cô trước cầm đi. Tôi đi trước đây, lộ phí sẽ bồi thường theo đúng quy định, cô đem số tài khoản giao cho tôi, tôi sẽ gửi tiền vào đó!”

Ta hoàn toàn cảm động, Hạ Tiểu Hoa, lần đầu tiên trong cuộc đời, thu được khoản cứu tế chân chân thực thực! Bốn mắt, thanh niên tốt đầy hứa hẹn a!

Ta vẻ mặt động dung: “Bốn mắt, anh không nói tôi cũng biết, không quan trọng, tiền cho tôi cũng không quan trọng!”

Bốn mắt cũng bị ta cảm động, vung lên mỳ sợi lệ: “Hạ tiểu thư...”

Ta dùng sức cầm bàn tay lạnh lẽo nhỏ bé của Bốn mắt: “Anh bội tình bạc nghĩa nữ diễn viên, việc này cho dù rất thiếu đạo đức, tôi cũng sẽ giả giả coi như không biết!” Ta nói vô cùng thành khẩn.

Mỳ sợi lệ do cảm động của Bốn mắt đang chậm rãi chảy xuôi biến thành hùng dũng phun trào: “Mao! Người bị bội tình bạc nghĩa là tôi!”

“...”

Ta mở lớn miệng, ôn nhu nhìn Bốn mắt.

Này quả nhiên là cái thanh niên đầy hứa hẹn a!

Bốn mắt vẻ mặt hối hận, một phen bỏ ta ra, hướng trên lầu khách sạn đi lên. Đặng, đặng, đặng, vào trong phòng bắt đầu vui mình thu thập hành lý.

Ta ngồi cạnh cửa, nhìn bóng dáng Bốn mắt tươi đẹp áp quần phương: “Uy! Bốn mắt! Ta nói, giả thiết, nếu, tỷ như, thanh mai trúc mã của ngươi, kỳ hử là thật sự, là thật sự luyến tiếc ngươi, có lẽ, chỉ là có lẽ, nàng luôn luôn tìm ngươi, thực cố gắng tìm ngươi. Ngươi sẽ cho nàng cơ hội, bù lại bội tình bạc nghĩa của nàng sao?”

“...” Bốn mắt cũng chẳng thềm để ý đến ta, tiếp tục thu thập hành lý của hân.

Ta thở dài, thu hồi ánh mắt ở trên người Bốn mắt, nhìn chằm chằm trần nhà: “Bốn mắt! Anh kỳ thật, đến bây giờ vẫn còn yêu nàng đúng không?” Bằng không, sẽ không như vậy, liều lĩnh chạy trốn chết!

“...”

“Bốn mắt, anh kỳ thực, vẫn vẫn, thực yêu nàng!” Ta nói, khóe mắt bắt đầu lộ ra thủy quang.

Bởi vì, vẫn vẫn đều là thực yêu, mới có thể trốn vẫn trốn, không dám đối mặt.

“...”

“Bốn mắt, nàng đang tìm anh nha!”

“Hạ tiểu thư, trên thế giới này, tổng sẽ có một người, cho dù cô như thế nào luyến tiếc, hoặc là muốn có được, đều là vĩnh viễn không có khả năng thực hiện!” Thanh âm Bốn mắt, bất đắc dĩ gần như là đau thương.

Ta không có cúi đầu, vẫn như cũ nhìn lên trần nhà. Rõ ràng như vậy, rõ ràng thấy được như vậy, lại cách một khoảng xa đến thế.

“Cho nên, chỉ có thể lựa chọn buông tay!”

“Nhưng là, Bốn mắt, nếu như bỏ lỡ, anh có lẽ, sẽ vĩnh viễn không được hạnh phúc!” Tự như Bốn mắt, hủy diệt chính mình, từ nay về sau cô độc một người.

“Thích một người, không phải như thế này sao? Nếu buông tay, nếu thành toàn, sẽ không quay đầu trở lại!”

“...” Đúng vậy, Bốn mắt.

Càng thích, càng kiên định.

Vĩnh viễn, cũng sẽ không quay đầu.

“Bốn mắt, cứ trốn, không phiền phức sao?” Ta từ cạnh cửa đứng lên, vọt vào phòng, giúp Bốn mắt đè lại vali đồ siêu cấp to đang cần kéo khóa.

Bốn mắt cúi đầu, lắc lắc, tiếp tục kéo.

Ta đặt mông ngồi trên thùng đồ, vỗ vỗ bả vai Bốn mắt: “Uy! Bốn mắt! Một mỗi thì nói ra, đối tốt với người khác cũng vậy. Bằng không, người ta cũng sẽ không biết!”

Nói xong, chính mình ngây ngẩn cả người. Lời này, hình như là vị nam phần nữ trang, tính tình siêu thói tân tình đã từng nói cho ta biết.

Bốn mắt rốt cục kéo xong khóa, giơ lên cái túi, một phen ôm lấy ta: “Hạ tiểu thư, cô kỳ thật, là người tốt.” Mỵ sợi lệ chợt lóe, chảy dọc theo lưng áo của ta.

Thao! Ở chung mấy ngày, giờ mới phát hiện!

Ta trở mình xem thường, chân thành đưa cái khăn tay cho Bốn mắt: “Bốn mắt, người tận tình khóc đi, tẩy tội!” Đây ủy khuất không biết đã bao nhiêu năm của một vị thanh niên đây hứa hẹn a!

Bốn mắt quả thực khóc!

Một phen nước mắt của thanh niên đầy hứa hẹn, thẳng làm cho quần áo ta đều ướt đầm, đợi sau khi Bốn mắt túm lấy cái áo khoác Chanel của ta giải quyết tiểu nước mũi mới thực sự dừng tay.

Bốn mắt kéo vali, đi ra khỏi cửa phòng cho đến khi bóng dáng cũng không còn, mũi ta chợt thấy cay cay.

“Bốn mắt, tôi đưa anh đến bến tàu!”

Bốn mắt đưa lưng về phía ta, tay kéo vali ngừng cũng chưa ngừng. Không có gật đầu, chỉ là thả chậm bước chân.

Ta đi theo phía sau Bốn mắt, không nói chuyện.

Bốn mắt, một người trải qua rất lâu, hẳn là, kỳ thực rất tịch mịch đi!

Bị bệnh, không có người báo cho quản gia gọi bác sỹ.

Cũng không có bờ vai ấm áp không tình nguyện cho người dựa vào.

Cũng sẽ không có người đứng ở ngoài cửa, buộc người hầu gõ cửa cho đến khi người mở mới chịu thôi.

Còn lại một mình, sẽ thực tịch mịch.

Ta đứng ở bên cạnh bến tàu, đem vali đẩy đến, vẫy tay từ biệt.

“Bốn mắt!...” Ta gọi là muốn Bốn mắt dừng chân một chút.

Bốn mắt vẻ mặt không hiểu nhìn ta.

“Có hay không nghĩ tới, đổi công tác?”

“A?”

“Anh cho dù không làm hỏa tiễn, có hay không nghĩ tới làm cano hoặc máy bay?”

“A?”

Ta ở trong balo sờ a sờ, rút cục lấy ra danh thiếp trợ lý của Diệp Hy, đưa cho Bốn mắt: “Anh gọi vào số này thử xem, nói không chừng sẽ giúp anh làm hỏa tiễn!”

“A!”

Bốn mắt kích động vươn khuỷu tay yếu ớt, lại ôm cổ ta: “Hạ tiểu thư! Tôi yêu cô!”

Ta cả người nổi da gà, thiếu chút nữa hôn mê ngã xuống.

“A! Hạ Tiểu Hoa! Nguyên lai, lại đứng ở nơi này!” Lạnh lẽo thanh âm, lạnh đến nỗi làm ta cơ hồ tê liệt.

Ta đem hết toàn lực, trong lòng Bốn mắt di động 1 cm, rút cục thấy dưới ngọn đèn mờ nhạt của bến thuyền, Á châu siêu cấp tân tinh đeo kính râm so với nữ nhân vật chính còn khoa trương hơn.

Ta ngẩng đầu nhìn, nhìn thoáng qua ánh trăng sáng ngời.

Ánh trăng thực chói mắt a, này đoàn người, đều mang kính râm nha!

12. Chương 23

Chương 23

“Quả nhiên là cô, Hạ Tiểu Hoa!” Thần Tư mang kính râm, che đi hơn nửa biểu tình trên mặt.

Chặc chặc vài tiếng, Thần Tư tiến từng bước lại gần: “Di động tắt máy, hợp tổ kịch ngoại cảnh vô cố vắng mặt, biến mất hoàn toàn. Nếu không tận mắt thấy, tôi còn thật nghĩ đến, người cô muốn trốn, là tôi.”

Ngữ khí rõ ràng rất nhẹ, rất êm nhưng không hiểu vì sao ta lại ngửi thấy mùi thuốc súng.

“Như thế nào, Hạ Tiểu Hoa, ngay cả bạch diện thư sinh cô đều cảm thấy được hả? Chỗ nào hấp dẫn cô? Đáng người? Khuôn mặt? Cô thật ra xoay chuyển rất nhanh, không chơi ngôi sao lại chơi học giả? Nói cho tôi biết, bao dưỡng, hết bao nhiêu tiền?”

Kháo! Này tên sao nhép mới nổi xấu xa! Ta liếc mắt một cái ngắm Bốn mắt, lão nương là cái người như vậy không có mắt thẩm mỹ sao? Lão nương muốn bao là phải bao cái loại ngôi sao như người! Lão nương phải xem mặt sờ dáng người sống mới quyết định nha!

Ta đập mạnh một cước, còn chưa kịp phát tác đã có người đứng chắn ở trước mặt.

Bốn mắt một phen đẩy ta ra, quay đầu lại túm áo Thần Tư: “Tiên sinh! Thỉnh ngài tôn trọng nhân lực của một vị quần chúng cơ bản chưa mù này!”

Kháo! Này so với sao nhép kia còn xấu xa hơn!

Ta sờ soạng vàng thỏi trong ba lô, tùy tiện chọn hai khối nắm chặt trong tay, tính thời cơ đập vào đầu Bốn mắt, xong hết mọi chuyện!

Dáng người Bốn mắt so với Á châu siêu cấp tân tinh rõ ràng thấp bé nhẹ cân, nhưng khí thế tốt lắm, đôi mắt nhỏ nheo lại chỉ nhìn tới bả vai, haiz, mắt mặt rồi tinh rồi mù!

Thần Tư mang kính râm cứ thế mà thưởng thức cảnh diễn trước mắt, cúi đầu một góc 45 độ, cũng không biết nhìn chằm chằm ai: “Hạ Tiểu Hoa, vì sao không nói lời nào? Không nói, tôi coi như cô đang cam chịu!”

Tay vung lên, giống như đang phẩy phẩy ruồi bọ, đem tay nhỏ bé của Bốn mắt đánh văng.

“Du lịch Ô trần sao? Thực lãng mạn? Cô thực ra cứ dẫn dụ nam nhân, ngay cả công tác đều không cần, cuộc sống rất thích ý đi! Cô cho rằng mình có hậu thuẫn vững chắc là tôi không thể làm gì được cô?”

Ta ngẩn người, nhìn chăm chăm Thần Tư. Kỳ thực cũng chỉ là nhìn chăm chăm cái kính râm mà thôi.

Bốn mắt bị chấn động, không sợ chết điên cuồng hét lên một tiếng, lại vọt đi lên.

Lúc này đây, thành công xóa sổ kính râm trên mặt Thần Tư.

Ánh mắt chăm chú như vậy.

Thần Tư, hẳn còn thật sự, nói với ta như vậy.

Không phải vui đùa ầm ĩ, không phải làm bộ.

Ta cắn răng, quay đầu bước đi.

“Hạ Tiểu Hoa! Cô đứng lại đó cho tôi!” Âm thanh phía sau thực rõ ràng, ta không quan tâm.

“A!! Tôi nhận ra rồi! Anh là Thần.... A a a a a a!!!!!!” Thanh âm Bốn mắt.

Thế mà càng ngày càng gần.

Một trận gió lướt qua tai, còn không kịp nhìn rõ, Bốn mắt đã ở trước mặt ta làm thành trạng thái sắt vụn chạm đất.

Ta giận! Thật sự là không thể nhịn được nữa, quay đầu lại chỉ vào Thần Tư: “Anh có tật xấu à? Không có việc gì quăng Bốn mắt làm cái gì?”

Mà lại còn hướng về phía ta ném! Ta lé mắt một chút ngắm tư thế chó gặm bùn của Bốn mắt, kháo! Thần Tư này cũng quá ác độc đi! Nếu mà ta bị trúng, chó gặm bùn này nhất định là ta!

Một tiếng hừ lạnh: “Thích thì quăng? Sao? Đau lòng?”

Đau cái mông người!

Ta đang muốn mắng, nghe thấy Bốn mắt trên mặt đất hừ hừ: “Hạ, hạ tiểu thư...”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi, giơ tay kéo Bốn mắt: “Đứng lên! Không được rên! Bốn mắt! Người mẹ nó cấp cho lão nương tí cốt khí!”

“Thần, Thần, Thần, Thần Tư!” Bốn mắt bị ta kéo trái kéo phải lắc lư một hồi lâu, khó khăn lắm mới đứng vững vàng được: “Hạ, Hạ tiểu thư! Tôi biết rồi! Tôi biết rồi! Cô nhất định là tiểu tam! Cô cư nhiên là tiểu tam của Thần Tư!”

“Mao! Anh mới là tiểu tam! Là hẳn không biết xấu hổ muốn tiếm quy tặc lão nương!”

Bốn mắt nhìn chăm chăm ta: “Hạ tiểu thư, nguyên lai cô thích anh ta!”

“Mao!!”

“Hạ tiểu thư, cô đỏ mặt!” Bốn mắt quệt miêng, lộ ra điệu cười ghê tởm: “Yên tâm đi, tôi sẽ giúp cô!”

“Được, theo lời anh nói...”

“Hạ tiểu thư!” Bốn mắt ôm cổ ta: “Cô về sau đừng như vậy! Thần Tư, Thần Tư a! Tiểu tam không sai! Cô đứng ảo tưởng một ngày trở thành phú bà bạc tử, vạn người mê, toàn thế giới đều muốn tiếm quy tặc cô, cô cứ thành thật làm tiểu tam của cô đi! Cô không biết, tôi nhưng là fan của Thần Tư! Tự đáy lòng tôi muốn nói, Hạ tiểu thư, có thể quen biết cô tôi thực là vinh hạnh! Tôi cư nhiên quen biết tiểu tam của Thần Tư!!! Ha ha ha!!!!———”

Ta nghĩ cũng lười muốn nghĩ, nắm chặt tay hướng trên mặt Bốn mắt đập một cú!

Bốn mắt bị đập trúng một quyền, mượn cơ hội hướng về phía Thần Tư, góc độ cực kỳ mất tự nhiên, không khoa học, không đạo đức bay xéo đi ra!

Thần Tư dường như cũng bị trúng tà, tránh cũng không tránh, bị Bốn mắt rơi trúng đầy cõi lòng.

Bốn mắt loạn choạng, ôm cổ Thần Tư: “Thần Tư! Tôi yêu anh!”

Ngay lập tức nụ hôn chuẩn xác không sai một ly, rơi vào răng trắng môi hồng, miệng anh đào nhỏ bé của Thần Tư.

Ta trở mình xem thường, không nói hai lời ngồi xổm xuống liền nôn.

Thần Tư không hổ là siêu cấp tân tinh, năng lực kháng áp rất mạnh. Tuy rằng hai mắt đăm đăm, cư nhiên còn có thể mặt không đổi sắc đẩy Bốn mắt ra.

Trơ mắt đứng nhìn Bốn mắt tay xách hành lý, cười đến xuân quang sáng lạn, trăm hoa nở rộ, nhảy lên thuyền gỗ, phất phất tay áo hướng ta nói lời từ biệt. Ta ngay cả dũng khí đuổi theo bỏ hai quyền vào hấn cũng không có.

Lén lút liếc mắt một cái ngắm môi đỏ tươi ướt át của Thần Tư.

Một trận ác hàn truyền khắp toàn thân.

Đây chính là phim kinh dị cỡ nào chân thật a!

Ta hoảng run run chân nhỏ, xoay người lắc lắc lắc rời đi.

Nhất định, nhất định phải quay trở về được khách sạn.

Một vòm ngực ấm áp dào dạt, từ phía sau ôm lấy ta.

Ta bị ôm đến phát đau, ngay cả dây dựa đều không được.

Ngẩng đầu nhìn Thần Tư, đáng thương thay Á châu siêu cấp tân tinh, bị Bốn mắt tươi đẹp áp quần phương thịt bò ngay trước mặt mọi người, bị dọa thấy ngu chưa?

Còn không kịp thấy rõ biểu tình Thần Tư, lập tức lại bị đẩy trở ra: “Hạ Tiểu Hoa, cô quả nhiên thực tùy tiện!”

Kháo!

“Cô vì sao không giãy dụa?” Ngữ khí lửa giận công tâm.

Ta biết nghe theo lẽ phải, bắt đầu liều mạng giãy dụa.

Người nào đó lửa giận lại càng bùng phát lớn hơn: “Hạ Tiểu Hoa! Cô đúng là thực tùy tiện! Tùy tiện ai ôm cô cũng được! Tùy tiện ai rủ chơi nhảy cầu đều nhảy! Tùy tiện ai cùng đi du lịch cũng đi!”

Ta bị túm càng chặt hơn: “Cô chỗ nào cũng tùy tiện, tôi thật muốn biết Diệp tam công tử tập đoàn Diệp thị, mấy năm nay là như thế nào chịu được cô, lại có thể nhẫn nại đến bây giờ?”

Ta trừng lớn mắt, lấy toàn bộ sức lực của cái mạng già muốn gỡ tay Thần Tư ra.

Thần Tư lại càng giữ chặt, quyết không buông tha.

Ta rốt cuộc không thể nhịn được nữa, vén tóc, gợn lên một chút cười tùy tiện: “Thần Tư, tôi tùy tiện, yêu ai thích ai, cho ai ôm, anh dựa vào cái gì mà đòi quản?”

Thần Tư cắn môi, sắc mặt cứng ngắc, vẫn là không buông tay.

Ta cười đến càng vui vẻ: “Chồng tôi không thích quản, hấn thích chịu đựng, nhẫn nhịn ba năm, cam tâm tình nguyện chịu đựng, anh quản được sao?”

Sắc mặt Thần Tư, dưới ánh trăng có phần hơi trở nên trắng bệch.

“Thần Tư, anh hấn là biết tôi, danh nhân Hạ Tiểu Hoa trong thành phố này, vốn chính là một cái người thực tùy tiện!”

“Buông tay ra, Thần Tư.”

Thần Tư buông lỏng tay, quay lại, tìm kính râm bị Bốn mắt đánh rơi trên mặt đất.

Ta vừa lòng xoa xoa cánh tay đau bị Thần Tư nắm, lướt qua hấn, bước về phía khách sạn.

Nhân lực Bốn mắt quả nhiên khiếm khuyết, ta làm sao có thể thích Thần Tư đâu?

Mới vừa đi vài bước, bị người túm lấy eo, toàn bộ thân mình lại vòng vo trở về.

“Hạ Tiểu Hoa, cô khóc cái gì?”

Kính râm to đùng, rớt cuống che không thấy rõ biểu tình Thần Tư.

“Lão nương không khóc!” Ta thuận thế vươn tay tóm lấy tay Thần Tư, giơ lên vụng trộm lau khôé mắt.

“Sao?” Đại kính râm lại nghiêng một góc 45 độ: “Danh nhân Hạ Tiểu Hoa, Á châu siêu cấp tân tinh mời cô ngồi thuyền gỗ, thế nào?”

Ta khinh thường hừ hừ: “Làm trò này nọ! Lão nương đây chán ghét tán gẫu tâm sự trên thuyền!”

“Hạ Tiểu Hoa! Cô có biết có bao nhiêu người xếp hàng muốn cùng tôi ngồi thuyền?” Đại kính râm ở dưới ánh trắng run run lợi hại.

Ta hừ lại càng không tiết hạnh: “Cắt, thuyền hay là giường?”

Đại kính râm không còn run nổi: “Thực đáng tiếc, tôi còn đang định mang cô đi thưởng thức Kinh Hàng Đại Vận Hà*!”

*Đại Vận Hà: cũng được biết đến với cái tên Kinh Hàng Đại Vận Hà là kênh đào hay sông nhân tạo cổ đại trên thế giới. Kênh này vượt qua các thành phố và tỉnh ở Bắc Kinh, Thiên Tân, Hà Bắc, Sơn Đông, Giang Tô và Chiết Giang. Phần cổ xưa nhất của kênh này có niên đại ở TK 5 TCN.

Kháo! Không nói sớm!

Ta lập tức quay đầu, vọt tới bến thuyền nhìn đèn lồng treo lung lay trên đầu một con thuyền nhỏ, tay chân cùng lấy ra sử dụng đi lên, quay đầu hướng Thần Tư vẫy vẫy tay nhỏ bé: “Uy! Đại kính râm a! Đã nói anh rồi! Anh mau chân bước nhanh lên a!”

“Sư phó! Ngài cứ liệu mạng chèo, đừng dừng lại, đêm nay tôi muốn nhanh chóng nhìn thấy Kinh Hàng Đại Vận Hà!” Ta dắt cổ họng hướng người chèo thuyền ồn ào.

“...” Người chèo thuyền giơ mái chèo, há to miệng nhìn vẻ mặt chờ mong được mãn nhãn của ta.

15 phút sau.

“...” Ta đứng ở đầu thuyền há to miệng, nhìn bên bờ khoảng cách gần một thước, cỏ lau mọc nơi đó vô cùng tươi tốt.

“Kinh Hàng Đại Vận Hà?”

“Kinh Hàng Đại Vận Hà!” Đại kính râm cùng người chèo thuyền trằm miệng một lời.

Ta ngửa đầu nhìn trắng sáng, liệu mạng đầm đầm ngực.

Trời cao a! ! ! So với bể bơi nhà ta còn nhỏ hơn!!!

Thần Tư ngồi trong khoang thuyền, đẩy gọng kính râm: “Hạ Tiểu Hoa! Mang máy ảnh không? Đến, tư thế này đừng nhúc nhích, tôi cho cô chụp kiểu ảnh lưu niệm!”

Ta một chưởng chụp lên lưng Thần Tư, thật vất vả mới nhịn xuống nước mắt thiếu chút nữa xúc động mà lặn ra: “Anh, anh khi dễ người!”

Chỉ là vừa mới bắt đầu, còn khi dễ cả đêm.

Thần Tư thật ra lại nở nụ cười, môi tiến đến gần lỗ tai ta, chỉ là mang kính râm nên nhìn không ra là cười khổ hay gian kế thực hiện thành mà cười đắc ý thỏa mãn.

Thần Tư vỗ vỗ chỗ trống bên mình, ngoác cái miệng rộng đáng giận: “Hạ Tiểu Hoa, đến, ngồi đây.”

Ta lại thực tùy tiện nghe theo.

Một cái kính râm thật lớn khác, không có chút nào ôn nhu chụp lên mặt ta.

“Hạ Tiểu Hoa!”

“Sao?”

“Mang theo kính râm, không có người nào nhận ra danh nhân Hạ Tiểu Hoa!”

Kháo!

“Cho nên, muốn khóc, liền khóc đi!”

Ta trừng mắt nhìn, oa một tiếng liền khóc tu lên.

Kháo, lão nương quả là cái người thực tùy tiện.

Tùy tiện bị người khi dễ, liền khóc.

Tùy tiện cùng người OOX, liền không quan tâm bỏ chạy.

Tùy tiện quyết định buông tha, ngay tại giấy ly hôn liền ký tên.

Thủy chung, không bằng Bốn mắt.

Nhịn lâu như vậy, chỉ vừa nhìn thấy Thần Tư, liền yên tâm thoải mái hư hỏng.

Rõ ràng vẫn rất đau, khóc, đột nhiên cảm thấy hết thủy cũng không hơn gì cái này.

Ta quệt nước mũi, xuyên qua kính râm tối đen một mảnh nhìn Thần Tư: “Thần Tư, anh kỳ thật, là người vô cùng tốt lắm!”

“...” Thần Tư trở mình xem thường: “Được, Hạ Tiểu Hoa, tiết kiệm chút khí lực vượt mông ngựa, khóc của cô đi!”

Thần Tư vẫn nhìn bên ngoài khoang thuyền, thuyền đã muốn trở về. Từng móm đá lạnh như băng bên bờ sông bị ánh đèn khách sạn hắt vào, nhuộm một mảnh hồng ảo mơ màng, bỗng chốc trở nên thực ấm nóng.

“... Thần Tư, Ngũ hào các nàng, có phải hay không đang tìm tôi?” Đeo kính râm thật tốt, có thể vừa khóc vừa nhìn chăm chăm một người mà không cảm thấy ngượng ngùng.

Thần Tư hừ một tiếng: “Cô cho là cô nghênh ngang một mình dắt nam nhân đi bộ, chỉ có một mình tôi trông thấy?”

Ta trầm mặc.

Thần Tư dừng lại một chút, vẫn là mở miệng: “Hai ngày nay, Nhất hào đến Bát hào tất cả đều tìm cô. Ngay cả đài truyền hình đều gọi điện đến tổ kịch hỏi thăm hành tung của cô.”

“...”

“Ngày đó chúng tôi xuất phát đến Ô trấn chụp ngoại cảnh, tập đoàn Diệp thị phái chuyên cơ riêng đưa đi, Diệp tam công tử còn tự mình đến sân bay tiễn tổ kịch. Đầu đạo diễn sắp nổ ra, nói là không nghĩ tới tập đoàn giải trí Diệp thị không những đầu tư cho bộ phim mà còn đưa đón long trọng như vậy. Mấy ngày nay truyền hình báo chí, hô thiên gọi địa đều là tin tức của đoàn làm phim, phóng viên đi theo chụp ảnh mọi tin so với đi đào vàng còn nhiều hơn.”

“...”

“Hạ Tiểu Hoa, tôi vốn vẫn nghĩ đến, cô vì tránh tôi, mới cố ý trốn họp trời trò mất tích.”

Ta ha ha dâm cười, tay tranh thủ sờ soạng một phen khuôn mặt nhỏ nhất của Thần Tư: “Yên tâm đi, Thần Tư, anh bộ dạng quốc sắc thiên hương như vậy, lão nương thịt bò còn không kịp đâu, như thế nào lại còn tránh đi?”

Thần Tư cầm lấy tay không an phận của ta: “Hạ Tiểu Hoa!”

Ta dùng một tay còn lại chân thành tháo xuống kính râm: “Thật sự! Không tin anh xem ánh mắt tôi, đây mắt mơ màng ngập nước của tôi là thân thể mê người nhà anh nha!”

Thần Tư sao mị mắt, tới gần ta.

Ta cố gắng mở to mắt vừa khóc sưng đỏ rồi tinh rồi mù như mắt cá vàng, cố biểu thị lòng chân thành.

Môi mỏng manh mềm mại, đột nhiên dán lên.

Đầu lưỡi ẩm áp, đảo qua môi của ta.

Hơi thở nhàn nhạt quen thuộc.

Ta còn chưa kịp phản ứng, Thần Tư đã lui ra.

Ta đột nhiên nghe thấy thanh âm tim đập của chính mình.

“Anh, anh, anh, hôn tôi làm cái gì?” Ta lau nhanh tiểu hồng môi bị chà đạp.

Thần Tư thật sự đắc ý tự mãn, cười đến vẻ mặt tà ác: “Bốn mắt nhà cô, vừa nãy chính là như vậy thịt bò tôi!”

Ta một trận ác hàn. Một tia hồng sắc duy nhất trên mặt hoàn toàn biến mất.

Ta giữ cánh tay nhỏ bé suy yếu, một phen túm lấy cổ áo Thần Tư: “Con bà nó, Thần Tư! Thành thật công đạo, người kỳ thực là thích lão nương đi?”

Thần Tư bị dọa đến không nhẹ, sắc mặt trắng bệch: “Nói bậy! Hạ Tiểu Hoa cô câm miệng!”

“Mao! Người chính là thâm mến lão nương!”

“Cô đừng có mà ảo tưởng!” Thần Tư bắt đầu liều mạng giấy dựa.

“Làm trò này nọ, anh khẳng định là đã thâm mến tôi!” Ta quệt miệng, túm lấy Thần Tư định bá vương ngành thượng cung.

Thần Tư giấy dựa túm lấy phao cứu sinh màu cam, không nói hai lời định nhảy xuống nước.

Ta túm được ngay, đem mặt vùi vào trong ngực Thần Tư: “Thần Tư, ngoan, để cho tỷ bao nuôi người đi!”

A! Đã quên, ta kỳ thực không có tiền!

Ta giương mắt lên nhìn khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp của Thần Tư.

Bốn mắt, tôi không muốn giống anh, mãi mãi tịch mịch.

Ta quả nhiên là một cái người may mắn, lão ba qua đời còn để lại cho ta vàng thỏi, còn gặp được Á châu siêu cấp tân tinh vô cùng ẩm áp.

Cho nên, nếu đã lựa chọn buông tay, sẽ không tiếp tục trốn tránh.

Cứ trốn, đã quá mệt mỏi.

Vẫn là, trở về đi. Nhất hào đến Bát hào vẫn còn cần ta nuôi sống.

Ta mặt dày mày dạn, vẫn như cũ gắt gao ôm lấy Thần Tư sắc mặt đã trắng bệch: “Uy! Thần Tư! Có người nào nói qua cho anh, anh thực ẩm áp?”

Diệp Hy tính cái gì? Không có hấn, lão nương đi tìm mùa xuân khác!

13. Chương 24 - 25

Chương 24

Này dài ngoắt giữa người với người, chênh lệch liền lớn như vậy sao?

Lão nương tiến vào kiểm tra hành lý, chen chúc chân nhỏ ở khoang phổ thông tìm chỗ ngồi, miệng nhấm nháp nước cam, tổ kịch kia lại đi chuyên cơ xa xỉ uống sâm-banh!!!

Ta cần đưa chuột mua được ở sân bay, ép sát tiếp cận mấy cái logo siêu lớn của các đại lý du lịch, xác định bánh ngô đã cất kín, mới đem theo vàng thỏi đi bộ đến lối ra.

Ta thấy một đám người vây quanh bên ngoài đường phía trước, giống hệt như một đám bánh chèo chìm chìm nổi nổi. Phía sau còn có người không ngừng hướng bên trong mà chen vào.

A! Lão nương lại thực không biết quần chúng đang vây quanh xem xét cái gì!

Ta nhắc ông quần dùng tốc độ sét đánh bay đến đằng sau đám mông nhọn nhọn kia, tùy tay kéo một cái quần chúng vây xem vừa mới bị đẩy ra: “Ủy! Đồng học! Xem gì đây?”

Đồng học bị kéo không kiên nhẫn một phen đẩy ta ra: “Đại thẩm, ngươi là người năm mươi năm trước sao, ngay cả chuyên cơ của Thần Tư cũng không biết!” Rất không tiết hạnh chặc chặc lưỡi phối hợp, đồng học lại từ trong ba lô lấy ra một cái gậy bóng chày vụt lao lên.

Ta ngó nhìn lên phía trước. Chỉ thấy gậy bóng chày đồng học lao lên đến đâu lại có một đám người thét lớn ngã rạp xuống đất, không thể không lắc đầu cảm thán lòng người dễ thay đổi.

“Đồng học, cho ngươi mượn!” Ta lấy túi đưa chuột cần thừa đưa cho gậy bóng chày đồng học.

Vị đồng học trang trọng tiếp nhận túi đưa chuột từ tay ta, dập đầu ba cái nói: “Đại thẩm, cảm tạ ngài tái tạo chi ân!”

Vừa vung túi đưa chuột, vừa vung gậy bóng chày, vị đồng học kia hình như đã thay da đổi thịt, như đi vào chỗ không người, tiếng khóc thét phía trước lại bắt đầu liên miên không dứt.

“Thao! Người nào dè tiện hỗn đản dùng đưa chuột hả???”

“Mẹ nó! Rất thiếu đạo đức, cư nhiên ném đưa chuột!”

“Ủy? Lão đại? Thế cục không ổn! Chạy nhanh mua hai cân mướp đắng mang đến!”

Chặc chặc chặc, thói đời a!

Ta vây xem đến tận khi không nhìn thấy bóng dáng đồng học vác gậy bóng chày, mới chuẩn bị rời đi.

Còn chưa kịp quay đầu, phía trước đã loáng thoáng hỗn loạn thành một đoàn.

“Thần Tư!”

“Thần Tư!!!”

“Thần Tư!!!!”

Nha Á châu siêu cấp tân tinh quả nhiên là hồng nhan đến dọa người!

Vừa mới chuyển thân, phía sau xông lên một đám đông nghìn nghịt một tay cầm máy ảnh một tay cầm mướp đắng. Ta lập tức thức thời xô xô đẩy đẩy đám người phía trước: “Tránh đường, tránh đường, tránh đường! Đằng sau có mướp đắng!”

Nhất thời quần chúng vây xem loạn như ong vỡ tổ. Ta ở trong đám người thật cẩn thận né tránh mướp đắng công kích, mắt thấy càng lui lại phía sau càng dễ chết, chỉ có thể liều mình hướng đại quân đằng trước mà xông lên.

“Thần Tư! Về việc nhân lần này chụp ngoại cảnh cùng nhà tạo hình Hạ Tiểu Hoa lén lút gặp gỡ, xin ngài cho biết ý kiến!”

Gì?

“Thần Tư! Trang bìa tuần san X là ảnh chụp ngài cùng Hạ Tiểu Hoa hôn nhau là thật hay giả?”

Gì?

“Thần Tư! Trước đây tin tức ngài cùng Hạ tiểu thư bất hòa, có phải hay không là để che giấu hai người hẹn hò?”

Gì?

Ta trở mình xem thường, cố gắng đem mũ kéo càng thấp, TNND, cái gì phá thế cục, vậy xem bất thành? Vẫn là sớm rút lui sớm an toàn!

Quản lý gay của Thần Tư dẫn theo trợ lý, bảo an, ở phía trước một bên chống đỡ thể công đưa chuột+mướp đắng, một bên liều mạng mở đường.

Thần Tư mang kính râm đen ngóm một mảnh, mặt không chút thay đổi.

“Hạ Tiểu Hoa nhiều năm qua tin tức không ngừng, cũng là lần đầu nháo chuyện xấu. Thần Tư, ngài đối với việc này có ý kiến gì không?”

Ta thừa dịp mướp đắng công kích tên quản lý gay, liều mạng lui về phía sau.

“Thần Tư, Diệp tam công tử của tập đoàn Diệp thị có biết quan hệ hai người không?”

Nhanh, kiên trì chút nữa Hạ Tiểu Hoa. Đường ra ở phía trước!

“Thần Tư, Hạ Tiểu Hoa có phải hay không cùng ngài ngoại tình?”

Thần Tư ngừng bước chân, tháo xuống kính râm.

Ánh đèn flash lập tức nhoang nhoáng thành một mảnh.

“Thần Tư, có ảnh hai người hôn nhau trong thuyền, đại biểu cho việc ngài là người thứ ba phải không?”

“Thần Tư, làm bên thứ ba, ngài có gì đáp lại?”

“Thần Tư, lựa chọn Hạ Tiểu Hoa, có phải hay không vì cô ấy là nữ chủ nhân Diệp thị?”

“Thần Tư, bộ phim lần này được tài trợ, có phải hay không vì thế mà buông tấm màn đen?”

“Thối lắm! Lão nương ly hôn!”

Ta đứng ở trong đám người, kêu thật sự lớn tiếng.

“...”

Chớp đèn loang loáng quá nhanh, chớp chớp mắt, ta cũng không thể thấy rõ biểu tình Thần Tư.

Ta thanh thanh yết hầu, nắm chặt tay: “Lão nương cùng Diệp Hy, hôn nhân đã TM rồi tình rồi mù, đang bàn hiệp nghị ly hôn!”

Màu trắng loang loáng, càng phát ra chói mắt.

“Lão nương sớm TNND không phải nữ chủ nhân Diệp thị, cũng không phải người nhà Diệp tam công tử!”

Ta cắn nhanh răng, thẳng thắn vuốt ngực.

“Thần Tư không phải bên thứ ba chen chân. Lão nương yêu ai hôn ai, cùng Diệp Hy một chút quan hệ cũng không có!”

Một đám MIC vây tới trước mặt, rậm rạp chắn thành một mảnh.

Ta phi thường cố gắng trừng lớn mắt, mơ mơ hồ hồ, nhìn Ngũ hào dẫn một đám bảo an hướng phía này đi tới.

“Huống chi, Thần Tư cùng lão nương, quan hệ gì cũng đều không có!”

“Hạ tiểu thư, cô cùng Thần Tư hôn nhau trên thuyền là thật hay giả?”

“Hạ tiểu thư, cô lần này xuất hành, có phải hay không là muốn cùng một chỗ với Thần Tư?”

Ta cười đến thực tùy tiện: “Lão nương vốn chính là fan của Thần Tư, mượn cơ hội thịt bò một chút thần tượng, trên ai chọc ai?”

Ngũ hào thống lĩnh đội bảo an đã phá vòng vây thành công, vọt tới trước mặt ta nhanh chóng hình thành vòng bảo hộ.

Ngũ hào một phen túm nhanh ta: “Cắm miệng Hạ Tiểu Hoa!”

Phi thường chu đáo vươn tay giúp ta che chắn Microphone: “Phiền toái nhường đường, nhường đường! Hạ tiểu thư sẽ không trả lời thêm vấn đề gì, phiền toái nhường đường, nhường đường đi!”

“Ngũ hào...” Ta cảm động rồi tỉnh rồi mù.

Về mặt Ngũ hào chuẩn bị muốn bóp chết biểu tình của ta: “Ta chỉ biết là người! Bóng dáng ngày đó tại Ô trấn giống hệt người!”

Ta nuốt nước miếng một cái, sụp mi thuận mắt.

Dừng trước cửa sân bay là Rolls-Royce màu hồng phấn quen thuộc của ta, lái xe đã mở sẵn cửa chờ.

Ta khước mắt dư quang liếc về phía cách đó không xa, rồi lại nhịn không được quay đầu ngoái nhìn cửa sân bay.

Thần Tư bị bao vây không còn lợi hại như trước, hơn nửa bộ phận đã phân tán bên người ta, quản lý gay cũng phá vòng vây thành công.

Ánh đèn chớp nhoáng làm ta hoa cả mắt, trong một mảnh ánh sáng trắng đến chói lòa, Thần Tư hướng ta trừng mắt cực kỳ ác độc. Vừa muốn trông rõ một chút, Ngũ hào đã túm lấy ta nhét lên xe: “Hạ Tiểu Hoa, người lên xe cho ta!”

Kháo! Ngũ hào, người không túm lão nương cũng đã sắp trở thành bánh ngô rồi!

Xe mở rộng, lái xe theo thói quen hỏi: “Hạ tiểu thư, đi đâu?”

“Spa!”

“Về nhà!”

Ta nhìn Ngũ hào, Ngũ hào nhìn ta.

“Về nhà?”

“Spa?”

“Lão nương ly hôn! Quay về làm gì?”

“Hạ Tiểu Hoa, nhà của người biến đi đâu? Đi Spa làm gì?”

“Ta đi du lịch một vòng không làm tóc, không trang điểm, không Spa! Mặt đen, trên người cũng thực tệ!” Ta một phen kéo ra mũ du lịch, lộ ra cái đầu tổ quạ.

“Oa!” Ngũ hào hét thảm một tiếng, nhặt lên mũ ấn ngay vào lòng ta: “Lái xe, đi Spa!”

“...” Ta rơi lệ xúc động.

“Hạ Tiểu Hoa, đừng nói với ta, người có cái đức hạnh được thịt bò Thần Tư!”

Ta liếm cái miệng nhỏ bất giác hắc hắc ngây ngô cười.

“Hạ Tiểu Hoa, người tục của người, đừng làm bản thân tượng của ta!” Ngũ hào một quyền hướng ta huy đến, đánh vào ngực ta oanh một tiếng.

Ta đau, nước mắt trào ra, cười không nổi.

Kháo! Ngũ hào, lão nương vì nuôi sống một đàn trợ lý các người mà quyết tâm quay về đối mặt, người lại vì một nam nhân mà muốn lấy mạng ta!

Ngũ hào thu quyền, vừa lòng.

“Hạ Tiểu Hoa! Không muốn mất mạng liền ngoan ngoãn ngồi tại chỗ trả lời ta mấy vấn đề!”

Ta lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

“Gần đây người nào loạn trong nhà?”

Gật đầu.

“Khó trách!” Ngũ hào liếc mắt một cái xem xét ta: “Mấy ngày nay Diệp công tử tự mình bài bố, bày thiên la địa võng lòng bắt hành tung của người. Ta cùng Nhất hào đến Bát hào, tìm không ra được người, tiền lương tháng này đều bị khấu trừ hết!” Nói xong lại huy quyền đánh vào ngực bên kia của ta.

Con bà nó! Ta ôm ngực động cũng không dám động.

“Diệp Hy hẳn dựa vào cái gì khấu trừ tiền lương trợ lý của ta?” Trong lòng ta khó chịu, khí thế cũng cao hơn.

Ngũ hào hừ một cái: “Hạ Tiểu Hoa! Người ai dễ chọc không chọc, chọc vào Diệp Hy làm cái gì? Hẳn lần này tức giận đem sự nghiệp non nớt của người thu về một mối, hiện tại hẳn là lão đại của phòng thiết kế đấy!”

Kháo! Quá ác độc!

Lão nương tiền không có còn mất việc, không cho con người ta đường sống đây mà!

“Trợ lý tài chính đâu?”

“Mao! Ngay cả người quản lý tài sản tư nhân đều biến thành người của Diệp tam công tử!”

“...”

“Diệp tam công tử còn đem khu giải trí M thay máu, nói là quản có mỗi nhà tạo hình cũng quản không được!”

“...”

“Hạ Tiểu Hoa, người nói người biết rõ bản lĩnh anh chồng nhà người, đắc tội không nổi cũng đừng có việc gì làm cho Diệp tam công tử cáu kỉnh, liên lụy một chuỗi vô số nhân dân lao động đâu. Mau quay trở về dập đầu nhận sai đi!”

“Nhưng là, ta ly hôn a!”

Ngũ hào trở mình xem thường: “Lần trước người ở sân bay trảo J (bắt gian) đâu? Còn nháo đến cả tập đoàn Diệp thị đâu?”

“...” Nhân phẩm ta quả nhiên không có chút phân lượng.

“Hạ Tiểu Hoa, không phải ta muốn nói người. Nhìn tiền đồ của mình đi, mất chỗ dựa Diệp tam công tử người sống được sao? Chạy nhanh thành thành thật thật, nên bán thân thể thì bán thân thể, không muốn xấu hổ cũng phải xấu hổ, đừng nghĩ một ngày nào đó muốn thịt bò Thần Tư. Thần Tư và người không phải là sinh vật cùng cấp bậc!”

“...”

“Ta nói người làm cái gì đều thiếu suy nghĩ a, đem người từ trước đến nay luôn luôn trầm ổn, đạo mạo Diệp tam công tử chọc thành như vậy!”

“...” Ta lau một phen mồ hôi lạnh: “Cũng không có gì đáng kể, ta chỉ mượn kim điện của Nhị hào đem Diệp Hy giật đến hôn mê thôi...”

Ngũ hào nhảy lên ba thước, đầu va cốp vào trần xe cũng chưa phát hiện: “Hạ Tiểu Hoa! Người điên rồi! Người thật sự muốn ly hôn sao?”

Ta hợp lại sức lực của cái mạng già gật đầu, không phải lúc này vừa nói qua sao?

“Kia kia kia... Hạ Tiểu Hoa, phòng làm việc, thật bị Diệp Hy thâm tóm?” Ngũ hào rơi lệ.

Ta ngẩng đầu ưỡn ngực, đem cái ngực nhỏ chụp ba ba rung động: “Ngũ hào! Yên tâm! Ta sẽ không vứt bỏ các người! Diệp Hy tính là cái mông gì?”

Ngũ hào hấp hấp chút nước mũi: “Hạ Tiểu Hoa, kia có thể không là cái mông gì, nhưng là siêu cấp nhà giàu Diệp gia đời thứ ba, tổng tài đương nhiệm của tập đoàn Diệp thị nha!”

“Cát, có cái gì giỏi? Lão nương còn là siêu cấp nhà giàu mới nổi đây!” Nói xong chính mình cũng một trận ác hàn, bà nó chứ, tuy rằng hiện tại không có tiền!

Ta đem túi vàng thối ném đến trên người Ngũ hào: “Uy! Ngũ hào giúp ta cầm túi. Còn có, cho ta mượn 200 đồng!”

“Làm, làm cái gì?” Ngũ hào không tình nguyện móc ra hai tờ NDT.

“MD, làm xong Spa còn phải cấp tiền boa nữa!” Ta một phen đoạt lấy, nhét vào trong ví.

TNND Diệp Hy! Lão nương làm Spa xong, quay lại tìm người tính sổ!

Chương 25

Xe vừa tiến lại gần biệt thự của Diệp gia đã thấy xa xa phía trước là một mảnh đồng nghìn nghịt các loại sinh vật tay lăm lăm cầm máy ảnh, ngồi ở cửa chính đồng loạt cắn dưa chuột.

Lái xe nhanh chóng tắt đèn pha phía trước: “Hạ tiểu thư, phóng viên nhiều lắm, xe chúng ta mục tiêu rất rõ ràng. Ngài xem có nên báo cho Lưu quản gia, lại phái xe khác ra tiếp ứng?”

Ta nghiêng đầu quan sát một chút thế cục, vẫy vẫy tay: “Quên đi, ta xuống xe chỗ này, người cứ tiếp tục đi, tiến thẳng cửa lớn mà xông vào!”

“Hạ tiểu thư?” Về mặt lái xe lo lắng: “Ngài vẫn là đừng nên treo tường đi! Không muốn lần thứ hai lại bị rách quần giống lần trước đâu!”

Kháo!

“Lão nương từ gara trực tiếp đi vào!” Chu toàn chưa?

Thật vất vả tiến vào gara, lại thấy phía trong gara tranh tối tranh sáng, hiển nhiên bộ dáng vô cùng quen mắt, chính là Mercedes-Benz màu bạc!

Rõ ràng ta đã quăng cho Bốn mắt, thế nào lại lung tung xuất hiện ở đây?

Đột nhiên cảm thấy ghen nước tiểu!

Ta nắm chặt lưng quần, xoay người muốn đi ra ngoài.

Ngũ hào, ngượng ngùng a, lần khác ta sẽ đi tìm Diệp Hy tính sổ!

“Hạ tiểu thư?” Đứng giữa cửa gara to như thế, mặt đen sì răng trắng lóa, hai tay cầm chặt dao thái thịt, là lão quản gia mãn kinh nhà ta nha!

“Lưu, Lưu quản gia...” Ta dùng sức nuốt nước miếng một cái.

Lão quản gia mãn kinh đem dao hướng lên tường vung, lập luận sắc sảo: “Muốn đi đâu?”

“Không, nước tiểu, ghen...”

Dao thái thịt cũng lập luận sắc sảo theo.

“A! Nước tiểu có thể không vội!”

“...”

Ta soãi bước chân vô cùng phù phiếm, cẩn thận mỗi bước đi. Mỗi một lần quay đầu nhìn lại đều thấy lão quản gia mãn kinh dùng công lực tu luyện một đời đem dao thái thịt rút ra, chém chém, lần sau so với lần trước còn muốn ác liệt hơn.

Ta thật sâu rùng mình một cái.

Thật vất vả đi ra khỏi thang máy, tùy tay túm lấy một người hầu: “Mau! Cho tôi một lon nước tăng lực!”
Hợp lại mạng già đem lon nước tăng lực tu thấy đáy, ta dữ tợn nghiêm mặt vung tay: “Diệp Hy đâu?”

“Diệp tiên sinh sáng sớm nay trở về liền vào thư phòng vẫn chưa đi ra, cơm chiều vẫn chưa ăn. Hạ tiểu thư, ngài gặp Diệp tiên sinh thuận tiện hỏi một chút ngài ấy muốn ăn khuya cái gì?”

“...” Ta đem nắm tay vung vung trên mặt đất: “Cô xem mặt tôi là muốn bồi Diệp Hy ăn khuya?”

“Nếu không, Hạ Tiểu Hoa, em cảm thấy nên bồi ai ăn?” Thanh âm quen thuộc, trầm thấp làm cho người ta tim đập.

Diệp Hy dựa vào cạnh cửa thư phòng, hai tay bỏ túi quần, híp mắt.

Rõ ràng vẫn ăn mặc chỉnh tề như vậy, rõ ràng vẫn là Diệp Hy nhưng ta lại không đỏ mặt.

Ta dùng sức dấm dấm ngực: “Diệp Hy ! Tôi có lời muốn nói với anh!” Một bộ ngữ khí dầm dề.

Diệp Hy nhìn chằm chằm ta, một hồi lâu mới mở miệng: “Hạ Tiểu Hoa, em đây là muốn cùng anh tính sổ?”

Ta trở mình xem thường: “Vô nghĩa!”

Lão nương hảo hảo là con gái thất hôn, đi ra ngoài du lịch một chút tán gẫu giải sầu, kết quả phòng làm việc đều bị người ta thôn tính, nhân viên bị cướp sạch, có thể không tính sổ sao?

“Hạ Tiểu Hoa, hừ!” Diệp Hy hừ lạnh lòng, cũng không chờ ta phản ứng, xoay người hướng thư phòng đi tới.

Này tính cái gì đây?

Ta một cước đem lon nước tăng lực đá văng lên cửa thư phòng, vừa vịn trúng tay nắm cửa phòng.

TNND! Diệp Hy hỗn đản!

Ta quay đầu túm lấy người hầu: “Thấy lon nước tăng lực kia không?” Rống hung tàn.

Người hầu lui về phía sau liềm mạng gập đầu.

“Dám đem đồ ăn khuya lên cho Diệp Hy, ta liền...” Ta nhếch nhếch miệng, nghiêng răng.

Người hầu rất thức thời ngẩng đầu: A! Hạ tiểu thư, tôi đột nhiên nhớ ra tối nay còn chưa có lên mạng thu nông trại! Ngượng ngùng a phải xin phép, sáng mai tám giờ nhất định sẽ có mặt!”

Ta cảm thấy mỹ mãn buông người hầu ra, đập đập đập, một cước đá văng cửa thư phòng.

“Diệp Hy! Anh rốt cuộc muốn như thế nào?”

Diệp Hy đầu cũng không nâng, thân mình khuất sau bàn làm việc, ngón tay gõ gõ lên văn kiện trên mặt bàn: “Hạ Tiểu Hoa, em thật ra ký tên rất sáng khoái!”

Ta tiến lại hai bước, thấy rõ trên mặt bàn là giấy ly hôn giờ đã nhăn nhúm càng thêm lợi hại.

Không thừa không thiếu, ngữ khí Diệp Hy thế nhưng lại làm ta muốn ngừng hô hấp.

Ta cắn nhanh môi, cúi đầu.

Không có lý do.

Diệp Hy, ta chỉ là, muốn cho người tự do, muốn cách xa người một chút, muốn từ nay về sau cùng người không hề có chút liên lụy.

“Như thế nào? Không muốn nói? Hạ Tiểu Hoa, thật ra nghĩ đến trăm phương ngàn kế hoàn hảo như vậy, khẩn cấp muốn ly hôn.” Thanh âm Diệp Hy, thật dọa người.

“Diệp Hy, anh không cần phải như vậy...” Không cần phải thu tóm phòng làm việc của ta, không cần phải làm cho ta không có đường lui, không cần đối với ta khắp nơi phòng bị.

Không cần.

“Từ trước khi anh quen biết Khả Nhạc, cô ấy đã là bạn tốt của tôi. Cho nên, tôi sẽ cách Ngưu Lang rất xa, ba năm trước đây cũng vậy, hiện tại, cũng vậy.”

“Diệp Hy, tôi cũng sẽ cách anh rất xa!”

“Cách anh rất xa?” Thanh âm Diệp Hy, cúi đầu nặng nề, nghe không rõ phập phồng.

Vung tay, giấy ly hôn nhả đến rồi tinh rồi mù rơi đến bên người ta, thanh âm ba một chút, thẳng tắp nằm trên mặt đất.

“Hạ Tiểu Hoa, đây là em không tiếc buông tha cho hết thấy, thậm chí, ngay cả anh cũng không muốn?”

Ta ngăn người, tự dừng lửa giận, tới có chút mặc danh kỳ diệu! (không hiểu tại sao).

Ngồi xổm xuống, nhặt lên giấy ly hôn rơi trên mặt đất, thấy nơi Diệp Hy nên ký tên, một mảnh trắng xóa.

Trong ngực có chút khó chịu.

Diệp Hy, bảo vệ đến mức như vậy, so với Bốn mắt còn muốn sâu hơn.

“Diệp Hy, tôi có thể, đều không cần!” Lão ba đã mất, dùng tiền cũng không đổi lại được. Còn lại Diệp Hy, đổi được, lại không phải là Diệp Hy mà ta muốn.

“Đều không cần? Hạ Tiểu Hoa, em thế nhưng, đều không cần?” Diệp Hy từ trong bàn làm việc nước ra, từng bước tiến lại gần, từ trên cao nhìn xuống.

“Hạ Tiểu Hoa, em đơn giản, đều không phải vì cái này sao?”

Mấy tờ tạp chí còn chưa kịp hủy, theo lực đạo, rơi xuống phía dưới trước mặt ta.

Cơ hồ đều là trang bìa. Ta cùng với Thần Tư, ngồi ở trên thuyền gỗ ôm hôn.

Ta đứng lên, nhìn chăm chăm Diệp Hy.

Diệp Hy tựa như sớm biết phản ứng của ta, khóe môi cong lên: “Nếu khẩn trương như vậy, hẳn là sự thật. Như thế nào, tặng xe, đổi lấy tạ lễ?”

Ngón tay trắng nõn tuần tú, thối qua bìa mặt tạp chí, nơi ta cùng với Thần Tư dán môi.

“Hoa lá màu bạc, thật là phong cách của em. Hạ Tiểu Hoa, nếu em không muốn làm cho tôi biết, sẽ không nên đưa lễ vật cao như vậy. Đã quên sao, ba năm trước, tôi cũng đã từng nhận được!”

Ngữ khí chua ngoa như vậy, Diệp Hy, hẳn là cố ý.

Lễ vật cao giá như vậy, ta làm sao có thể quên.

Ba năm trước đây Diệp Hy thích thi đấu du thuyền, ta cố ý mang chế tác từ Đức trở về, còn dán hoa.

“Hạ Tiểu Hoa, nói cho tôi biết, điều kiện gì, cô đồng ý bán?”

“Diệp Hy, hôn em, thuyền liền đưa anh!”

Khi đó Hạ Tiểu Hoa, nhìn chăm chăm sắc mặt xấu hổ không kiên nhẫn của Diệp Hy, nghĩa vô phản cố. (làm việc nghĩa không chùn bước).

Vì thế, Hạ Tiểu Hoa chiếm được cái hôn thứ nhất của Diệp Hy.

Vì thế, Diệp Hy có được du thuyền của Hạ Tiểu Hoa. Chỉ là, hoa lửa dán trên đó, bị một vòng một vòng cạo sạch, biến mất không còn dấu vết.

Ta nhìn chăm chăm bàn tay Diệp Hy cầm tạp chí, cảm thấy khó chịu.

Diệp Hy, cùng với nhóm phóng viên xếp hàng dưới lầu căn dựa chuột, không có gì khác biệt.

Ta đem giấy ly hôn một lần nữa đặt trở lại trên bàn, vuốt phẳng: “Diệp Hy, ký tên, rất nhiều việc, anh không cần phải lại để ý nữa!”

Thanh danh của Diệp gia, tôn nghiêm của Diệp Hy.

Thư phòng thực tối, chỉ mở một cái đèn bàn nho nhỏ. Ngọn đèn chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Hy, càng phát ra màu trắng đến dọa người.

Diệp Hy quơ quơ điều khiển từ xa trong tay.

“Lão nương cùng Diệp Hy, hôn nhân sớm đã TM rồi tinh rồi mù, đang ở hiệp nghị ly hôn!”

Ta trừng lớn mắt.

“Thần Tư không phải bên thứ ba chen chân! Lão nương quen ai hôn ai, cùng Diệp Hy một chút quan hệ cũng không có!”

Không chỉ có thanh âm, mà ngay cả biểu tình, ánh mắt mở lớn không chút sợ hãi, giống đến chân thực.

Diệp Hy nhấn nút dừng hình ảnh: “Hạ Tiểu Hoa, em thích hần?”

Ta lắc đầu.

“Thích đến nỗi không tiếc chính mình làm lá chắn, cũng phải giữ gìn hình tượng cho hần trước mặt mọi người?” Diệp Hy hướng về phía ta, bước lớn từng bước.

Ta lui về phía sau, vẫn như cũ lắc đầu.

“Nói cho tôi biết, Thần Tư, có đáng giá đến mức muốn ngừng mà không được?” Lại gần thêm từng bước.

Đem ta bức đến sát cạnh bàn làm việc, không thể động đậy.

Ta liều mạng lắc đầu.

“Đủ rồi, Hạ Tiểu Hoa! Cô không lừa được tôi!” Diệp Hy vượt qua ra, kéo ngăn kéo, đem một xấp dày ảnh chụp, nhét vào trong lòng ta.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, ảnh chụp lại rõ ràng vô cùng.

Vẫn là thuyền gỗ.

Ta mang kính râm thực lớn, nghiêng đầu dựa vào vai Thần Tư.

Ta bĩu môi, cố gắng hôn Thần Tư mạnh hơn.

Tay chân cùng sử dụng, bắt tại trên người Thần Tư, liều mạng bỏ nhào về phía hần.

Không có cơ hội nhìn tiếp.

Diệp Hy một chương lấy sạch ảnh chụp.

“Hạ Tiểu Hoa, xem đủ chưa? Cảm thấy rất quen thuộc? Cô đối với nam nhân, đều là cùng một bộ dáng!”

“Diệp Hy! Cảm miệng!” Ta lớn tiếng hét, dùng hết toàn bộ sức lực.

Đủ rồi, Diệp Hy.

Cho dù là từng đại đột khư khư cố chấp, cho dù vô số lần bá vương ngành thượng cung, cho dù bị đẩy ra cũng vẫn muốn tiến lại, cho dù biết rõ người Diệp tam công tử yêu không phải là ta...

Nhưng ta, vẫn là thật sự nghiêm túc.

Không có nam nhân nào khác.

Cho đến bây giờ, vẫn chỉ có Diệp Hy mà thôi.

Toàn bộ phóng viên thế giới cần đưa chuột nghĩ ta như thế nào, ta không quan tâm. Duy nhất, chỉ có Diệp Hy hần, là không thể.

Ngay cả hỏi, đều không có tư cách.

Chỉ là, mặc dù dùng hết toàn lực, cũng không ngăn cản được.

Thanh âm Diệp Hy, rõ ràng rất thấp, rất trầm: “Hạ Tiểu Hoa, nói cho tôi biết, cô cùng Thần Tư, tiến triển đến trình độ nào rồi?”

Diệp Hy một tay nắm bả vai, một tay nâng cằm ta.

“Cô không phải muốn tôi sao? Suy nghĩ này rất nhiều năm, chiếm được, còn chưa đủ?”

Đủ, đủ, đủ.

Ta một phen túm áo Diệp Hy, cực kỳ thô lỗ che lại môi của hắn.

Câm miệng đi, Diệp Hy!

Diệp Hy ngay cả giây dựa cũng không có, túm chặt ta, đảo khách thành chủ.

Ta nhắc chân run run, một cước đá vào bụng Diệp Hy.

Lực đạo không nhẹ. Diệp Hy không phòng bị, bị ta đá một cước lui về đằng sau, nửa ngày không ngồi dậy được, chặt vật nhìn chăm chăm ta.

“Diệp Hy! Hôn nhân, lão nương quyết định rồi!”

Ta túm nhanh giấy ly hôn trên mặt bàn.

“Phòng làm việc đưa tôi. Còn lại, nếu anh muốn, hết thấy đều cho anh!”

“Hạ Tiểu Hoa, đừng mơ tưởng!” Diệp Hy cắn môi, sắc mặt càng trắng bệch.

Ta hừ một tiếng, cầm giấy ly hôn đi ra khỏi thư phòng.

“Hạ Tiểu Hoa, cô đứng lại đó cho tôi!”

Bước chân ta ngừng cũng chưa thêm ngừng.

“Hạ Tiểu Hoa! Em rõ ràng, là thích anh!” Thanh âm Diệp Hy rất lớn.

Lần đầu tiên, lớn tiếng như vậy.

Ta chạy tới cạnh cửa, đập cánh cửa, quay đầu thẳng thắn nhìn Diệp Hy: “Từ giờ trở đi, Diệp Hy, tôi- không- thích- anh!”

14. Chương 26 - 27

Chương 26:

Ta nằm trên sofa nhà Khả Nhạc, một bên gác chân xem TV, một bên nhai nuốt chùm nho Khả Nhạc đưa cho: “Uy! Nho nhà người thật ngon nha! Vừa to vừa mềm lại không có hạt!”

Khả Nhạc tích cực hưởng miệng ta nhét nho: “Tất nhiên rồi! Sản phẩm mới của ba ta đó! Đây, ta vừa đi làm lại giả xin về nhà thăm người thân, không sao chứ?”

Ta bị ghen không nói lên lời, chỉ có thể liều mạng gật đầu.

Có thể sao chứ? Cẩn người miệng mềm. Huống chi thể cục phòng làm việc của ta đã thay đổi, Diệp Hy là ông chủ, vậy lại càng không sao rồi. Diệp Hy hận không thể cho Khả Nhạc cuộc sống cơm no áo ấm, càng đầy đủ càng tốt, làm sao còn dám trách phạt nàng.

“Bá phụ có khỏe không?” Ta một bên nuốt nho, một bên khó khăn nói chuyện.

“Rất tốt! Trừ việc nghe ta nói muốn cùng Lưu Lăng ly hôn, tức giận đến thở khò khè phát tác một trận còn lại đều tốt cả!”

“Gi? Người cáo ba người?” Ta phun nước nho lên mặt Khả Nhạc.

Khả Nhạc tập mãi thành quen, gặp biến không chút sợ hãi, lấy tay nhỏ bé quệt lau mặt: “Ừ, ngay cả mẹ ta, tam thúc tam thẩm, tứ cô bà tám, tiểu cường cách vách, đều đã biết cả!”

Ta trở mình xem thường: “Người nói xem tứ cô bà tám có thể hay không tự mình chạy đến cường gian Ngưu Lang?”

Gia tộc Khả Nhạc vô cùng khổng lồ, ngược dòng gia phả ba trăm người có thừa. Lúc trước Khả Nhạc thí điền thí điền dẫn Ngưu Lang về nhà, Ngưu Lang lọt vào trong ý dâm của toàn bộ nhóm nữ nhân từ già đến trẻ, thân dâm không dưới trăm người. Khả Nhạc đêm đó mất ngủ, thủ hộ cả đêm bảo vệ Ngưu Lang mới coi như chu toàn. Nay đại thế đã mất, ta nhắm mắt bị ai, Ngưu Lang thật khổ a, quả nhiên chỉ có thể làm vận mệnh ngưu lang (traí bao).

Khả Nhạc tiếp tục hướng miệng ta dứt khoát: “Không được nói bậy! Tứ cô bà tám hiện tại rất bận rộn. Nhớ năm đó người khuyên ba ta đóng cửa hàng nho, quay sang ủ rượu nho, lại còn cho nhà ta mượn thật nhiều tiền mua thiết bị, còn giúp chúng ta mời thật nhiều nghệ nhân nấu rượu mới làm cho ta nuôi sống được mấy chục miệng ăn!” Nói xong đem cái tay ướt sũng chùi chùi cọ cọ vào áo rồi hướng cổ ta ôm riết: “Hạ Tiểu Hoa! Ta thực sự rất thích người!”

Ta bị ôm khó chịu, huy tay áo: “Được, được, buồn nôn quá! Đem quả cam gọt vỏ đi! Ta muốn ăn cam!”

Khả Nhạc thí điền thí điền đi gọt cam. Ta nhìn bàn, cầm lấy điều khiển từ xa mở kênh giải trí tổng hợp, tin tức buổi sáng, phỏng chừng muốn nghe ngóng một chút.

Diệp Hy, bị ta đá không nhẹ a. Thời điểm ta đi còn nhìn thấy hân ghen khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong thư phòng chống đỡ đầu. Hơn nữa, đường đường là Diệp tam công tử, đời nào dám kêu Lưu quản gia hỗ trợ, dọa người nha!

Ta che miệng hắc hắc dâm cười!

Khả Nhạc thò cái đầu ra khỏi phòng bếp: “Hạ Tiểu Hoa! Người lại làm chuyện xấu?”

Ta lập tức thẳng thân mình, làm bộ còn đang chuyên tâm thật sự xem TV: “Ai thêm làm mấy việc vớ vẩn!”

Khả Nhạc, ta thật sự buông tay Diệp Hy. Chỉ là, học không được cứng cỏi của người, không biết mở miệng như thế nào.

Tin tức giải trí bắt đầu, tin trọng điểm quan trọng thế nhưng không có.

Dưới đáy lòng ta bày tỏ tất cả lòng khinh thường đối với Thần Tư. Á châu siêu cấp tân tinh tự mình khoe khoang xung quanh có bao nhiêu hào quang, kết quả ngay cả tin tức trọng điểm ồn ào hôm trước đều không thấy đăng.

Khả Nhạc ôm quả cam gọt sạch sẽ đi đến bên cạnh ta, một bên dứt cam lên miệng ta, một bên thuận miệng hỏi: “Diệp Hy đi công tác sao? Nhiều ngày nay không thấy tin tức của hân. Người đêm nay tính ở đây hả, không về nhà?”

Ta nuốt miếng cam, lung tung lắc đầu, làm bộ công việc bữa bộn.

Trở về không được. Hạ Tiểu Hoa, đã không còn nhà.

Khả Nhạc tùy tay rút tạp chí, chỉ vào bản mặt chán trường của ta: “Uy! Hạ Tiểu Hoa! Người thật không biết xấu hổ thật bỏ đại mình tinh!”

Ta xoa xoa cằm: “Ê, đừng nghe tạp chí nói bừa, ta là bị đại minh tinh thật bỏ!” Đạo lý gì đây? Người bị liếm môi rõ ràng là ta, cố gì lại cứ là ta thật bỏ người khác?

Khả Nhạc cầm tạp chí còn thực sự nghiên cứu: “Chắc chắc chắc, này khuôn mặt nhỏ nhắn, chắc chắn là khẩu vị của người. Nhất định là người thật bỏ người ta!”

Ta nói cũng lưỡi nói, cứ vậy ngời xem tin tức.

Thay đổi nghiên cứu một quyển khác: “Chắc chắc chắc!”

Tin tức như thế nào còn không có xuất hiện? Phong cách Hạ Tiểu Hoa ta, từ trước đến nay toàn là lên trang nhất cả.

Tiếp tục thay đổi nghiên cứu một quyển khác nữa: “Chặc chặc chặc chặc!”

Thần Tư cho dù nếu không đắt giá, tốt xấu ta cũng là danh nhân vang danh đương trường, đúng là đài truyền hình lông chim nha!

Vẫn đang thay đổi nghiên cứu một quyển: “Chặc chặc chặc chặc chặc!”

Ta vỗ bàn trà: “TNND! Rốt cục không là cho người khác chết được sướng khoái!” Lấy di động đã đóng máy mấy vạn năm mở ra: Uy? Nhị hào? TNND! Ai phụ trách chuyên mục giải trí đài truyền hình X, nổi máy cho ta!”

Nhị hào trong điện thoại kêu như gặp bão: “MD! Hạ Tiểu Hoa! Người rốt cục cũng mở di động! Người TM cư nhiên còn sống vượt qua cái đám dưa chuột chết thối kia!”

Khả Nhạc cũng vỗ bàn trà: “Trời ạ! Hạ Tiểu Hoa! Người thật sự là thích Thần Tư!”

“Nói bậy!” Ta hướng điện thoại rống, mắt nhìn chăm chăm Khả Nhạc.

“Nói bậy cái mông! Giáo sư Trần gọi điện thoại đến phòng làm việc tìm người hẩn một ngày. Điện thoại vừa rảnh 5 phút, người nha, chuyện gì cũng phải mở di động chứ! Mẹ nó, cục táo bón mười lăm ngày của ta, cơ hội duy nhất bài tiết cũng bởi vì tiếp điện thoại của người mà bỏ lỡ!”

“Hạ Tiểu Hoa, người xem, trang này, sau đó là trang này, sau đó tiếp trang này cùng trang này!” Khả Nhạc cầm mấy quyển tạp chí liên tiếp hợp lại.

“Người nha lập tức quay về phòng làm việc mau!”

“Người khẳng định nhất định thích Thần Tư!”

Nhị hào ba một tiếng ngắt điện thoại.

Ta giơ lên toàn bộ quả cam mới gọt nhét vào miệng Khả Nhạc.

Khả Nhạc liều chết giãy dụa: “Hạ Tiểu Hoa, không được giết người diệt khẩu! Người nhìn xem biểu tình, ánh mắt! Năm đó người đối với Diệp Hy cũng như vậy!”

Ta dừng động tác, ngẩng đầu nhìn TV đang mở thực lớn.

Tin tức giải trí cũng đã phát xong, chỉ có Thần Tư quay phim trở về, không có ta.

Là Diệp Hy! Thủ đoạn của Diệp Hy!

Rõ ràng kiên trì, không muốn sáng tỏ tin tức ly hôn.

Khó trách, hẩn lại có người mẹ đoan mệnh như vậy!

Tin tức động trời như vậy, rất muốn dọa truyền thông. Hẩn cư nhiên một tay áp chế, làm được rất cẩn thận.

Khả Nhạc miệng nhai cam, ở dưới chân ta liều mạng giãy dụa.

Càng xem càng không vừa mắt, hỗn đản, đồ kị người khác hạnh phúc!

Ta híp mắt, dùng sức moi ra nửa quả cam trong miệng nàng, Khả Nhạc liều chết ho khan. “Khả Nhạc, người nha bộ dạng như thế nào bị người ta thiếu tiền đâu?”

Khả Nhạc ủy ủy khuất khuất ra ngoài phun hạt cam, một tay vuốt chân bàn, một tay túm luôn cả cái bàn hướng về phía ta.

Ta ôm di động, mang túi xách, đầu cũng không thèm quay lại chạy ra bên ngoài.

Ra khỏi nhà Khả Nhạc mới gọi điện cho giáo sư Trần, bên kia đã muốn khóc đến tận trời: “Hạ tiểu thư! Diệp lão tiên sinh sáng nay lại ngắt rồi!”

“Lão nhân kia còn chưa có chết đâu!” Ta vươn tay bắt taxi.

“Hạ tiểu thư!!!!” Một trận kêu rên, tiếng khóc càng to hơn.

Ta bật khuếch đại âm thanh, đem điện thoại hướng thật xa tai: “Giáo sư Trần, ngài thật ra nên gọi cho Diệp Hy nha! Cha hẳn sắp không xong, ép buộc tôi làm gì?”

“Diệp tiên sinh đã đến một lần, chỉ cùng lão Diệp tiên sinh nói, hoặc là lập tức đáp ứng giải phẫu, hoặc là hẳn lập tức chạy lấy người. Lão Diệp tiên sinh có ăn đồ cứng hẳn cũng sẽ không thêm đến!”

“Ai nha, Diệp Hy thật là con của Diệp lão tiên sinh?”

“Hạ tiểu thư!!!!”

Rốt cục gọi được xe, nhanh chóng đi lên: “Lấy đức hạnh ngây thơ của Diệp lão đầu kia, nhất định sẽ không đáp ứng!”

Giáo sư Trần rốt cục không khống chế được, thút tha thút thít: “Lão Diệp tiên sinh giận đem Diệp tiên sinh đuổi ra ngoài, nhiều ngày không nói chuyện. Sáng sớm nay liền ngắt đi, cấp cứu nửa ngày, bây giờ vẫn còn đang trong phòng quan sát!”

“Giáo sư Trần, nói Diệp lão đầu đều đã như thế, giải phẫu có thể cứu trở về sao?”

“Nói cái gì? Đương nhiên có thể!! Tùy thời có thể!!!”

“Nha, kia hiện tại ngài kêu chuyên gia, bác sĩ, hộ sĩ tề tựu đông đủ đi!”

“Làm cái gì?”

“Tôi hiện tại qua đó, lại cùng Diệp Hy chọc giận lão nhân gia đó một trận, ông ấy nhất thời kích động đến mơ hồ là có thể giải phẫu ngay!”

“...”

Hoàn hảo là mở loa ngoài, ta rõ ràng nghe được đầu bên kia là thanh âm cái ghế bị tạp trúng.

Ta báo địa chỉ bệnh viện, một lần nữa cầm lấy điện thoại: “Kia, giáo sư Trần, ngài phải một người cầm 40 đồng đứng ở cửa chờ!”

“Lại làm cái gì?”

“Không có gì, giúp tôi trả chút tiền xe!”

Lúc này đây, điện thoại thực sự bị ngắt máy.

Ta hiên ngang vọt vào phòng quan sát, phía sau vẫn như cũ đi theo một chuỗi tiểu hộ sĩ cùng kìm điện.

“Ba! Mấy ngày không thấy! Ngài gầy đi rồi ba!” Ta lớn giọng.

Lực đạo bóp nát hạnh đào hôm trước không còn dấu vết, lão gia gia kia chỉ có thể cố gắng cố sức mà nắm chặt khí quản.

“Ba, ngài đừng cố sức! Ngài tùy thời có thể ăn đồ cứng, giáo sư Trần chẳng nói còn gì?”

Lão nhân thở bình dưỡng khí dùng hết sức lực rút ra ống thở ôxi: “Cút!”

Ta đứng cạnh đầu giường Diệp lão đầu: “Ba! Người thực muốn làm cho con biến, có lẽ về sau muốn cũng không gặp được nữa đâu!”

“Bất hiếu! Bất hiếu! Con cháu chết tiệt!” Diệp lão đầu túm lấy nắm thuốc bên đầu giường quăng ta.

“Nói bậy! Ba! Con nhưng hiếu thuận ba!” Ta ở trong túi vụn vụn nửa ngày rốt cục cũng tìm được giấy ly hôn: “Nha! Giấy ly hôn đây! Con ký xong rồi nha! Ba cầm lấy rồi chạy nhanh cho giáo sư Trần làm giải phẫu đi! Giáo sư Trần vì ba chết sống không chịu mỗ làm hẳn khóc suốt mướt đến teo người rồi ba!” Diệp lão đầu trừng lớn mắt, nhìn chăm chăm giấy ly hôn trong tay ta.

Chậc! Đây lão nhân mắc bệnh đa nghi đi?

Ta túm lấy một tiểu hộ sĩ bên cạnh: “Cô, giúp ba tôi đọc nội dung!” Đem giấy ly hôn phóng đến trong lòng tiểu hộ sĩ.

Tiểu hộ sĩ quả nhiên thông minh lanh lợi, đọc đơn ly hôn cũng trôi chảy mượt mà như đọc thơ Lỗ Tấn, khoe mắt đường như còn ẩn vài giọt nước mắt cảm động.

Diệp lão đầu nghe xong, từ từ nhắm hai mắt, không lên tiếng, khoe môi hiện lên chút cười vừa lòng.

Sau một lúc lâu mới nhọc nhọc phun ra một câu: “Không hổ là Diệp gia đời thứ ba nhà ta, Diệp Hy làm được lắm!”

Kháo!

Ta giờ lên gối đầu muốn phi đến chỗ Diệp lão đầu, tiểu hộ sĩ lại cầm kim điện vọt đến chỗ ta, ta mới cầm giận buông tay, phui phui cái gối làm bộ muốn giúp Diệp lão đầu kê lưng: “Ba! Ngài dài dòng cái mông a, nhanh chút đi giải phẫu đi!”

Diệp lão đầu nhắm lại mắt. Sau một lúc lâu mới nói một câu: “Diệp Hy đâu?”

“Con nào biết!” ta trở mình xem thường, không chừng ở trong thư phòng bị ta đá cho ngu luôn rồi!

“Gọi nó đến! Ta muốn cho nó nhìn xem, nó ngóng muốn ta chết, trông cậy vào người tức chết ta! Ta còn lâu mới cho nó được ý nguyện! Hừ! Gọi cho thằng con bất hiếu đến đây xem!” Diệp lão đầu nước miếng tung bay.

Ta một bên giơ tay chắn nước miếng, một bên quay đầu sang bên cạnh hỏi giáo sư trần này giờ không hé răng: “Uy! Ngài thề lão nhân này thực sự sắp chết? Ngài không phải cùng với ông ấy đang chơi đùa tôi đấy chứ?”

Trần giáo sư lệ rơi đầy mặt: “Mau! Mau! Hạ tiểu thư! Diệp lão tiên sinh bắt đầu do dự rồi! Ngài mau tìm Diệp tiên sinh đến đây đi!”

Một bên khóc, một bên quay đầu hướng tiểu hộ sĩ chuẩn bị gây tê.

“Sao lại muốn tôi tìm! Cha của hần, muốn đến hay không tùy hần!” Ta vỗ vỗ mông muốn đi ra ngoài liền bị hai tiểu hộ sĩ đè lại.

“Bắt tôi tôi cũng không tìm, Diệp Hy hần phong lưu khoái hoạt giống lão nhân năm đó, đương nhiên không biết nghe lời vợ đâu!”

Người trên giường, sắc mặt sứt một cái trắng bệch, hô hấp đột nhiên bắt đầu dồn dập.

“Làm trò giả bộ! Không gọi! Chết cũng không gọi!”

Hô hấp càng phát ra hỗn loạn.

Ta bị hai tiểu hộ sĩ ép tới không thể động đây, giáo sư Trần giờ dao giải phẫu, híp mắt lắc lư trước ngực ta: “Hạ tiểu thư! Gọi điện thoại! Bằng không tôi cho cô cỡ C biến thành cỡ A!”

Ta lại bị khuất phục dưới bạo lực uy hiếp trắng trợn, từ trong túi lấy ra di động, ấn dãy số không thể nào quên thuộc hơn.

Điện thoại vang lên một hồi lâu mới có người tiếp: “Alo——?”

Thực rõ ràng, người bên điện thoại kia, tâm tình cũng không tốt.

Cũng đúng, vừa bị vợ trước đá vào bụng, tâm tình tốt mới lạ.

“Diệp Hy!” Ta túm điện thoại ồn ào.

“Hạ Tiểu Hoa?” Điện thoại nháy mắt truyền đến tiếng tút tút ngắt máy.

Kháo! Thực con mẹ nó thẳng thắn! Ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có.

Ta bắt khuất, tiếp tục gọi.

Điện thoại lại bị tiếp lên: “Hạ Tiểu Hoa, tôi hiện tại tâm tình không tốt, không muốn nghe cô nói chuyện! Chết tâm đi, nói cho cô, muốn ly hôn, không có cửa đâu!”

Lại thẳng thần ngất máy.

TNND! Lão nương không gọi nữa!

Ta giãy dụa đứng lên, phát hiện giáo sư Trần đã vọt đến bên kia. Diệp lão đầu bị phanh ngực, hộ sĩ mang kìm điện đang kích tim cho ông.

“Tình huống bệnh nhân có biến! Giáo sư Trần!”

“...”

Ta cầm lấy điện thoại, dùng sức ấn lại: “TMD Diệp Hy! Anh lập tức lăn đến bệnh viện cho lão nương! Diệp lão đầu nếu đêm nay ăn đồ cứng, lão nương thề sẽ chính cho Khả Nhạc thành Phù Dung tỷ tỷ. Mặc anh chân trời góc biển, cũng tuyệt đối tuyệt đối tìm không ra tôi!”

Chương 27

Diệp Hy quả nhiên bay nhanh tới, Trần giáo sư dẫn hân thẳng đến phòng quan sát Diệp lão đầu. Ta đứng ở đầu giường, thấy Diệp lão đầu đem mép giường túm thật chặt.

Diệp Hy chỉ liếc mắt một cái nhìn Diệp lão đầu, rõ ràng lưu loát: “Trần giáo sư, lập tức giải phẫu! Ông ấy nếu không muốn, trước hết gây mê bất tỉnh! Hết thấy hậu quả, tôi tự gánh vác!”

Dừng một chút lại bồi thêm một câu: “Ông ấy đối với thuốc tê thông thường có chút dị ứng, cẩn thận tránh đi!”

Trần giáo sư liều mạng gạt đầu.

Ta nhìn Diệp lão đầu nhẹ buông tay đang nắm mép giường: “Con cái bất hiếu... Người vĩnh viễn, đều không có nghe lời...”

Diệp Hy cau mày, không hé răng.

“Ta cho người xuất ngoại du học, người nghe xong liền đi Anh quốc chứ không phải sang Mỹ, bức ta thỏa hiệp. Ta cho người vào tập đoàn Diệp thị, người nghe xong liền ở ban giám đốc bức ta về hưu. Ta cho người cưới một cô vợ tốt, người cũng không nghe, lại lấy Hạ Tiểu Hoa, làm cho ta ngay cả đường lui đều không có... Diệp Hy, người vĩnh viễn, đều không muốn nghe lời...”

Diệp lão đầu sờ soạng, túm nhanh giấy ly hôn bên đầu giường: “Bây giờ, Diệp Hy, nghe ta một lần...”

“Không nghe!” Diệp Hy đáp, thực rõ ràng.

“Người...” Diệp lão đầu vươn ngón trỏ, chỉ vào Diệp Hy.

Diệp Hy một phen tiến lên, đem toàn bộ tay Diệp lão đầu đè xuống: “Cha nghe con, giải phẫu đi!”

Tay cầm, không có buông ra.

Diệp lão đầu cắn cắn môi, khóe mắt có một dòng chất lỏng chảy xuống, tùy ý cho hộ sỹ đem thuốc mê dọa người kia tiêm vào mạch máu.

Không còn chuyện gì của ta nữa. Muốn ly hôn, ta ký tên. Muốn Diệp Hy, ta kêu tới đây. Còn lại, đã không liên quan gì đến ta nữa.

Ta xoay người hướng ngoài cửa bước đi.

Vừa tới cửa, bị Diệp lão đầu gọi lại: “Hạ Tiểu Hoa...”

Ta quay đầu, nhìn lão nhân thở hổn hển trên giường bệnh đang giơ cao giấy ly hôn trong tay.

“Ba, ngài yên tâm, đây là lần cuối cùng con gọi ngài một tiếng ba.” Từ nay về sau, Diệp lão đầu cũng chỉ là Diệp lão đầu.

Ánh mắt Diệp Hy, lạnh đến tận xương: “Hạ Tiểu Hoa! Im miệng!”

Ta biết nghe lời phải, sụp mi thuận mắt.

Diệp lão đầu rút cục không hề phát ra âm thanh nào nữa, điện tâm đồ chạy loạn làm cho người ta kinh hãi.

Trần giáo sư chỉ huy đám tiểu hộ sỹ, dẫn theo một đoàn chuyên gia hỗ trợ Diệp lão đầu, vọt vào phòng giải phẫu.

Ta một đường theo tới bên ngoài phòng giải phẫu, mới đột nhiên nhớ tới, ta vốn là phải đi.

Nhưng là, chân mềm nhũn, đi không nổi.

Ta than một tiếng, ngồi trên ghế bên ngoài phòng giải phẫu, nhìn Diệp Hy ký tên, nghe mấy công việc cần chú ý.

Sau một lúc lâu, mới đột nhiên muốn hỏi tiểu hộ sỹ đang cầm khí giới lạnh như băng định vọt qua: “Ừ! Người nói, Diệp lão đầu có phải thật hay không không qua khỏi?”

Tiểu hộ sỹ hắng giọng: “Hạ tiểu thư, ngài nói bậy bạ cái gì đó! Vừa mới bắt đầu giải phẫu, nhiều điều xấu!”

“Nhưng là...”

“Yên tâm đi, Hạ Tiểu Hoa. Bất quá chỉ là đóng cái áo quan mà thôi. Nhưng mà lão nhân kia bình thường nhân sâm tổ yến hầu hạ không thiếu, không chết được đâu!”

Thanh âm Diệp Hy, tứ bình bát ổn.

Ta nghe được rõ ràng, nhưng vẫn không nhin được hỏi lại: “Thực sự, sẽ không chết?”

“Nói sẽ không.” Diệp Hy cũng không quá bình tĩnh.

“Ừ.” Ta an tĩnh lại, không hỏi nữa.

“Hạ Tiểu Hoa, em khóc?” Diệp Hy vươn tay, thiếu chút nữa sẽ đụng phải.

Ta nghiêng đầu, khó khăn lắm mới tránh được, giơ tay lau khóe mắt mới phát hiện chính mình đầy mặt mỳ sợi lệ.

Hạ Tiểu Hoa, thật vô dụng.

May mắn, không có bị Diệp Hy đụng tới. Bằng không, sẽ bị phát hiện.

Ta vung tay, lung tung lau mặt.

Lại bị một cổ lực đạo kéo đến, cả người nhào vào vòm ngực rắn chắc: “Hạ Tiểu Hoa, bây giờ ngay cả chạm vào cũng không được?”

Trong ngực Diệp Hy thật ấm, ta lại liều mạng muốn đẩy ra.

Diệp Hy một phen chế trụ tay của ta, dừng một chút, đột nhiên nói: “Em sợ hãi?”

Quả nhiên, vẫn là bị phát hiện.

Ta cắn chặt răng, cố gắng không chế không cho chính mình phát run, trừng mắt nhìn Diệp Hy: “Diệp Hy, anh thực sự rất xấu, rất xấu, rất xấu! Vô cùng xấu xa!”

Diệp Hy mị mắt, nhìn ta.

“Hạ Tiểu Hoa, em thật ra rất rõ. Nếu thực không thích, ánh mắt cũng sẽ nói lên tất cả, đúng không?”

“Vẫn khi dễ Diệp lão đầu, Diệp Hy, anh sẽ phải hối hận!”

Diệp Hy khinh thường hừ một tiếng.

“Chờ có một ngày, Diệp lão đầu sẽ không bao giờ nữa muốn anh, hoặc là, anh sẽ không còn được gặp lại ông ấy, anh liền sẽ biết, ông ấy tuy rằng luôn luôn quên anh, vĩnh viễn không bao giờ đi họp phụ huynh cho anh, mỗi ngày lại mang một phụ nữ khác về nhà, không nhớ được tên bạn học của anh, trừ bỏ cho anh

vàng thỏi cũng không nghĩ ra được cái dạng quà mừng năm mới gì khác, nhưng là, mặc dù là như vậy, anh cũng sẽ vẫn luôn nhớ ông ấy!”

“Hạ Tiểu Hoa?”

Ta dùng sức xoa mắt.

“Bác sĩ với hộ sĩ, cũng chỉ gạt người. Rõ ràng sẽ chết, bọn họ cho tới bây giờ, cũng sẽ chỉ nói dối!”

Lão ba bị bệnh, bác sĩ cùng hộ sĩ đều nói: “Không có việc gì, sẽ ổn cả thôi!” Nhưng là, lão ba lại không thể đứng lên được nữa.

Bả vai bị một phen chế trụ, thực nhanh, thực nhanh, ta ngay cả run đều không thể động đây: “Hạ Tiểu Hoa! Anh cam đoan, lão nhân kia tuyệt đối sẽ không chết!”

Không thể dụi mắt được nữa, bởi vì đã không khống chế được mỳ sợi lệ trong mắt.

Ta cố gắng nghiêng đầu, sợ mỳ sợi lệ chảy xuống, dơ áo Diệp Hy.

Diệp Hy lại nở nụ cười, nhấp mí môi: “Hạ Tiểu Hoa, bả vai cho em mượn. Em thích nhất!”

Ta vừa muốn đi qua, được một nửa, lại dừng lại, liều mạng lắc đầu.

Không thể lại lại gần, Diệp Hy, đã không còn là Diệp Hy của ta nữa.

Mê hoặc trí mạng như vậy, hẳn nên là dành cho người khác.

Diệp Hy cười, ngồi ở bên cạnh: “Hạ Tiểu Hoa! Em rõ ràng thích!”

Ta hít cái mũi, cố chấp lắc đầu.

Diệp Hy thô lỗ túm lấy đầu ta, bá đạo đặt trên bả vai của hắn: “Em dựa vào cho anh! Không được nhúc nhích!”

Diệp Hy! Người là đang bức ta nha!

Ta túm lấy áo hắn, không nói hai lời liền hướng lên trên lau nước mũi. Dù sao, cũng sẽ không có khăn tay trắng nõn nhỏ bé.

Chờ đợi bị đá văng ra, Diệp Hy thể nhưng không có động đây.

Kháo! Tiếp tục lau.

Vẫn bất động như cũ.

Ta nâng mặt, vụng trộm ngắm Diệp Hy.

Về mặt Diệp Hy ảnh nhẵn.

Không khó chịu sao? Từ trước đến nay hắn ghét nhất là bị như vậy! Ta thay đổi vị trí, từ ngực trái chuyển sang ngực phải, lại lau một lần.

“Hạ Tiểu Hoa, hay cho điểm kỹ xảo này của em!” Diệp Hy khinh thường: “Em không phải muốn khóc nhè sao? Đừng ép buộc, khóc ra sẽ dễ chịu hơn!”

“Ai nói em khổ sở?” Ta giận quá thành ghen, lập tức ngoan ngoãn dựa vào trên vai Diệp Hy.

Diệp Hy vươn tay, đột nhiên xoa xoa đầu ta: “Hạ Tiểu Hoa, nhớ nhà?”

Lần đầu tiên, dùng âm điệu mềm nhẹ như vậy, hỏi về vấn đề như vậy.

Ta bị dọa, chân chân chính chính bị dọa. Liều mạng nhắm nhanh mắt, cổ họng cũng không dám phát ra tí tí âm thanh nào.

Chỉ sợ khi mở mắt ra, tất cả chỉ là ảo giác.

Đợi thật lâu, thật lâu, lâu đến nỗi tiếng tim đập cũng bị khống chế, ta mới thật cẩn thận mở miệng: “Diệp Hy, thực xin lỗi!”

Chiếm lấy anh lâu như vậy.

Nếu là Khả Nhạc, hẳn nhất định, sớm cũng đã là một Diệp Hy thực ảm áp.

“Hạ Tiểu Hoa, em có ý gì?”

“Diệp Hy, anh hẳn là nên một lần nghe lời Diệp lão đầu...” Ly hôn, một lần nữa chọn lại.

Diệp Hy một phen đẩy ta ra, đứng lên: “Hạ Tiểu Hoa! Em quả nhiên, một lòng muốn ly hôn!”

“Đúng tưởng rằng anh không biết em nghĩ cái gì! Hạ Tiểu Hoa, có mục tiêu mới, liền cảm thấy anh vướng bận?”

Từ trong phòng giải phẫu, một tiểu hộ sĩ đi ra: “Diệp tiên sinh, Hạ tiểu thư, giải phẫu hoàn thành, rất thành công! Đợi hết thuốc tê, Diệp lão tiên sinh sẽ tỉnh!”

Ta đứng lên, liếc mắt nhìn cánh cửa thủy tinh trong suốt của phòng giải phẫu.

“Diệp Hy, anh thực hạnh phúc!” Còn có thể có được Diệp lão đầu, không giống ta, còn lại cũng chỉ có mấy khối vàng thỏi vô tri vô giác mà thôi.

“Phòng làm việc, đưa cho em!”

“Không đưa! Hạ Tiểu Hoa, anh thật muốn nhìn, ly hôn, em còn có thể kiên trì đến bao giờ?”

“Được.” Ta gật gật đầu.

“Diệp tiên sinh, Hạ tiểu thư, đừng cãi nhau, Diệp lão tiên sinh chắc sẽ muốn hai người vào, hai người thật nên đi xem một chút!” Tiểu hộ sĩ đứng bên cạnh gãi gãi chân.

Ta vung túi, quay đầu: “Không nhìn, tôi về!”

“Diệp Hy, phòng làm việc, anh thích, kia em từ chức!”

15. Chương 28

Chương 28

“Hạ Tiểu Hoa! Người lập tức cút đến phòng làm việc cho ta!” Thanh âm Nhị hào, dù không bật loa ngoài cũng làm cho bà lão dưới lầu một phen kinh hách.

Ta vắt chân, vừa ăn bữa sáng Khả Nhạc mua cho ta, vừa xem tin tức giải trí: “Nhị hào, quên nói cho người, ta từ chức ha, phòng làm việc từ bây giờ thống nhất là do Diệp Hy quản!”

Thần Tư đến Hàng Châu, cùng nữ nhân vật chính du hồ bị người ta chụp rõ như ban ngày, lại còn đứng trước máy quay ra vẻ đạo mạo nói: “Quản lý có đi theo, chỉ là máy ảnh vừa vặn không chụp tới!”

Ta một bên cắn bánh quẩy, một bên hừ hừ nói: “Lừa cụ già à? Diễm phúc cũng quá tốt đi!”

Nữ nhân vật chính kia không phải là mạng sống của Bốn mắt sao, thực sự là bị phẫn nha!

“Ai lừa bà già nhà người? Hạ Tiểu Hoa, xem TV! Phòng làm việc sắp đóng cửa rồi!”

Ta giơ bát, ném thìa đi, trực tiếp uống sữa đậu nành: “Người cũng lừa ai đâu? Diệp Hy là người có tiền nhất nhì thành phố đấy!”

Trong điện thoại một trận tạp âm, đổi người sang Nhất hào: “Hạ! Tiểu! Hoa! Thế giới này còn chỗ cho người sống không? Bà nó chứ đi theo Hạ Tiểu Hoa tất cả đều thất nghiệp! Trên đời này còn cho người ta an tâm công tác sao?!”

“?!” Ta giơ điện thoại, lại một trận tạp âm.

“Hạ Tiểu Hoa! Ta cho ngươi 15 phút! Ngươi nếu không đến phòng làm việc, ta đem đứa bạn mặc đồ thể thao đi cửa sau cùng với một đồng vàng thối của ngươi tất cả đều quăng ra cửa sổ!” Ngũ hào khàn cả giọng.

Kháo! Khả Nhạc cùng vàng thối!

Ta ném cái bát đang uống hăng say ra, rút ra hai tờ tiền mừng tuổi Khả Nhạc vẫn giấu dưới ghế sofa, nhanh chóng chạy ra cửa.

Vừa mới đến cửa phòng làm việc liền thấy Ngũ hào tay phải túm Khả Nhạc, tay trái cầm vàng thối, đứng bên cửa sổ lắc lư: “TMD, lão nương tân tân khổ khổ mười năm, chết sống chịu đựng bị đồng nghiệp hành hạ, tàn phá, đá nước mũi vô cùng nhục nhã, ăn hương uống lạt đi theo Hạ Tiểu Hoa, hiện tại cư nhiên lại bị vứt bỏ! Hiện tại ta rất khó chịu! Lão nương phải diệt vận động phục của ngươi!”

Khả Nhạc cứ vậy thuận thế hướng cửa sổ lao ra bất cứ lúc nào.

Ta ngóng cổ hướng ra ngoài cửa sổ nhìn gió bắc vù vù mà đầu đầy mồ hôi mẹ mồ hôi con, Ngũ hào, đây chính là tầng 19 nha!

“Ngũ hào! Buông vũ khí!” Ta ồn ào đi lên.

Ngũ hào nhìn ta, túm Khả Nhạc chuyển hướng, toàn bộ thân mình Khả Nhạc hướng ta bay tới.

Ta sợ tới mức nhanh như cắt ngồi xổm xuống dưới gầm bàn, trơ mắt nhìn Khả Nhạc bay qua đỉnh đầu, nện trên người đại thẩm dọn vệ sinh vừa đến xem náo nhiệt.

Ta nhảy dựng lên, nói rất rõ ràng: “Đại thẩm! Bác cứ yên tâm, bác tìm tập đoàn Diệp thị xin phí bồi thường tai nạn lao động đi, đảm bảo vừa lòng!”

Ngũ hào một phen vung ba lô vàng thối, túm lấy ta: “Ngươi, theo ta vào phòng họp!”

Khả Nhạc lập tức đi sát theo sau hộ pháp.

Ngũ hào vừa quay đầu lại: “Có!”, ngón trỏ chỉ vào Khả Nhạc: “Đi pha trà! Mỗi người trong phòng họp phải có một tách!”

Khả Nhạc liều mạng gật đầu, sống chết hướng phòng trà nước chạy đến!

Ta bị Ngũ hào túm áo, một đường tiến vào phòng họp.

Hội nghị trong phòng có thể sánh ngang cùng náo nhiệt bên ngoài, Nhất hào đến Bát hào, xếp nghiêm chỉnh thành hàng, trong tay mỗi người đều ôm một xấp văn kiện, khoa trương mà rơi mỳ sợi lệ.

Có người tự đầm ngực, cũng có người đầm ngực người khác.

“Văn kiện quý gì, ghen tị tiền lương cao muốn sa thải ta!”

Ta vụng trộm nhìn xuống.

Đoan đoan chính chính ngồi tại vị trí chủ vị bên trên, phía sau một loạt mấy tên cao to mặc tây trang đen nhóm vây quanh, làm thành một thể chúng tinh cùng nguyệt, không phải Diệp Hy còn có thể là ai?

Ta vững vàng tiến lên, vỗ bàn hội nghị.

“Ba!” Tiếng vỗ thật lớn, so với ta còn vang dội hơn.

“Hạ Tiểu Hoa! Ai cho phép em mặc đồ này!” Diệp Hy dữ tợn nghiêm mặt, không ngừng cố gắng vỗ, “Ba!”, một lần lại một lần.

Ta cúi người xem xét bộ quần áo thể thao trên người.

A! Quần áo của ta toàn bộ đều đưa cho Khả Nhạc giặt sạch, bộ này là ta đòi sống đòi chết nàng mới đưa cho ta mượn một ngày, một ngày mà thôi, bây giờ đã muốn lập tức phải trả lại.

“Thay đi! Khó coi! Tuyệt đối không thích hợp!” Diệp Hy tiếp tục vỗ bàn, sắc mặt càng phát ra dữ tợn.

Ta trở mình xem thường, lửa giận sôi trào! Lão nương thích thì mặc đấy, dù có là quần áo của người trong lòng ngươi thì có làm sao?

Ta không quan tâm, nhìn chăm chăm một gã trợ lý mặc tây trang đắt tiền đứng phía sau: “Trợ lý Quân, tập đoàn Diệp thị gần đây không có việc gì làm sao? Tổng tài các anh rảnh rồi đến phòng làm việc tôi diễn kịch, còn quản tôi mặc gì sao? Người ta tốt xấu cũng là tổng tài, anh cũng phải cấp cho hán điểm mặt mũi, chuyện này không tự mình sắp xếp được sao?”

Sắc mặt trợ lý so với Diệp Hy còn dữ tợn hơn: “Hạ tiểu thư, Diệp tiên sinh còn 51 văn kiện, 3 hạng mục đầu tư lớn, 12 hai cuộc gặp quốc tế trọng yếu, Đỗ thống đốc còn phải chờ ngài ấy sắp xếp được thời gian!”

Sắc mặt Diệp Hy đã không thể nhìn.

Ta nhún vai: “Nghe thấy không Diệp tiên sinh? Không có việc gì dừng khi dễ trợ lý của tôi, ngài cứ làm việc của ngài đi thôi!”

“Đúng vậy! Đường đường tổng tài, bận việc cũng muốn chết còn đòi quản cái chuyện lông gà vỏ tỏi này!”

“Đầu óc đúng là có vấn đề!”

“Sớm nói Diệp tam công tử nhân phẩm không tốt!”

Sau miệng ta là âm thanh oán giận không ngớt của đám trợ lý.

Tiếng lòng quần chúng a!

Ta liếc mành gạt đầu, từ trong túi sờ soạn lấy ra một tờ giấy, đưa đến trước mặt Diệp Hy: “Đơn từ chức! Thủ tục đã hoàn thành xong, từ hôm nay trở đi, tôi cùng phòng làm việc không có bất cứ quan hệ lông chim nào. Ngài làm việc của ngài đi thôi, đừng khi dễ công nhân tìm vui!”

Diệp Hy tiếp nhận đơn từ chức, cũng không nhìn tới, nắm chặt lại thành một mảnh: “Hạ Tiểu Hoa, thật đáng tiếc, em không đi được!” Khóe môi hiện lên một chút tươi cười giảo hoạt.

“Dựa vào cái gì? Lão nương cao hứng thì đi, anh quản được sao?” Đột nhiên có loại dự cảm xấu.

“Sao? Anh không quản được?” Diệp Hy cười đến càng làm cho người ta giận sôi, hướng về phía sau, phát tay.

Lập tức đi lên là một vị tây trang khác, giơ lên một xấp văn kiện: “Hạ tiểu thư, Diệp tiên sinh tiếp quản phòng làm việc, trước mắt tình toán tài sản cần đưa vào hoạt động. Phòng làm việc nằm ở vị trí hoàng kim trung tâm, là một trong những nơi tốt nhất của Diệp thị, tất cả có 563 công nhân, trong đó tiền lương cho công nhân thấp nhất cũng đã vượt sáu lần giá thị trường, buôn bán lại không khổng chế được phí tổn. Ngày hiện nay có tám trợ lý, đãi ngộ có thể sánh bằng CEO quốc tế. Phòng làm việc đưa vào trạng thái hoạt động, nghiêm trọng không phù hợp hạch toán kinh tế, phải sa thải bớt!”

Ta nghe mà không hiểu ra sao, quay đầu hỏi Nhất hào đến Bát hào: “Ý tứ hần là phòng làm việc vừa chúng ta hoạt động tốn rất nhiều tiền?”

Nhị hào trở mình xem thường: “Vô nghĩa! Hạ Tiểu Hoa!”

“Ta quanh năm suốt tháng, công tác không ngừng nghỉ a?” Rõ ràng bề bộn nhiều việc.

“Hạ tiểu thư, công sức của ngài cũng không gánh nổi mỗi vị trợ lý một cái BMW, công nhân mỗi người đều mặc đồng phục đồ cao cấp, mỗi văn phòng đều có một toilet, hàng năm hai mùa hạ thu đều tổ chức du lịch cho toàn thể công nhân, nhà máy, cửa hàng tài trợ cung cấp phục sức đều đưa cho đại thẩm dọn vệ sinh mang về nhà, còn có, còn có...”

Vị tây trang càng nói càng hăng say, ta một đầu đầy hắc tuyến: “Phòng làm việc, thật sự phải đóng cửa?”

Ta không có tiền a, không có cả tài khoản tư nhân.

Tám trợ lý trong nháy mắt lại tuôn mỵ sọt lệ.

Ngũ hào sừ một chút đứng lên: “MD! Hạ Tiểu Hoa! Giải quyết! Giải quyết không được đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt đem cái vận động phục kia tiêu diệt!”

Ta ngẩng đầu nhìn Diệp Hy.

Diệp Hy tựa hồ như là tâm tình có chút dần ra, ngồi trên ghế da, tay gõ mặt bàn: “Hạ Tiểu Hoa, anh cho em hai lựa chọn.”

“Hoặc là... anh sao các nàng thành cá mực...”, một tay chỉ vào Nhất hào đến Bát hào, đổi lấy tiếng khóc vang một mảnh.

“Hoặc là...”

Cửa bị gõ hai tiếng, Khả Nhạc bưng trà, run rẩy đi đến: “Diệp... Diệp tiên sinh uống trà.”

Cái chén đầy lá trà, không chút do dự nhét vào trong tay Diệp Hy.

Chuyển thân, còn vô cùng thành thực mà cấp cho mỗi vị tây trang sau môn Diệp Hy mỗi người một ly.

Diệp Hy nhìn chăm chăm Khả Nhạc, đôi mắt nhỏ thần không hề chớp động.

“Đồng phục đồ?” Vị tây trang giơ lên cái chén, hùng hục hùng hục uống trà, chưa kịp nuốt xuống đã hướng về phía Khả Nhạc phun nước.

Diệp Hy một phen túm lấy Khả Nhạc đẩy ra sau, vừa vặn bị phun trúng nước.

“Diệp tiên sinh, ngài không có việc gì chứ?”

Diệp Hy cau mày, cúi đầu: “Không sao chứ?”

Khả Nhạc vỗ vỗ ngực, kinh hồn chưa định: “Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật! Diệp tiên sinh.. cảm ơn a!”

“Không có hoặc là, Diệp Hy, hoặc là người sao Khả Nhạc thành cá mực, giải tán phòng làm việc đi!” Ta kêu vang dội, mạnh đến đáng kinh.

Trơ mắt nhìn biểu tình bình tĩnh của Diệp Hy.

Khả Nhạc trừng lớn mắt: “Hạ Tiểu Hoa!”

Nhất hào đến Bát hào trừng lớn mắt: “Hạ Tiểu Hoa!”

Duy nhất Diệp Hy, mị mắt: “Hạ Tiểu Hoa?”

Ta kêu ngạo mà cười, cười đến lớn tiếng.

“Anh cho là, tôi không dám?”

Diệp Hy quay đầu, nhìn chăm chăm vị tây trang vừa phun nước: “Hết thấy đuổi việc! Phòng làm việc, bắt đầu từ bây giờ, một người cũng không giữ lại! Thông cáo toàn bộ đi! Ai muốn ở lại đi gặp Hạ Tiểu Hoa!”

Vị tây trang nọ cúi đầu, túm bút viết, liều mạng ghi lại.

“Diệp Hy! Anh quá ngậy thơ!” Ta rống so với cười còn lớn tiếng hơn.

“Hạ Tiểu Hoa! Người càng ngậy thơ!” Nhất hào đến Bát hào rống còn to hơn cả ta.

Diệp Hy cứ nhiên giơ cái chén đầy lá trà, nuốt một ngụm: “Hạ Tiểu Hoa, anh vui!”

Ta ngao một tiếng muốn đi lên đánh Diệp Hy.

Bị Nhất hào đến Bát hào một phen túm lại, đặt ở trên bàn.

Nhất hào vẽ mặt tươi cười: “Diệp tiên sinh, đầu óc Hạ Tiểu Hoa nhiều lúc không tốt, ngài vừa rồi còn muốn nói thêm gì nữa? Không ngại lặp lại lần nữa a!”

Diệp Hy nhìn chăm chăm ta, cười đến làm cho người ta ganh tị: “Hạ Tiểu Hoa, đừng nói anh không cho em cơ hội.”

Khoát tay, hé ra một tập văn kiện.

“Ký tên, anh giữ phòng làm việc, hết thấy đái ngộ đều không thay đổi, em, tiếp tục ở lại làm việc cho anh! Thế nào cũng không được đi!”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi.

“Lão nương không ký! Mặc kệ anh thích làm gì thì làm, lão nương muốn từ chức!”

“Vậy sao?” Diệp Hy gật gật đầu, hướng phía mấy vị tây trang nháy mắt.

“Diệp tiên sinh, bồi thường đuổi việc công nhân, hai ngày có thể hoàn thành. Trước bắt đầu từ tầng cao nhất!”

Nhất hào nắm chặt cánh tay ta, Bát hào ngồi trên người ta.

Ngũ hào giơ lên cây bút: “Muốn ngực bị đòi mạng?”

Khả Nhạc đứng bên cạnh, lấy khăn tay cho ta lau mồ hôi: “Hạ Tiểu Hoa, không có ngực thực sự không đẹp mặt đâu!”

“...”

Nhị hào cười tủm tỉm, đưa bút đến tay ta: “Ký tên đi!”

Diệp Hy cảm thấy rất mỹ mãn, nhìn mấy tên mặc tây trang kia như nhìn bảo bối: “Hạ Tiểu Hoa, em nên ngoan ngoãn làm trâu làm ngựa, từ nay về sau, em do anh chỉ huy!” Lại uống một ngụm trà nữa.

Kháo! Không cho mặc áo dài đỏ là sao?

Thay đổi người pha trà, cái thể loại gì đây?

Ta nghiêng đầu, không hé răng.

“Mấy người...” Diệp Hy hướng mắt nhìn về phía Nhất hào đến Bát hào: “Tự giải quyết, bằng không, nộp đơn xin từ chức, miễn cho tôi phải nhúng tay!”

“Vâng, Diệp tiên sinh!” 1-8 hào nghĩa vô phản cố.

“Em!” Diệp Hy chỉ về phía Khả Nhạc: “Về sau nếu dám cho Hạ Tiểu Hoa mượn trang phục, khấu trừ tiền lương!”

“Không phải em cho mượn, cô ấy... tự lấy!” Lại thêm một người nữa nghĩa vô phản cố, gia nhập đội ngũ phản chiến.

Bạo động của quần chúng nhân dân đã bị hoàn toàn trấn áp, thu phục dân tâm, đại tổng tài bận rộn cần phải trở về.

Diệp Hy đứng lên, dẫn một đám tây trang đi tới cửa, dừng lại, giống như lão bản tốt bụng ưu đãi công nhân: “Hạ Tiểu Hoa, em tốt xấu cũng coi như tầng lớp lãnh đạo của Diệp thị, cho em mua xe!”

Kháo! Ai hiếm lạ gì! Ta khinh thường hừ mũi, lại đột nhiên nhớ tới: “Kia, tôi muốn xe màu bạc có hoa lửa...”

“Mercedes-Benz màu bạc hoa lửa kia không được!” Diệp Hy nói rõ ràng.

“Thời gian trước, Lưu quản gia nói vừa nhận được một chiếc xe máy Honda, em, lấy cái đó dùng đi!” Ánh mắt Diệp Hy nhẹ nhàng lướt qua người ta, đặc biệt khinh thường: “Vừa vặn xứng với tính tình ‘keo kiệt’ của em hôm nay!”

Ta cắn cái miệng nhỏ nhắn, hàm chứa nước mắt, một phen đẩy ra Diệp Hy, túm lấy vàng thỏi, “Oa”—một tiếng, chạy vội ra ngoài, nước mắt không ngừng tuôn.

16. Chương 29

Chương 29

“Hạ tiểu thư? Ký túc xá mới dành cho nhân viên của tập đoàn Diệp thị mới hoàn thành xong, đêm nay ở tổng bộ mở lễ mừng tân gia, Diệp tiên sinh thông tri ngài cần phải tham dự!”

Thanh âm trợ lý, tứ bình bát ổn.

Ta nằm ở trên giường, trừng mắt nhìn trần nhà, ngay cả ý muốn trả lời đều không có.

“Hạ tiểu thư, Diệp tiên sinh đặc biệt phân phó, thỉnh ngài ăn mặc chính thức một chút...”

Ta ba một cái gác điện thoại, một cước đá văng ra bản thiết kế đang cầm trên tay, thối nghiêm mặt đứng lên hướng về phía phòng tắm.

Ngày hôm nay chịu nhục, cũng đã sắp hết rồi.

Diệp Hy rốt cục vẫn chứng nào tật ấy, dùng mọi người uy hiếp ta hết thấy, cuối cùng mọi thứ lại trở về như lúc ban đầu.

Tổng tài tập đoàn Diệp thị, vẫn như cũ bề bộn nhiều việc.

Hạ Tiểu Hoa, vẫn như cũ không quan trọng, truyền gọi mới được đến.

Có việc, trợ lý thông báo.

Ngẫu nhiên Diệp tam công tử cao hứng, lại tự mình thân thiết gọi điện đến, thật khéo làm bộ như yêu cầu.

Tỷ như, ăn cơm.

Đêm đen gió lớn, sao tỏ trăng mờ, một cuộc điện thoại của Diệp Hy, Diệp tam công tử cao hứng muốn ăn đồ ăn Pháp.

Ta ngồi trong toilet, đau bụng suốt cả đêm. Ốc đồng nước Pháp không phải người bình thường nào cũng có thể ăn.

Lần thứ hai, lại gọi tới. Ta một tay tiếp điện thoại, một tay lấy dao cạo cạo cằm Khả Nhạc: “Khả Nhạc lấy dao uy hiếp em! Bắt em lưu lại nhà nàng ăn trứng xào, bằng không em ngày mai sẽ không thấy được mặt trời! Đúng vậy, nhưng, a!...”

Vì thế, đại danh đỉnh đỉnh thiếu gia Diệp Hy liền chen chúc tại căn phòng cho thuê chật hẹp chưa đầy 20 m2 của Khả Nhạc, hết sức thành tâm ăn món trứng xào.

Khả Nhạc cười đến như nở hoa: “Ăn ngon không? Diệp Hy, ăn ngon không?”

Ta liều mạng liếc nhìn trứng xào trong bát Diệp Hy, cùng với dáng ăn tao nhã không ngừng của hắn, nhất thời cảm thấy trong phòng này, mình biến thành kẻ dư thừa nhất.

Rất nhiều chuyện, rõ ràng đã xảy ra, dù có cố gắng trấn áp, dù có cố gắng quên đi, nhưng vẫn không thể làm như cái gì cũng chưa từng phát sinh.

Tựa như Khả Nhạc rõ ràng về nước, tựa như Diệp Hy rõ ràng động tâm.

Diễn trò như vậy, ba năm trước đây, Hạ Tiểu Hoa đã xem qua quá nhiều rồi.

Ba năm, Hạ Tiểu Hoa vẫn như cũ là Hạ Tiểu Hoa. Diệp Hy, vẫn như cũ là Diệp Hy ngày trước. Duy nhất bất đồng, chính là người trong lòng Khả Nhạc đã thay đổi.

Có lẽ, đó là thói quen của Diệp tam công tử, giữ lại bạn tốt Hạ Tiểu Hoa mới có đủ tự nhiên mà tiếp cận cơ hội ba năm trước đã bỏ qua, chất phác làm người dân âm thầm phục vụ cô bé Lọ Lem.

Cho nên, mặc dù là uy hiếp, Hạ Tiểu Hoa cũng thề phải lưu lại.

Chỉ là, không cần ở lại Diệp gia, chiếm không chỗ ở.

Bên ngoài cửa phòng tắm, Khả Nhạc gõ rung trời: “Hạ Tiểu Hoa! Người đi ra nha! Diệp Hy đem lễ phục màu vàng đến đây! Người đi ra xem một chút nha!”

Lễ phục sắc vàng, thời điểm ta đi đã để lại Diệp gia, nghĩ đến từ nay về sau vô duyên, nay lại nằm trong phòng khách, rục rỏ lóa mắt.

“Diệp thị thực không phải có tiền bình thường, năm năm trước vừa chuyển ký túc xá, bây giờ lại chuyển. Lại là ở trung tâm thương mại. Hạ Tiểu Hoa, phòng làm việc của chúng ta thực là vận cút chó, cư nhiên lại chỉ có ba tầng lầu!”

Ta cắn răng, đem lễ phục sắc vàng kia vút vào một góc sofa, đặt mông ngồi bên cạnh: “Diệp Hy thích nhất chính là lấy việc công làm chuyện tư!” Phòng làm việc của trợ lý Diệp thị còn không có, bằng gì phân cho ta ba tầng lầu, đương nhiên là vì muốn nghỉ cho Khả Nhạc. Trực tiếp nuôi không bằng bao dưỡng, bao dưỡng mới chính là đạo lý!

Khả Nhạc nhìn ta cười cười: “Hạ Tiểu Hoa, ta thực hâm mộ ngươi!”

“Hâm mộ ta bị uy hiếp? Hâm mộ ta ký tên vào hiệp ước không bình đẳng?” Mấy chuyện đó, đến nay ta vẫn còn ghi hận đây!

Khả Nhạc lắc đầu: “Ngươi đã nắm được Diệp Hy!”

“Vậy sao?” Ta trở mình xem thường. Bởi vì quá mức hiểu biết cho nên mới không thể làm bộ.

“Ta cảm thấy, Diệp Hy thay đổi thật nhiều. Ngày đó trong phòng làm việc, ánh mắt hần như muốn sao ta thành cá mực, là lần đầu tiên ta nhìn thấy. Diệp Hy, trước kia không phải như vậy!” Khả Nhạc nhặt bộ lễ phục bị ta đá sang một bên, vỗ vỗ: “Trước đây hần không thích màu vàng!”

Ta xem thường càng sâu: “Hiện tại cũng vẫn không thích!”

Lễ phục vàng kim, ngẫm lại xem cũng không phải vì ai mà tặng.

Tùy tay nắm lấy quần áo, hướng trong hộp mà quăng. Nhưng không ngờ lại ném trật, vừa văng hạ xuống cạnh chén trà.

Khả Nhạc một phen đoạt lấy bộ lễ phục: “Hạ Tiểu Hoa ngươi làm cái gì? Dơ thì đêm nay ngươi mặc gì?”

Ta cười cười, nhưng không nhìn vào mắt Khả Nhạc: “Khả Nhạc, trước đây ta từng gặp một người. Người đó từng nói cho ta biết, mặc dù bản thân mình thích nhưng không phù hợp chính là không phù hợp, vì thế, tốt nhất là nên buông tay!”

Khả Nhạc nhìn ta hồ nghi: “Hạ Tiểu Hoa, ngươi thừa dịp về nhà tìm thầy bói?”

“Xí! Là tìm người từng trải!” Ta đứng lên, đi đến trước tủ quần áo trở mình vài phen.

Rốt cục tìm thấy một bộ trang phục màu sắc rực rỡ trẻ ngược.

“Hạ Tiểu Hoa! Đây là thương hiệu nhất phẩm dành cho tiểu tam đấy!”

“Tiểu tam so ra cũng đẹp hơn mấy bộ đồ thể thao của ngươi!”

Ta cầm trang phục đứng trước gương xoay đến vài ba vòng, khoa tay múa chân, đột nhiên nhớ đến, trước đây ở phòng thay quần áo cũng đã từng mặc cái này.

Hạ Tiểu Hoa, lần đầu tiên, mặc lại quần áo.

Ngay cả Á châu siêu cấp tân tinh đều có thể bị mê hoặc bởi trang phục tiểu tam, không nghĩ đến cảm nhận của Diệp Hy sẽ như thế nào. Không mặc, quả thực chính là phí của!

Trước khi Khả Nhạc chuẩn bị xuất phát, bị 1-8 hào dùng hung khí bức bách nàng không được mặc đồ thể thao.

“MD, cũng quá TM làm ảnh hưởng đến tổ chất của toàn phòng chúng ta!”

“Đúng vậy, bà nó chứ, toàn bộ tiêu chuẩn đều bị cái thứ này kéo thấp xuống!”

“Tôi nói, đồ thể thao này, cô cũng thực quá TM mất mặt xấu hổ!”

Một đám người vây quanh tiểu trư quần áo thể thao của Khả Nhạc. Ta vui sướng khi người gặp họa thí diên thí diên lên xe trước: “Vậy ta đi trước, các người cứ tự nhiên, tự nhiên nha!”

Này quả thực chính là khẩn cấp a khẩn cấp!

Xung quanh khu vực của tập đoàn Diệp thị bao đầy hàng rào cảnh vệ, thăm hồng trải dài từ chỗ đậu xe tới cửa chính. Xe chạy đến phụ cận, bắt đầu xếp hàng.

Mỹ nữ như mây, thương nhân chính khách nổi tiếng đều xuất hiện đông đủ cả. Khách sạn bố trí xa hoa, khắp nơi phô trương Diệp thị quý khí mười phần.

Ta ngồi trên xe, xuyên thấu qua cửa kính, thưởng thức bóng hình Diệp tam công tử đứng cách đó không xa.

Diệp Hy một thân tây trang màu đen lịch lãm, caravat thể nhưng lại là sắc vàng, đứng ở cửa lớn, khuôn mặt nhỏ tuần tú cười đến thông dong tự mãn, trong tay giơ lên chiếc kéo gắn hoa đỏ rực. Bên người hắn là một dãy dài nguyên lão cổ đông của tập đoàn Diệp thị, ngôi sao, chính khách, chúng tinh cùng nguyệt càn khiến cho Diệp Hy tỏa ra khí thế bức người.

Xe càng tiến lại gần, vẻ tươi cười của Diệp Hy lại càng phát ra rõ ràng.

Ta đột nhiên nhớ tới thật lâu thật lâu trước kia, có tạp chí Danh Viện phỏng vấn ta, nói Diệp Hy chính là nhà giàu có trong những nhà giàu có, công tử trong công tử.

Con người hoàn mỹ, rực rỡ như vậy, Hạ Tiểu Hoa, vô vị cũng thế, cô độc cũng thế, vĩnh viễn không có được.

Xe dừng lại trước thăm hồng, Diệp Hy đi theo xe đến chào đón, đứng ở bên cạnh, chờ ta bước chân xuống.

Bàn tay thon thả, quý khí, đợi cửa vừa mở liền chìa ra đỡ lấy ta: “Hạ Tiểu Hoa, anh chờ em đã lâu!”

Thật không?

Ta vươn tay, đặt lên đó, cười đến xuân hoa sáng lạn, đứng thẳng thân mình.

Ánh đèn flash loang loáng nhất thời xông đến. Dưới ánh đèn, Diệp Hy nhìn chăm chăm trang phục của ta, tươi cười dường như cũng cứng lại.

Diệp Hy, tôi cũng đợi anh rất lâu rồi, lâu đến mức không muốn đợi thêm nữa.

Màu vàng, không thích, thì cũng không cần phải chấp nhất.

Diệp Hy, không cần lãng phí caravat hoa vàng kia.

Diệp Hy đem môi tiến lại gần tai của ta: “Hạ Tiểu Hoa, em mặc cái dạng gì đây?”

Ta cười đến ngày càng phát ra sáng lạn: “Diệp Hy, anh thực sự mê người a!”

Diệp Hy nghiêng mặt, rất đắc ý cười: “Hạ Tiểu Hoa, đừng làm trò này nọ giả bộ!”

Chắc chắn, rất táo bạo!

Gắt gao nắm tay của ta: “Theo anh đi gặp nhóm mấy chú bác. Gần đây lời đồn bỗng dưng xuất hiện nhiều, anh nghĩ bọn họ đối với cảm tình vợ chồng ta có nhiều suy đoán không hay, ảnh hưởng đến quyết sách của Diệp thị!”

Ta biết nghe lời phải.

Thế sự đơn giản như thế, trường hợp như vậy, thời điểm như vậy, Diệp Hy cần là Diệp phu nhân, không phải Hạ Tiểu Hoa.

Tam thúc lục bá, ánh mắt nhìn ta càng phát ra khinh bỉ.

Ta cao hứng phấn chấn, cầm lấy ly sâm-banh uống một hơi cạn sạch, kéo thấp cổ áo: “Diệp Hy, điều hòa nơi này thật mạnh, em nóng quá!”

Tam thúc lập tức trắng mắt.

Lục bá vươn tay lau một phen mồ hôi đầy trán.

Diệp Hy nhìn chăm chăm cổ áo của ta, hí mắt.

Mấy thực nữ danh viện vây xem dùng âm thanh không mấy lễ phép nói nhỏ: “Kia mặc trang phục tiểu tam thấp ngực là Hạ Tiểu Hoa?”

“Quả thật là Hạ Tiểu Hoa! Không phải nghe đồn là cùng Diệp tam công tử hôn nhân tan vỡ sao? Biến mất một thời gian, thế nào giờ lại xuất hiện đâu?”

“Hình như bị Diệp tam công tử bỏ rơi, lại chạy theo ngôi sao điện ảnh!”

“Bao nuôi là Thần Tư! Ngu ngốc lại còn bị người ta chụp cảnh cường hôn!”

Ánh mắt tam thúc càng phát trắng lợi hại.

Khăn tay nhỏ bé của lục bá đã muốn ướt đầm.

Ta túm tay Diệp Hy: “Uy! Các nàng làm sao biết chuyện chúng ta hôn nhân tan vỡ?” Thanh âm cũng không thua nhóm danh viện.

Diệp Hy nắm tay của ta, căng thẳng: “Hạ Tiểu Hoa!”

Nhóm sinh vật vác máy ảnh vừa vắn đi tới: “Diệp tiên sinh, Hạ tiểu thư cùng nhóm cổ đông chụp kiểu ảnh đi!”

Tam thúc lục bá vẻ mặt khó chịu.

“Chú ba, chú đứng trước, đứng trước đi!” Lục bá nhiệt tâm đẩy tam thúc đứng bên cạnh ta.

“Cảm ơn a, em đây liền không khách khí. Anh sáu, anh cũng đến đứng đây đi!” Tam thúc từng bước giành trước, vững vàng đứng ở bên cạnh Diệp Hy.

Lục bá vẻ mặt hối hận, cuối cùng vẫn phải dọn xong tư thế.

Ta đứng ở giữa Diệp Hy cùng Lục bá, cười đến vô cùng cao hứng.

Nhóm thực nữ vây xem vẫn như cũ vô nghĩa.

“Hôn nhân tan vỡ phải không?”

“Đúng vậy, chuẩn bị ly hôn rồi!”

“Diệp tiên sinh, Hạ tiểu thư, hai người đứng gần một chút đi. Rất hiếm thấy hai người chụp ảnh chung đâu!”

Tam thúc lục bá, đầu cũng không muốn chuyển động nữa.

Ta ríu rít nói nhỏ: “Chú ba, chú ba! Tóc giả của chú lệch rồi!”

Bị Diệp Hy một phen túm trở về, ngón tay thon dài trắng nõn, nắm chặt cằm của ta liền hôn lên.

Ánh đèn flash phát ra càng cao hứng.

Ta cau mày. Hay cho một tiết mục vợ chồng hòa thuận.

“A! Khả Nhạc!” Ta chỉ về phía sau Diệp Hy.

Diệp Hy một phen đẩy ta ra, quay đầu.

Ta kéo làn váy, bước đi còn nhanh hơn chạy.

Vừa mới tiến vào nhà ăn của công nhân, trên lưng liền xuất hiện một lực đạo, đẩy ta vào góc.

“Mẹ nó, ai?”

Hô hấp của Diệp Hy, gần trong gang tấc: “Hạ Tiểu Hoa! Không được chơi vậy nữa!”

Thiếu ánh đèn chiếu rọi nhưng vẻ mặt Diệp Hy vẫn hiện ra vẻ không kiên nhẫn, rõ ràng.

“Hạ Tiểu Hoa! Anh đã nhìn đủ lâu, em chơi còn chưa đủ sao? Anh không cẩn thận nghĩ sai rồi, em cũng đã lừa anh ba năm! Hai ta nhiều nhất tính huê nhau. Em thì sao? Nháo chuyện xấu, nháo từ chức, nháo ly hôn? Hôm nay đây là thế nào? Hạ Tiểu Hoa! Cho dù là anh sai, anh cũng thực xin lỗi em! Còn em, chơi vậy đủ rồi!”

“Chơi?” Ta ngăn người.

Đột nhiên phản ứng lại, nguyên lai, trong mắt Diệp Hy, Hạ Tiểu Hoa luôn luôn là chơi đùa.

“Hạ Tiểu Hoa, nay giới truyền thông đều đến đông đủ, nhân cơ hội này, em ngoan ngoãn đổi trang phục khác cho anh, đem lời đồn ly hôn chết tiệt kia toàn bộ làm sáng tỏ hết!”

Ta gật đầu. Cho nên, mới có thể đưa lễ phục vàng kim, cho nên, mới có thể đợi ta đã lâu.

“Diệp Hy, tôi mặc như vậy, không gọi cảm sao?” Ta một tay ôm lấy cổ Diệp Hy, từng chút tiến lên.

Đây chính là trang phục tiểu tam ngay cả Á châu siêu cấp tân tinh đều muốn tiếm quy tắc.

Diệp Hy nhìn chằm chằm bộ ngực của ta, nghiêng răng nghiêng lợi: “Hạ Tiểu Hoa, đủ...”

Mấy lời nói còn thừa, đều bị ta nuốt gọn.

Không đủ, Diệp Hy.

Ta hôn lớn mật, hết sức chủ động.

Diệp Hy tùy ý để ta giương oai, sau một lúc lâu, mới khó khăn phun ra một vài âm tiết: “Hạ Tiểu Hoa, em đang tính, dụ dỗ anh?”

Ta xuy xuy cười, liếm môi.

Diệp Hy lập tức đầu hàng, một lần nữa đi lên.

Dây dưa khó dứt, ta lại trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm phía sau Diệp Hy: “Khả Nhạc...”

Khóe môi Diệp Hy cong lên một chút trào phúng: “Hạ Tiểu Hoa, chiêu thức giống nhau, em muốn chơi đến hai lần?”

Ta dùng sức đẩy ra Diệp Hy: “Khả Nhạc!”

Diệp Hy không kiên nhẫn quay đầu, cứng lại, không còn quay trở lại nữa.

Khả Nhạc một thân lễ phục thuần màu trắng, hơi lộ ngực, vẻ mặt xấu hổ nhìn ta, đứng im lặng, không cử động.

17. Chương 30

“A, thực xin lỗi!” Khả Nhạc xoay người bước đi.

Diệp Hy cau mày, buông ta ra.

Nữ thư ký xinh đẹp nhân cơ hội vọt đi lên: “Diệp tiên sinh, còn có ba phút nữa nghi thức sẽ bắt đầu, thỉnh ngài trước tiến vào đại sảnh!”

Ta túm váy phải đi, bị Diệp Hy lôi lại: “Hạ Tiểu Hoa, điệu nhảy đầu tiên, em cùng anh khiêu vũ!”

Ta há to miệng.

“Hạ Tiểu Hoa! Cô đến tốt cùng có biết khiêu vũ xã giao là thế nào không?” Trong hôn lễ, Diệp Hy thói nghiêm mặt, dùng sức nắm chặt eo nhỏ của ta.

“...” Ta nhảy càng thêm lúng túng.

“Nếu không biết, cô an bài khiêu vũ làm cái gì? Hủy bỏ hết đi!”

“Em không cần! Em muốn cùng anh khiêu vũ!” Ta có chết cũng không muốn buông ra.

“Được, Hạ Tiểu Hoa, từ nay về sau, cô cả đời cũng đừng mơ tưởng được khiêu vũ với tôi!” Diệp Hy ra sức giãy dụa.

Ta không quan tâm. Dù sao, từ nay về sau cũng không có hôn lễ của Diệp Hy và Hạ Tiểu Hoa lần thứ hai nữa.

...

Diệp Hy dẫn theo nữ thư ký xinh đẹp, đứng trên bục phát biểu cao cao tại thượng kia, tuần tú phi thường.

Ta chen chúc tại trong đám người, rốt cục tìm thấy Khả Nhạc đang đứng cạnh điểm tâm: “Khả Nhạc! Người chạy cái gì a?”

Khả Nhạc dùng sức nuốt điểm tâm: “Hạ Tiểu Hoa, người đem đầu lưỡi hôn miệng của Diệp Hy a, làm ta sợ muốn chết!”

Kháo!

Ta một chương chụp đến: “Người cũng không phải chưa làm qua, kêu cái mông!”

Khả Nhạc bị chụp, một miệng đầy điểm tâm tất cả đều phun ra, vừa vụn phun choáng váng vị thực nữ cũng đến ăn vụn điểm tâm.

Khả Nhạc lấy ly sâm banh vội vàng uống, thật vất vả mới dừng ho sắc sụa, trên mặt vẫn còn một chút mây hồng khả nghi: “Diệp Hy, làm sao có thể như vậy, trước công chúng?”

Ta cười đến thâm đặng: “Uy, Ngưu Lang thừa dịp nguyệt hắc phong cao mới làm việc?”

Biểu tình trên mặt Khả Nhạc cứng đờ.

Kháo! Quên mất đứng trước mặt đây là phụ nữ thất hôn.

“Hạ Tiểu Hoa! Lưu Lăng, trừ một lần người cũng biết đến kia, đến bây giờ vẫn chưa chạm qua ta!” Khả Nhạc cúi đầu, giống như con dâu nhỏ bé.

“Hắn kỳ thật, thật sự không thương ta!”

“...Ta biết đến lần đó, là lần nào mới được chứ?” Ta trừng lớn mắt.

“Hạ Tiểu Hoa, người thực đáng đánh đòn!” Khả Nhạc xiết chặt nắm tay muốn đánh ta.

Ta lui thân mình, không có cãi lại.

Ta xác thực, là đáng bị đánh đòn.

Đẩy Ngưu Lang ra xa, một tay hủy diệt hạnh phúc của bạn tốt.

Thanh âm người chủ trì, ôn nhu mỹ mỹ vang lên, ánh mắt mọi người, đều dồn về phía lễ đài.

Diệp Hy đứng trên thảm đỏ rực rỡ, thông dong tao nhã.

Rõ ràng là những từ ngữ hết sức bình thường, rõ ràng là dùng âm điệu trầm ổn hữu lực như bao người, lại vẫn làm cho đám phu nhân, thực nữ ở bên dưới đỏ mặt.

Khả Nhạc rốt cục ngẩng đầu lên: “Hạ Tiểu Hoa, người thực sự tốt số!” Ánh mắt nhìn theo Diệp Hy, mây hồng trên mặt càng sâu.

Ta nhìn Khả Nhạc cả nửa ngày, nhếch miệng: “Đứa ngốc! Người cũng sẽ hạnh phúc!” Nếu không vì ta.

Đọc diễn văn trên đài đã muốn chấm dứt, dàn nhạc cũng thay đổi, chơi một bản nhạc khác, tấu vang lên nhạc dạo của vũ khúc.

Tất cả mọi người, đều nhìn về phía Diệp Hy.

Diệp Hy tao nhã cao ngất, từng bước một, chậm chậm đi xuống, hướng về phía ta cùng Khả Nhạc.

“Hạ Tiểu Hoa, người này mệnh thật tốt! Mau đi lên khai vũ a!” Khả Nhạc cười, một phen đẩy ta.

Ta không chút sứt mẻ, lắc đầu: “Ta không nhảy!”

Diệp Hy đứng ở chính giữa đại sảnh, dường như, còn thật sự, nhìn ta.

“Ta trở về!” Ta quay đầu bước đi.

Bị Khả Nhạc một phen túm lại.

“Hạ Tiểu Hoa! Người làm sao có thể như vậy? Người chạy, Diệp Hy làm sao bây giờ?” Khả Nhạc túm ta, chết sống không buông.

Ta liều mạng giãy cánh tay: “Ta sẽ không nhảy! Ta vốn không biết khiêu vũ xã giao!”

“Hạ Tiểu Hoa!” Khả Nhạc nóng nảy, thanh âm cũng không còn kiên nhẫn: “Loại thời điểm này, như thế sẽ khiến Diệp Hy dọa người đấy!”

Đám người nhìn chằm chằm vào Diệp Hy, bắt đầu khe khẽ nói nhỏ.

Khúc nhạc dạo đã muốn chấm dứt, dàn nhạc sát ngôn quan sắc. Một cái lắc đầu, lại tiếp tục vang lên nhạc dạo.

“Cứ để cho Diệp Hy dọa người đi!” Ta nhìn chằm chằm Khả Nhạc.

“Hạ Tiểu Hoa!” Hai má phi hồng, hồng đến nóng lên.

“Người thích, người đi đi!” Ta giẫy, đẩy Khả Nhạc.

Khả Nhạc mang giày cao gót, hung hăng dậm chân, quay đầu hướng đại sảnh đi đến.

Diệp Hy nhìn Khả Nhạc lao tới, ngăn người, trầm mặc, cúi thất lưng, nắm tay Khả Nhạc.

Khúc nhạc dạo, rốt cục thì đã xong.

Âm nhạc vang lên tao nhã, du dương.

Khả Nhạc luống cuống tay chân, một cước đạp lên chân Diệp Hy: “A! Thực xin lỗi!”

Diệp Hy ngoéo một cái khoe miệng: “Đừng gấp, đứng vững, từ từ sẽ quen!”

Khả Nhạc liều mạng đạp bước chân, bắt kịp điệu nhạc.

Đám người vây xem dần dần tản ra, tốp năm tốp ba gia nhập sàn nhảy.

Diệp Hy đỡ Khả Nhạc, từng bước khiêu vũ.

Ta đứng ở trong đám người, giơ ly sâm banh hướng về phía hai người.

Khả Nhạc, người sớm nên khiêu vũ.

Nếu đã muốn bắt đầu làm lại, Diệp Hy, không nên ở trước mặt mọi người hôn ta.

Nếu đã muốn bắt đầu sốt ruột, Diệp Hy không nên ở trước công chúng nhìn trừng trừng ta đến dọa người.

Nếu, đã muốn bắt đầu hiểu được đỏ mặt.

Diệp Hy, anh muốn, trả lại cho anh.

Người nhiều lắm, ta xoay thân mình, hướng cửa lớn đi tới.

Đột nhiên nghe thấy phía sau một trận xôn xao.

Rõ ràng là không nên quay đầu.

Vẫn là nghiêng nhìn trở lại.

Diệp Hy loan thân mình, hôn Khả Nhạc một thân lễ phục trắng.

Không có nhắm mắt. Ánh mắt nhìn ta, lạnh lẽo đến thấu xương.

Ta nuốt nước miếng một cái.

Tam thúc đứng bên cạnh ta vẫn như cũ nói thẳng: “Cháu dâu, cô cùng Diệp Hy quả nhiên muốn ly hôn!”
Khoe miệng lộ ra một chút vui mừng, sung sướng khi người gặp họa.

Ta vươn chưởng đẩy ra tam thúc: “Tránh ra! Lão nương phải về nhà!”

Cũng không quay đầu lại, hướng phía ngoài chạy đi!

Một phen kéo cửa xe, ngồi vào trong, sợ tới mức lái xe cũng phải hét lên một tiếng thét chói tai: “Hạ, Hạ tiểu thư?”

“Lái xe!” Ta từ từ nhắm hai mắt, nói được rõ ràng.

“Nhưng là... tiếc tối, còn chưa có ăn!”

Cửa xe bị kéo ra, chỗ ghế bên người lún xuống: “Lái xe đi!”

“Diệp tiên sinh!” Nháy mắt xe liền lao ra ngoài.

Diệp Hy lãnh nghiêm mặt, một phen chế trụ ta: “Hạ Tiểu Hoa! Ai cho em chạy?”

“Diệp Hy!” Ta trừng lớn mắt: “Anh đem Khả Nhạc một mình để lại đó?”

“Trở về!” Ta liều mạng vỗ lưng tài xế: “Trở về cho lão nương!”

“Hạ Tiểu Hoa! Em đang tính toán cái gì? Hao hết tâm tư tác hợp?”

Diệp Hy trừng mắt nhìn lái xe trong gương chiếu hậu: “Không được dừng! Trở về nhà!”

Xe bay càng ngày càng nhanh.

“Hạ Tiểu Hoa! Ai cho em nhiều chuyện? Ai muốn em tác hợp?” Diệp Hy từng chút từng chút một áp sát ta, ý đồ muốn hôn lên.

Ta liều mạng giãy dụa.

“Như thế nào? Mặc một thân quần áo này, không tính dụ dỗ anh?” Diệp Hy một tay tiến vào trong áo của ta: “Hạ Tiểu Hoa, toàn thân cao thấp của em, có chỗ nào anh chưa đụng qua?”

Diệp Hy lãnh nghiêm mặt, nhưng lại thấp thoáng gợn lên một chút tươi cười.

“Hiện tại lại không cho chạm vào, vừa mới ở nhà ăn, bộ dáng em không phải như thế này! Thời điểm em hôn anh, là do em chủ động!”

Diệp tam công tử, tử thủ tình yêu ba năm, không chấp nhận được người khác từng chút vượt qua, tự tôn của Diệp tam công tử.

Mặc dù là thích, cũng không đến phiên Hạ Tiểu Hoa nhúng tay.

Ta một chưởng đánh vào tươi cười lạnh như băng của Diệp Hy.

Nâng lên đầu: “Diệp Hy, Khả Nhạc nàng, đã muốn ly hôn!”

Mặc dù anh tử thủ như vậy, mặc dù cực kỳ sợ ta phá hư.

Diệp Hy thu lại tươi cười, một lần nữa lại bày ra khuôn mặt căng thẳng.

“Cho dù anh giữ tôi lại, nhìn cho kỹ, không phải do tôi phá hư, nàng cùng Ngưu Lang vẫn sẽ ly hôn!”

Khả Nhạc nói: “Lưu Lãng hấn, kỳ thực không thương ta!”

Rất nhiều chuyện, dù có an bài, cũng sẽ không được như mong muốn.

Tựa như ta từng khóc cầu Ngưu Lang giúp Khả Nhạc hạnh phúc.

Tựa như ta đã từng nghĩ đến sẽ chiếm được hạnh phúc của Diệp Hy.

“Diệp Hy, anh kỳ thực, là thích Khả Nhạc.”

Ta nói thật sự, thành công làm cho Diệp Hy banh mặt.

Từ lúc thật lâu, thật lâu trước kia, ta cũng đã biết.

Chỉ là vẫn nghĩ rằng, chỉ cần không nói ra, chỉ cần làm bộ không hiểu, sẽ không tồn tại.

“Hạ Tiểu Hoa...” Thanh âm Diệp Hy, so với lúc chưa ngoa khi vừa lên xe, đột nhiên lại không giống Diệp Hy.

“Diệp Hy, Khả Nhạc nàng, không giống tôi. Tính tình nàng tốt lắm, không mắng thô tục, kính già yêu trẻ lại còn biết chăm sóc mọi người!”

Những lời này, ba năm trước đây nên nói.

Nếu là Khả Nhạc, Diệp lão đầu cùng Lưu quân gia, nhóm tam thúc lục bá, sẽ không chán ghét.

Ta đẩy Diệp Hy, ngồi thẳng thân mình.

“Diệp Hy, chúng ta đã sai lầm ba năm. Lúc này, nên lựa chọn lại một lần nữa!”

Diệp Hy nhìn chằm chằm ta, ánh mắt có một tia tán loạn: “Hạ Tiểu Hoa, em có ý gì?”

“Vốn nghĩ không muốn nói cho anh, thôi cứ để cho tên hỗn đản anh cao hứng đi. Diệp Hy, Khả Nhạc nói, nếu cho nàng lựa chọn một lần nữa, nàng sẽ chọn anh!” Ta nói thật sự chậm, tuy rằng muốn thành toàn cho hai người, tuy rằng sớm biết rằng ta không thích hợp.

Ngưu Lang, chung quy đã trở thành những ký ức đã qua của Khả Nhạc.

Khả Nhạc đã khóc, vẫn như cũ có thể mặc lễ phục thuần trắng bồi Diệp Hy cùng nhảy.

Cho nên, Hạ Tiểu Hoa, cho dù đã không có Diệp Hy, cũng không phải là mất hết tất cả.

Khả Nhạc có thể làm được, Hạ Tiểu Hoa không sợ đau cũng có thể mạnh mẽ mà làm được.

“Cho nên, Diệp Hy, không cần phải kiên trì. Lưu lại tôi, cũng vô dụng!”

Lý do Diệp Hy lấy Hạ Tiểu Hoa.

Thứ nhất, rất nhiều tiền.

Thứ hai, chọc tức Diệp lão đầu rất hiệu quả.

Thứ ba, Diệp Hy cũng không nói gì.

Nhưng ta vẫn biết.

Thứ ba, Khả Nhạc trước khi đi, khóc mỳ sơi lệ ôm ta, hướng Diệp Hy nói: “Diệp Hy, em đi rồi, Hạ Tiểu Hoa chỉ còn có mình Hạ Tiểu Hoa, anh nhất định, nhất định, nhất định phải chiều cô ấy giống như em vẫn chiều cô, bằng không, em sẽ chán ghét anh...”

Thứ ba, Diệp Hy nắm cánh tay phải của ta nói: “Lưu Lãng, tôi chỉ nói một lần nữa, Hạ Tiểu Hoa, tôi tuyệt đối, sẽ không cùng cô ấy ly hôn! Anh cho dù có chia tay Khả Nhạc, cũng không có khả năng đến được với cô ấy!” Giữ lại Hạ Tiểu Hoa, chẳng khác nào để cho Khả Nhạc giữ lại Lưu Lãng.

Thứ ba, Diệp Hy vẽ mặt tức giận nhìn ta: “Hạ Tiểu Hoa, nói cho tôi biết, cô sớm biết rằng, Khả Nhạc thích Lưu Lãng?” Biết rõ ràng, lại khư khư cố chấp biểu hiện ái mộ với hắn, một chữ cũng không nói. Một tay, phá hủy tất cả. Không chiếm được, thế nhưng Hạ Tiểu Hoa lại vẫn cố tình muốn ném thứ tư vị được ở gần cạnh người mình thích. Cho nên, vẫn vĩnh viễn không chiếm được Diệp Hy.

Có rất nhiều thứ ba, ta biết rõ, nhưng lại không muốn nghe.

Bởi vì, đáp án vĩnh viễn sẽ không phải là điều mà ta vẫn mong mỏi biết bao năm tháng qua.

“Hạ Tiểu Hoa! Người làm cho anh sai lầm ba năm nay, chính là em!” Diệp Hy nổi giận, ánh mắt dường như muốn phun ra lửa.

“Thực xin lỗi!” Ta nói, thực xin lỗi, ba năm trước đây, đã vụng trộm thịt bò anh.

“Câm miệng! Ai cần xin lỗi của em?” Diệp Hy đè lại ta, dán chặt đôi môi lạnh lẽo, lực đạo rất lớn, hôn đến nỗi làm cho ta cảm thấy trong lòng đau không ngớt.

Ta cắn chặt môi, không có đáp lại.

“Hạ Tiểu Hoa, em ghê gớm thật, tính đang làm cái gì? Dừng xong, lai khăn cấp đem anh ném ra ngoài?” Diệp Hy dán tại môi của ta, nghiêng răng nghiêng lợi.

Ta nở nụ cười, liếm môi, cực kỳ tùy tiện: “Diệp Hy, anh đều đã bị tôi thịt bò qua. Trong mắt lão nương, anh đã không còn sức hấp dẫn!”

“Hạ Tiểu Hoa! Cô cút cho tôi!” Diệp Hy vỗ cửa xe: “Dừng xe!”

“Được thôi!” Ta biết nghe lời phải, mở cửa, thỉ diên thỉ diên đi xuống: “Diệp Hy, tôi cút, hẹn gặp lại!”

18. Chương 31

Chương 31

Uy! Hạ Tiểu Hoa! Diệp tam công tử nhà người gần đây lại có thêm tin tức động trời chi đây?” Nhị hào giờ tuần san Bát quái, vung qua vung lại trước mặt ta.

Ta bò từ trong một đồng vải lụa đi ra, tiếp nhận tuần san Bát quái.

Ảnh chụp phóng đại trên trang nhất.

Diệp Hy nghiêng nửa mặt, bên cạnh là trang phục vận động không thể nào quen thuộc hơn với ta.

Mặc dù không nhìn thấy diện mạo, Nhị hào vẫn khẳng định chém đinh chặt sắt: “Chắc, chắc, chắc! Xem thưởng thức của Diệp tam công tử đi! Đức hạnh của con nhóc vận động phục kia, đáng giá mang đi Singapore hợp sao?” Ngắc đầu nhìn ta một chút, giống như bình tĩnh đại ngộ: “Cũng đúng, Diệp tam công tử ngay cả người đều cười, thưởng thức của hắn không phải dân chúng nhỏ bé như chúng ta có thể lý giải được!”

Ta không nói hai lời, giờ kéo trong tay hướng Nhị hào phi tới.

Diệp tam công tử quả không hổ là Diệp tam công tử.

Kiều ngạo, nửa điểm sắc mặt cũng khiến người ta không chịu nổi.

Cảnh tượng đêm đó, đã bị truyền thông truy tìm tung tích đến cùng, nữ nhân vật may mắn được cùng Diệp tam công tử đi họp tại Singapore.

Ngay hôm sau, tổng tài cao quý của tập đoàn Diệp thị Diệp tam công tử cùng với cảnh ô hôn nữ nhân bí mật tại màn khai vũ đã chiếm chế ngôi trên trang nhất của mọi tờ tạp chí.

Từ nay về sau danh tiếng của Diệp tam công tử ngày một đi xuống, chuyện xấu không ngừng, trở thành tâm điểm soi mói của Bát quái.

Có điều nữ nhân bên cạnh, tuy không nhìn rõ diện mạo, lại vĩnh viễn mặc trên người trang phục thể thao, đã trở thành dấu hiệu nhận biết.

Thậm chí có một tuần san giải trí bí mật đem cảnh tượng hôn môi của Diệp tam công tử ngày đó với vợ và tình nhân, phân tích một lượt từ ánh mắt, tư thế, bối cảnh thực rõ ràng chi tiết. Từ đó đưa ra kết luận: Diệp tam công tử diễn giả tình thực, hôn môi phu nhân chỉ là do tình thế cần thiết phải vậy, còn không tiếc phơi sáng thân phận tình nhân.

Phân tích cực kỳ kỹ lưỡng, hơn nữa việc Diệp Hy thích Khả Nhạc còn là sự thật, quả thực là chọc đúng chỗ cần nói, ta bội phục sát đất.

Qua bao nhiêu năm ta mới hiểu được nội hàm, mấy tên phóng viên kia chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấu.

Khả Nhạc dựa vào mấy bộ trang phục thể thao, đã trở thành nhân vật đứng đầu bảng.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ trang phục thể thao của Diệp thị đều trở nên thịnh hành, giá cả cứ gọi là lên như điều gặp gió. Từng có một vị lãnh đạo cấp cao đứng trước mặt mọi người khóc lóc kể lể, hội nghị thường niên có 38 vị nữ nhân thì tiến vào có đến 37 vị mặc trang phục thể thao. Duy nhất có một vị không mặc, mới là vừa từ nước ngoài trở về không kịp cập nhật xu thế, xấu hổ không thôi!

Nếu mọi sự đã phát triển đến mức này, dân tâm đã thay đổi đến mức này, vậy thì danh bất chính ngôn bất thuận chính cung Hạ Tiểu Hoa, hẳn là nên cung kính khom người, nhường lại vị trí cho người ta thôi.

Chỉ là, mặc dù ta tích cực chủ động hy vọng nhường đường thoái vị đến như thế nào, Diệp Hy, vẫn là không thông qua.

Ta không nói gì cúp điện thoại lần thứ N, mặc kệ thanh âm máy móc kia, vắt chéo chân ngồi xem Ngũ hào lật tạp chí.

“TMD, đồ thể thao kia mà cũng có thể tạo ra được xu hướng mới! Ta nói này Hạ Tiểu Hoa, ngươi cũng sáng lập ra một trào lưu mới đi!”

“Đúng vậy!” Nhất hào phụ họa.

“Tuyệt đối phải sáng lập!” Bát hào cũng phụ họa theo.

Ta đắc ý tự mãn: “Thế nhưng không có ai bắt chước theo ta cả!”

Lục hào khua khua nắm tay: “Thôi đi! Phong cách của ngươi đã đạt đến cảnh giới rồi! Người bình thường kiếm đâu ra tiền mà bắt chước theo ngươi?”

Ta hồ nghi nhìn Lục hào: “Đây là ca ngợi?”

“Đúng là ca ngợi!” Lục hào khẳng định gật đầu.

“Khẳng định đúng là ca ngợi!” Nhất hào kiên định gật đầu.

Ta hắc hắc cười đến tự tin.

“Nói đi Hạ Tiểu Hoa, Diệp tam công tử đột nhiên trở nên như vậy, không phải là tức sự động tâm, coi trọng cái mớ đồ thể thao rách kia chứ?”

Ta liều mạng gật đầu: “Đúng là vậy!”

Hơn nữa, còn rất nghiêm túc.

“Vậy các ngươi thực sự định ly hôn?” Ngũ hào một phen xông đến túm cổ áo của ta: “Hạ Tiểu Hoa! Hàng như Diệp Hy, toàn thế giới cũng chỉ có một thôi, ngươi bỏ được sao?”

Vẫn như cũ gật đầu: “Đúng vậy. Bỏ được!”

Dẫu có luyến tiếc, cũng phải bỏ được.

Nhị hào tà tà suy nghĩ: “Hạ Tiểu Hoa, Diệp tam công tử, đồng ý ly hôn?”

“...”

“Kháo! Đều đã nhận nuôi nữ nhân chuyên mặc đồ thể thao rách rưới kia rồi, ly hôn, chuyện sớm hay muộn!” Lục hào cũng bắt đầu quăng tạp chí: “Hai người các ngươi ly hôn, phòng làm việc này cũng không cần thiết tồn tại nữa. Chúng ta thế nào lại thắm như vậy, đã định trước định mệnh là thất nghiệp a!”

Ngũ hào vỗ bàn: “Con mẹ nó chứ cái đồ thể thao đáng ghét!” Nước mắt lưng tròng, giả bộ lão đảo bay ra ngoài.

Ta trừng lớn mắt nhìn Nhị hào: “Ngũ hào đến thời kỳ mãn kinh sao?”

Nhị hào trợn trắng: “Không phải đâu, nàng thất tiên!”

“A?” Trong ấn tượng của ta, đám trợ lý lần đầu tiên đứng trước mặt ta kêu nghèo.

“Mẹ cô ấy sống thực vật trong bệnh viện, nằm tại Mỹ gần hai năm mới tỉnh lại, tiêu tốn hết số tiền cô ấy tích lũy được hai năm qua. Sinh hoạt hàng ngày, thuốc men, mọi thứ đều cần tiền, Ngũ hào dù có chút ít danh tiếng, đi tìm được công việc mới, cũng tìm không được loại ông chủ chi tiền như nước giống người!”

Nhị hào rất ít khi thở dài trước mặt ta, lúc này đây nàng lại hít thật sâu một tiếng: “Hạ Tiểu Hoa, nếu không phải vì tiền, dạng như người muốn tính tình không có tính tình, muốn nhân duyên không được nhân duyên, như thế nào lại mời được nhân tài cao cấp chứ chúng ta?”

Ta há to miệng: “Nhị hào, mẹ người cũng sống thực vật vừa mới tỉnh lại?”

Nhị hào một chương chụp đến: “Người thối miệng! Không được quan tâm đến đời sống riêng tư người khác!” Đứng lên cũng hướng ra ngoài vọt đi, được một nửa liền quay lại: “Hạ Tiểu Hoa! Đêm nay công ty giải trí M mở dạ tiệc, người đừng có quên đấy!”

“Uy——!”

Bóng người Nhị hào cũng biến mất.

Ta đành phải quay đầu, nhìn chằm chằm mấy người còn lại: “Mẹ mấy người cũng sống thực vật vừa mới tỉnh lại?”

Nhóm người còn lại trầm mặc a trầm mặc, nhóm sau tiếp nhóm trước nhanh chóng lao ra ngoài.

Kháo! Thái độ gì đây?

Ta cầm điện thoại ấn phím vào hộp thư thoại, phát hỏa rống lên: “Con mẹ nó Diệp Hy, trả lời điện thoại cho lão nương!”

Lão nương đã nhường một bước, cư nhiên lại phải đợi Diệp Hy kêu tên mới được đến!

Đều TM cái gì thái độ!

Thế giới này! Đều TM cái gì thái độ!

Ta đứng ở đại sảnh công ty giải trí M, nhìn chằm chằm nhà chế tác đang cười tủm tỉm hướng phía ta bước tới: “A! Hạ Tiểu Hoa! Cô vẫn còn ở trong nước? Vậy vị ở Singapore kia? Quả nhiên là tình nhân mới của Diệp tiên sinh!”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi gật đầu.

“Vậy sao?” Nhà chế tác cười càng phát ra cao hứng: “Nén bi thường a nén bi thương!” Võ vớ bả vai ta rồi thí diên thí diên chạy đi.

Ta ngửa đầu, uống cạn ly rượu trong tay.

“A! Hạ Tiểu Hoa!” Đạo diễn đại danh đỉnh đỉnh phấn chấn xông lên: “Cô ly hôn thật sao? Ly hôn thật sao?”

Ta thổi râu, trừng mắt gật đầu.

“Ra vậy a!” Đạo diễn lại càng phát ra cao hứng phấn chấn: “Đừng khổ sở, đừng khổ sở!” Sờ sờ đầu ta rồi lại thí diên thí diên chạy đi.

Ta thay một ly rượu khác, tiếp tục ngẩng đầu.

“A! Hạ Tiểu Hoa!” Tiểu Hồ Tử bên đài truyền hình hưng phấn chạy vọt lên: “Diệp tiên sinh thực cùng tình nhân hôn môi trước mặt công chúng?”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi thổi râu trừng mắt, gật đầu.

“A!” Tiểu hồ tử vênh râu lên cao: “Không nên thương tâm a!” Cầm tay của ta vỗ nhẹ, thí diên thí diên chạy đi.

Này con mẹ nó là cái chuyện gì đây? Có để cho người khác sống yên không?

Lão nương ưa soi mói chuyện người khác đây là vấn đề nhân phẩm của lão nương, lão nương bị người khác soi mói chuyện riêng tư... cơ hồ dường như vẫn là vấn đề nhân phẩm của lão nương!

Không lẽ phép! Thế giới này TM nó không để cho người ta sống!

Ta ném ly rượu lại, đầu cũng không thèm quay, hướng quán ăn đêm lao tới.

Bên ngoài gió thực lạnh, thổi trúng người một trận run run.

Ta hí hí mắt, nhìn thấy thật xa nơi kia có một đám diễn viên đang kê vai chu mỏ chụp ảnh kỷ niệm.

Bị vây kín tầng tầng lớp lớp ở giữa, không ai khác ngoài Thần Tư.

Á châu siêu cấp tân tinh vẫn còn rất được hoan nghênh nha!

Ta rầm rì, dời đi ánh mắt, ngồi lên bậc thang bên cạnh, ngẩng đầu ngắm vầng trăng sáng nho nhỏ trên cao.

Trong thành phố ánh đèn điện quá mức sáng ngời, làm cho ánh sao cũng nhìn không thấy được, bầu trời chỉ có những vệt sáng hắt lên ảm đạm.

Chỉ còn lại một vòng trăng non mới nhú, cô đơn!

Không giống ở Ô trấn, bầu trời lấp lánh muôn ngàn vì sao, cả một dải ngân hà rực rỡ, làm cho người ta cũng không còn cảm thấy tịch mịch nữa.

Lão ba đã mất, nếu biết được tình cảnh của ta hiện giờ, cuối cùng cũng chỉ còn lại một mình, sẽ nhất định không vui đi!

Nền đất lạnh lẽo, mặc dù cách qua lớp váy, vẫn làm cho người ta cảm thấy lạnh.

“Hạ Tiểu Hoa! Cô gần đây lại nháo ly hôn?” Sau lưng là một thanh âm lạnh lẽo.

Kháo! Lại tới nữa!

Ta ngay cả đầu cũng lười quay lại: “Đi chỗ khác chơi, đừng làm phiền lão nương!”

“Hạ Tiểu Hoa!” Một cái bật lửa quăng trúng đầu ta: “Cô cái thái độ gì đấy hả?”

Ta ôm đầu, quay người lại.

Nha, Á châu siêu cấp tân tinh!

Á châu siêu cấp tân tinh khí thế mạnh mẽ, nhân duyên rất tốt, không có việc gì đến trêu chọc ta đây tiểu dân chúng nhân duyên kém cỏi làm cái gì?

Ta trở mình xem thường, thuần túy ghen tị: “Cửa ở phía sau đầu, thỉnh tự nhiên. Không có việc gì thì tiếp tục cùng nữ nhân vật chính du hồ đi thôi!”

Thần Tư ngẩn người: “Cô xem báo lá cải?”

Vô nghĩa.

“Lão nương là người xem trung thực của tạp trí giải trí!”

“Đó là giả!” Thần Tư nói được rõ ràng, đặt móng ngồi bên cạnh ta.

Ta đẩy Thần Tư: “Anh chiếm địa bàn cái gì, tôi đến trước!”

“Hạ Tiểu Hoa!” Thần Tư trừng mắt nhìn ta, sau một lúc lâu mới phun ra ba chữ: “Ai hiếm lạ!”

Xê dịch móng, ngồi lên bậc thang phía trên ta: “Tôi thích ngồi chỗ này, cô quản được sao?”

Ta phiết miệng, không thèm xen vào.

“Phúc khí anh tốt, không có chuyện gì lại tự nhiên đi chọc giận người khác? Quá mức thiếu đạo đức!” Ta cúi đầu, nhất chiếc bật lửa vừa bị Thần Tư ném qua, bật chơi.

“Ai gây chuyện xấu khiến người khác nổi giận?” Thanh âm sau lưng rõ ràng có dấu hiệu nổi giận.

“Hạ Tiểu Hoa! Cũng không ngẫm xem là vì ai?” Tiếng nói nhỏ giọng, rất có ý tứ hàm xúc.

Ta nở nụ cười, tiếp tục bật lửa: “Đạo diễn bức ảnh? Giải trí M bức ảnh? Quản lý bức ảnh? Nữ nhân vật chính bức ảnh?”

Cái ót bị dùng sức đẩy, thiếu chút nữa là đẩy mặt ta dí sát vào ngọn lửa: “Hạ! Tiểu! Hoa!”

Kháo! Ta nhanh chóng bật lửa dí vào mặt Thần Tư.

Thần Tư không né không tránh: “Hạ Tiểu Hoa, tôi nhìn cô đáng thương, tưởng muốn giúp cô!”

Bật lửa nện trên trán Thần Tư, “ba” một tiếng!

“Ai đáng thương? Ai cần anh giúp? Ai hiếm lạ?”

Thần Tư ăn đau nhăn mày, vươn tay ôm trán: “Cô không hiếm lạ? Cô không hiếm lạ sao lại giả làm fan của tôi? Cô không hiếm lạ lại đi tìm người áp chế tin tức ly hôn?”

“Hạ Tiểu Hoa! Cô có gan đứng ở sân bay hướng về một đám phóng viên rống ly hôn, lại không có can đảm thừa nhận. Cô rõ ràng không muốn ly hôn!”

Ta trừng lớn mắt: “Nói bậy!”

Thần Tư khinh thường hừ một cái: “Tôi nói bậy? Nếu không sợ truyền thông theo đuổi, bám riết nháo chuyện xấu ảnh hưởng đến thanh danh của cô, lại làm cho tin tức ly hôn cô tìm mọi cách giấu kín lần nữa nổi lên, tôi chế tạo chuyện xấu dời đi lực chú ý của truyền thông làm cái gì?”

“...” Ta nhìn chằm chằm Thần Tư: “Thần Tư, tôi thật sự không cần anh phải thương hại!”

Thần Tư hừ càng phát ra lớn tiếng: “Hạ Tiểu Hoa! Sao cô lại ngốc như vậy? Biết rõ sân bay có nhiều phóng viên, còn cố sống cố chết lao đến cứu tôi?”

“... Ai nói là tôi muốn cứu anh?” Ta đứng dậy, quay đầu muốn bước đi.

“...”

“Tôi thật sự muốn giúp cô! Hạ Tiểu Hoa!”

Ta quay người lại: “Lão nương muốn ly hôn, anh giúp được sao?”

“...” Thần Tư trầm mặc, nhìn chằm chằm ta.

Ta cong khóe miệng: “Thần Tư, áp chế tin tức ly hôn, cho đến bây giờ cũng không phải là tôi. Cho nên, không cần đồng tình của anh, thật sự!”

Xoay người rời đi, bị Thần Tư một phen kéo lại: “Hạ Tiểu Hoa, cô thật sự muốn ly hôn?”

Ta hất tay Thần Tư ra: “Vô nghĩa! Cho nên sớm nói không cần anh nhiều chuyện!”

“Vậy sao?” Thần Tư nở nụ cười. Nụ cười ấy so với nhà chế tác cười tủm tỉm, đại đạo diễn cười cao hứng phấn chấn, bên truyền hình cười râu vểnh lên trời, còn muốn vui vẻ hơn!

Mẹ nó, không có đạo đức!

Một quyền của ta vung đến gương mặt tươi cười của Thần Tư.

Nắm tay bị Thần Tư tiếp được, cầm chặt trong lòng bàn tay hắc, không có buông ra.

Túm ta, một vòng chạy đến quán ăn đêm ven đường.

“Thần Tư!”

“Nha! Thần Tư nha!”

“A! Thần Tư a!”

Trong đám người vang lên tiếng thét chói tai, liên tiếp!

Ta nhìn thấy càng ngày càng có nhiều quần chúng đến vây xem, ngay lập tức ngó nghiêng xem chỗ nào có người té xỉu để chạy lui lại.

Thần Tư nắm chặt tay ta, một phen chế trụ cái cằm nhỏ của ta: “Hạ Tiểu Hoa! Nhắm mắt lại!”

Hơi thở nam tính, nháy mắt tiến lại chỗ ta, rất gần, rất gần: “Ngày trước, Diệp Hy, có phải hay không cũng hôn cô như vậy?”

Nụ hôn mang theo vị ngọt trong trí nhớ, dừng lại trên cánh môi còn chưa kịp khép lại của ta.

19. Chương 32 - 33

Chương 32.

“MD Thần Tư, anh làm cái gì?” Ta một cước tùy tiện hướng đến chân Á châu siêu cấp tân tinh mà đạp.

Thần Tư nhăn nhó hai hàng nước mắt, nhịn xuống, không có buông: “Hạ Tiểu Hoa, nếu cô thật sự không nhắm mắt lại, ảnh chụp sẽ vô cùng xấu!”

Đôi mắt nhỏ của ta bay đến chỗ quần chúng đang vây xem.

Ta tinh tường đến nỗi nhìn thấy rõ ràng quần chúng vây xem đang lôi điện thoại ra chụp xoàn xoạt.

Lúc này đây, không chỉ có nhà chế tác sung sướng, đại đạo diễn cao hứng phấn chấn, truyền hình vĩnh rầu dài, ở đây, tất cả mọi người đều thấy.

Kháo! Sao lại cố tình hứng thú chuyện riêng tư của người khác như vậy?

Nếu đã đều thịt bò, ta tránh mắt liếc một cái đến khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn mê người của Thần Tư, nhắm mắt lại, cong môi hôn.

TNND, đã không hôn thì thôi. Nếu đã hôn, đừng trách ta!

Âm nhạc phát ra từ quán bar gần đó, cuồng dã mà mê người.

Ta đang định tích cực phối hợp, chủ động tiến công, lại bị một cỗ lực đạo lôi kéo, thề chết tách ra.

Nhị hào trừng lớn mắt trâu, giơ giày cao gót trong tay hướng đến người ta mà vung: “Mẹ nó Hạ Tiểu Hoa! Người cư nhiên thừa dịp ta không chú ý lại thịt bò Thần Tư?”

Một lúc sau cũng thấy quản lý của Thần Tư xông lên, ôm cổ hấn phun mỵ sợi lệt: “Trời ơi! Thần Tư! Cậu không sao chứ? Đều do tôi, đều do tôi! Tôi không nên để cậu đứng một mình! Biết rõ Hạ Tiểu Hoa cực độ nguy hiểm! Huhuhuhuhu! Thần Tư! Huhuhuhuhu!!!” Giơ tiểu tay áo liều mạng cọ cái môi nhỏ nhắn của Thần Tư.

Về mặt ghen ghét giống như ta đã làm cái chuyện gì tội ác tà trời vậy.

Ta liều mạng trốn tránh hung khí của Nhị hào, hỗn hển: “Thần Tư! Người giải thích rõ ràng cho lão nương! Ai thịt bò ai?”

Lão nương mới là người bị hại a! Con mẹ nó cái thế giới này!

Không lẽ phép! Rất không lẽ phép!

Khuôn mặt nhỏ nhắn gần trong gang tấc của Thần Tư, chớp chớp hàng lông mi dài xinh đẹp: “Hạ Tiểu Hoa! Cô không phải là fan trung thành của tôi sao? Tính toán tôi cũng không ít đi?”

“Anh, anh, anh, anh, anh! ——” Ta vươn ngón tay run run chỉ vào Thần Tư.

“Tôi biết, tôi biết, cô yêu tôi đã muốn thật lâu, thật lâu!” Thần Tư cúi đầu, ủy khuất run run bả vai.

Ta điên cuồng ngao lên một tiếng, muốn xông tới bóp chết Thần Tư.

Nhị hào vung tay lên, Ngũ hào cùng Lục hào cũng lập tức vọt đi lên, mỗi người đều đem ta tích cực “xoa bóp”!

“Anh!” Nhị hào chỉ huy tên quản lý: “Thừa dịp Hạ Tiểu Hoa còn chưa có bạo phát, chạy nhanh đem Thần Tư trốn đi!”

Người quản lý như bừng tỉnh đại mộng, kéo Thần Tư hướng đến đám đông bên ngoài vọt đi!

Tiếng thét chói tai xung quanh, càng thét càng vui.

Ta chưa từ bỏ ý định, liều mạng muốn xông đến hướng Thần Tư vừa rời đi.

Nhị hào túm ta chết nhanh: “Được, được Hạ Tiểu Hoa! Người hôn đều đã hôn rồi, để cho người ta một con đường sống đi!”

Ta trơ mắt nhìn tên đầu sỏ càng chạy càng xa, vô cùng bi phẫn: “Kháo! Hồn đản! Hồn ta cố ý!”

Thần Tư thể nhưng ở giữa đám người mà quay đầu, dắt khoe miệng, cười đến vui sướng khi người gặp họa, gơ ngón tay cái cấm ngược xuống hướng về phía ta.

Rất không biết xấu hổ! Thực sự là rất không biết xấu hổ!

Ta giãy dụa càng phát ra mãnh liệt, gian nan tháo giày cao gót hướng về phía bóng lưng Thần Tư mà quăng.

Thế nhưng lại trúng phải lưng tên quản lý!

Quản lý nọ ai u một tiếng, cũng không dám quay đầu lại, kéo Thần Tư chạy càng nhanh.

Chỉ một nhoáng, vô số hung khí hướng người ta bay tới: “Mẹ nó! Dựa vào cái gì là Hạ Tiểu Hoa?”

“Thừa dịp Thần Tư không đề phòng liền dám động thủ!”

“Rất đáng ghét! Chưa ly hôn còn dám thịt bò Thần Tư!”

“Ta chỉ biết, Hạ Tiểu Hoa quả nhiên muốn ly hôn!”

“Thần Tư tốt đẹp như vậy, làm sao có thể bị Hạ Tiểu Hoa nhìn trúng cơ chứ?”

“Kháo! Rất khó chịu!”

Ta ôm đầu, liều mạng kéo Nhị hào chắn ở phía trước: “Nhị hào, ta nuôi quân ngàn ngày chính là để đợi lúc này thôi! Tất cả dựa vào người nha!”

Nhị hào nghiêng thân mình: “Mao! Ngũ hào, người lên!”

Ngũ hào với lục hào cùng một đôi ánh mắt, không nói hai lời liền xông đến chỗ Nhị hào: “Nha! Hạ Tiểu Hoa đi mau!”

Ta bị thúc giục lau lau nước mắt, tán thưởng võ Ngũ hào cùng lục hào: “Làm tốt lắm!”

Ngũ hào một phen che miệng của ta, lôi cổ áo ta hướng bên ngoài chạy đi!

Vừa chạy vừa đánh ta: “Hạ Tiểu Hoa! Người thì sáng khoái rồi! Thần Tư a! Đó là thịt bò cực phẩm, chắc! Khó trách muốn ly hôn! Hương vị được chứ?”

Ta ngơ ngơ nửa ngày, rốt cục mới từ khe hở phun ra một câu: “Rất mềm!”

Ngũ hào đẩy đầu của ta: “Hạ Tiểu Hoa! Người cái tên đáng khinh? Mặt đỏ cái mông a?”

Kháo!

Ban đêm tối như vậy, dựa vào cái gì nói ta mặt đỏ?

Kết quả của ghen ghét đến cực điểm là, mất ngủ!

Ta ngồi trên giường của Khả Nhạc, đem vàng thỏi đổ ra, lấy một cái khăn lau đi lau lại.

Theo ta lâu như vậy, một cây đèn chưa có dùng qua.

Liếc mắt một cái nhìn đến phong tiền mừng tuổi Khả Nhạc giữ như vàng, toàn bộ rút đi ra, mang theo một chút xú áy náy rồi nhét tất cả vào ví của mình.

Ta quả nhiên là một người bồi tiền không hơn không kém!

Di động ở đầu giường, rung lên từng bận.

Cầm lên xem, đối phương che giấu dãy số.

“Uy?”

“A! Hạ Tiểu Hoa, chờ điện thoại của tôi lâu chưa?” Thanh âm Thần Tư.

Ta không nói hai lời, ba một tiếng ngắt điện thoại.

Di động trầm mặc hai giây, tiếp tục rung.

Ta hừ một tiếng, tiếp tục lau vàng thỏi.

Rung rung.

Lau lau.

Rung a rung.

Lau a lau.

Vẫn đang rung.

Kháo!

Ta tiếp điện thoại: “Anh có để cho tôi yên không?”

“Hạ Tiểu Hoa, đang làm gì thế?”

“Lau vàng thỏi!” Ta đem cây vàng thỏi cuối cùng cất vào trong túi: “Thần Tư, đôi ta không có tiếng nói chung, không có việc gì thì đừng quấy rầy phụ nữ thất hôn!”

Nói xong vừa muốn gác điện thoại.

“Hạ Tiểu Hoa! Cô thái độ gì đấy hả? Qua sông đoạn cầu! Thời điểm cô hôn tôi không phải như thế!”

“Mao! Ai hôn ai?” Ta giận.

“Cô dám thề, cô vừa rồi không muốn nhân cơ hội thịt bò tôi?”

Kháo! So đo như đàn bà!

Ta a miệng: “Cái mặt anh trời sinh khiến người khác muốn thịt bò!”

Bộ dạng chính mình câu dẫn thịt bò, trách không được người khác!

Nghĩ tới Á châu siêu cấp tân tinh tính tình siêu thối sẽ gác máy, không nghĩ đến ở đầu dây bên kia Thần Tư cười đến đặc biệt đậm đặc: “Hạ Tiểu Hoa! Cô đang ảo tưởng đến thân thể tôi sao?”

“...” Vẫn biết các ngôi sao đều tự kỷ, không nghĩ đến có thể tự kỷ thành cái đức hạnh này.

“Uy! Nhờ chút việc được không?”

“Hạ Tiểu Hoa! Gia hôm nay tâm tình tốt, chấp nhận yêu cầu nhỏ của cô! Nhưng mà cô nên biết, muốn bao nuôi tôi, chắc chắn không được!”

“Biết rồi! Tôi đói bụng, mua giúp tôi bát mì, cho nhiều dưa một chút, đưa đến số nhà XX, tầng 12, khu B, đường XX!”

“Hạ! Tiểu! Hoa!” Quả nhiên tính tình không tốt.

“Vậy quên đi!” Ta ngắt điện thoại.

Nhân cách gì đấy, chính mình cho người khác yêu cầu, nghe xong rồi lại phát giận.

Di động vừa buông, lại bắt đầu rung lên.

Này thật sự là thiếu nợ cái gì hần đây?

Ta cầm đứng lên, hét lớn: “Anh tới nha! Người ta đang đói bụng nằm trên giường chờ anh nha!”

“...” Bên kia điện thoại một đoạn trầm mặc.

“?” Ta giờ điện thoại, màn hình vẫn như cũ là người gọi ẩn số.

“Hạ Tiểu Hoa!” Thanh âm trầm thấp mà quen thuộc.

“...” Diệp Hy.

Tay ta run lên, suýt chút nữa đánh rơi điện thoại.

“Này xem như, thái độ nhận sai?” Thanh âm Diệp Hy, nghe qua dường như tâm tình rất tốt.

“Không phải em nói anh không có lực hấp dẫn sao? Như thế nào, nói chém đinh chặt sắt như vậy, hối hận không khỏi quá nhanh đi?”

“...” Ta nắm chặt di động: “Diệp Hy, Khả Nhạc khỏe không?”

Bên kia điện thoại là một tiếng hừ nhẹ: “Hạ Tiểu Hoa, em không cần để ý!”

Ta gạt đầu, cũng đứng, người bên cạnh Diệp tam công tử, không đến phiên ta để ý.

“Diệp Hy, khi nào thì trở về?”

“Hạ Tiểu Hoa, em không phải chơi đặc biệt vui, đặc biệt cao hứng sao? Anh có trở về hay không, khi nào thì quay về để em trốn sao?”

“...”

“Hạ Tiểu Hoa, lúc này đây, anh tha thứ cho em!” Diệp Hy lại hừ một tiếng.

“Từ nay về sau hứa sẽ không bao giờ nói ly hôn, bằng không...”

“Diệp Hy!” Ta gọi thật lớn tiếng, ngắt lời của hần: “Anh cùng Khả Nhạc đã muốn công khai, nên sớm trở về ký giấy ly hôn đi!”

“...” Điện thoại một trận lặng im.

“...” Ta cũng đột nhiên trầm mặc, không biết nói cái gì.

“Hạ Tiểu Hoa, nếu em còn tiếp tục như vậy, anh sẽ tức giận!” Thanh âm Diệp Hy, đã muốn dọa người.

Ta cố gắng thanh thanh yết hầu, vẫn lớn tiếng nói: “Diệp Hy, tôi nói thật sự!”

“Hạ Tiểu Hoa! Đừng làm trò này nợ! Ngực vừa rồi của em không phải như thế! Em đừng nói với anh, em tuyệt đối không để ý, một chút cũng không sao cả! Hạ Tiểu Hoa, anh, không, ly, hôn!!”

“Diệp Hy, ly hôn đi!” Ta nắm di động càng chặt: “Một khắc tôi ký tên kia, đều là nói thật!”

Chính là, phí thời gian hồi lâu, không muốn đối mặt mà thôi.

“Hạ Tiểu Hoa! Không cho phép em từ nay về sau nói không thích! Em rõ ràng là thâm mến anh, rõ ràng là yêu anh mới chết sống muốn gả cho anh!”

“Vậy sao?” Ta đáp ứng, gạt gạt đầu: “Kia, Diệp Hy, nghe rõ cho lão nương, lão nương không yêu người! Thật sự không yêu, lão nương muốn ly hôn!”

Thời điểm cầu hôn, Hạ Tiểu Hoa nói: “Em mặc kệ, Diệp Hy, chỉ cần em yêu anh là được!”

Ngày kỷ niệm tròn một năm kết hôn, Hạ Tiểu Hoa nói: “Trợ lý Quân, nhờ anh nói cho Diệp Hy, tôi yêu anh ấy!”

Năm thứ hai, Hạ Tiểu Hoa đứng trước biển quảng cáo điện tử rực rỡ của tập đoàn Diệp thị, nói thật lớn tiếng: “Diệp Hy! Lão nương rất yêu người!”

Năm thứ ba, Hạ Tiểu Hoa ở nước ngoài, thì thâm vào hộp thư thoại ở nhà: “Diệp Hy, anh có biết, em kỳ thực rất yêu anh!”

Nói lâu như vậy, nói nhiều như vậy, có thể buông tay được không?

Điện thoại của Diệp Hy, ngắt máy.

Ngay cả một chút đường sống, đều không có lưu lại.

Trong tiếng chuông cửa đình tai nhức óc, ta lồm cồm bò dậy, mở cửa.

Đứng trước cửa là Á châu siêu cấp tân tinh chụp kính râm to đùng, khuôn mặt thối đến dọa người cầm trên tay bát mì ngon tuyệt!

Mỳ bị một phen quăng ở trên bàn.

Ta liền chạy tới ăn.

“Con mẹ nó Hạ Tiểu Hoa, cô có biết Á châu siêu cấp tân tinh ánh sáng rực rỡ cả bầu trời mà phải hạ mình làm những việc này là nhục mạ nhân phẩm của tôi thế nào không hả?”

“Kháo! Anh thì đức hạnh gì? Muốn tôi cảm động đến phát khóc sao?”

“Thần Tư! Anh cho nhiều dưa chua làm cái gì? Làm lão nương chua đến rớt nước mắt!”

“Nói bậy! Cô là bị tôi cảm động!”

“...”

Chương 33

Hạ Tiểu Hoa! Hình người!” Nhị hào vắt chân ngồi xem tuần san Bát quái.

Nằm chinh ỳnh ở trang nhất là hình ảnh ta cùng Thần Tư hôn môi, cực kỳ rõ nét.

Tiêu đề thật mãnh liệt: “Siêu cấp nhà giàu mới nổi Hạ Tiểu Hoa mượn cơ hội thịt bò Á châu siêu cấp tân tinh trước cửa quán bar!”

Kháo! Quả nhiên nên nhắm mắt!

Ta một phen đoạt lấy, nhìn chăm chú: “Cũng không phải chưa hôn qua. Lần trước ở Ô trấn, còn ở trong thuyền ôm hôn đâu!”

Nhị hào cười lạnh một tiếng, quăng một súc vải đến trên người ta.

“Nhà giàu mới nổi mê luyện đại minh tinh, hôn nhân cùng tổng tài Diệp thị có nguy cơ rạn nứt!”

“Cái mông a! Ai mê luyện đại minh tinh?”

Lại đá đến một quyền.

“Chân tướng đích thực đằng sau cuộc hôn nhân tan vỡ. Thần Tư đêm khuya hẹn hò cùng Hạ Tiểu Hoa.”

Thần Tư mang kính râm, trên tay cầm bát mì đứng đợi thang máy.

“Ha ha ha! Xứng đáng! Hắn quá dọa người rồi!” Ta vui sướng khi người gặp nạn.

Tiếp tục đá đến một quyền.

“Phân tích trọng điểm, nhà thiết kế Hạ Tiểu Hoa, fan giả nhưng thịt bò là thật!”

Trên trang báo là dòng chữ thật lớn: “Tôi biết, tôi biết, cô đã yêu tôi thật lâu, thật lâu—— Á châu siêu cấp tân tinh tự mình nói ra tình cảm!”

“...” Hả hê khi người gặp họa của ta đang dần dần bé lại.

“Hạ Tiểu Hoa, đây vẫn còn tốt chán!” Nhị hào liêu mạng trở mình lật các loại tuần san bát quái.

“Bản này, nói người vì muốn tiếp cận Thần Tư nên đi cửa sau, liều chết cố gắng trở thành nhà tạo hình của công ty giải trí M!”

“Bản này, nói người cùng Diệp tam công tử, tướng mạo không hợp, tâm tính cũng không thông, ly hôn chỉ là vấn đề thời gian!”

“Bản này, nói người cưỡng bức Thần Tư gặp gỡ!”

“Còn có, bản này, bản này, bản này nữa!” Nhị hào buông tay.

“Hạ Tiểu Hoa, tất cả tuần san bát quái trên cả nước đều đăng tin về người! Chúc mừng! Người quá nổi tiếng rồi!”

“...” Ta vuốt đầu: “Vụ tai tiếng lần trước của ta cùng với Thần Tư cũng cùng một dạng a, vì sao lần này lại nháo lớn như vậy?”

Thần Tư được người ta trọng vọng đến trình độ này?

“Hạ Tiểu Hoa!” Nhị hào tung chưởng đánh ta bay xa đến tận ba thước: “Cũng không giấu lại xem lúc đó có ai đứng đằng sau phong tỏa tin tức cho người? Nếu không có Diệp Hy đi sau lưng người mà thu dọn tàn cuộc, chỉ bằng cái dạng đức hạnh này của người, đã sớm tai tiếng muốn chết rồi, đâu chỉ có mấy bài báo lá cải lung tung như lần trước nữa!”

“...” Thì ra là thế.

Bởi vì có niềm vui mới cho nên không muốn nhúng tay nữa, Hạ Tiểu Hoa không thể làm gì khác hơn là tự sinh tự diệt.

“Người đừng không thừa nhận! Hạ Tiểu Hoa, giang hồ đồn rằng Diệp Hy thuê hẳn ba trợ lý tư nhân cao cấp chuyên để xử lý chuyện của người, là thật đó!”

“Hạ Tiểu Hoa! Mấy ngày nữa người đừng có bước chân ra khỏi cửa, cứ trốn tạm trong cái tổ chim nhà người mà tránh qua lần này đã! Con bà nó, Nhất hào các nàng cùng với ta, điện thoại đã bị nhóm ký giả gọi cho muốn nổ tung rồi đây! Người nhớ kỹ cho ta, vô luận có người hỏi người cái gì, người cũng nhất định không được hé miệng! Chuyện còn lại, để chúng ta xử lý!”

“A...”

Ta vừa mới đáp ứng, bỗng nhiên trông thấy một con dơi già vọt tới trước mắt: “Hạ Tiểu Hoa!”

Ngay trước mặt ta hẳn “đông” một tiếng quỳ xuống, khấu đầu ba cái: “Van cầu cô! Mở cuộc họp báo giải thích đi!”

Ta lại càng hoảng sợ, cố gắng nhìn kỹ con dơi già toàn thân trùm một màu đen này là ai. Cho đến khi hẳn nhắc mặt lên mới lơ mơ nhìn ra thân phận: “Ai, anh không phải là tên quản lý ảo lả của Thần Tư sao?”

Trong nháy mắt, dơi già chảy ra mấy dòng lệ nóng hổi: “Đúng, đúng, đúng, tôi ảo lả, tôi chết tiệt, tôi không tốt được như Thần Tư! Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của tôi! Hạ Tiểu Hoa, xin cô thương xót, mở cuộc họp báo làm sáng tỏ chuyện này đi!”

“Không mở! Bằng gì bắt Hạ Tiểu Hoa nhà ta mở?” Nhị hào nói rất hùng hồn.

“Thần Tư có lỗi gì a? Đại minh tinh phúc khí hồng thấu tận trời, van cầu cô buông tha hẳn a! Chuyện lần này ảnh xấu đến tiền đồ của anh ấy, ngay cả đạo diễn quốc tế cũng sắp không chịu nổi nữa rồi! nếu như còn tiếp tục thì ngay cả đường sống cũng không có a!”

“Hạ Tiểu Hoa cũng không thể mở họp báo!” Nhị hào vỗ bàn: “Nàng tuy rằng rất thô tục, rất khoa trương, rất náo loạn, nhưng vô luận thế nào cũng là nữ chủ nhân của Diệp thị. Loại trách nhiệm khiến vạn người quả trách này, anh tự đi mà gánh!”

Dơi già khóc càng phát ra đau khổ.

Điện thoại di động trong túi lại rung.

Ta tiếp đứng lên, lại là thanh âm tứ bình bát ổn: “Hạ tiểu thư, Diệp tiên sinh muốn gặp ngài, mời ngài lập tức đến phòng làm việc của Diệp tiên sinh một chuyến!”

Diệp Hy, đã trở về.

Khả Nhạc, thế nhưng không có về nhà.

Gọi đến đứt khoát như vậy.

Cuối cùng thì vẫn phải đối mặt.

“Hạ tiểu thư?”

“Được. Tôi đã biết!” Ta ngắt điện thoại, bước ra ngoài.

Con dơi già kia tiếp tục ở đằng sau khóc thét: “Hạ Tiểu Hoa! Tôi cho cô hai giờ suy nghĩ! Cô không ra, tôi sẽ khiến Thần Tư tự mình mở hộp báo! Tôi sẽ lập tức mở! Truyền hình trực tiếp! Đến lúc đó nội dung không như ý, cô đừng trách tôi thủ đoạn quá độc ác!”

“Tam hào, Ngũ hào, gọi bảo an, ném tên bệnh ảo lả này ra ngoài cho tôi!” Thanh âm Nhị hào.

...

Tầng thượng của cao ốc là nơi tốt nhất để quan sát, chỉ cần lên thang máy, cho dù cao tới đâu cũng lập tức có thể đi đến.

Thời điểm thang máy dừng ở tầng 39, cô thư ký xinh đẹp đứng đó dường như đã đợi rất lâu rồi.

“Hạ tiểu thư, Diệp tiên sinh đang đợi ngài!” Thay ta mở ta cửa lớn phòng làm việc của Diệp Hy.

Ta xông tới trước nữ thư ký, dùng sức đẩy cửa: “Diệp Hy! Có rắc mau phóng!”

“Hạ tiểu thư!” Nữ thư ký như hoa như ngọc vừa muốn đứng lên ngăn cản, cửa lại bị một lực lớn đóng lại.

Đều không phải do ta làm.

Ta mở mắt nhìn trừng trừng nữ thư ký bị ai biến mất sau cánh cửa, lui cái cổ quay lại đối mặt với Diệp Hy vừa đóng sập cửa, đang nghiêng đầu trừng mắt nhìn ta.

“Hạ Tiểu Hoa, giải thích!” Diệp Hy chỉ vào trên bàn làm việc của hắn, chiếm hơn phân nửa là các loại tuần san bát quái.

“Ồ! Diệp Hy, anh cũng thích xem tuần san bát quái?” Ta ngẩng đầu, liếc mạng nhìn chăm chú trần nhà.

“Hạ Tiểu Hoa!” Một chưởng đẩy ta ép sát lên cánh cửa.

“...” Tại Singapore, người bị phóng viên chụp được vô số ảnh, rõ ràng không phải là ta.

Không chỉ có không phải là ta, ta thậm chí ngay cả hỏi, đều là không có nói đến.

Ta ngẩng cao đầu, không hé răng.

Diệp Hy hừ lớn tiếng: “Hạ Tiểu Hoa, hiện giờ ngay cả giải thích đều không cần thiết?”

Diệp Hy sải bước đi đến, làm ta càng ngày càng dán sát vào ván cửa.

Diệp Hy ở khoảng cách quá gần, gần đến nỗi ta có thể nghe thấy được cả tiếng hít thở của hắn: “Hạ Tiểu Hoa, đêm hôm đó, em đang đợi ai? Em nằm trên giường đói bụng chờ người, là ai?”

“...”

Diệp Hy híp lại cặp mắt xinh đẹp: “Bằng bất cứ giá nào muốn ly hôn, vì ai?” Lại tiến gần thêm một tấc.

“...”

“Khẩn cấp đem tôi tặng cho người khác, vì ai?” Hô hấp nóng rực.

Không thể lại gần thêm nữa.

“Tránh ra!” Ta dùng sức đẩy Diệp Hy.

Diệp Hy không hề động đậy, tùy ý cho ta muốn đẩy thế nào cũng không nhúc nhích.

“Không muốn trả lời? Hạ Tiểu Hoa, cho dù em không nói, tôi cũng biết được!” Tiếng hít thở vừa dứt, môi của Diệp Hy, cơ hồ đã muốn dán tại môi ta.

“Anh cho em cơ hội cuối cùng, Hạ Tiểu Hoa, thu hồi những lời em đã nói. Hạ Tiểu Hoa, em vẫn muốn anh...”

Diệp Hy cúi đầu, muốn hôn lên.

Ta nghiêng mặt đi, tránh được.

“Diệp Hy, tôi không cần anh. Tôi muốn ly hôn!”

“Hạ Tiểu Hoa!” Diệp Hy tức giận, thanh âm rất thấp đến nỗi gần như không nghe thấy, lại một phen đẩy ta ra.

“Em đã nói, em yêu anh. Rất lâu, rất lâu trước kia, đã nói qua!”

Ta lùi ra xa vài bước, đứng vững vàng, không hề động: “Diệp Hy, tôi thật sự, không hề yêu anh!”

Diệp Hy cắn chặt môi.

“Hạ Tiểu Hoa! Câm miệng!”

“Diệp Hy, ly hôn đi!” Ta không có câm miệng, ngược lại nói càng lưu loát.

Diệp Hy buông lỏng môi, nhìn chằm chằm ta. Một lúc lâu sau, đột nhiên cong khóe miệng, cười đến kiêu ngạo.

“Hạ Tiểu Hoa, em nghĩ rằng anh không dám sao? Không thương sẽ không yêu! Không phải chỉ là ly hôn sao, ký đi!”

Vài bước vọt tới trước bàn làm việc, cầm lấy đơn ly hôn.

“Hạ Tiểu Hoa! Ly hôn, là do em yêu cầu! Em yên tâm, một phen tiền anh cũng sẽ không lưu cho em! Anh nhất định, tính toán chi ly thật rõ ràng!” Tươi cười của Diệp Hy càng sâu, khuôn mặt anh tuấn, quang hoa tỏa ra bốn phía.

“Hạ Tiểu Hoa, túi xách, phòng ở, xe... Hết thấy, đừng nghĩ lại có được!”

Diệp Hy cúi đầu, tự mình ký thật nhanh.

“Từ nay về sau, Hạ Tiểu Hoa, em đừng hối hận!” Vung bút trong tay, động tác lưu sướng.

“Được!” Ta gật gật đầu, túm lấy giấy ly hôn.

Diệp Hy nhìn chằm chằm ta, ngạo khí phi thường: “Hạ Tiểu Hoa, em tốt nhất nên nhìn cho rõ ràng, ký tên, em liền hai bàn tay trắng!”

Ta nhặt lên chiếc bút Diệp Hy vừa ném đi, trở mình cầm giấy ly hôn, cũng không thèm nhìn tới, một bút một chữ, thật sự ký tên vào.

Không sao cả, Diệp Hy. Buông tha cho anh, Hạ Tiểu Hoa lại chỉ còn mình Hạ Tiểu Hoa mà thôi.

Diệp Hy vỗ thật mạnh lên bàn làm việc.

“Hạ Tiểu Hoa! Em ký đi! Cứ việc ký! Anh liền giải tán phòng làm việc!”

“Được!”

Chữ ký viết được tốt lắm, ba chữ Hạ Tiểu Hoa đoan đoan chính chính, có vẻ cô độc đến đáng thương.

Phía sau chữ ký, ta vẽ một đóa hoa nhỏ.

Như vậy, sẽ không cô đơn.

Ta nhìn chữ ký vừa viết, cao hứng nở nụ cười, thật cẩn thận gấp lại giấy ly hôn, ôm vào trong ngực.

“Diệp Hy, chúc anh hạnh phúc!”

20. Chương 34 - 35

Chương 34

Ta đem 80 thỏi vàng, toàn bộ đổ ra, phơi bày trên mặt bàn.

Ánh vàng rực rỡ, phi thường chói mắt.

1-8 hào nhìn không chuyển mắt, chăm chăm liếc vàng thỏi, miệng giương rộng ngoác!

“Hạ Tiểu Hoa, ngươi công nhiều vàng thỏi như vậy đi chơi sao?” Nhị hào dùng sức nuốt nước miếng một cái, ánh mắt chưa từng rời khỏi đồng vàng.

“Đúng!” Ta gật đầu, tùy tùy tiện tiện sờ một cây: “Uy! Vàng thỏi xinh đẹp không?”

Ngũ hào vỗ bàn một cái, xông lên: “Hạ Tiểu Hoa! Ngươi thực TM đáng đánh đòn!”

“Khó coi! Thực TM tục!” Nhất hào hừ hừ.

“Tục! Nhảm chán giống hệt ngươi!” Lục hào cũng hừ hừ.

“Khó coi!” Bát hào vẫn như cũ hừ hừ.

Dân chúng còn thừa đều liều mạng gật đầu phụ họa.

“Vậy sao?” Ta tiếc nuối nhún nhún vai: “Vậy quên đi! Vốn định tặng cho nhóm các người!”

Ta đứng lên, đôi mắt nhỏ thương tâm không để đâu cho hết, ngậm ngùi đem vàng thỏi định một lần nữa cho vào trong túi.

Tay lập tức bị bắt lấy: “Hạ Tiểu Hoa, ta vừa hoa mắt, vàng thỏi này thật xinh đẹp!”

“Đẹp ngây người!”

“Cao cấp!”

“Thật giống ngươi, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở!”

“Thật sự?” Hai mắt ta lóe ra vẻ chờ mong.

“Thật sự!” Nhất hào một phen đoạt lấy túi của ta, dân chúng còn lại nhất tề xông lên, ba chân bốn cẳng phân vàng thỏi.

Ta bị đẩy ra thật xa, mắt thấy vàng thỏi trên bàn nhanh chóng giảm bớt, trong đó có một cây bị người khác đẩy, văng ra góc bàn, lộ ra dòng chữ được khắc ngay ngắn bên trên.

Hạ Tiểu Hoa. 100 tuổi.

Ta vươn tay muốn bắt, bị Nhị hào một phát chụp được: “Làm cái gì? Của ta!”

Động tác sạch sẽ lưu loát, cầm vàng thỏi dứt khoát nhét vào trong túi.

“Nhị hào, cho ta liếc mắt nhìn nó một chút, ta cùng nó cáo biệt!” Trơ mắt nhìn 100 tuổi biến mất trong túi xách của Nhị hào.

“Không cần, không cần! Hạ Tiểu Hoa, ngươi đứng đó nói cũng được, nó ở trong túi của ta vẫn có thể nghe thấy!” Nhị hào ôm túi xách, ánh mắt vô cùng phòng bị.

“Lỡ tai nó không tốt, ta muốn giáp mặt nói!” Ta cố gắng giả vờ.

Nhị hào ôm túi tiền càng chặt: “Hạ Tiểu Hoa, các nàng mỗi người đều lấy mười cây, vì sao tìm ta cáo biệt? Ngũ hào, lấy của người ra, để cho Hạ Tiểu Hoa cáo biệt!”

Ngũ hào khóa túi, đầu cũng không thèm quay lại, hướng bên ngoài chạy đi: “Này, đi làm một chút mà văn phòng thực ầm ỹ a! Ta ra bên ngoài tìm im lặng một lát!”

“Đúng vậy, đúng vậy, thực ầm ỹ a!”

“Hôm nay sao lại ầm ỹ như vậy đâu?”

“Đúng! Ầm ỹ! A!”

Một đám người xếp thành đoàn, liệch mạng hướng cửa giấy dựa.

Ti vi LCD trên tường bỗng dưng phát ra thông báo mới: “Vào lúc 18:00 giờ Bắc Kinh, Á châu siêu cấp tân tinh mở cuộc họp báo chiêu tiếp ký giả, kênh giải trí tổng hợp truyền hình trực tiếp!”

“Kháo! Tên bệnh ảo lả kia thực sự ép Thần Tư mở họp báo!” Nhị hào vừ bước tới cửa, nghe thấy âm thanh liền dừng lại.

Bị ta nói theo: “Uy! Nhị hào, hay là chúng ta đến đó góp vui?”

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, còn có nửa giờ.

“Không đi!” Nhị hào trở mình xem thường: “Ta còn phải vội vàng trở về giấu vàng thôi! Rất vội vàng đấy!”

“Được.” Ta vẫy vẫy tay: “Kia quên đi, ta lập tức thu hồi vàng thôi, tránh cho các người mang vác nặng nề!”

Ngũ hào lập tức xông vào, nắm điện thoại bên người: “Uy? Phóng viên Kim, họp báo của Thần Tư tổ chức tại đâu?”

Nhất hào bước chân vội vã: “Ta đi bảo lái xe, 5 phút sau tập hợp!”

Lục hào giờ áo khoác màu đen hàng hiệu chói mắt: “Hạ Tiểu Hoa, thay quần áo!”

Chắc chắn chắc, cười tủm tỉm cầm lấy túi sách, ta mời được thật nhiều trợ lý tinh anh a! Hiệu suất kia đều là nhất đẳng.

Ta đội mũ lưỡi trai hạ xuống siêu thấp, đi đằng trước là Nhị hào vẻ mặt đằng đằng sát khí, thí diên thí diên kéo theo đám người còn lại chen chúc sau lưng nhóm phóng viên.

Đến hơi muộn, tên quản lý ảo lả kia đã đang đem tin tức “chân thật” ở trên đài nói thao thao bất tuyệt.

Thần Tư vẫn như cũ mang kính đen thật lớn, mặt không chút thay đổi, không nói được một lời ngồi ở vị trí chủ thượng.

Ta nâng đầu muốn nhìn thấy rõ ràng một chút, bị Nhị hào một phen kéo đến vẹo thắt lưng.

“Hạ Tiểu Hoa!” Nhị hào đề thật thấp thanh âm: “Người biến thành thật ngốc cho ta!”

“Được!” Ta gật gật đầu, tiếp tục vẹo vẹo thắt lưng, ngẩng đầu lên xem náo nhiệt.

Nhị hào nghiêng răng nghiêng lợi: “Người mê luyện Thần Tư đến cái độ này ư? Biết thế ta không nên dẫn người đến đây làm gì!”

“Ai mê luyện?” Ta khinh thường hừ hừ: “Ta chỉ là muốn đến nói ra suy nghĩ của mình thôi!”

“Muốn nói cái gì nhất thiết phải gặp mặt Thần Tư nói sao? Gọi điện thoại không được à?”

Ta lắc đầu, không hé răng.

“Nói tóm lại, Thần Tư hiện tại có chuyện xích mích với đại chế tác quốc tế đơn thuần là vì vấn đề cá nhân, cùng với những lời đồn gần đây là không quan hệ, thỉnh các vị phóng viên bằng hữu không nên suy đoán vô căn cứ!”

“Thần Tư, mấy ngày trước anh hai lần tung ra loạt ảnh cùng nhà thiết kế Hạ Tiểu Hoa hôn môi, anh cùng Hạ Tiểu Hoa rốt cục là có quan hệ gì?”

“Thần Tư cùng Hạ Tiểu Hoa chỉ là quan hệ bằng hữu, đồng nghiệp công tác cùng nhau. Về phần Hạ tiểu thư là fan của Thần Tư, hành vi có chút kích động, Thần Tư không thể không chế!”

“Kháo! Thực con mẹ nó trốn tránh!” Nhị hào trở mình xem thường, quay lại chụp lên đầu ta: “Sớm kêu người không có việc thì đừng thịt bò Thần Tư người lại không nghe!”

“Thần Tư, phóng viên chụp được cảnh anh đem đồ ăn khuya đến nhà Hạ Tiểu Hoa, là thật hay giả?”

“Thần Tư chỉ là đi thăm bạn bè. Hạ Tiểu Hoa vẫn ở Diệp gia, sao có thể ở ngoài lúc đêm khuya!”

“Thần Tư, nghe đồn hôn nhân của Hạ Tiểu Hoa gặp đèn đỏ, là thật hay không thật?”

“Chuyện này các vị hẳn là phải đến hỏi Hạ Tiểu Hoa, Thần Tư bây giờ phải đi tiếp đạo diễn X của bộ phim XX! Tạm biệt!”

Xem ra không có chuyện gì của ta.

Ta hướng Nhị hào làm cái tư thế chạy lấy người, xoay người hướng cửa sau của hội trường lui lại.

Mới vừa đi hai bước, nghe được thanh âm của Thần Tư, trầm thấp bình tĩnh: “Đúng vậy, Hạ Tiểu Hoa muốn ly hôn!”

Quản lý hét lên một tiếng, cả hội trường muốn nổ tung!

“Thần Tư! Anh cùng Hạ Tiểu Hoa là quan hệ gì?”

“Thần Tư! Thời điểm anh gặp gỡ Hạ Tiểu Hoa, biết hay không biết cô ấy đã kết hôn?”

“Thần Tư! Có phải Hạ Tiểu Hoa dùng tập đoàn Diệp thị tạo áp lực với anh?”

“Thần Tư! Thân là bên thứ ba chen vào hôn nhân...”

Thần Tư quả nhiên là thiếu đạo đức! Ta dùng sức thở dài.

Quay người trở lại, kéo rút ra mũ lưỡi trai.

“Không có bên thứ ba. Lão nương cùng Diệp Hy, đã chính thức ký tên ly hôn!”

Chỉ biết, sự tình, tóm lại là diễn biến thành như vậy.

Từ lúc Thần Tư nói, Hạ Tiểu Hoa, tôi thấy cô đáng thương, muốn giúp cô!

Từ lúc Thần Tư nói, Hạ Tiểu Hoa, đối tốt với người khác, thì phải nói ra!

Cũng đã đã biết.

Từ trong túi lấy ra giấy ly hôn vừa mới ký, túm ở trong tay.

“Lão nương từ hôm nay trở đi, cũng chỉ là Hạ Tiểu Hoa mà thôi!”

“Lão nương đã không còn là siêu cấp nhà giàu mới nổi, cùng tập đoàn Diệp thị, một chút quan hệ cũng không có!”

Rất nhiều phóng viên, chen chúc tới.

1-8 hào, hết thấy vọt ra, chắn ở trước mặt ta.

Ta cười đến cảm thấy mỹ mãn. Không hổ là ưu tú nhất, hiệu suất nhất, tinh anh nhất – các trợ lý cao cấp của ta!

Có vàng thối, cho dù thất nghiệp, ít nhất cũng trụ được một thời gian, không bị người nào đó chèn ép.

“Hạ tiểu thư! Cô có phải vì Thần Tư mới quyết định chấm dứt ly hôn?”

“Hạ tiểu thư! Cô cùng Thần Tư rốt cục là quan hệ gì?”

“Hạ tiểu thư!...”

Trực tiếp nói trước mặt các ký giả tại hiện trường. Cho dù là Diệp Hy, cũng bắt lực!

Ta gầy gầy tóc, còn thật sự nhìn chăm chăm ống kính: “Ly hôn, là vì, lão nương đã không còn yêu Diệp Hy!”

“Thần Tư...” Ta quay đầu.

Thần Tư phía trên kia, đã tháo xuống kính râm, nhìn chăm chăm ta, biểu tình có chút hung tợn.

“Tôi cũng đã, không còn là fan của anh ta. Quan hệ của tôi cùng anh ta là...”

Cái bàn trước mặt Thần Tư, nổ oành một tiếng.

Thần Tư đã muốn đập tung bàn, cướp lấy mic của MC.

“Hạ Tiểu Hoa! Là nhà tạo hình mới của tôi, đúng hay không?” Ánh mắt xinh đẹp, hướng trên người tên quản lý mà đảo.

“Đúng, đúng, đúng vậy!” Tên quản lý ảo lả liều mạng lau mồ hôi trên trán: “Vừa mới chuẩn bị công bố cho mọi người! Bọn họ chạm mặt đó chính là bàn chuyện công việc, bàn chuyện công việc! Thần Tư một chút, một chút cũng không có ý tứ thích Hạ Tiểu Hoa!”

Thần Tư vừa lòng gật đầu, mị mắt, đắc ý nhìn ta.

Cái mông! Mời ai?

Ta còn chưa kịp hé răng đã bị Nhị hào túm được hướng ra bên ngoài chạy.

Ra cửa, các phóng viên bị bảo an cản lại, Nhị hào một phen đem ta nhét lên xe: “Hạ Tiểu Hoa, người cùng xe với Ngũ hào, còn lại phân tán ra. Bộ dạng chúng ta đều giống nhau, phóng viên sẽ không phân biệt được!”

Ngũ hào lái xe, đem ta từ ban ngày thẳng đến tối mịt mới trở về dưới lầu của Khả Nhạc.

Ta xuống xe, đi vài bước đã bị gọi lại: “Hạ Tiểu Hoa, người thực sự ký tên ly hôn?”

“A!” Ta đột nhiên nhớ tới, chạy trở lại, đem giấy ly hôn nhét vào lòng Ngũ hào: “Ngũ hào, chuyện này vô cùng, vô cùng, vô cùng quan trọng. Giúp ta hoàn thành thủ tục còn lại!”

“Hạ Tiểu Hoa!” Ngũ hào vỗ tay lái: “Ta không làm!”

“Ngũ hào, người làm trợ lý cho ta bao nhiêu năm?”

“Ba năm, bắt đầu từ khi người được gả cho Diệp tiên sinh!”

“Kia, người cảm thấy, ta sẽ rời đi Diệp Hy, là nói thật hay giỡn?”

“...”

“Ngũ hào, ta thật sự, đã ly hôn!”

“Hạ Tiểu Hoa!” Ngũ hào đỏ mắt: “Người là ngốc hay không ngốc đây?”

Ta khinh thường hừ hừ: “Người mới ngốc! Vàng thối thu rồi, làm không xong thủ tục, trả lại vàng thối cho lão nương!”

Ngũ hào liều mạng túm chặt miệng túi, cầm lấy giấy ly hôn.

Ta vẫy vẫy tay: “Ngũ hào, hẹn gặp lại!”

Chương 35:

Vừa tới cửa, chỉ thấy Ngưu Lang đang ngồi ở đó.

Ta không nói hai lời, xoay người liền ấn thang máy.

“Tiểu Hoa!” Ngưu Lang đuổi theo, một phen đè lại tay ta.

“Em ly hôn?” Cười đến hòa thuận vui vẻ.

Kháo! Không có nhân cách!

“Anh vui sướng khi người gặp họa?” Ta đẩy móng vuốt của Ngưu Lang ra, đơn giản quay đầu hướng cửa nhà đi tới.

“Không phải!” Ngưu Lang ghen cười, tâm tình vô cùng tốt chộp lấy bả vai ta: “Tiểu Hoa, anh mời em đi ăn tiệc Pháp!”

Kháo! Lão nương hận tiệc Pháp!

“Không đi!” Ta lại vươn tay đẩy ra hai móng vuốt của Ngưu Lang, cúi đầu lần mò chìa khóa ở dưới tấm thảm trước cửa nhà.

Sờ nửa ngày cũng không được, đã thấy Ngưu Lang cầm trong tay cái chìa khóa sáng long lanh, mở cửa, tự mình đi vào.

Ta trở mình xem thường: “Ai cho anh vào? Nơi này là nhà vợ trước của anh!”

Ngưu Lang vẫn như cũ cười đến rất thích ý: “Tiểu Hoa, em cũng là vợ trước!”

Ta hoài nghi nhìn chằm chằm Ngưu Lang: “Anh không phải là tiểu thị dân chính trực, hận nhất giải trí bát quái sao?” Tin tức như thế nào liền nhanh như vậy?

Lão nương đầu này bật TV, đầu kia hẳn đã đóng cửa.

Ngưu Lang mở đôi mắt nhỏ liếc ta: “Anh quay về trường cũ dạy học. Có bằng tiến sĩ kỹ thuật!”

“Ừm!” Ta đến phòng bếp lấy bình nước lọc, ừng ực ừng ực liều mạng nuốt.

Ngày hôm nay nói quá nhiều, khát muốn chết!

“Uy! Tiến sĩ Lưu, thầy giáo Lưu, các người đầu khẩu nửa ngày, là muốn cười nhạo phụ nữ thất hôn?”

“Nói bậy! Em không phải là phụ nữ thất hôn!” Ngưu Lang đứng đắn sửa đúng ta.

“Ừm!” Ta tiếp tục uống nước lọc: “Cửa bên kia, không tiến! Nhớ cất giúp tôi cái chìa khóa!”

“Tiểu Hoa!” Ngưu Lang nhìn ta: “Không cần không vui!”

“Lão nương là phụ nữ thất hôn, uống ngụm nước lọc anh cũng có thể nhìn ra nội tâm à?” Ta khinh thường càng sâu, trực tiếp hướng tới cửa, mở ra hai cánh: “Vợ trước của anh sắp trở lại, nên biến thì nhanh mà biến. Bằng không nếu anh biến thành thái giám, đừng trách tôi không báo cho một đường sống!”

Ngưu Lang chau mày: “Hạ Tiểu Hoa, em đã đồng ý qua không báo anh biến!”

Kháo! Thật sự là rượu nói lời! Ta hối hận không kịp, cư nhiên hứa hẹn cái kiểu làm cho quỷ thần kinh khiếp!

“Tôi là vì tốt cho anh! Khả Nhạc thực khủng bố!” Ta thực thành khẩn cường điệu.

Ngưu Lang nở nụ cười: “Tiểu Hoa, em còn quan tâm anh!”

“Đương nhiên, đương nhiên!” Ta vỗ bả vai Ngưu Lang, đem hắn đẩy đến bên ngoài cửa: “Chạy nhanh đi thôi!”

Ngưu Lang một chương chắn ở khung cửa: “Yên tâm đi, Khả Nhạc sẽ không trở về!”

Ta trừng lớn mắt, quan sát Ngưu Lang nửa ngày: “Anh, chẳng lẽ cùng Khả Nhạc thông đồng?”

Ánh mắt Ngưu Lang bay lên trần nhà.

Con mẹ nó cái thế giới này!

Ta đẩy cửa ra: “Vây anh cứ thành thật mà gốc ở đây đi! Tôi đi!”

Ngưu Lang một phen giữ chặt ta: “Tiểu Hoa, anh đến, là để đưa cho em thứ này!”

Lấy ra một chiếc chìa khóa.

“Biệt thự nhà em, trả lại em!” Ngưu Lang cười đến sáng lạn, đưa chìa khóa cho ta: “Anh đã đi tìm luật sư hoàn thành xong mọi thủ tục, sau này em chỉ cần ký tên một chút là nhận được!”

Mang theo chìa khóa sáng loáng, nhét vào trong tay của ta, ấm nóng.

“Hạ Tiểu Hoa, trả lại nhà cho em.”

“...” Cái chìa khóa trong tay ta, thiếu chút nữa rơi xuống.

“Trường đại học phúc lợi rất tốt, phân phòng cho giáo viên ngay trong khuôn viên trường, vừa gần vừa tiện lợi. Hạ Tiểu Hoa, yên tâm đi, trả lại em, anh sẽ dọn ra ngoài!”

Ta liều mạng phe phẩy đầu, đem cái chìa khóa ném ở trên sofa: “Ngưu Lang, không cần!”

“Tiểu Hoa, em không lừa được anh!” Ngưu Lang nhặt lên, lại nhét vào trong tay ta: “Kỳ thật, đã sớm muốn trả lại cho em. Chỉ là vẫn luyến tiếc, nghĩ đến còn cơ hội, cho nên vẫn lẩn nữa chờ đợi.”

“Ngưu Lang, tôi đối với anh không tốt đâu, luôn làm cho anh gặp nạn, từ nhỏ liền bắt nạt anh. Anh biết không, thời điểm học tiểu học đi chơi xuân, lúc anh ngã vào con mương, thật ra là do tôi đẩy!”

Ngưu Lang lắc đầu: “Nhưng là, em nhảy xuống cứu anh!”

“Còn có sơ trung, viết mấy bài thơ dâm đang trên bàn anh cũng là tôi.”

“...”

“Còn có trung học, chụp ảnh anh đi tiểu phóng lên giàn hoa lan cũng là tôi!”

“...”

“Còn có, mạo danh anh viết thư tình cho Như Hoa lớp bên cùng kết giao cũng là tôi!”

“...”

“Còn có...”

“Hạ Tiểu Hoa! Chúng ta là thanh mai trúc mã!” Ngưu Lang đánh gãy lời nói của ta: “Nếu không phải là em, anh sẽ thật hối tiếc!”

“Nhưng là, tôi phá hư như vậy, anh vì sao còn cố tình muốn thích tôi? Vì sao đối với tôi tốt như vậy?”

Ta dùng sức xoa ánh mắt: “Chúng ta chính là thanh mai trúc mã. Ngưu Lang, chỉ là thanh mai trúc mã mà thôi! Anh cho dù như vậy, tôi cũng...”

“Tiểu Hoa!” Ngưu Lang kêu thật sự lớn tiếng, câu nói của ta, cũng chưa kịp phun ra hết.

“Ai bảo em là thanh mai trúc mã duy nhất của anh. Không có lựa chọn khác, chỉ có thể đối tốt với em!”

“Anh gạt người! Ngưu Lang, kỹ thuật nói dối của anh thực kém!”

“...”

“Vận khí cũng kém!” Giấc mơ của Bốn mắt, là đại minh tinh.

“...”

“Ánh mắt, cũng kém!”

“...”

“Ngưu Lang, anh không biết, tôi từ nhỏ đã chán ghét anh! Thật chán ghét anh!”

“Tiểu Hoa, không quan hệ! Anh thích em, là được!”

“...”

Ba năm trước đây, Diệp Hy nói: “Hạ Tiểu Hoa, tôi không thích cô!”

Hạ Tiểu Hoa nói: “Không quan hệ, em yêu anh là được!”

Vì thế, ba năm, Hạ Tiểu Hoa ly hôn.

Không quan hệ chung quy không có khả năng không quan hệ.

Ba năm mà thôi.

Nhưng Ngưu Lang tìm ta 20 năm. Có lẽ, là 23 năm.

Ta đem cái chìa khóa thả vào trong lòng Ngưu Lang: “Trả lại anh.”

Ngưu Lang không có nhận, vươn tay ôm ta: “Tiểu Hoa, đưa em, chỉ là đưa cho thanh mai trúc mã mà thôi!”

“Lão nương không cần.”

“Em cần. Tiểu Hoa, anh chỉ là hy vọng, nếu em khổ sở, không hạnh phúc, sẽ có nơi thuộc về Hạ Tiểu Hoa, nơi mà Hạ Tiểu Hoa có thể quay về!”

Ta cắn chặt môi, không hé răng, cũng không đẩy Ngưu Lang ra.

“Cho dù hiện tại là thanh mai trúc mã cũng không quan hệ!” Thanh âm Ngưu Lang, thực kiên trì.

“Tiểu Hoa, về sau, có lẽ sẽ không phải như vậy nữa, đúng không?”

“Ngưu Lang, tôi không có khả năng...”

“Tiểu Hoa, em đã ly hôn!” Thanh âm Ngưu Lang thật vội, không có khả năng, chung quy bị ngắt lời, cũng không nói tiếp.

Đúng vậy, Hạ Tiểu Hoa, đã ly hôn.

Ngưu Lang rốt cục buông ta ra: “Tiểu Hoa, em không thích ăn đồ Pháp, anh trở về, ngày sau lại mời em ăn món Nhật Bản!”

Cửa lại mở.

Ta ngồi trên sofa, đợi suốt một giờ.

Khả Nhạc, thủy chung vẫn không có xuất hiện.

Nơi này, quả nhiên không thể tiếp tục ở lại.

Ta kéo thùng, đem số lượng hành lý không lớn lắm, tính cả chiếc chìa khóa kia, hết thảy xếp vào.

Thời điểm xuống lầu, quản lý viên hỏi: “Hạ tiểu thư, đồ bỏ đi của cô à?”

Ta quay đầu nhìn túi LV màu xám.

Nguyên lai, chỉ cần không liên quan, không cần nữa. Chẳng qua sẽ trở thành đồ bỏ đi mà thôi.

Ta đem LV kê xuống móng, ngồi xuống góc tường xem ví tiền.

1, 2, 3.

300 đồng.

Đủ tiền bo cho phục vụ nhà hàng, đủ cấp lái xe taxi nói nói không cần thối lại.

Kháo! Khả Nhạc thực TM nghèo, hồng bao cũng không có bao nhiêu.

Di động ở trong túi rung a rung.

Ta không kiên nhẫn, bắt máy: “Ai nha? Có rắc mau phóng! Lão nương còn phải đi kiếm tiền!”

“Hạ Tiểu Hoa, thân là nhà thiết kế chính, cô thể nào còn chưa báo danh?”

Á châu siêu cấp tân tinh sống lại rồi.

“Báo cái móng! Lão nương khi nào thì nói qua...” Ta mắng một nửa liền dừng lại: “Uy, tôi đi làm, đi làm! Bao nhiêu tiền một tháng a?”

“Khen cho cô thức thời!” Thần Tư hừ hừ, phun ra con số mà toàn thể nhân dân lao động đều muốn dìm chết hắn: “580.”

Kháo! Ta ngắt điện thoại sạch sẽ lưu loát.

Di động lập tức lại vang lên: “Cô kiêm nhiệm trợ lý riêng của tôi, tôi có thể trả tiền làm thêm giờ cho cô!”

“Được, đi chơi một bên cho mát mẻ đi!” Ngồi sao đều là một lũ keo kiệt.

Ta không hề tin tưởng, nói xong vừa muốn ngắt điện thoại.

Đầu bên kia đã muốn rít gào: “Hạ Tiểu Hoa! Cô có ý gì? Chẳng lẽ tôi còn không nuôi nổi cô?” Lập tức báo một con số.

Ta nghĩ nửa ngày, tiền lương so với Nhị hào còn cao gấp ba lần. Đây là cái khái niệm gì a?

Đại khái trầm mặc lâu lắm, bên kia Á châu siêu cấp tân tinh đã không kiên nhẫn: “Không hài lòng? Hạ Tiểu Hoa, cô có bản lĩnh cô ra giá! Tôi thật muốn nhìn cô giá trị bao nhiêu?”

Ta liếm môi: “Không cần, tiền lương tùy tiện đi! Lão bản, cấp cho tiểu công nhân này chỗ ở là được!”

“...” Bên kia trầm mặc nửa ngày: “Hạ Tiểu Hoa, cô không có chỗ ở?”

Vô nghĩa, lão nương ly hôn rồi được chưa?

“Anh ở đâu?” Ta hỏi Thần Tư.

“Quốc tế Khải Thụy, phòng tổng thống.”

“Ừm!” Phòng tổng thống khách sạn sáu sao, ừ, Quốc tế Khải Thụy không sai: “Kia bên cạnh cũng có một phòng tổng thống đi? Tôi nhớ rõ khách sạn Khải Thụy có hai phòng tổng thống!”

“...” Lại trầm mặc nửa ngày: “Hạ Tiểu Hoa, cô không phải là muốn gần quan được ban lộc chứ?”

Ta trừng lớn mắt: “Lão bản! Ngài mang sắc đẹp phong hoa tuyết đại, nhân loại tất cả đều sùng bái ngài, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, ái mộ ngài đâu chỉ thiên thiên vạn vạn. Ngài thiện lương hào phóng, để cho tôi được hưởng lộc một phen đi!” Phòng tổng thống khách sạn sáu sao, cơ hội tuyệt đối không được để mất!

“Hạ Tiểu Hoa, không nghĩ tới cô cầm tinh con ngựa!” Á châu siêu cấp tân tinh một bộ vô cùng tin tưởng: “Thành giao! Sáng mai tới đây báo danh!”

“A!” Ta nhìn chăm chăm điện thoại chưa kịp nói xong đã bị cắt. Kháo! Ai nói ngày mai báo danh? Lão nương muốn hiện tại!

Ta trầm trọng khiêng đóng túi xách LV, liềm mạng ấn chuông cửa phòng tổng thống.

Thần Tư mặc áo ngủ, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Hạ Tiểu Hoa cô điếc sao? Nói ngày mai!”

Ta lơ đãng động trong tay: “Thấy không? 12 giờ 1 phút!” Hại lão nương du đang ngoài đường hơn nửa giờ.

“Nhường đường, nhường đường!” Đẩy Thần Tư, kéo thùng nhỏ liền vọt đi vào.

“Hạ Tiểu Hoa!” Thần Tư dùng sức đóng sập cửa.

Chắc chắc, tính tình này a!

Ta mở hành lý, lấy ra mấy bịch bia, ném cho Thần Tư một chai: “Lão bản! Tôi mời anh uống!”

“Vì sao phải uống bia?” Thần Tư vặn vẹo nghiêm mặt: “Hạ Tiểu Hoa! Cô muốn chuốc say tôi, nhân cơ hội làm chuyện dâm dăng? Nói cho cô, nghĩ cũng đừng có nghĩ!”

Ta cắt một tiếng, rót ra một chai bia: “Kháo! Lão nương ly hôn, chúc mừng một chút sẽ chết à?”

Thần Tư nhìn chăm chăm ta, nhìn nửa ngày: “Cô thật cao hứng?”

“Cao hứng a!” Ta giữa đầu, rót bia vào miệng.

“Uống gì bia! Tôi có rượu vang thượng hạng!” Nhân phẩm Á châu siêu cấp tân tinh quả nhiên không tồi, nghe người ta muốn chúc mừng ly hôn lập tức hưng trí tặng vọt, thí diên thí diên đi lấy vài bình rượu cao cấp.

“Hạ Tiểu Hoa! Chúc mừng cô!” Ly thủy tinh chân dài chạm khê vào chia bia của ta.

Ta trầm mặc, tiếp tục uống bia trong tay.

Tốn 100 đồng mua chỗ này, không uống sẽ rất phí.

Kháo! Ta quả nhiên nghèo kiết hủ lậu!

Di động lại rung.

Ta tiếp điện thoại: “Uy?”

Một mảnh im lặng.

“Uy—————?”

Vẫn đang im lặng.

Hơn phân nửa đêm. Gặp quý!

“Kháo! Không nói lời nào lão nương liền cúp máy! Lão nương còn đang vội vàng chúc mừng ly hôn đây!”
Giờ di động muốn quăng.

“Hạ Tiểu Hoa, rời khỏi anh, thật sự đáng giá chúc mừng như vậy sao?” Thanh âm khàn khàn, rõ ràng rất quen thuộc, lại một lần khiến cho người ta cảm thấy xa lạ.

Ta cười cười, không trả lời, ngắt điện thoại.

Giờ chai bia trong tay lên: “Uống rượu vang làm gì? Uống bia! Lão nương mất 100 đồng mới mua được đó!”

Từ nay về sau, Hạ Tiểu Hoa, là tay làm hàm nhai Hạ Tiểu Hoa.

21. Chương 36 - 37

Chương 36:

“Cởi!” Ta nắm chặt tay!

“Không cần!” Người nào đó túm nhanh tiểu cơ ngực.

“Bảo anh cởi liền cởi! Ít nói nhảm!”

“Nói không là không!”

“TMD anh chính là muốn lão nương tự mình động thủ, xem lão nương không mượn cơ hội sờ tiểu cơ ngực, đừng trách lão nương tâm ngoan thủ lạt!” Ta giờ tay liền vọt đi lên.

“Hạ Tiểu Hoa! A! Hạ Tiểu Hoa! Rất không biết xấu hổ!” Á châu siêu cấp tân tình liễu mạng túm áo giấy dựa.

Cửa phòng oành một tiếng mở ra, quản lý dẫn theo một đám trợ lý tiến vào, ba chân bốn cẳng gỡ ta ra: “Sớm đã nói không nên đổi nhà tạo hình đến Hạ Tiểu Hoa bên này, nhìn xem, nhìn xem, nhiều nguy hiểm a!”

“Phóng P! Ai bắt tôi chọn được trang phục tốt kêu hần đổi hần không đổi! Đại minh tinh đều thích giờ cao su! Đức hạnh gồm!” Ta gạt ra một trợ lý, tiếp tục muốn xông lên.

Tên quản lý cọ cọ lui về phía sau ba bước lớn: “Bắt lấy, bắt lấy cô ta!” Sắc mặt tái nhợt chỉ huy trợ lý.

Á châu siêu cấp tân tình ghen khuôn mặt nhỏ nhắn, ủy ủy khuất khuất: “Cô ta chết sống bắt tôi mặc cái này!” Cáo trạng cầm lên trong tay trang phục chơi golf.

Cổ áo ánh vàng rực rỡ, tay áo ánh vàng rực rỡ, trước ngực cũng có hai viền vàng rực rỡ.

Nhìn thật đẹp a!

Ta cầm lấy đứng trước người Thần Tư khua tay múa chân: “Chắc chắc chắc, không phải tôi đã nói, anh tế da nộn thịt mặc cái này thật dễ nhìn!”

Thần Tư đã muốn nằm úp sấp trên bàn ôm đầu khóc thất thanh.

Khóc cái mông! Muốn khóc cũng là lão nương khóc!

Ta mếu miệng, cổ gồng khóc thét: “Lão nương là phụ nữ thất hôn không xu dính túi, muốn dựa vào chính mình tay làm hàm nhai, các người cư nhiên nhẫn tâm ngay cả cơ hội này cũng muốn chiếm đoạt!”

Khóe mắt đưa quang liêu mạng tròng tên quản lý ẻo lả.

Quản lý run rẩy, không nói hai lời nâng dậy Thần Tư: “Đổi đi, nha! Người ta là phụ nữ thất hôn nhiều đáng thương a!”

Vung tay lên, nhóm trợ lý đồng loạt tiến lên thay trang phục cho Thần Tư, động tác lưu loát.

Tên quản lý ẻo lả này có một hôm thí diên thí diên dẫn ta đi mua bàn chải đánh răng chạy bằng điện cho Thần Tư, hại ta bị móc túi mất 175 nhân dân tệ, sau đó hoàn toàn tỉnh ngộ, cảm thấy thiếu nợ phụ nữ thất hôn nhiều lắm, lương tâm bé nhỏ không ngừng khiển trách.

Ta cảm thấy mỹ mãn, ngồi trên ghế cần hạt dưa: “Uy, anh đó, giày ở ngăn bên phải tầng thứ năm, lấy ra cho Thần Tư thay!”

Ta chỉ vào phòng thay đồ khổng lồ mà rậm rạp.

Người bị ta gọi trừng lớn mắt: “Hạ tiểu thư, mấy thứ này của Thần Tư, tôi sửa sang lại ba tháng còn chưa có xong, cô vừa nhúng tay vào, toàn bộ đều nhớ rõ?”

Đây là chuyện đáng giá kiêu ngạo!

Ta liếc mắt một cái nhìn phòng giữ đồ chỉ bằng ba phần ở Diệp gia, nhỏ như này còn không nhớ được, chẳng phải vô số túi xách, quần áo, trang sức, giày dép của ta đều thương tâm rơi lệ muốn chết?

Chắc chắc chắc, Thần Tư mời trợ lý quả nhiên không chuyên nghiệp, không bằng 1-8 hào của ta.

1-8 cuối cùng vẫn không bị cuốn gói.

Diệp Hy không hổ là tổng tài Diệp thị, kiếm tiền là chuyên môn của hần. Ở trong tay hần vốn không có xí nghiệp bị đóng cửa.

Hôm kia xem báo, thấy nói rằng tập đoàn Diệp thị trả một khoản tiền lớn mời nhà tạo hình J nhất đẳng quốc tế thay thế vợ trước Hạ Tiểu Hoa. Phòng làm việc một mảnh vui vẻ, hứng thú bừng bừng, tổ kịch cũng được đại khai nhân giới chiêm ngưỡng tạo hình kiểu Hollywood.

Đã không có vợ trước Hạ Tiểu Hoa, thế giới quả nhiên đều tốt đẹp.

Ta cầm trang phục quay sang nhìn Á châu siêu cấp tân tinh đang nhăn nhăn nhí nhí: “Này ẻo lả! Nhanh chút! Không phải muốn tham gia trận khai mạc đánh golf từ thiện sao? Thần Tư còn là một trong số khách quý đâu, đi muộn lại bị người ta nói là đùa giỡn họ mấy vị tai to mặt lớn!”

“Ai ẻo lả? Cả nhà cô mới ẻo lả!”

“Ai đùa giỡn? Tôi cũng tai to mặt lớn!”

Trăm miệng một lời.

Ta thí diên thí diên, theo sau mông Thần Tư trèo lên con xe xa hoa, bị một phen đẩy xuống: “Nhân viên công tác, đi phía sau!”

Kháo! Làm công thực muốn ghen khuất!

Thần Tư vàng chói óng ánh đứng đứng ở giữa sân golf bị một đám phóng viên chụp ảnh vây quanh liêu mạng ca ngời trang phục của anh ta có phẩm vị, khí nhã bất phàm.

Nhân viên làm công chỉ có thể đứng một bên uống nước khoáng.

“Hạ Tiểu Hoa! Cô thật sự làm nhà tạo hình cho Thần Tư?” Một bên đồng nghiệp hướng trước mặt ta đi tới.

“Vô nghĩa!” Không thấy lão nương đang làm việc sao?

“Vậy cô thực sự quảng Diệp tam công tử? Cực phẩm Diệp tam công tử?”

Nâng cổ liệu mạng uống nước.

“Hạ Tiểu Hoa! Cô còn có tâm tư uống nước! Diệp tam công tử hôm nay cũng đến đây, đang bị phóng viên vây ngoài cửa!”

Ta một ngum một ngum toàn bộ đều phun ở khuôn mặt nhỏ nhắn phía trước.

Diệp Hy diên rồi! Bình thường hận không thể đem khuôn mặt tuần tú giấu đi, bây giờ lại vì một trận đánh golf khai mạc không đáng giá mà tới, tin tức ly hôn còn chưa đủ âm ỹ sao?

Không cho dân chúng nhỏ bé đường sống đây mà!

Ta đứng lên liền hướng cửa xông đến, từ xa đã nhìn thấy một đám phóng viên đang ùn ùn kéo tới đây.

“Diệp tiên sinh, Hạ tiểu thư tuyên bố trước mặt mọi người hôn nhân tan vỡ, có phải hay không đại biểu cho hai người đã muốn đoạn tuyệt?”

“Diệp tiên sinh, nghe đồn giấy ly hôn của hai người là từ lúc kết hôn đã thảo sẵn?”

“Diệp tiên sinh, Hạ tiểu thư tuyên bố không còn quan hệ cùng Diệp gia, có phải hay không lần này là ra đi thật sự?”

“Diệp tiên sinh, ngoại giới nghe đồn, ngài mới là bên bị hại, bị Hạ tiểu thư vứt bỏ?”

Diệp Hy một thân trang phục chơi golf cắt may tinh tế, thân hình vô cùng hoàn mỹ làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn càng phát ra tuần tú. Chỉ là mặt không chút thay đổi, không rên lên một tiếng, đi giữa một đám bảo an đang ra sức dẹp lố.

Con mẹ nó! Chạy không được hướng đó đành phải chuyển phía khác!

Ta lui cổ hướng phía toilet nữ cọ cọ.

Chờ đến khi bên ngoài không còn chút động tĩnh nào mới dám bước ra.

Vừa đến cửa đã bị người bắt được: “Hạ tiểu thư, Diệp tiên sinh mời ngài nếu có thời gian liền đến phòng khách quý số 3!”

“Không có thời gian!” Ta ngay cả đầu cũng không quay lại, không thèm quan tâm đến lý lẽ, bỏ cửa chạy lấy người.

Một lần nữa chạy đến sân bóng, trên mặt cổ dày, nghi thức khai mạc đã muốn bắt đầu.

Diệp Hy cư nhiên đứng ở giữa, bên phải là một loạt quý công tử, bên trái mà một hàng đại minh tinh.

Thần Tư một thân trang phục viền vàng, đứng dưới ánh mặt trời, bên cạnh Diệp Hy lại càng thêm chói mắt.

Mặt trời lớn chói lọi, viền vàng lại càng rực rỡ.

Ta đặc biệt đặc ý, lau tiểu nước mắt cảm động, đã thấy Diệp Hy tà tà quay đầu đi nơi khác, tránh được ánh kim lóng lánh, biểu tình vô cùng không thoải mái.

Xứng đáng! Bị người ta đoạt mất nổi bật, ghen tị đi!

Ta cười ác liệt!

Trợ lý Quân xông lên, thì thầm bên tai Diệp Hy vài câu, lại thôi lui.

Giống như một cái chớp mắt, pháo mừng vang lên âm ỹ bên tai.

Khách quý đều đem trái bóng đánh lên, Diệp Hy cô đơn chậm nửa nhịp.

Thần Tư vận khí không tồi, bóng dừng bên cạnh lỗ golf, khoảng cách chỉ gần ba tấc.

Diệp Hy chọn mi, ngắm chuẩn đường bóng, chậm rãi giơ gậy đánh golf, một lần vung lên liền đưa bóng vào lỗ, nhìn quả bóng đáng thương hề hề bên cạnh chỉ cách có gần ba tấc.

Tiếng vỗ tay nháy mắt vang thành một mảnh.

Chủ sự Phương cùng khuê nữ nhà mình vô cùng cao hứng phấn chấn: “Diệp tiên sinh! Đánh thật tốt!”

Xông lên liều mạng nắm tay Diệp Hy.

Khuôn mặt tuần tú của Diệp Hy tất cả đều là đắc ý tự mãn.

Thần Tư vung gậy đánh golf, xuống đài.

Mới vừa đi hai bước lại bị phóng viên vây quanh, lập tức tươi cười mê người túm lấy một thực nữ danh viện cùng chụp ảnh.

Trợ lý Quân lại từ sau lưng xông ra: “Hạ tiểu thư...”

Ta quýnh quáng đứng lên hướng phòng nghỉ của nhân viên chạy đi.

Trợ lý Quân như âm hồn bất tán đuổi theo.

“Hạ tiểu thư, mời ngài...”

“A! Phù Dung tỷ!” Ta xoay người một cái chỉ vào phía sau lưng trợ lý Quân.

Trợ lý Quân nhảy dựng lên hướng về phía sau nhìn xem.

Tận dụng thời cơ ta cấp tốc bỏ chạy.

“Hạ, hạ, hạ...”

Âm thanh phía sau từ xa biến thành gần.

Ta sợ tới mức lại vọt vào toilet nữ.

Ngồi trên bồn cầu thở dồn dập.

Kháo! May mắn trợ lý Quân là nam! Rất TM đáng sợ! Người Diệp Hy thuê quả nhiên không phải dạng bình thường.

Thở hổn hển nửa ngày hô hấp mới khôi phục, ta run rẩy đứng lên, nâng chân, tay bám vào tường, đi ra khỏi cửa toilet. Một thân hình trắng nõn tuần tú mê người đứng dựa vào góc tường bên cạnh: “Hạ Tiểu Hoa, ký xong, là xong hết mọi chuyện, ngay cả gặp mặt cũng không muốn?”

Chương 37:

Ta nhìn chằm chằm trang phục chơi golf thuần sắc trắng của Diệp Hy, ừm, quả nhiên không bằng Thần Tư được. Cảm thấy mỹ mãn lộ ra tươi cười đáng khinh, xoay người bước đi.

“Hạ Tiểu Hoa!” Thanh âm Diệp Hy, ở phía sau vội vàng.

Nghi thức khai mạc đã hoàn thành, tìm Thần Tư, nên tiếp tục lịch trình.

Cánh tay bị một phen túm lấy: “Hạ Tiểu Hoa!”

Không thể không dừng bước chân: “A! Diệp Hy! Thực khéo!”

Diệp Hy cau mày: “Không khéo!”

Ta gật gật đầu: “Anh bận việc, tôi cũng bận việc, sẽ không quấy rầy!”

Lui đầu phải đi, cánh tay lại bị túm lấy.

TNND, giống đất chó vậy?

Ta nổi giận, liều mạng giãy cánh tay: “Diệp Hy! Kháo! Buông tay!”

Báo chí truy đuổi điên cuồng, ly hôn, liều mạng trốn, rất sợ lại có cái gì liên hệ, dây dưa không rõ.

Lão nương hao hết tâm tư thấp giọng nói, Diệp tam công tử hẳn hiện là nhân vật chính của giới truyền thông, cứ nhiên đến cửa toilet diễn xướng.

Diệp Hy quả nhiên có tật xấu! Ta giãy dụa, bàn tay túm lấy càng phát ra chặt.

“TMD Diệp Hy! Hai ta đều đã ly hôn, gia sản phân chia sạch sẽ, anh có tật xấu gì a, phí chia tay lão nương cũng chưa từng lấy qua đâu!”

Hỗn đản dám dùng trợ lý Quân ép buộc dồn ta vào chỗ này.

“Hạ Tiểu Hoa, em cứ như vậy không muốn gặp anh?” Thanh âm Diệp Hy, hơi có chút then quá thành giận.

“Vô nghĩa!” Ta trở mình xem thường: “Anh thử bị người khác lấy hết túi xách, đoạt mất trợ lý, còn không cho một xu, anh muốn gặp?”

“Ai cho em muốn ly hôn!” Diệp Hy dùng sức kéo, ta vọt vào trong lòng hắn, vừa vắn ấn lên ngực một dấu son môi.

Dấu son trên y phục màu trắng càng phát ra chói mắt dị thường.

Ta một phen quệt nước miếng, không nói hai lời muốn lau lại bị Diệp Hy một phen túm được.

“Hạ Tiểu Hoa! Em thật ghê tởm!”

“Ừm!” Diệp tam công tử ngại ta ghê tởm, ta vỗ vỗ mông: “Thần Tư đang chờ tôi, hẹn gặp lại!” Nói rất rõ ràng.

“Em cho rằng đem tơ vàng khảm vào trang phục, người có thể vì thế mà tăng phẩm vị?” Diệp Hy nói cũng rất rõ ràng.

Kháo! Lão nương cho dù thất hôn cũng không cần chồng trước vũ nhục phẩm vị của ta!

“Thần Tư thích mặc màu vàng, thế nào? Thường thức so với anh còn tốt hơn! Anh ta đứng dưới mặt trời còn chói lọi hơn! Lão nương thấy màu vàng đặc biệt cao cấp, đặc biệt mê người anh quản được sao?” Ta quay đầu hướng về phía Diệp Hy rống.

Hỗn đản! Tìm vợ trước cãi nhau giữa cửa toilet nữ, hỗn đản!

“...” Diệp Hy đột nhiên trầm mặc, cứ nhiên không hé răng.

Ta trừng mắt nhìn Diệp Hy, thiếu chút nữa rút tròng.

Nha quý công tử bộ dạng suýt, không so đo khi dễ người.

“Hạ Tiểu Hoa! Ánh mắt của em thực kém!” Diệp Hy nghiêng sang một bên mặt.

“Anh mới kém! Cả nhà anh ánh mắt đều kém!” Ta hét lớn tiếng, hét xong rồi, càng phát ra ghen khuất.

Diệp Hy ánh mắt kém mới từng cười Hạ Tiểu Hoa.

Hạ Tiểu Hoa, ánh mắt càng kém. Biết rõ người ta ghét bỏ, không nên gả. Cuối cùng, ngay cả cái gọi là “nhà” cũng đều không có.

TMD! Ta dùng sức tránh mắt liếc dấu son môi trên ngực Diệp Hy, càng nhìn càng không chịu nổi.

“Diệp Hy, cho dù là tôi mặt dày mày dạn gả cho anh, tôi nợ anh, đều đã trả lại cho anh. Anh rốt cuộc còn muốn như thế nào nữa?” Tiên, phòng làm việc, Khả Nhạc, còn có cả hôn nhân.

Mỗi một dạng, đều có.

Làm gì giống như hiện tại, nghênh ngang vẫy vẫy phóng viên, cố ý chạy tới, làm cho ta không chịu nổi.

Ngốc không nổi nữa!

Cho tới bây giờ, Hạ Tiểu Hoa chỉ biết lấy vui vẻ làm tiêu khiển, lần đầu tiên cảm thấy đi theo Diệp Hy thật đáng sợ.

Ngay cả Diệp Hy, cũng vậy.

Rõ ràng từng mê người như vậy, hiện tại, cũng chỉ còn trốn tránh e sợ mà thôi.

Ta xoay chân phải đi, lại bị túm trở về.

“Diệp Hy, anh còn như vậy, tôi sẽ chán ghét anh...” Lần đầu tiên, đối mặt với Diệp Hy, nói như vậy.

“Hạ Tiểu Hoa...” Diệp Hy nhìn chăm chăm ta, nói thật sự nhẹ: “Hôm nay, là sinh nhật anh!”

“Vậy sao, chúc anh sinh nhật vui vẻ!” Ta nói, rốt cục giãy ra khỏi tay Diệp Hy, xoay bước chân, cũng không quay đầu lại.

“Hạ Tiểu Hoa, em cứ như vậy?” Thanh âm sau lưng, rất nhẹ như cũ, lại xuyên qua mang tai ta nghe thực mỗi một.

Ta liều mạng bước nhanh hơn.

Không cần quay đầu lại, Hạ Tiểu Hoa, không được lại quay đầu.

“Hạ Tiểu Hoa! Bánh ngọt của anh đâu?” Diệp Hy đề cao âm lượng.

Rõ ràng là hần nên đi nhanh hơn nữa, lại làm cho ta dừng bước chân.

“...”

“Hạ Tiểu Hoa! Em đã muốn quên sao?”

Bánh ngọt hạt dẻ nho nhỏ, chính tay đầu bếp Pháp sáu sao ở Hào Đình làm ra. Mỗi một năm đều như thế, dùng chocolate vẽ hình đóa hoa nhỏ, để cho thư ký tiểu thư sáng sớm đặt trong văn phòng.

Ta nở nụ cười.

Diệp Hy, là ba năm, làm sao tôi có thể dễ dàng quên.

“Đầu bếp Pháp sáu sao Hào Đình am hiểu nhất về bánh hạt dẻ. Diệp Hy, nhớ rõ, bảo thư ký đặt trước ba ngày. Lão nhân kia thật sự hỗn đản, mặc kệ anh là Hoàng đế cũng phải xếp hàng!” Ta nói.

Nói xong, một mảnh lặng im.

Sau một lúc lâu, mới nghe thấy thanh âm Diệp Hy.

“Hạ Tiểu Hoa, em... Ngay cả bánh ngọt, đều không muốn tặng?” Diệp Hy nói rất chậm, chậm đến mức không giống Diệp Hy.

Ta rốt cục quay đầu, thực sự mở to mắt nhìn vào Diệp Hy.

Diệp tam công tử phong hoa tuyệt đại, cho dù không có dấu son môi trên ngực, từ lâu cũng đã khắc sâu vào trong lòng ta, cho dù từ từ nhắm lại hai mắt, cho dù có không nhìn thấy, ta cũng có thể dễ dàng vẽ ra biểu tình trên mặt hắn.

Hắn là, không kiên nhẫn.

Diệp Hy nhăn đôi mày xinh đẹp, mím môi.

Biểu tình phức tạp, ta xem không hiểu.

“Diệp Hy, chúng ta đã ký tên ly hôn.” Rất nhiều chuyện, trước kia làm được đương nhiên, bây giờ cũng trở thành dư thừa.

“Chỉ là một cái bánh ngọt mà thôi!” Diệp Hy trừng mắt nhìn ta, biểu tình càng phát ra phức tạp.

Ta tiếp tục nhếch miệng cười.

“Diệp Hy, anh ăn ba năm, lại vẫn không thể nhớ được là xuất phẩm của Hào Đình!”

Ta phát tay: “Diệp Hy, cho tới bây giờ không phải tôi quên. Là anh, vẫn không nhớ được!”

“Hạ Tiểu Hoa!” Diệp Hy một lần nữa bắt được ta.

“Diệp Hy, hôm nay là sinh nhật anh, tôi chúc sinh nhật vui vẻ! Nhưng là, sinh nhật của tôi đâu? Diệp Hy, cho tôi bây giờ, tôi chưa từng hỏi anh muốn qua bánh ngọt. Bởi vì, anh không thể nhớ!”

Bàn tay đang bắt lấy ta chợt căng thẳng.

“Diệp Hy, chúng ta đã trải qua ba lần kỷ niệm kết hôn. Anh tặng tôi cái gì, nhớ rõ sao?”

Mỗi một năm, trước một tháng, trợ lý Quân đều hỏi: “Hạ tiểu thư, Diệp tiên sinh hỏi ngày kỷ niệm năm nay ngài muốn lễ vật gì?”

Năm thứ nhất, Hạ Tiểu Hoa nói: “Diệp Hy đâu? Tôi muốn Diệp Hy!”

Năm thứ hai, Hạ Tiểu Hoa nói: “Diệp Hy đưa tôi cái gì, đều được cả!”

Năm thứ ba, Hạ Tiểu Hoa nói: “Tùy tiện đi! Thay tôi cảm ơn Diệp Hy!”

Rõ ràng là Diệp tiên sinh hỏi, chỉ là Diệp tiên sinh không thể nhớ. Hay căn bản là, không biết mà thôi.

“...” Lực đạo càng phát ra mạnh lợi hại.

Ta cười đến càng phát ra không sao cả.

“Diệp Hy, anh không thể nhớ!” Vươn tay, gỡ ra tay Diệp Hy.

“Buông tay đi, Diệp Hy!” Ta gỡ ngón tay Diệp Hy, từng ngón một, trên cánh tay ta buông ra từng chút.

Diệp Hy tùy ý ta gỡ tay hắn, chỉ là biểu tình phức tạp vẫn không thay đổi.

“Hạ Tiểu Hoa, em thế nhưng, ngay cả lời thô tục cũng không nói?”

...

Điện thoại trong túi liệu mạng rung.

Ta nắm lên điện thoại Hello Kitty hồng rực, còn chưa kịp lên tiếng, đầu kia đã vang lên thanh âm bạo lời thú: “TMD Hạ Tiểu Hoa! Cô không có việc gì lại trốn đi chơi phải không? Cho cô 3 phút lên xe, bằng không cô tự có bản lĩnh mà trở về đi!”

Kháo! Quá ngoan độc!

Ta lập tức thanh nghiêm mặt: “Lão bản, tôi sai lầm rồi! Tôi không nên đi tiểu mà mà không báo cáo!”

“Hạ Tiểu Hoa! Không được lấy cớ! Trừ tiền lương!”

Ta hiện tại là tiểu thị dân không xu dính túi, phản chiến thực sự không thuận.

“Lão bản, ngài ngọc thụ lâm phong mê đảo chúng sinh, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, móng nhỏ vừa thon lại tròn...”

Ngón tay thon dài trắng nõn, vươn đến trước mặt ta, cầm lấy Hello Kitty phấn hồng ngất máy. Móng ngựa còn chưa kịp vuốt xong, đã muốn bị chặt đứt tín hiệu.

“Hạ Tiểu Hoa, im miệng!” Diệp Hy mặt không chút thay đổi, ngữ khí không nặng nhưng thực dọa người!

Bộ dáng kia, ta đã từng thấy.

Tựa như ba năm trước đây, tận mắt nhìn Khả Nhạc kết hôn, nói với ta: “Hạ Tiểu Hoa, nói cho tôi, cô đã sớm biết Khả Nhạc thích Lưu Lăng, đúng hay không?”

Tựa như ở sân bay tiễn Khả Nhạc, nói với ta: “Hạ Tiểu Hoa, chúc mừng, cô đã được như ý nguyện!”

Thật sự nghiêm túc như vậy.

Ta dùng sức túm nhanh điện thoại di động, cảm giác trong lòng có một tư vị từ rất lâu trước kia, vẫn nghĩ nó nhạt đến nỗi đã không còn để ý, nhưng lúc này đột nhiên lại trở nên rõ ràng.

Cảm giác ấy chạy thẳng xuống khoang mũi, không thể khống chế.

Đột nhiên trầm mặc, không biết nên phản ứng thế nào.

“Hạ Tiểu Hoa, không được nói như thế với kẻ khác!” Diệp Hy nhìn chằm chằm ta, biểu tình càng phát ra nghiêm túc.

Cảm giác ê ẩm, từ bốn phía lan rộng khắp toàn thân.

“Diệp Hy, đến, để cho lão nương hôn một cái! Anh ngọc thụ lâm phong mê đảo chúng sinh, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, mông nhỏ vừa thon lại tròn, em tốt xấu hôm nay cũng phải động phòng hoa chúc một chút!”

“Diệp Hy, để cho em sờ soạng một phen đi! Anh Diệp tam công tử ngọc thụ lâm phong mê đảo chúng sinh, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, mông nhỏ vừa thon lại tròn, sẽ không để ý chuyện nhỏ bị em sờ một phen đúng hay không, đúng hay không?”

“Diệp Hy, Diệp Hy, Diệp Hy! Ngọc thụ lâm phong mê đảo chúng sinh, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, mông nhỏ vừa thon lại tròn, mau mau đem ánh mắt nhắm lại cho lão nương thịt bò một chút, nhanh một chút!”

Cùng một câu, Hạ Tiểu Hoa đối với Diệp Hy nói rất nhiều lần, đã muốn không thể nhớ hết được nữa.

Chính là, chưa từng nghĩ đến, có một ngày, đối mặt Diệp Hy, rốt cuộc không nên nói những lời như vậy.

Diệp Hy, cho tới bây giờ không nhớ được Hạ Tiểu Hoa, không ngờ lại nhớ rõ.

Ở thời điểm Hạ Tiểu Hoa không bao giờ còn có thể đối mặt hân như trước, lại nói cùng một câu.

“Hạ Tiểu Hoa, trả lời!” Diệp Hy nói.

“...” Thân thể rất cứng, mở lớn miệng, nhưng không có thanh âm.

“Hạ Tiểu Hoa, không được như vậy. Không được tùy tiện tiện thích người khác...” Sắc mặt Diệp Hy, rõ ràng đứng giữa trời mùa hạ, lại trắng bệch đến dọa người.

“Hạ Tiểu Hoa! Ngắt điện thoại như vậy tôi còn tưởng cô đang chui dưới gầm cầu đâu!” Thanh âm Thần Tư rất xa, cũng đã vang tới đây.

Góc bên này có rất ít người, vài cái ngoái đầu, nghe thấy thanh âm Thần Tư, đều xông lên: “Thần Tư, ký tên cho em đi!”

“Thần Tư! Có thể chụp chung không?”

Thần Tư quả nhiên là kim bài, không thêm để ý hình tượng, hướng cửa toilet đi tới.

Ta luống cuống tay chân, nắm tay thật chặt: “Không, không, không phải tôi...”

Chột dạ cúi thấp đầu, khóe mắt dư quang nhìn không được thấy Thần Tư càng ngày càng gần.

Kháo! Đắc tội lão bản, không có tiền lương!

“Hạ Tiểu Hoa, em hoảng cái gì?” Thanh âm Diệp Hy, lạnh lẽo đến tận xương.

Ta run run, chờ không được nhảy vọt đến trước mặt Thần Tư, một phen túm lấy ống tay áo của hắn: “Lão bản, ngài ngọc thụ lâm phong...” Nói được một nửa, liền dừng lại.

Thần Tư trừng mắt, nhìn ta, nhìn Diệp Hy.

Đôi mắt nhìn dừng lại trước ngực Diệp Hy một lúc, lại hung hăng trừng ta.

TMD, lão nương là oan uổng!

Ta gan dạ cổ, rốt cục rống ra một câu: “Diệp Hy, tôi không có tùy tiện tiện! Tôi rất nghiêm túc!”

22. Chương 38

Chương 38:

“Diệp Hy! Tôi không có tùy tùy tiện tiện! Tôi thật sự nghiêm túc!”

Ta rống lớn tiếng.

Nhiều năm trôi qua, ta đều không có tùy tiện.

Nghẹn khuất đến cực điểm, một phen đẩy ra Thần Tư: “Nhường đường, nhường đường!”

Gạt lệ chạy thật nhanh rời khỏi chỗ này.

Chạy được một nửa, lại lộn trở lại: “TMD, Thần Tư! Cho tôi mượn tiền!”

Tay hướng vào trong lòng Thần Tư mà cào.

“Hạ Tiểu Hoa!” Thần Tư tóc cũng dựng thẳng, hoa lệ tức sùi bọt mép!

Ta vung lên đôi mắt nhỏ, hướng về phía áo khoác vừa đổi của Thần Tư, lục soát càn phát ra không quan tâm.

Ngốc không nổi nữa!

Một giây cũng không muốn nhìn thấy Diệp Hy!

Hỗn đản Diệp Hy!

Diệp Hy lại phát ra hỗn đản càng rõ ràng!

Không chờ ta tìm được tiền trong tay tư bản, trực tiếp đứng thẳng, rất nhanh lướt qua người ta, bước đi cũng không thèm quay đầu lại.

Nhanh đến nỗi, thậm chí biểu tình đều không kịp thấy rõ.

Này tính cái gì? Này tính cái gì?

Đứng dựa vào cửa toilet rõ ràng là hần.

Không cho ta đi cũng rõ ràng là hần!

Lại giống như không kiên nhẫn rời đi, đến nhiều thêm một cái liếc mắt cũng không thèm có!

Đại hỗn đản!

Ta dùng sức cào loạn trong ngực Thần Tư, thừa dịp hần khóc thét rớt cục nghe được tiếng tiền cọ xát vào nhau, túm trong tay không nói hai lời tiếp tục chạy đi.

Hoàn toàn không quan tâm đến Á châu siêu cấp tân tinh có đau mà không kêu được.

Dù sao, mệnh tốt, trợ lý nhiều, không đến lượt ta quản.

Một đường chạy ra cửa sau, vươn tay ngăn cản xe taxi, một đầu vọt đi vào, đóng cửa liền “Oa———!” một tiếng khóc thảm thiết.

Lái xe sợ tới mức muốn đập cửa kính chạy trốn, bị ta túm lại.

Vừa khóc vừa lấy túi móc tiền, đưa ra một trăm đồng.

Lái xe quay đầu nhìn ta, vẻ mặt kinh hoảng vẫn muốn đâm đầu ra cửa.

Cổ họng ta ngừng cũng chưa ngừng, tiếp tục lấy thêm một trăm đồng.

Taxi rớt cục trở lại bình thường, sru một chút khởi động máy.

Tốc độ xe cực nhanh, thậm chí chẳng bao lâu đã vượt qua Bentley của Diệp Hy.

Ta nhìn ra ngoài cửa sổ thấy khoảng cách càng ngày càng xa, khóc càng thêm lớn tiếng.

Lái xe thúc giục nhanh chân ga, liều mạng chạy.

Khóc một hồi lâu, ta mệt mỏi, hấp hấp cái mũi hỏi lái xe: “Tài xế, có nước không?”

Lái xe phía trước đầu cũng không quay về, thuận tiện đưa ra một chai nước suối Thủy Bình.

Ta gơ lên, một hơi uống xong rồi, đang chuẩn bị khóc tiếp lại bị lái xe rụt rè đánh gãy: “Tiểu thư, đi đến đâu a? Ngài thật ra nên báo trước địa chỉ a!”

Ta trừng mắt nhìn cái ót lái xe, hấp hấp cái mũi, oa một tiếng lại khóc nức nở.

Đi đến đâu? Ta cũng không biết phải đi đến đâu nữa!

Chỉ có thể liều mạng lấy ra tiền của Thần Tư, rút tiếp một trăm đồng.

Vì thế, lái xe tiếp tục quay đầu, điên cuồng nhấn ga.

Trong lúc chân ga đang bị lái xe chà đạp hết công suất, điện thoại vang.

“Hạ Tiểu Hoa! Người cư nhiên thừa dịp ta không ở đây vụng trộm chuyển nhà! Còn cố ý không tiếp điện thoại của ta! Người hơi quá đáng, hơi quá đáng, hơi quá đáng!!!”

Khả Nhạc.

Né nhiều lần điện thoại, cuối cùng tránh không được.

“Hạ Tiểu Hoa! Nói chuyện với ta mau! Người ở đâu? Người có biết người chạy không rên một tiếng, ta có bao nhiêu lo lắng?”

Ta dùng sức dụi mắt: “Kháo! Khả Nhạc! Lão nương rất tốt!”

“Hạ Tiểu Hoa, người làm sao vậy?” Ngữ khí bên kia điện thoại có điểm hồ nghi.

“Không có việc gì! Thần Tư rất không nghe lời làm lão nương tức giận đến mức cổ họng cũng khàn!” Ta liều mạng thanh yết hầu.

“Thần Tư? Hạ Tiểu Hoa, người thật sự đi làm nhà tạo hình cho Thần Tư?”

“Vô nghĩa!” Ta trở mình xem thường.

Lão nương nghèo rớt, không tự lực cánh sinh có thể tự mình sống sao?

“Hạ Tiểu Hoa, người thực sự rất tốt?”

“Thật sự! Lão nương đang ở phòng tổng thống khách sạn sáu sao, có thể không tốt sao?”

“Hạ Tiểu Hoa, đi ra, ta muốn tận mắt nhìn thấy người sống tốt!” Khả Nhạc nói trực tiếp.

Kháo! Quá đa nghi!

“Kia ta, có việc...” Vừa nói liền bị đánh gãy.

“Người nếu không đến, ta sẽ đi tìm người! Hạ Tiểu Hoa, người hẳn là còn nhớ rõ, ta là như thế nào theo dõi Ngưu Lang!”

Một trận ác hàn đánh úp lại, ta không nói hai lời mà đành phải thuận gió đẩy thuyền.

“A, a, có việc cũng không thể bằng đi gặp mặt bạn bè!”

Đầu kia điện thoại cảm thấy mỹ mãn: “Quán thịt nướng Brazil ngay tại cổng sau học viện chúng ta từng học. Lâu lắm không quay về trường học, Hạ Tiểu Hoa, cùng nhau quay về xem đi!”

“... Được!” Ta dùng sức gật đầu.

Ngắt điện thoại, hướng về phía cái ót lái xe: “Tài xế, đến học viện thiết kế X!”

Trong trường học có rất nhiều đoạn ký ức, trưởng thành, lại không dám hồi tưởng lại.

Thiết kế của học viện vẫn như cũ, trưng ra là một tấm biểu ngữ thật lớn: “Mùa xuân cố gắng gieo kỳ tích, mùa thu gặt lấy mộng đẹp tươi!”

Biểu ngữ là mới, nhưng nội dung không thay đổi.

Hạ Tiểu Hoa từng ở chỗ này gieo một kỳ tích gả nhập nhà giàu có, đáng tiếc chưa kịp thu hoạch giấc mộng tươi đẹp kia.

Ta ngẩng cổ nhìn biểu ngữ trước mặt, bắt lấy một đồng học qua đường: “Đồng học, có khăn giấy không?”

Đồng học rất không kiên nhẫn: “Đại tỷ, ngài tự mua...” Đột nhiên trừng mắt: “Hạ Tiểu Hoa sư tỷ?”

Ta cau mày, hồ nghi đánh giá đồng học không kiên nhẫn kia.

Chỉ thấy bạn đồng học hào phóng, khảng khái từ đầu lôi ra hai gói giấy ăn đưa cho ta: “Đại tỷ chị cứ việc dùng, không cần khách khí! Em chỉ hỏi chị một việc, chị thực sự từ bỏ cực phẩm thịt bò Diệp tam công tử sao?”

Kháo! Trường học thực tà ác!

Ta một phen đoạt lấy khăn giấy bước đi.

Đồng học phía sau tê rống giống như đang hợp xướng cao âm: “Hạ Tiểu Hoa sư tỷ —— tỷ —— tỷ!!!!”

Trên đường, người ôm thư, người trang điểm, cắn hạt dưa... đủ loại kiểu dáng đồng học đều chột bưng tỉnh.

“A! Hạ Tiểu Hoa!”

“Thật là Hạ Tiểu Hoa!”

“Oa! Đùng nhặt quần lót! Mau đến xem Hạ Tiểu Hoa!”

“Êu! Như Hoa khoa mỹ thuật tạo hình, chồng người kêu người đi xem Hạ Tiểu Hoa!”

Một đám người điên cuồng.

Mẹ nó chứ, lão nương đây rất dễ thẹn thùng, nói xem là có thể xem sao?

Ta ôm đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa lấy áo khoác trùm lên đầu, sợ bị người ta xem không công, mệt!

Hỗn đản! Nếu 1-8 hào ở đây, khăng định bắt mấy đứa kia xếp hàng mua vé!

Ta rẽ trái rẽ phải, rất quen thuộc!

Địa bàn này tốt xấu lão nương cũng đã quây qua!

Queo trái, queo phải, lại queo trái, queo phải, một đầu vọt vào phòng tư liệu, ngoài cửa là một mảnh đang rầm rập lướt qua!

Đang thở hổn hển tính nghỉ ngơi một chút, di động lại vang.

MD, đúng là nhà dột mắc mưa!

Ta cầm điện thoại tức giận: “Mẹ nó! Ai?”

“Hạ Tiểu Hoa! Cô cái thái độ gì đấy? Trước công chúng phi lễ ngôi sao, còn trốn chạy trước mũi mọi người! Phía sau có bao nhiêu phóng viên phi tới cô biết không? Toàn bộ tư thế tôi gãi đầu đều bị chụp sạch sẽ! Hạ Tiểu Hoa, cô rốt cục hiểu hay không cái gọi là nhân phẩm?”

Á châu siêu cấp tân tinh phun máu!

Ta gân cổ, đánh chết cũng không nhận.

“Kháo! Lão nương cào cơ ngực, ai cho anh làm mấy cái động tác gãi đầu đáng khinh?”

“Ai đáng khinh? Cô mới đáng khinh! Thời gian làm việc còn trốn đi gặp chồng trước! Tôi cho phép sao? Hả? Tôi cho phép sao?”

“Phóng P! Tôi...” Ta vừa muốn rống, ngoài cửa lại truyền đến một trận âm thanh đang kéo đến.

Ta rút đầu, lập tức im lặng.

“Hạ Tiểu Hoa! Bị tôi nói trúng rồi nên mới im lặng? Cô đáng khinh!”

“...” Âm thanh ngoài cửa vẫn chưa dứt.

“Không có nhân phẩm!”

“...” Vẫn như cũ chưa bỏ đi.

“Ướt át bẩn thỉu!”

“...”

“Không biết xấu hổ!”

Kháo! Mắng ta còn có tiết tấu.

“Hạ Tiểu Hoa! Cô dựa vào cái gì không lên tiếng? Cô đừng có ở bên ngoài gặp chồng trước! Lập tức rút trở về cho tôi! Nếu không, tiền lương tháng này, khấu trừ!” Siêu cấp tâm tình không chỉ phun máu, còn phun răng nanh.

Ta nghe đến hai chữ “khấu trừ”, lập tức trở nên nhạy cảm.

“Lão bản! Tôi sai lầm rồi, tôi không nên phi lễ ngài trước mặt công chúng!”

“Hạ! Tiểu! Hoa!”

“A! Lão bản! Tôi không thể quay về a! Tôi bị quần chúng bao vây! Tôi mà đi ra sẽ bị đè chết!” Nhỏ giọng đặc biệt thành khẩn.

Thần Tư hừ cực kỳ khinh thường: “Lừa con nít hả? Hạ Tiểu Hoa, cô cũng không phải tôi, ai hiếp lạ đi vây xem cô?”

Kháo! Lão nương tuy không phải ngôi sao, nhưng lão nương là danh nhân nổi tiếng! Danh nhân nhà giàu mới nổi đá văng Diệp tam công tử!

Ta ghen, vô cùng ủy khuất: “Thật sự! Lão bản, không tin anh tới kiểm tra!”

“Chỗ nào?”

“Học viện thiết kế. Tôi là hên bạn ăn thịt nướng Brazil mới đến đây...” Đang nói, phát hiện ra trong một góc sáng sủa có hai vị giáo sư yêu đương vụng trộm, quần áo đã thoát đến một nửa.

Thật sự là trời không tuyệt đường người!

Ta lập tức ngắt điện thoại, bật chức năng chụp ảnh hướng đến hai người kia chụp vô cùng vui vẻ!

Hai vị giáo sư khóc không ra nước mắt: “Hạ Tiểu Hoa, cô tốt nghiệp đã nhiều năm, sống tốt không có việc gì chạy về đây làm gì?”

Kháo! Trở về ăn thịt nướng!

Ta lười trả lời, nhìn qua vị giáo sư trung niên: “Giáo sư trực, thức thời thì để tóc giả lại đây!”

Lại nhìn qua vị nữ giáo sư: “Quần áo..., cô tự thoát, hay vẫn là để em thoát giúp?”

15 phút sau, ta hoa lệ đội tóc giả, mặc giáo phục của giảng viên, vô cùng tự tại huýt sáo đi vào trường học.

Nghênh diện là đám đồng học khiến người ta chán ghét.

“Hạ Tiểu Hoa sư tỷ như thế nào một loáng là đã không thấy tăm hơi? Tôi ngay ở phía sau mà để mất bóng chị ấy, rất khó chịu!”

“Đúng vậy! Thời điểm tôi nhập học thì bọn họ đã tốt nghiệp, là truyền kỳ của học viện chúng ta nha! Tôi vô duyên không có cơ hội được trông thấy!”

“Nghe nói năm đó Diệp tam công tử vì sinh nhật của chị ta, toàn bộ người trong học viện đều được mời tới!”

“Thời điểm kết hôn mới dọa người! Du thuyền xếp đầy chật kín bến tàu. Toàn bộ trực thăng của Diệp thị đều được xuất động, suốt một ngày bay lượn phía trên học viện, khiến cho tôi chóng mặt muốn chết!”

“Người không thấy tuần san X ư? Hai phần ba diện tích Diệp gia đều để cho Tiểu Hoa sư tỷ dùng!”

“Diệp tam công tử thực sự là cực phẩm a! Vừa đẹp trai, giàu có, tài giỏi lại yêu vợ! Nam nhân tốt như vậy, chỉ có Tiểu Hoa sư tỷ dần dần mới đòi ly hôn!”

“Người không có nghe đại sư tỷ nói? Nghe đồn chân tướng là năm đó Hạ Tiểu Hoa cường X Diệp tam công tử, chơi vài năm thấy ngấy, đơn giản là đá đi! Diệp tam công tử cũng đủ thâm, cư nhiên bị siêu cấp nhà giàu mới nổi lừa giỡn thân thể còn bội tình bạc nghĩa!”

Ta vẫn như cũ gương miệng cười, tay tiến vào trong túi sờ a sờ, lấy ra một bao nhỏ màu bạc, hướng vào trong đám người quăng. Hô lên đặc biệt khoái trá: “Đồng học! Ai! Đồng học, người rút bao cao su!”

Đám đồng học ba chân bốn cẳng chạy thật xa chỗ có bao cao su, sắc mặt xanh lè muốn chết!

“Uy! Sớm kêu mi đừng có mang bao cao su ra ngoài!”

“Nói vậy! Rõ ràng là mi tối hôm qua bị chủ nhiệm khoa mỹ thuật bao cả đêm không quay về ký túc xá! Nhất định là mi dùng thừa!”

“Phóng P! Mi còn không phải bồi trưởng cục X đi du lịch?”

“Miễn âm ỹ, là ta rút!”

“Quý! Mi nhất định chẳng có mà nào thèm! Không đến lượt mi rút!”

“Mi nói ai không có người thèm?”

Một đám người khua tay múa chân náo nhiệt phi thường.

Ta đứng bên nhìn nửa ngày! Chặc chặc chặc, trường học tà ác a tà ác!

Nhìn xem chán, thí diên thí diên giữ chặt tóc giả, hướng quán thịt nước Brazil đi tới.

Vừa tiến vào trong quán, còn chưa kịp phóng mắt nhìn đã bị Khả Nhạc nhận ra, ngồi trong góc sáng sửa liều mạng vẩy tay.

Kháo! Khó trách năm đó thủ pháp theo dõi Ngưu Lang lại lão luyện như vậy! Cư nhiên ta thể này còn nhận ra!

Ta kéo bước chân không tình nguyện đi tới, bỗng dưng ngáy ngấn cả người.

Ngưu Lang một thân quần áo kỹ thuật lao động, vẻ mặt xanh xao ngồi bên cạnh Khả Nhạc, hướng ta mỉm cười.

23. Chương 39

Chương 39

“Hạ Tiểu Hoa, chúng ta đã lâu không có tụ họp, vừa vận trường của Lưu Lăng ở bên cạnh, hôm nay khó có dịp về đây! Đến, đến, chúng ta ba người, hẳn là đã thật lâu không ngồi cùng nhau ăn cơm!”

Khó trách phải lặn lội xa xôi về trường cũ ăn thịt nướng Brazil. Khen cho một cái vừa vận!

Ta nhìn nhìn Khả Nhạc, lại nhìn nhìn Ngưu Lang, tìm vị trí đối diện hai người bọn họ ngồi xuống, không hé răng.

“Tiểu Hoa, em sống tốt không?” Ngưu Lang hướng ta cười cười, càn phát ra có vẻ xanh xao.

Ta dắt khố miệng, một cước đạp ra cái ghế trước mặt, ngồi xuống.

“Rất tốt! Cuộc sống bạn rộn, ăn ngon, ngủ tốt, dài ngộ hảo!”

Ngưu Lang nhìn ta, ta nhìn Khả Nhạc.

Đột nhiên trầm mặc.

Chỉ có thể cúi đầu, liều mạng gấp thịt nướng.

Một miếng thịt bò nướng chấm tương, đưa đến trong bát của ta.

Ta ngẩng đầu.

Ngưu Lang tiếp tục hướng ta cười.

Ta nhắc ra, bỏ vào bát Khả Nhạc.

Khả Nhạc trừng lớn mắt, mặt trắng bệch.

“Chủ quán! Cho hai chai rượu!”

Ta gãi gãi một đầu đầy tóc giả, tự cố cầm lấy cái chén, rót rượu: “Không phải khó có dịp được tụ họp sao? Cạn!”

Một hơi uống hoàn, lại rót tiếp.

Ngưu Lang nhìn ta, Khả Nhạc nhìn ta.

“Hai người vì sao không uống? Uống mau!” Ta cầm cái chén nhét vào trong tay Khả Nhạc: “Là bạn bè! Cạn!”

Khả Nhạc giơ chén rượu, sau khi nhìn ta một lúc lâu, ngửa cổ muốn uống lại bị Ngưu Lang một phen kéo lại.

“Hạ Tiểu Hoa, Khả Nhạc không thể uống rượu để, sẽ bị dị ứng! Anh thay cô ấy uống!” Vừa nhắc đầu, một chén rượu thấy đầy.

Ta nhìn chăm chăm Khả Nhạc, Khả Nhạc nhìn chăm chăm Ngưu Lang.

Chỉ là sắc mặt càng lúc càng trắng.

Ta xuy cười một tiếng, nghiêng qua một bên mặt: “Ngưu Lang! Anh tiến bộ! Ly hôn, còn nhớ rõ thói quen của Khả Nhạc!”

Lấy cái chén trước mặt Khả Nhạc tiếp tục rót rượu, “Đến, cạn!”. Lại hết tiếp một ly.

Ngưu Lang vừa muốn uống thay, bị Khả Nhạc một phen ngăn lại: “Đủ! Hạ Tiểu Hoa!”

Khố miệng ta cong càng lớn, rót rượu, tự mình uống: “Không phải muốn ôn chuyện sao? Ba người chúng ta, thật lâu thật lâu không có ngồi cùng một chỗ ăn cơm, không phải sao?”

Ôn chuyện! Mặc dù là thanh mai trúc mã, mặc dù là bạn tốt đáng tin, khi kết hôn, ly hôn, rất nhiều chuyện đã trải qua, cải biến. Vĩnh viễn, vĩnh viễn, đều không thích hợp để nhớ lại, hoặc ôn lại.

Không còn có thể như lúc đầu, tựa như Khả Nhạc rõ ràng vẫn yêu Ngưu Lang, tựa như Hạ Tiểu Hoa rõ ràng không còn Diệp Hy.

“Hạ Tiểu Hoa! Ngưu Lang làm việc ba ngày nay không có chợp mắt, hẳn chỉ là muốn trông thấy người, cùng người nói chuyện một chút mà thôi!” Khả Nhạc đoạt được chén rượu trong tay Ngưu Lang: “Người có cái gì tức giận, trút lên đầu ta đây này!”

Giơ lên chén rượu: “Rượu, ta uống! Cho dù bữa ăn là do ta an bài, cho dù chìa khóa là ta đưa Lưu Lãng, ta, là không muốn các người cứ như vậy! Hạ Tiểu Hoa! Người rốt cục có hiểu hay không?”

Một ngụm đem cái chén uống nhìn thấy đáy: “Hạ Tiểu Hoa, là bạn bè, ta uống!”

Sắc mặt nhanh chóng ứng hồng.

Ngưu Lang nghiêng về một phía đưa nước, bị Khả Nhạc gạt ra: “Hạ Tiểu Hoa! Chúng ta trước đây, rõ ràng không phải là như thế!”

“Người thích nhất ăn thịt nướng Brazil! Hạ Tiểu Hoa, người đã nói, ăn cùng chúng ta ở chỗ này, cao lương mỹ vị gì cũng không sánh được! Chúng ta trước đây, rõ ràng không phải như thế!”

Từng vết mẩn đỏ, theo cổ, nhanh chóng lan ra trên mặt Khả Nhạc.

Ngưu Lang đứng lên, thực nghiêm túc: “Tiểu Hoa, xin lỗi! Là do anh kiên trì, không nên trách Khả Nhạc!”

“...”

“Em trông cô ấy, anh đi mua thuốc chống dị ứng!” Xoay người muốn hướng ra ngoài đi, bị Khả Nhạc một phen kéo lại.

“Lưu Lãng! Anh có chuyện muốn nói với Hạ Tiểu Hoa! Bây giờ nói đi!”

Ta trừng lớn mắt, nhìn Ngưu Lang.

Ngưu Lang mím môi, gỡ tay Khả Nhạc: “Có chuyện, để sau này nói. Hiện tại để anh đi mua thuốc cho em!”

Đi được rất nhanh, cái bàn trong nháy mắt chỉ còn vài chén rượu bị Hạ Tiểu Hoa uống cạn, cùng Khả Nhạc về mặt ứng hồng đang chói choáng.

Ta cầm nước khoáng, liều mạng đưa đến miệng Khả Nhạc: “Kháo! Biết rõ chính mình không uống được rượu đế! Cậy mạnh cái mông! Uống nước!”

“Hạ Tiểu Hoa! Người hồn dân! Người là bạn tốt của ta!” Khả Nhạc rống lớn, một chương chụp lấy tay của ta.

Ta nổi giận.

“Khả Nhạc! Người xấu tính xấu nết, biết rõ chính mình không chịu nổi, đừng có cậy mạnh!”

“Ai nói ta không chịu nổi? Không phải chỉ uống rượu đế thôi sao?”

“Người chịu được, Ngưu Lang gấp thịt cho ta người biến sắc mặt! Người chịu được, ta cho hắn uống rượu người đau lòng cái mông! Người chịu được, sao lại an bài ở chỗ này để ta gặp Lưu Lãng? Khả Nhạc! Người chính là cậy mạnh!”

“...” Khả Nhạc sắc mặt hồng càng phát ra lợi hại.

“Người uống nước cho ta!” Ta đem cái chén hướng đến trước mặt Khả Nhạc.

Khả Nhạc rốt cục đứng lên, đem chén nước toàn bổ đánh đổ, ánh mắt nhìn nửa ngày, đột nhiên hướng về phía ta nói: “Hạ Tiểu Hoa, cho Lưu Lãng một cơ hội đi!”

“Ta không cần!” Ta nói rất rõ ràng.

“Hạ Tiểu Hoa! Ta cùng Lưu Lãng đã ly hôn!” Khả Nhạc đỏ hốc mắt: “Nếu không có ta, các người, cũng sẽ không như bây giờ!”

“Chúng ta lại có thể giống như trước, Hạ Tiểu Hoa...” Khả Nhạc vươn tay, túm lấy tay áo của ta.

“Phóng P!” Ta hất tay Khả Nhạc.

“...” Khả Nhạc trừng mắt, hốc mắt càng ngày càng hồng.

Ta thở dài, lại rót một chén nước đưa cho nàng.

“Khả Nhạc, rất nhiều chuyện, đã xảy ra là không thể có cách nào giống như trước!”

“Ngưu Lang trước kia, không biết người dị ứng rượu đế. Ngưu Lang trước kia, không biết người nên uống loại thuốc chống dị ứng nào. Ngưu Lang trước kia, không phải là chồng bạn tốt của ta, còn bội tình bạc nghĩa!”

“Lưu Lãng hắn không có...” Khả Nhạc nói thực vội, lại bị ta đánh gãy.

“Khả Nhạc, người nên biết rõ ràng, yêu thương Ngưu Lang. Ly hôn, có thể giống như trước, biến thành không yêu sao?”

Hốc mắt Khả Nhạc đỏ bừng, cuối cùng rốt cục rơi lệ.

“Nhưng là, làm sao bây giờ Hạ Tiểu Hoa, ta thật sự hy vọng, người có thể hạnh phúc...”

“Lưu Lăng hần, thực sự là thích người...”

“Khả Nhạc, không cần lại cậy mạnh. Giúp chồng mình ra tường, không ai ngu bằng người!”

“Hạ Tiểu Hoa, người có tư cách gì nói ta? Người còn không phải cùng Diệp Hy ly hôn?” Khả Nhạc bắt đầu liều mạng uống nước khoáng ta đưa cho nàng.

“Nói vậy! Ta mới không phải vì người!” Ta thẹn quá thành giận.

“Hạ Tiểu Hoa! Ta kỳ thật không thích Diệp Hy, thực xin lỗi, để người hiểu lầm, nhưng là, nhưng là... Ta không muốn người cùng Diệp Hy một chỗ...” Khả Nhạc một phen nước mũi một phen nước mắt, ban đỏ trên mặt càng phát ra dọa người.

“...”

“Hạ Tiểu Hoa, người không hạnh phúc, ta, ta không biết nên làm cái gì bây giờ... Thực xin lỗi...” Khả Nhạc khóc oa oa.

“Ai nói? Lão nương rất hạnh phúc!” Tay ta rót nước cho Khả Nhạc run lên, thiếu chút nữa đem nước đổ ra ngoài.

“Hạ Tiểu Hoa, người gạt người...” Khả Nhạc tiếp tục chảy lệ.

“TNND, Ngưu Lang mua thuốc cấm sao, lâu như vậy còn chưa về!”

Ta quay mặt hướng cửa lớn rộng, đột nhiên thấy một khuôn mặt đeo kính râm đang đứng lén lút thập thò ngoài cửa.

Kháo! Ta xắn tay áo lao ra khỏi cửa, dùng sức chụp bả vai hần.

Hần có vẻ cau mày, đẩy ta ra: “Đại thẩm, bà làm cái gì?”

Ta liều mạng đè thấp âm lượng: “Lão bản! Anh điên rồi! Trước công chúng anh chạy đến đây làm gì?”

“Hạ Tiểu Hoa! Hạ Tiểu Hoa!” Hần túm chặt tay ta: “Cô hóa trang thành cái dạng gì thế này? Khó trách tìm không ra!”

“Đề phòng vậy xem!” Ta hất tay, ngẩng cổ nhìn xung quanh thấy người đi đường đều hướng bên này nhìn lại.

“Nhỏ giọng thôi, nhỏ giọng thôi! Đi, vào trong quán nói chuyện!”

Túm lấy Thần Tư một đường lúi vào trong quán. Thần Tư vừa nhìn thấy người ngồi đầu bên kia bàn, kinh hoảng nhảy lên, liều mạng vỗ ngực: “Oa! Hạ Tiểu Hoa! Bạn cô trông thật kỳ lạ! Giải phẫu thẩm mỹ thất bại sao?”

Khả Nhạc phun một ngụm nước lên bàn, vẻ mặt không vui trừng mắt nhìn Thần Tư.

Ta liều mạng đè chặt cánh tay Thần Tư, gấp cho hần khối thịt: “Đến, cầm miếng, ăn thịt!”

Thần Tư đeo kính râm hướng ta nhìn hai giây, hừ một tiếng sau đó vùi đầu ăn thịt.

Khả Nhạc trừng mắt nhìn Thần Tư cả buổi, rốt cục đem mục tiêu chuyển hướng ta: “Hạ Tiểu Hoa! Người đừng có tìm kẻ chạy cờ nói lảng sang chuyện khác!”

Cánh tay bị ta đè run lên, ta lại liều mạng hướng bát Thần Tư gấp mấy khối thịt.

Tay hần từ chối nửa ngày, rốt cục một lần nữa bắt đầu gấp thịt ăn.

“Hạ Tiểu Hoa, thực xin lỗi, hại người ly hôn... Nhưng là, không cần lại thích Diệp Hy, cùng hấn một chỗ, người tuyệt không hạnh phúc!...”

“Lão nương không thích Diệp Hy!” Ta phủ nhận cực nhanh.

“Hạ Tiểu Hoa, người lại gạt người!”

“Ta đều đã ly hôn, người không xem TV sao? Ta nói không thích Diệp Hy còn thật sự lớn tiếng đấy!”

“Vậy, vì sao Lưu Lăng không được?”

“...”

“Hạ Tiểu Hoa, người đang trách ta, chia rẽ người cùng Diệp Hy, tác hợp người với Lưu Lăng phải không?”

Cánh tay lại bắt đầu giãy dụa.

“Không, không phải!” Ta liều mạng hướng bắt người nào đó gấp thịt.

“Hạ Tiểu Hoa, người chuyển đi, là vì trốn ta?” Khả Nhạc lấy chiếc đĩa kẹp thịt nướng của ta.

“Không phải!” Ta chạy nhanh thả đĩa, buông ra thịt nướng.

“Hạ Tiểu Hoa...” Khả Nhạc lại chảy nước mắt.

“Người xem đi, chỉ cần ta muốn người đều đưa cho. Liền ngay cả thịt nướng, cũng vậy!”

“Hạ Tiểu Hoa, làm sao bây giờ? Nếu người vẫn không hạnh phúc, làm sao bây giờ?”

Quả nhiên lại mỳ sợi lẹ.

“Kháo! Lão nương rất hạnh phúc! Người trong lòng lão nương rất tốt a!” Ta vỗ vỗ ngực, ba ba mấy tiếng vang lên.

Khả Nhạc cùng Thần Tư, đồng loạt ngẩng lên.

“Hạ Tiểu Hoa, em có người trong lòng?” Thanh âm Ngưu Lang, lạnh lẽo vang lên từ sau lưng.

Ta quay đầu, thấy Ngưu Lang ôm một túi plastic trong lòng, sắc mặt so với chiếc túi ấy còn muốn trắng hơn.

Ta khẽ cắn môi, một phen tím lầy Thần Tư: “Tôi thích hấn!”

Thần Tư há to miệng.

Khả Nhạc hồ nghi nhìn ta.

Ngưu Lang cau mày.

Ta dùng sức nuốt nước miếng, đặt mông ngồi xuống: “Thật sự! Cho nên, Khả Nhạc, cùng Diệp Hy ly hôn không phải là vì người!”

Thần Tư vẫn như cũ há to miệng.

Ngưu Lang đi theo ta ngồi xuống, lấy thuốc ra đưa cho Khả Nhạc.

Khả Nhạc đem viên thuốc đến bên miệng, ừng ực uống vào.

“Bởi vì ta có người trong lòng, cho nên mới cùng Diệp Hy ly hôn!”

Thần Tư vẫn đang há hốc miệng.

Ngưu Lang đã muốn cúi đầu gấp thịt nướng.

Khả Nhạc chỉ vào Thần Tư: “Kẻ chạy cờ này có thể gạt được ai, Hạ Tiểu Hoa?”

Kháo! Cái xã hội kiểu gì đây?

Ta một phen tím kính râm của Thần Tư: “Ta nói là thật!”

Thần Tư vẫn là há miệng.

Khả Nhạc chỉ ngón tay vào hắn: “Thần...”

Đũa trong tay Ngưu Lang rớt xuống.

Ta chạy nhanh đem kính râm một lần nữa đeo trở lại, phải trái ngoái đầu nhìn, xác định không có người chú ý đến góc chúng ta.

“Đúng là Thần Tư. Ngưu Lang, thật xin lỗi!”

“...”

“...”

“Hạ Tiểu Hoa, em... Thật sự thích hắn?” Ngưu Lang nhìn ta, biểu tình vô cùng nghiêm túc.

Ta dùng sức gật gật đầu.

“Tuần san bát quái nói đều là thật sự. Ngưu Lang, tôi thật sự thích người khác!” Cho nên, đừng vờ ngờ耿耿 thêm nữa, đừng chờ đợi Hạ Tiểu Hoa thêm nữa.

“Không phải Diệp Hy, cũng không phải là anh?”

“Không phải Diệp Hy, cũng không phải là anh. Ngưu Lang, tôi thật sự, không thể cho anh cơ hội. Tôi tìm được người trong lòng rồi, cho nên mới có thể muốn ly hôn!”

Ta nhìn Khả Nhạc: “Cho nên, Khả Nhạc, không phải vì người mới ly hôn. Đừng khóc, cũng đừng lo lắng, ta là thực sự, thực sự hạnh phúc!”

Không cần áy náy vì ta, cũng không cần lo lắng vì ta.

“Hạ Tiểu Hoa, người là vì thích Thần Tư cho nên mới ly hôn? Là vì thích Thần Tư, cho nên mới làm nhà tạo hình cho hắn? Là vì thích Thần Tư, cho nên mới cái gì cũng đều không cần?”

Ta nở nụ cười, túm cánh tay Thần Tư: “Khả Nhạc, nhớ rõ người từng ở trong phòng đọc tạp chí, kết luận cái gì?”

Khả Nhạc trừng lớn mắt: “Hạ Tiểu Hoa! Người thực sự thích Thần Tư sao?”

Ngưu Lang cầm lấy chai rượu trên bàn: “Hạ Tiểu Hoa, chúc mừng em, tìm được người trong lòng chân chính!”

Ta cũng giơ lên chén rượu: “Ngưu Lang, cảm ơn. Anh cũng sẽ có, người trong lòng chân chính!” Liếc mắt nhìn Khả Nhạc một cái, uống hết chén rượu.

Khả Nhạc cũng giơ lên chén rượu: “Hạ Tiểu Hoa, người nhất định, nhất định phải hạnh phúc!”

Bị Ngưu Lang đoạt lấy cái chén: “Anh giúp em uống!” Xử lý hết chén rượu.

Ta ngẩng cổ, cũng uống cạn sạch.

“Khả Nhạc! Yên tâm đi, ta nhất định, nhất định sẽ hạnh phúc!”

Sẽ hạnh phúc, Hạ Tiểu Hoa!

Cho dù không có Diệp Hy.

Cho dù không phải Ngưu Lang.

Một hồi rượu, liều mạng uống.

Ngưu Lang có mấy trăm mấy ngàn cái lý do, càng không ngừng hướng ta nâng chén.

Khả Nhạc có rất nhiều câu chúc phúc, càng không ngừng làm cho ta cụng ly.

Thần Tư thủy chung không nói một lời, lộ hẳn vẻ mặt đen ngòm.

Uống đến khi chủ quán phải lên tiếng: “Khách nhân, chúng tôi sắp đóng cửa!”

Ngưu Lang đã muốn gục ở trên bàn, Khả Nhạc càng không ngừng lay tỉnh hắn.

Ta đem ví da của Thần Tư một chường chụp lên mặt bàn: “Hôm nay, lão nương mời khách!”

Thần Tư một phen đòi lại ví da, sổ tiền mặt trả.

“Lão nương mời khách!” Ta rống lớn tiếng.

“Hạ Tiểu Hoa! Người lại uống say!” Thanh âm Khả Nhạc, nghe qua thực xa xăm.

Vẫn nghe rõ Khả Nhạc hướng Thần Tư nói: “Uy! Hạ Tiểu Hoa giao cho anh! Anh nếu không giúp tôi bảo quản, tôi sẽ theo dõi anh hất axit sunfuric!”

Ta bị một phen kéo lên, hướng cửa đi.

“Hạ Tiểu Hoa! Anh chúc phúc em!” Thanh âm Ngưu Lang phía sau, nghe thực vang.

“Cảm ơn! Ngưu Lang! Cảm ơn!” Ta dùng sức trả lời.

Ra đến cửa, liều mạng giãy dụa: “Bỏ tôi ra! Tôi tự mình có thể đi!”

Tóc giả trên đầu nóng lên, ta một phen đánh rớt, hướng cổng học viện đi tới.

Trời rất tối. Đường cái bên ngoài học viện, ngay cả một bóng người cũng không có.

Ta quay đầu lại, làm cho bóng mình kéo thật dài, mái cho tới tận khi chạy đến dưới chân Thần Tư.

“Uy! Thần Tư! Có nghe thấy không? Ngay cả Ngưu Lang cũng đều chúc phúc cho chúng ta!” Ta kêu lớn tiếng.

“Ngay cả thanh mai trúc mã duy nhất, ngay cả bạn tốt nhất, tất cả đều nghiệm chứng qua!”

“Thần Tư! Từ nay về sau, anh chính là người trong lòng tôi!”

Thần Tư tháo rớt xuống kính râm.

“Hạ Tiểu Hoa, cô là thật sự thích tôi?”

“Thật sự! Thần Tư!” Ta vươn cổ, cảm thấy khuôn mặt nóng đến lợi hại: “Tôi thích anh!”

“Lão nương TMD rất thích anh!” Thích đến nỗi ngay cả hôn nhân cũng tách, thích đến nỗi khắp thiên hạ đều tin.

Ven đường tối đen, đột nhiên sáng ánh đèn xe, chói mắt chiếu về phía ta. Ta dùng sức trừng lớn mắt, hốt hoảng thấy chiếc xe biến mất nơi cuối con đường.

“Thiết! Bentley không có đức hạnh!” Thần Tư khinh thường hừ hừ.

Ta ngồi xổm ở ven đường, liều mạng phun.

Lão nương quả nhiên, uống say.

Rất hiếm khi sinh ra hạnh phúc ảo tưởng.

24. Chương 40 - 41

Chương 40:

Toàn thân đều khó chịu, như là ngâm mình giữa biển, chòng chành, buồn nôn không nhịn được.

Chỉ có thể liều mạng phun, liều mạng phun.

“Hạ Tiểu Hoa! Không cần lại ới ra! Tôi đã không còn áo khoác! Cô là tính cho tôi lửa thân trở về?”

Bên tai vang lên âm thanh thực ồn ào.

Cố gắng mở ra mí mắt, một hồi lâu mới phát hiện xe đang ở trên đường, không ngừng vòng, vòng làm cho người ta càng phát ra khổ sở.

“Thật xa! Như thế nào còn chưa có trở về khách sạn?” Ta không kiên nhẫn, dùng sức rống.

“Quay về? Như thế nào quay về? Hạ Tiểu Hoa, sao không nghĩ đến thân phận của tôi, cô uống thành như vậy, kéo cô vào khách sạn, phóng viên cũng muốn phát điên!”

“A! Đi ra ngoài thuê phòng!” Ta nói được sạch sẽ lưu loát.

“Hạ Tiểu Hoa! Toàn bộ thế giới này sẽ muốn phát điên!” Có người so với ta càng lưu loát hơn.

“Tôi không muốn ở trên xe! Tôi muốn đi toilet! Tôi muốn đi tắm!” Ta vặn vẹo trái phải, càng phát ra không an phận.

“Hạ Tiểu Hoa, cô cầm miệng cho tôi!” Có người so với ta rống còn to hơn.

“Cô muốn tắm, tôi còn muốn tắm rửa đây! Hạ Tiểu Hoa! Cô cái loại không biết uống rượu thì đứng có cật mạnh! Cô nghĩ rằng tôi một thân trên dưới đều bị cô phun còn muốn lái xe trên đường sao?”

“Hạ Tiểu Hoa cô thật ghê tởm! Không cho cô thích tôi, tôi nuốt không trôi! Nghe thấy không Hạ Tiểu Hoa, không được thích tôi! Rất làm cho người ta ghê tởm!”

Kháo! Đức hạnh!

Ta tìm túi xách, sờ a sờ.

“Hạ Tiểu Hoa! Cô đừng có làm trò này nọ! Uống rượu xong còn bắt tôi hốt về! Cô bây giờ đưa nhẫn, đưa thư tình, đưa hoa hồng cũng đều vô dụng!”

Tiếp tục sờ a sờ.

“Đưa bảo hiểm cũng vô dụng!”

Rốt cục giơ lên một cây chìa khóa.

“Kháo! Lão nương có nhà! Muốn tắm rửa, theo lão nương về nhà!”

“...”

“Nhanh chút, lão nương muốn tắm!”

“Hạ! Tiểu! Hoa! Ai muốn đi nhà cô? Cô uống rượu xong giả điên muốn đem tôi về nhà để xuống tay! Không có cửa đâu!”

Thanh âm rất âm ỉ, làm cho ta quá mức buồn nôn.

Bụng rất đau, nhện rất vất vả.

Kháo! Tốc chiến tốc thắng!

Ta hướng về phía bộ ngực trắng bóng chói lọi, không nói hai lời vươn tay cởi nút thắt lộ ra đồ lót nhỏ, há mồm liền phun.

“Oa” một tiếng qua đi, toàn bộ xe đều im lặng.

Rốt cục không còn cảm giác choáng váng đầu.

Ta giơ chìa khóa trong tay, hé miệng: “Cùng lão nương về nhà đi!”

Trong biệt thự cái gì cũng không thiếu.

Phun sạch sẽ, toilet cũng ngồi sạch sẽ, nhân tiện tắm rửa, hần ta còn chưa xong.

Ta thí điên thí điên, đầu óc choáng váng vọt tới trước cửa toilet phòng khách liều mạng gõ: “Uy! Thần Tư, anh còn muốn tắm bao lâu nữa?”

Bên trong ào ào tiếng nước chảy.

“Uy! Anh còn không ra lão nương liền đi vào!”

Đang nói còn chưa kịp hành động, cửa toilet cách một tiếng, khóa an toàn.

Kháo! Đức hạnh!

Anh ta uống rượu sao, choáng váng sao, còn làm ra vẻ thảm thiết lắm!

Ta dè xuống ý niệm tàn ác trong đầu: “Anh tắm rửa so với tôi ngâm bồn còn lâu hơn! Tôi chà xát hết ghét bẩn trên người anh còn chưa xong!”

“Hạ Tiểu Hoa! Cô thử xui xẻo bị một kẻ vừa ăn thịt nướng Brazil, uống say không biết trời đất rồi phun lên người, cô có thể chỉ tắm một giờ?” Bên trong rốt cục cũng có hồi âm, chỉ là ngữ khí pha chút hung tàn.

“Kháo! Lão nương cũng không phải là thịt bò anh!” Bất quá chỉ không cẩn thận làm dơ bộ ngực của hắn mà thôi.

“Quá kinh tởm! So với bị thịt bò còn kinh tởm hơn! Cô ít cùng tôi nói chuyện! Rõ chưa? Nghe thanh âm cô một lần tôi tắm thêm một lần!” Tiếng nước càng phát ra vang dội.

Chậc! Ta trở mình xem thường.

Đến mức đó sao? Sao không ở trong đấy mà ới luôn đi!

Ở đầu này ta cảm thấy trêu chọc thịt bò hắn thật hứng thú, đầu kia hắn vẫn đang mắng ta ghê tởm, mắng đặc biệt có thứ tự.

Ta đem quần áo thể thao mà Ngưu Lang vẫn chưa kịp dọn đi, ném trên giường ở phòng dành cho khách, nói: “Uy! Quần áo ở trên giường! Anh tự mình lấy thay!”

Tiếng nước chảy ào ào.

Chậc chậc chậc! Này tính tình quá cố chấp!

“Được được! Lão nương không thích người là được!” Dám dùng cách này uy hiếp ta ư?

Cửa toilet bị dùng sức rầm một tiếng mở ra, một đoàn nhiệt khí lượn lờ trên tiểu thân thể mê người: “Hạ Tiểu Hoa! Cô nói cái gì?”

Ta không nhịn được, nhìn chằm chằm cơ bắp tinh trắng, nháy mắt liền chảy nước miếng.

Thần Tư hung hăng trừng mắt nhìn ta một cái, một lần nữa dùng sức đóng cửa!

Đôi mắt nhỏ nhìn ta giống như nhìn một vật ghê tởm.

Kháo!

Một trận khó chịu lại ập đến.

Ta mang theo cái đầu choáng váng trở về phòng, nằm thẳng lên giường.

Rõ ràng uống nhiều rượu, vẫn cảm thấy lạnh.

Vươn tay ấn điều khiển từ xa, chỉnh cho hệ thống sưởi chạy lên mức cao nhất.

Hơi thở lạnh như băng, mặc dù có sưởi đến mức nào cũng không thể ấm lên được.

Những chuyện như thế này, cũng đã từng trải qua. Uống nhiều rượu, âm ỹ nháo muốn gặp Diệp Hy, hung hăng phun ở trong ngực hắn.

Hạ Tiểu Hoa, nhân phẩm quả nhiên thật sự tồi tệ!

Chỉ là ngay lúc đó Diệp Hy mặt không đổi sắc, tùy tiện để ta âm ỹ đủ, phun một mồi, nói: “Hạ Tiểu Hoa, nháo đủ, lần sau không được lại nháo!”

Không được lại nháo.

Vẫn không biết, cảm giác như vậy, nguyên lai là ghê tởm.

Một hồi ghê tởm, ngay cả thích đều không cho phép, muốn tắm đã hơn một giờ.

Một hồi ghê tởm, ngay cả nghe được thanh âm đều thấy khổ sở, đều thấy bẩn.

Diệp Hy lại nhịn được lâu như vậy.

Vẫn như cũ cho phép ta vắt chân, ngẫu nhiên lại đem đầu tựa lên vai của hắn.

Diệp Hy, phải tắm trong bao lâu?

Thời điểm nói ta không được nháo, ngữ khí rõ ràng lạnh như băng.

Nghĩ tới, lại không hiểu vì sao cảm thấy ấm.

Ngữ khí lạnh lẽo, nhưng lại dễ dàng tha thứ.

Cho dù tùy hứng ghê tởm, cho dù thô tục khiến người ta chán ghét.

Diệp Hy, luôn có thể chịu. Mặt không đổi sắc, ngẫu nhiên mới nhíu mày.

Cho nên, mặc dù mệt mỏi, vẫn như cũ tiếp tục thích.

Khắc cốt ghi tâm. Vẫn thích.

Sớm nên từ bỏ.

Sẽ không giống như hiện tại, đau đến tận tâm.

Thời điểm Ngưu Lang đem chìa khóa thả vào trong tay ta, nói: “Tiểu Hoa, trả lại nhà cho em!”

Quá mức mê hoặc.

Biết rõ không nên, lại vẫn không cự tuyệt được.

Ngưu Lang nói: “Tiểu Hoa, em chỉ cần thương tâm, không hạnh phúc, sẽ muốn về nhà!”

Chính là, rõ ràng đã trở lại, rõ ràng về nhà.

Căn phòng quen thuộc, giường ngủ quen thuộc.

Nhưng.

Đã không còn cảm giác như xưa nữa.

Cửa phòng bị gõ bang bang: “Hạ Tiểu Hoa, nhà cô tại sao lại có quần áo đàn ông?”

Ta kéo nhanh chăn, không trả lời.

Không phải, không phải nhà của ta.

Tiếng đập cửa yếu dần, ngoài cửa có người nói: “Hạ Tiểu Hoa, cô đang ngủ sao?”

Ta tức giận, thò cổ từ trong ổ chăn ra: “Đang ngủ! Đang ngủ rất say!”

Người ngoài cửa cười một tiếng: “Hạ Tiểu Hoa! Cô nói dối!”

“Phóng P! Tôi nói thật!”

Ngoài cửa lại không có thanh âm.

Ta một lần nữa cuộn mình vào chăn, uống nhiều rượu, mơ mơ màng màng.

Nghĩ đến sẽ ngủ tiếp, lại giống như nghe được có người nói: “Hạ Tiểu Hoa, nhớ rõ, cô đêm nay nói qua cái gì!”

Nói qua cái gì?

Nói qua không hề yêu Diệp Hy.

Nói qua không hề chọn Ngưu Lang.

Nói qua vĩnh viễn không thể lại giống như trước.

Dù cho là bạn tốt, dù cho là thanh mai trúc mã.

Lời đã nói qua nhiều lắm.

Lần nữa tỉnh lại, là bị tiếng chuông di động cạnh gối đánh thức.

Hệ thống sưởi bật quá lớn, một thân đầy mồ hôi.

Cảm giác say rượu quả nhiên thực mất hồn, ta cầm lên điện thoại, ấn ngừng.

Mới vừa ở trên giường lăn một vòng, lại vang.

Lại ấn ngừng.

Lại vang lên.

Rốt cục thì tiếp lên.

“Kháo! Hạ Tiểu Hoa! Ngắt điện thoại cái mông! Lập tức đến cục dân chính cho ta!” Thanh âm Ngưu hào.

“Làm gì?...” Uống nhiều rượu, thực đau đầu.

“Ly hôn!” Giọng Ngưu hào lên tới tận óc nhà: “Ta thật vất vả mới hẹn được luật sư đại diện của Diệp tam công tử, còn sắp xếp với trợ lý hẹn được Diệp tiên sinh khoảng 30 phút, thời gian sắp hết! Người không mau đến, ly hôn không được, xứng đáng!”

Điện thoại ngắt rõ ràng.

Ta ôm đầu đứng lên liều mạng hướng phòng ngoài đi tới.

Đến trước phòng dành cho khách, một cước đá tung cửa: “Lão bản! Rời giường!”

Thần Tư trèm chần quá đầu: “Buổi chiều mới thử kính...”

Ta cầm lấy một góc chăn, vươn tay sờ vào tiểu cơ ngực của người nào đó, dùng sức nhéo.

“A——!”

5 phút sau như ý nguyện ngồi ở trên xe chạy như bay.

Kéo dài hơi tàn, ôm cái đầu đau choáng váng dựa vào cửa sổ khóc thét.

Người nào đó một bên lái xe, một bên cũng khóc thét.

“Hạ Tiểu Hoa, tiền lương tháng này của cô đừng có hy vọng!”

Ta vẽ mặt đau khổ: “Tôi không có xe! Sắp bị mượn rồi, hiện tại nếu không đi cục dân chính, ly hôn lại phải xếp hàng!”

Thần Tư trừng mắt nhìn ta nửa ngày, không hé răng, xe chạy càng phát ra nhanh.

Ở trước cửa cục dân chính, ta một chân vừa bước xuống xe, bên kia cái xe đã muốn liều mạng vọt đi.

Tích cục như vậy làm gì? Cửa xe dán đen một mảnh, ai nhận ra hấn?

Ta khinh thường hừ hừ, Ngưu hào sớm vọt đi lên: “Hạ Tiểu Hoa! Nhanh chút!”

Túm ta hướng cục dân chính đi đến.

Trực tiếp một đầu vọt vào văn phòng lãnh đạo.

Hai vị luật sư đang ngồi thổi phồng nhau, thấy ta đều đứng lên: “Hạ tiểu thư, cô đã tới!”

Lãnh đạo cục bắt tay ta: “Đừng nóng vội, đừng nóng vội, Diệp tiên sinh còn chưa tới đâu! Trước tiên uống chén trà, uống chén trà a!”

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta một cái: “Hạ tiểu thư, sớm nói ngài sẽ ly hôn a!”

Năm đó thời điểm cùng Diệp Hy ký giấy đăng ký kết hôn, cũng là cùng một vị lãnh đạo, gặp Diệp Hy giờ bút trần định tự nhiên muốn ký tên, mặt xanh lét, tay chân run rẩy hồi không dưới mười lần: “Diệp tiên sinh, ngài không hối hận?”

Ta không kiên nhẫn, dùng sức vỗ sổ hộ khẩu: “Kháo! Ông có ý gì? Có lãnh đạo như ông sao? Gây trở ngại tự do hôn nhân của công dân!”

Diệp Hy im lặng đem bút ký vào, lãnh đạo cục trừng lớn mắt, quan sát ta cả buổi, hướng Diệp Hy nói: “Diệp tiên sinh, nếu ngài muốn ly hôn, trực tiếp tìm tôi, nhắc tay chi lao!”

Diệp Hy mỉm cười đáp ứng, ta giờ máy điện thoại trong phòng hướng đỉnh đầu ông ta xông tới: “Cả nhà ông mới ly hôn!”

Lãnh đạo cục một bên ôm đầu một bên sớm tiếng ồn ào: “Hai người nhất định ly hôn!”

Nhất định ly hôn, sớm nói.

Ta a miệng, ôm ly trà ừng ực uống.

Ngũ hào không kiên nhẫn, hỏi luật sư đại diện của Diệp Hy: “Anh rốt cục có báo cho Diệp tiên sinh không, người đâu? Đều đã quá thời gian!”

Luật sư đại diện trần định tự nhiên: “Gấp cái gì? Diệp tiên sinh bề bộn công việc! Loại việc nhỏ này, 5 phút là đủ rồi!”

Mọi người đều liều mạng gật đầu.

Việc nhỏ 5 phút, 5 phút, 5 phút lại tiếp tục 5 phút.

N+1 cái 5 phút sau, ta ỷ vào say rượu rốt cục bạo phát.

“TMD Diệp Hy rốt cục tới hay không?” Bật tay chụp trên mặt bàn: “Gọi điện thoại!”

Một đám người đều bất động.

“A, trà rất ngon, uống đi, uống đi!” Lãnh đạo cục cực kỳ nhiệt tình.

“Gần đây ngài lại mua khu nhà cũ của thị trưởng? Tôi dạo này đang hoạt động ở nước ngoài!” Hai luật sư thảo luận sôi nổi.

“Uy? Nhị hào? Đúng, đúng, thành phẩm đã mang tới phòng thử rồi!” Ngũ hào cầm lấy di động, nhìn trần nhà.

Ta nhìn quanh một vòng, rốt cục tự mình cầm lên di động, ấn dãy số đã từng in vào tận tim.

“Diệp tiên sinh đang bận họp, ngài ấy nói...”

Kháo! Lại họp!

Vẫn như cũ là giọng nữ máy móc.

Ta thói nghiêm mặt, tất cả mọi người đều lơ đãng liếc đến bên này.

Ấn phím tắt máy, đơn giản lại gọi cho trợ lý Quân: “TMD, kêu Diệp Hy lặn đến cục dân chính mau!”

Trợ lý Quân lạnh như băng: “Hạ tiểu thư, hiện giờ Diệp tiên sinh không ở đây!”

Không ở? Cư nhiên không ở? Dựa vào cái gì hẹn ta tới ly hôn rồi lại không đến?

Lão nương say rượu lại tiếp tục phải ngồi ở cục dân chính cắn lá trà.

Ta hoàn toàn bạo phát, dùng sức vỗ cái bàn, cầm lên lọ hoa hướng phía cửa: “Các người! Hết thấy đi tìm Diệp Hy cho tôi! Tìm không ra đừng nghĩ qua được cửa!”

Chờ lại chờ, thời gian hoàn toàn hỗn loạn.

Bỏ lỡ buổi thử kính của Thần Tư , thời điểm ta đầu vầng mắt hoa theo Ngũ hào xuống xe, còn tiếp điện thoại của Thần Tư: “Lão bản, tôi không khỏe! Tôi sắp ới ra! Cho tôi nghỉ nửa ngày! Đúng, đúng, tôi quay về khách sạn nằm, tôi không phải tới hôm qua nháo quá độ sao? Tôi về sau không bao giờ nữa uống rượu!”

Đẩy cửa phòng bước vào.

Tất một tiếng, đèn nhỏ vừa được bật lên, phía sau có một cỗ khí lực ập đến, ta bị người đẩy té vào phòng.

Thật vất vả lão đảo đứng vững, quay đầu lại.

Lần tìm không ra Diệp tiên sinh, Diệp tam công tử, đang đứng tựa vào ván cửa, vẻ mặt mỗi một: “Hạ Tiểu Hoa, ai cho em như vậy?”

Chương 41:

Diệp Hy đẩy rất dụng lực.

Thân mình bị đẩy, đầu càng phát ra choáng váng lợi hại.

Ta dùng sức nâng đầu, đứng lên rồi không dám lộn xộn, muốn áp chế cảm giác choáng váng.

Ta lại học theo giọng điệu Diệp Hy: “Diệp Hy! Ai cho anh như vậy? Rõ ràng đã hẹn, dựa vào cái gì không xuất hiện?”

Làm hại một đám người ngồi ép buộc ở cục dân chính.

Diệp Hy không trả lời, chỉ hỏi lại.

“Hạ Tiểu Hoa, ai cho em uống rượu?” Mỗi một chữ, phun ra đến độ càng phát ra trầm trọng.

Ta nhú mi, cố gắng từ trong cảm giác choáng váng nhìn kỹ được Diệp Hy.

Không đúng, thời điểm như vậy, ngữ khí như vậy, toàn bộ cũng không đúng.

Diệp Hy, không nên là như vậy.

Ngay tại ngày hôm qua, Khả Nhạc vừa nói với ta: “Hạ Tiểu Hoa, ta kỳ thật không yêu Diệp Hy, thật xin lỗi!”

Không yêu Diệp Hy.

Cho nên mặc dù ta buông tay, muốn thành toàn.

Cũng đã quá trễ.

Một tay tạo nên sai lầm, không thể quay đầu.

Ta cảm thấy hai chân như nhũn ra.

“Diệp Hy, thực xin lỗi!”

Đã không có người trong lòng, xác thực, ngay cả sinh nhật cũng cảm thấy cô đơn.

Diệp Hy đứng thẳng tắp, đem ta nhìn từ đầu đến chân, đột nhiên dặt khóe miệng, lạnh lẽo nở nụ cười.

“Thực xin lỗi? Hạ Tiểu Hoa, thực xin lỗi anh cái gì?”

Ta há miệng thở dốc, lại thủy chung không nói lên lời.

Ánh mắt Diệp Hy rất nóng, nóng đến nỗi khiến ta phải cúi thấp đầu, không dám đối diện trực tiếp với hắn.

Lại bị Diệp Hy một phen chế trụ cằm, nâng lên mặt.

“Hạ Tiểu Hoa, đêm qua, cùng với ai?” Tươi cười lạnh lẽo tràn ra trên khuôn mặt Diệp Hy, lạnh đến xương, lại tuấn mỹ mê người.

Đêm qua.

Đêm qua, chỉ nhớ rõ Diệp Hy, mà thôi.

Nhớ rõ Diệp Hy một thân bị ta phun chỉ cau mày nói chuyện.

Nhớ rõ Diệp Hy hỏi ta bánh ngọt, nói ta tùy tùy tiện tiện.

Nhớ rõ đang ngủ, nghĩ đến bên người kỳ thật còn có Diệp Hy.

“...” Không có cách nào nói ra, thời gian quá dài, nhớ rõ Diệp Hy nhiều lắm.

Cho nên, cần mỗi một ngày, quên một cái.

Cứ như vậy, trải qua rất nhiều, rất nhiều năm, sẽ có một ngày, thành công rốt cục không nhớ tới Diệp Hy nữa.

“Hạ Tiểu Hoa, em không nói, anh cũng biết được!” Diệp Hy tươi cười, quá mức mê người.

“Hạ Tiểu Hoa, em từ trước đến nay, không phải đều một mảnh khoe này sao? Uống say, muốn thịt bò người khác!”

Ngón tay nắm lấy cằm ta càng chặt.

“Ba năm trước đây, anh cũng đã lĩnh giáo rồi!”

Diệp Hy hẳn là tức giận, tức giận đến cực hạn, cho nên phát hỏa cũng đều lười, sẽ cười đến yêu nghiệt như vậy.

“Hạ Tiểu Hoa! Em đã nói thích anh, cho nên uống say, sống chết cũng phải gả cho anh, đúng hay không?”

Ánh mắt Diệp Hy, càng ngày càng sắc bén.

Ta không thể không thừa nhận, gật gật đầu.

Đúng, Hạ Tiểu Hoa thích Diệp Hy, uống say, thịt bò, chết sống muốn gả nhập vào nhà giàu có.

Một chút, cũng không có sai.

Gật đầu một cái, Diệp Hy lập tức hừ cười một tiếng, một bộ thái độ sớm biết như thế, tiếp tục nói:

“Cùng một trò, Hạ Tiểu Hoa, em vẫn như cũ uống rượu, thịt bò, cảm thấy chán, có mục tiêu mới, liền chết sống không tiếc hết thấy muốn ly hôn, đúng hay không?”

Ta nghĩ muốn lắc đầu, cảm lại bị Diệp Hy giữ chặt, không thể động đậy.

“Hạ Tiểu Hoa! Em đừng phủ nhận! Em chỉ cần vừa uống rượu, đơn giản đã nghĩ muốn thịt bò kẻ khác!”

Nhoáng một cái, đầu ta liền choáng váng đến không chịu được.

Hoa mắt, lại không thấy được Diệp Hy cười đến yêu nghiệt.

Ba năm. Trôi qua lâu như vậy, Diệp Hy cũng chưa từng truy cứu qua.

Làm gì, đến hiện tại, mới để ý?

Cho dù là ta rượu say thịt bò, Khả Nhạc, cũng đã muốn bỏ lỡ.

Lại giận, lại tức, để làm cái gì?

“Như thế nào, nháo quá độ, ngay cả nói cũng không thể nói? Người kế tiếp muốn thịt bò đâu? Hạ Tiểu Hoa, kế tiếp, tính gả cho ai?”

“Diệp Hy, đã xảy ra nhiều chuyện, chúng ta đều không có cách nào quay đầu!” Ngày hôm qua vừa nói cùng một câu với Khả Nhạc, hôm nay cùng Diệp Hy, lại cảm thấy gian nan.

Tay chế trụ cằm ta, rốt cục thì buông lỏng.

“Thần Tư, thật sự tốt như vậy sao?”

Một cổ lực đạo dùng sức đem ta đẩy, toàn bộ rơi vào ghế sofa to như vậy, đầu hỗn loạn chưa kịp phản ứng, môi đã bị người ta ngăn chặn.

Đầu lưỡi nóng ẩm, mang theo vị ngọt quen thuộc đã thành nghiện, căn bản không chấp nhận cự tuyệt.

“Hạ Tiểu Hoa! So với anh được chứ? Thần Tư, so với anh hoàn hảo hơn sao?”

Thanh âm Diệp Hy, cơ hồ là dán trên môi ta.

Nói xong, lập tức lại lấp kín.

Trí não mù mịt, bỗng có thanh âm quen thuộc hiện ra.

“Diệp Hy, thật sự tốt như vậy sao?”

Không lâu trước kia, Ngưu Lang vừa mới về nước, đứng ở trước biệt thự đã từng là nhà của ta, đứng thẳng tắp, cười đến xa lạ.

Tiến lên từng bước, cầm tay của ta hỏi: “Ba năm, của anh đâu? Tiểu Hoa, hạnh phúc của anh đâu?”

Nói ra cùng một câu, biểu hiện để ý, quá mức rõ ràng.

Ba năm, chưa từng có hy vọng xa vời, rốt cục buông tay, Diệp Hy lại hỏi: “Thần Tư, thật sự tốt như vậy sao?”

Lực đạo trên môi rối loạn, rõ ràng là dụ dỗ, rõ ràng là không cam lòng.

Ta quả nhiên, muốn ngắt xỉu.

Tim đập nháy mắt rối loạn.

Ta bắt tay vào, dùng sức đẩy Diệp Hy: “Buông tay! Diệp Hy! Buông tay!”

Không thể lại hôn.

Nếu còn tiếp tục, sẽ sinh ra quá nhiều ảo tưởng cùng chờ mong.

Diệp Hy cắn môi.

Tự động tự giác cởi nút thắt trên người, cầm lấy tay của ta, bỏ vào trong ngực của hắn.

“Hạ Tiểu Hoa, em, không thích sao?”

Vẻ mặt híp mắt nhìn ta, quá mức quen thuộc.

Một lần kia, rõ ràng là ta chủ động, một nút một nút, cởi ra cúc áo Diệp Hy, tro mắt nhìn Diệp Hy híp mắt, rất sợ bị cự tuyệt.

Diệp Hy nắm tay của ta, xẹt qua tiểu cơ ngực, một đường đi xuống, hoàn toàn chạm đến eo nhỏ mê người.

Trong ánh mắt lộ ra vẻ khiêu khích.

“Hạ Tiểu Hoa, anh, em không thích sao?”

Buông ra môi, hướng ta cười đến càng yêu nghiệt.

Eo nhỏ của Diệp Hy rất co dãn, trắng nõn mê người.

Tay đáp đi lên, hận không thể ôm lấy, không bao giờ muốn thả ra.

Ta bị dọa đến, cố gắng lui tay, cố gắng cách thân thể Diệp Hy xa một chút, xa một chút.

Sợ nhịn không được tim đập, chịu không nổi mê hoặc.

“Diệp Hy! Tôi không thích! Tôi không cần!”

Diệp Hy híp đôi mắt nhỏ.

Tay đang nắm tay của ta cứng đờ, lại một lần nữa nắm chặt. Dùng lực, không quan tâm, hướng đặt lên người hắn.

“Hạ Tiểu Hoa! Ai cho em như vậy? Em hỏi cũng chưa hỏi qua anh, ai cho em không thích? Ai cho phép?”

Tiểu thân thể đè nặng ta, vươn tay rút đi quần áo vốn không bền chắc của ta,

Ta liều mạng giã dũa: “Diệp Hy! Diệp Hy! Chúng ta đã muốn ly hôn!”

Càng giã dũa, quần áo rơi xuống đất càng lưu loát.

“Thần Tư, tốt đến như vậy sao, tốt đến mức không quan tâm muốn ly hôn, tốt đến mức không cần nhà, không cần phòng làm việc, cố gắng đi làm trợ lý cho hắn?”

Diệp Hy rốt cục đem ta cởi sạch sẽ, từ đầu đến chân, nhìn xem thật cẩn thận.

“Có tốt đến như vậy sao? Tốt đến nỗi em không thể không thịt bò, một đêm không về?”

Ta trừng lớn mắt.

Diệp Hy, biết ta cả một đêm không về.

Trong lòng run rẩy lợi hại.

Liều mạng chịu đựng ánh mắt đánh giá của Diệp Hy.

“Diệp Hy, anh, đợi tôi?”

Diệp Hy lại lao đến, cắn môi của ta.

“Câm miệng! Hạ Tiểu Hoa!”

Cắn, lại không có buông ra.

Diệp Hy hết sức chủ động.

Lắc lắc tiểu thân thể mê người, câu hồn nhiếp phách.

Ta cố gắng chống chọi với cái đầu đang choáng váng, trừng lớn mắt.

Ba năm, hy sinh hạnh phúc của bạn tốt, để đến được với Diệp Hy, cố gắng suốt ba năm.

Dùng hết thấy các phương thức, đến cuối cùng, không thể không buông tay.

Thậm chí ngay cả Khả Nhạc, luôn luôn trì độn Khả Nhạc, cũng phát hiện.

Nói: “Hạ Tiểu Hoa, ta không muốn người cùng Diệp Hy một chỗ. Người nếu vẫn không hạnh phúc, làm sao bây giờ?”

Làm sao bây giờ? Thật vất vả quyết định, muốn buông tay, muốn quên.

Còn tiếp tục như vậy, làm sao bây giờ?

Lần đầu tiên, Hạ Tiểu Hoa đáng khinh thịt bò Diệp Hy, thậm chí không có dũng khí nói lại cho hắn.

Lần thứ hai, Hạ Tiểu Hoa đáng khinh dùng hết dũng khí hỏi: “Diệp Hy, tôi là ai?”

Không có được câu trả lời, lại vẫn cam tâm tình nguyện, rốt cục quyết định cứ để mọi sự như thế.

Còn tiếp tục như vậy, sẽ biến thành lần thứ ba.

Ta dùng sức nuốt nước miếng.

Cuối cùng vẫn để ý đến cảm giác nơi đáy lòng, tuy rằng thực nhạt nhưng cũng không thể bỏ qua chấp niệm.

Mở miệng.

“Diệp Hy, anh, yêu tôi sao?”

Hỏi thật cẩn thận.

Ba năm, cho tới bây giờ, không cần hỏi.

Thật lâu trước kia, cũng đã có người nói: “Hạ Tiểu Hoa, tôi không thích cô!”

Thật lâu trước kia, cũng đã hiểu được, lý do Diệp Hy lấy Hạ Tiểu Hoa.

Cho nên, không hy vọng xa vời.
Chỉ cần có Diệp Hy, là tốt rồi.
Lại thật lâu về sau, quyết định muốn buông tay về sau...
Diệp Hy nháy mắt trắng mặt, nhìn chằm chằm ta.
Trong ánh mắt rõ ràng có không cam lòng hiện lên.
Cuối cùng cái gì cũng chưa nói, cúi đầu, áp môi lên.
Ta vươn tay, chặn lại.
“Diệp Hy, tôi sẽ ở cục dân chính chờ anh ký tên!”
Diệp Hy một phen đẩy ta ra.
“Hạ Tiểu Hoa!”
Ta đứng lên, nhặt lại quần áo, hướng phòng nghỉ đi đến.
Hạ Tiểu Hoa đáng khinh lại nổi lòng tham.
Ngày hôm qua mà thôi, Diệp Hy không nhớ được Hạ Tiểu Hoa, làm sao có thể sẽ yêu.
“Hạ Tiểu Hoa, em đã muốn... Không hề thích anh sao?” Thanh âm Diệp Hy, vang lên ở sau người.
Đầu rất choáng váng, nhận không ra ngữ khí của hắn.
Vào cửa phòng, quay đầu lại, hướng Diệp Hy tươi cười: “Diệp Hy, cửa ở bên kia!”
Phanh một tiếng, không chút do dự, đóng lại cửa phòng.

25. Chương 42

Chương 42:

Ta túm tay cầm chặt chiếc túi xách màu bạc mới cóng, số lượng có hạn trên toàn thế giới, một đầu vọt vào phòng Thần Tư, vung tay nhỏ bé muốn nhào đi lên: “Lão bản! Tôi thật yêu anh nha!”

Á châu siêu cấp tân tinh một tay cầm kịch bản, một tay nâng ly rượu vang, nghe được lời ta nói liền run rẩy kịch liệt, đánh rớt kịch bản. May mắn ta nhanh tay lẹ mắt bắt được ly rượu tránh cho nó một hậu quả thảm khốc.

“Hạ Tiểu Hoa! Không được tùy tiện nói vậy với tôi!” Thần Tư một phen đoạt lấy cái ly trong tay ta, thối nghiêm mặc cực kỳ khó chịu xoay người ngồi tiếp tục xem kịch bản.

Tính tình thối nát thành như vậy!

Ta không quan tâm, lắc lắc cái mông khoe khoang trước mặt Thần Tư: “Uy! Uy! Có đẹp không?”

Thần Tư nhíu mày nhìn chằm chằm ta vặn vẹo mông nhỏ, quan sát nửa ngày vẫn chưa thốt ra được câu nào hay ho.

Kháo!

Ta dùng mông, ngứa đầu, uốn ngực, ngẩng cổ, cổ hết sức khoe túi xách giống như mấy vị người mẫu quốc tế trong các show diễn thời trang: “Uy! Lão bản, anh đối với tôi thật tốt!”

Túi xách này là kinh diễm tuyệt thế, toàn cầu cũng chỉ có hai chiếc. Năm đó ta ỷ vào là danh nhân siêu cấp VIP, cùng một đám danh viện, ngôi sao tranh đấu đến sứt đầu mẻ trán mới đoạt được đến tay, nhưng lại theo lý hôn phá sản cứ vậy mà ra đi.

Không nghĩ tới a, thật sự là người tốt a!

“Lão bản! Tòì! Rất! Yêu! Anh!” Ta hướng về phía màng tai Thần Tư lớn tiếng ồn ào.

Á châu siêu cấp tân tinh đen mặt, một ngụm uống hết ly rượu vang: “Hạ Tiểu Hoa, không phải đưa cho cô!”

Ta trừng lớn mắt.

Thần Tư hung hăng lườm ta một cái, khinh thường hừ hừ: “Hạ Tiểu Hoa, cô thật tầm thường!”

Ta liều mạng ôm lấy túi xách, đau lòng cho tiểu bảo bối gặp phải ánh mắt độc ác!

“Vừa mới thời điểm người mang tới khách sạn nói là chuyển cho Hạ tiểu thư! Làm sao có thể không phải là tôi?” Mặt dày mày dạn ôm càng chặt.

Ta mặc dù là nhân duyên kém không bạn bè, nhưng cũng tuyệt đối, tuyệt đối không cho phép loại chuyện đưa nhầm người đáng khinh người thần đều phần nộ này phát sinh trên người ta!

Thần Tư quay đầu đi, khinh thường ngay cả hừ cũng lười.

Di động rung a rung.

Ta thật cẩn thận từ trong túi lấy ra di động: “Uy?——”

Đầu kia điện thoại trung khí mười phần.

“Đứa nhỏ chết tiệt! Bất hiểu! Biết rõ lão nhân gia nằm viện cũng không biết đường đến thăm...”

Ta không nói hai lời, “ba” một tiếng ngắt điện thoại.

Điện thoại lập tức lại vang lên.

Ta nhìn chằm chằm Thần Tư, khó xử hỏi Thần Tư: “Uy, lão bản! Có hay không sách lậu hoặc DVD dạy cách đối phó với lão nhân điên?”

Thần Tư tức giận: “Tức chết rồi xong hết mọi chuyện!”

Kháo! Á châu siêu cấp tân tinh thực độc ác!

Nhâm phẩm a!

Di động rung loạn phiên muốn chết!

Ta lại không có nửa điểm do dự, nhấn phím nghe hét lớn: “A! Diệp lão đầu! Ngài còn chưa có ăn đồ cúng a?”

“Đứa nhỏ chết tiệt! Người cái đứa không có phẩm hạnh!” Đầu bên kia điện thoại rống to đến nỗi ta không cần bật loa ngoài mà vẫn nghe rõ mồn một.

Xem ra Diệp lão đầu quả nhiên khôi phục.

“Con đang có việc vội vàng đâu, Diệp lão đầu ngài có việc gì mau phóng, không thì con ngắt máy nha!” Túi xách bạch kim đang chờ ta đâu!

“Đứa nhỏ chết tiệt! Mất công ta sai người đưa túi xách cho người! Vong ân bội nghĩa!”

Tay cầm điện thoại dừng một chút.

“Ngài nói đến túi xách bạch kim đẹp đề hoa lệ, số lượng có hạn toàn thế giới kia?”

“Vô nghĩa!”

“A! Lão nhân! Thủ đoạn của ngài cũng thật tinh vi, khó trách năm đó bao nhiêu nữ minh tinh bị ngài nhúng chàm đâu!” Ta tự đáy lòng ca ngợi.

Lẽ vật đưa đến thật đánh trúng tâm lý, không hổ là nhân vật nổi tiếng của Diệp gia, năm đó là đủ phong lưu phóng khoáng. Diệp lão đầu, nhân tài a!

“Hạ Tiểu Hoa! Người cái đứa nhỏ chết tiệt!” Đầu bên kia lại bạo nộ rồi.

“Kia Diệp lão đầu, nếu ngài đã thành tâm như vậy, con không nhận là không được rồi, sẽ cô phụ tấm lòng không phúc hậu của lão nhân gia ngài. Cái này con nhận nha, ngài làm công chuyện đi, con gác điện thoại đây!” Ta thí diên thí diên ôm chặt túi xách, nếu không phải đưa sai người, đừng hòng có chuyện chia rẽ tình yêu đôi lứa của ta và em nó.

“Đứa nhỏ chết tiệt? Người đến tột cùng có hiểu hay không cái gọi là có qua có lại hả?” Lão nhân rống mấy lời chính nghĩa.

“...” Ta trừng lớn mắt: “Diệp lão đầu! Tiền của con đều bị cái tên Diệp Hy bắt hiểu đến tận gốc bóc lột hết, đừng hy vọng con sẽ đáp lễ a!”

Ta ghen khuất, nếu là trước kia, nào đến lượt Diệp lão đầu đưa đến đây. Túi này rõ ràng là của ta!

“Hạ Tiểu Hoa! Người trừ bỏ tục khí thì còn cái gì nữa? Ngoài tiền ra thì quan trọng nhất là tâm ý, tâm ý người hiểu không? Tâm ý chính là khi người già nằm viện thì phải đến thăm họ! Tâm ý chính là người già muốn gì được nấy! Tâm ý chính là...”

“Được, được, Diệp lão đầu ngài nghỉ ngơi đi. Lão nương đang vội vàng đâu, nào có thời gian chạy tới bệnh viện xem lão nhân diên. Ngài nếu rảnh rồi, tìm giáo sư Trần bảo ông ấy đưa đến khoa thần kinh, không khỏi cũng có thể trị khỏi!”

Chắc, phẫu thuật chút xíu cũng có thể để lại di chứng diên thành như vậy.

Ta ngắt điện thoại, hướng một bên Á châu siêu cấp tân tinh đang đen mặt như đất nồi tiến hành giáo dục: “Uy! Uống vừa phải rượu vang thôi! Giữ cho cổ họng cùng huyết quản khỏe mạnh là quan trọng nhất!”

Tùy tiện giải phẫu huyết quản sẽ mắc chứng diên!

Thần Tư không kiên nhẫn: “Hạ Tiểu Hoa! Biến! Tôi đêm nay đi diễn, không rảnh ở đây ép buộc với cô!”

Ta trở mình xem thường ôm túi xách hướng cửa đi.

“Lão nương đây biến thì biến, mấy lời vừa nói trực tiếp thu hồi lại!” Nếu túi xách không phải là lão bản đưa, sự thật chứng minh yêu lão bản là không có ý nghĩa.

“Biến!” Thần Tư rống càng phát ra lớn tiếng.

Điện thoại lại rung.

Không để người khác yên, ta tiếp lên, tức giận: “Lão nhân ngài rốt cục muốn diên đến...”

“Hạ Tiểu Hoa, toàn cầu có duy nhất một cái túi xách Hermes nhân dịp kỷ niệm 170 tuổi đây!”

“...” Mắt ta lập tức tỏa sáng.

“Cho người nữa giờ, đến nhớ mang theo hoa quả!”

“Vâng, vâng, sao con có thể đến tay không đây? Ngài chờ một chút a, con lập tức đi hiểu kính lão nhân!”

“Lão bản! Tôi sai lầm rồi! Tôi vẫn như cũ thực yêu anh!”

Thần Tư một bộ đức hạnh không ra gì: “Hạ Tiểu Hoa, nói đi, cô lại muốn gì...”

“Cho tôi mượn xe! Cho tôi mượn tiền! Mau!”

Một cái ly thủy tinh chân cao hoa lệ vẫn đang còn sót lại chút rượu vang hương ta bay tới.

“...”

29 phút 54 giây sau, ta có mặt trong phòng bệnh tư nhân của Diệp lão đầu, phì phò thở giống như trâu.

Diệp lão đầu khí khái phi phạm mặc quần áo bệnh nhân làm bằng tơ sợi màu vàng, nằm ở trên giường tách hạnh đào.

“Đứa nhỏ chết tiệt, ta muốn ăn hoa quả!” Giơ lên túi xách huy hoàng duy nhất toàn cầu chậm rãi hươ.

Kháo!

Ta đứng lên, từ trong giỏ hoa quả mới mua trước cổng bệnh viện lấy ra một trái lê định gọt.

Diệp lão đầu cau mày, nhìn quả lê to như vậy lăn qua lăn lại trước mặt hắn, mắt cũng không thèm chớp: “Không ăn lê!”

Chậc, soi mói!

Ta trở mình a trở mình, nhảy ra một quả chuối, đưa qua.

Diệp lão đầu mí mắt cũng không nâng: “Đứa nhỏ hiếu thuận người già trước hết phải bóc vỏ!”

Ta không kiên nhẫn, quệt miệng, đem vỏ chuối lột sạch sẽ.

Diệp lão đầu một bên ăn chuối, một bên vung quả trứng đầu giường: “Đứa nhỏ chết tiệt! Đứa nhỏ chết tiệt! Lâu như vậy còn không đến thăm người bệnh!”

Quả trứng huy qua, ta nhảy dựng lên liền trốn nhưng vẫn trúng mấy cây. Chỉ là đánh ở trên người nhưng không có đau.

Diệp lão đầu ăn đồ cứng bất thành, lực đạo nhỏ đi.

“Uy! Lão nhân, kêu Lưu quản gia hàm cho ngài mấy canh tắm bỏ đi. Xương cốt ngài suy yếu hết cả rồi a, đánh cũng không đau!”

Về điểm khí lực này, chụp muỗi cũng không đau.

Diệp lão đầu mặc kệ ta, tựa ở đầu giường trở mình nửa ngày trong đồng hoa quả thăm người bệnh, rốt cục lấy ra một quả táo.

“Đứa nhỏ! Giúp ta tước vỏ!”

Chậc! Giải phẫu xong lại ăn như heo a!

“Ngài để cả vỏ ăn đi!” Ta không có thành ý.

Diệp lão đầu mỉm cười, giơ lên túi xách ánh vàng duy nhất thế giới cạnh đầu giường.

Ta lập tức sụp mi thuận mắt, mỉm cười nhu thuận giơ lên dao gọt hoa quả ngoan ngoãn tước vỏ.

“Đứa nhỏ! Hiếu kính người già là chuyện vô cùng trọng yếu, biết không?”

Ta gật đầu hừ hừ, quyết tâm chuyên chú vào gọt táo.

“Đối xử không tốt với người già sẽ bị lão thiên gia thu thập, biết không?”

Ta liều mạng gật đầu. Sớm đã bị thu thập, thất hôn, không có một xu dính túi.

“Hiện tại, sửa lỗi vẫn còn là kịp!” Lão đầu giáo huấn ta giống như giáo viên tiểu học một dạng.

Ta vừa gọt vỏ, vừa nghe lão nhân lải nhải, một bộ giống như học sinh tiểu học ngoan ngoãn.

Ngoài cửa một trận tiếng động, bỗng nghe được thanh âm của tiểu hộ sĩ: “Diệp tiên sinh!”

Cửa bị đẩy ra.

Dao gọt hoa quả trong tay trượt một cái, thiếu chút nữa rớt mất nửa ngón tay.

Kháo! Ta kích động muốn đứng lên, lại có người so với ta còn kích động nhanh hơn.

“Người tới làm cái gì? Biến!” Bệnh nhân trên giường mặc áo vàng cắn chuối, quả nhiên trung khí mười phần.

Nửa quả chuối hướng cửa bay tới.

Diệp Hy một thân tây trang hưu nhân, khẽ né người một cái vừa vạn tránh được ám khí của Diệp lão đầu.

Ta ngồi ở đầu giường, trơ mắt nhìn tiểu hộ sĩ mở cửa “ai u” hét thảm một tiếng, hốc mắt trực tiếp in hình quả chuối!

Thực máu tanh a!

Ta nghiêng đầu liếc mắt một cái nhìn bệnh nhân mặc áo tơ vàng, mắt lộ hung quang, lập tức sụp mi thuận mắt chuyên tâm gọt táo.

“Không phải đang cùng trợ lý bay ra nước ngoài, một giây dư thừa đều không có? Lúc này ai hiểm lạ? Ai cần người? Người tới đây làm gì?” Lão đầu rồng rất thông thuận.

Cảm giác được có một đôi mắt nóng rực đang bắn lại phía đỉnh đầu ta.

Ta ngẩng đầu, vừa vặn thấy được Diệp Hy vẽ mặt khó chịu.

Đức hạnh!

Còn dám bày cái loại sắc mặt gì kia?

Lão nương là muốn túi xách ánh vàng duy nhất thế giới mới đến hiếu thuận lão nhân!

Diệp Hy không thành ý mà đem thuốc bổ não trong tay đặt lên đồng hoa quả, quả biểu chặt ních nơi đầu giường của Diệp lão đầu.

Diệp lão đầu là một người bị thần kinh, xứng đáng uống thuốc bổ não, hắc!

Diệp lão đầu hung hăng liếc mắt trừng ta một cái, đơn giản thẹn quá thành giận, cầm lấy quả trượng hướng về phía Diệp Hy hét to: “Biến!”

Diệp Hy mặt không chút thay đổi: “Lưu quản gia hầm canh, lái xe đã đem tới, ba tiện thể ăn canh đi!”

Cuối cùng cũng học theo Diệp lão đầu trừng mắt liếc ta một cái, một bộ ta thật vướng bận mắt hần.

Thiệt, lão nương còn cảm thấy người Diệp tam công tử mới dư thừa đâu!

Đến chỗ này làm trở ngại lão nương cùng túi xách ánh vàng lông lánh duy nhất thế giới trao đổi tình cảm.

Ta cuối cùng cũng tước xong vỏ táo, đặc biệt chân chó tiến lên: “Diệp lão đầu, ngài ăn quả!”

Diệp Hy tà tà suy nghĩ nhìn ta.

Diệp lão đầu tà tà suy nghĩ nhìn hần.

Nhìn cái mông mà nhìn!

Ta còn chưa kịp phát hỏa, liền nghe được Diệp lão đầu đặc biệt hài lòng nói: “Đứa nhỏ, không thấy ta vừa ăn chuối sao? Quả táo này đưa cho khách nhân ăn đi!”

Khóe mắt dư quang một chút liếc nhìn túi xách ánh vàng lông lánh duy nhất thế giới, tiểu thân thể mê người đứng thẳng tắp, đôi mắt nhỏ vô cùng khó chịu – “khách nhân”!

Ta cầm lấy quả táo không nói hai lời liền đưa lên chính miệng mình nhai.

Vừa đưa lên miệng, bị một phen cướp đi.

Diệp Hy dùng hai ngón tay bắt được quả táo của ta, híp mắt trừng ta nửa ngày, cứ nhiên đúng lý hợp tình ăn táo.

Đức hạnh!

Diệp Hy cắn táo cực kỳ lễ phép, cực kỳ tao nhã!

Một ngụm tiếp một ngụm, cố tình làm cho ta xem đỏ mặt.

Diệp lão đầu rồng xong Diệp Hy, cúi đầu trở lại đọc tạp chí, đột nhiên phát ra một câu: “Đứa nhỏ, người gần đây qua lại với ngôi sao?”

Diệp Hy vừa vặn muốn cắn miếng táo cuối cùng, lại phun ra.

Khuôn mặt ta không có chút nào không chế càn hồng lợi hại!

TNND này cũng quá mê người!

Diệp tam công tử thật là vưu vật a!

Ta làm bộ đứng đắn khụ hai tiếng, trả lời đặc biệt nghiêm túc: “Ai qua lại với hắn? Cả nhà ngài mới qua lại với hắn?”

Lão nương là tay làm hàm nhai.

Ta dùng sức trừng Diệp lão đầu.

“Người đừng không thừa nhận, chỉ bằng ngươi bây giờ đỏ mặt, nhất định thích người ta!”

Kháo!

Diệp Hy một phen mở ra cánh cửa.

“Canh đâu? Như thế nào lâu vậy?” Ngữ khí không kiên nhẫn.

“Đứa nhỏ! Ánh mắt ngươi thực kém!” Diệp lão đầu cuối cùng đưa ra kết luận.

Ta ngay cả hừ cũng đều lười.

Ngữ khí cùng vẻ mặt của Diệp lão đầu, cùng lúc trước Diệp Hy nói: “Hạ Tiểu Hoa! Ánh mắt em thực kém!”, đức hạnh mười phần giống nhau.

Nhóm tổ tông Diệp gia đều kiêu ngạo. Ánh mắt kia là xuyên ra ngoài không gian, người địa cầu căn bản không lọt vào được.

Hộ sĩ mở cửa ra, hốc mắt hình nửa quả chuối, bưng một chén canh nóng hằm hập đi tới: “Lão Diệp tiên sinh, uống canh đi!”

Diệp lão đầu nhìn Diệp Hy, nhìn tiểu hộ sĩ, lại nhìn ta.

Lão nhân đáng ghét nhếch khóe miệng cười: “Đứa nhỏ, ngươi uy!”

Uy cái mông a!

“Lão ương mạng kệ!” Ta dùng sức đem đôi mắt nhỏ đang nhìn Diệp Hy cắn táo thu hồi lại, đứng lên muốn đi.

Diệp lão đầu cười đến đặc biệt phúc hậu, giơ lên dao gọt hoa quả hướng túi xách ánh vàng lông lánh duy nhất thế giới định đâm đến.

TNND!

Ta vung tay tiếp nhận chén canh trong tay mắt chuối, cực kỳ thành tâm: “MD, Diệp lão đầu, há miệng!”

“Ngươi này đứa nhỏ thực thô lỗ!” Diệp lão đầu không tình nguyện, nhưng vẫn há miệng.

Ta một cước nhét muỗng canh đến bên miệng Diệp lão đầu, lại thu trở về, tức giận thối nửa ngày, cảm giác không sai biệt lắm mới đưa lên miệng lão nhân kia.

Lão nhân há to miệng, uống đến đến sung sướng: “Canh của Lưu quản gia, hôm nay có hơi đậm! Bảo bà ấy hôm sau nêm nhạt hơn!”

Hướng về phía tiểu hộ sĩ nói.

Tiểu hộ sĩ phản ứng cái gì ta không biết, chỉ là ánh mắt Diệp Hy, nhìn chằm chằm khiến người ta cảm thấy quái dị.

Ta ngẩng đầu nhìn Diệp Hy, hắn lập tức lại chuyển sang sờ tóc.

Ta cúi đầu uy canh, lại cảm nhận được ánh mắt của hắn.

Này thật sự là đức hạnh!

Lão nương cũng không phải tranh giành cắn quả táo với ngươi, đừng có trả thù kiểu vậy!

Một chén nhỏ chỉ hai ba phút có thể giải quyết xong, lại bị Diệp lão đầu trì hoãn nửa ngày mới uống xong.

Ta cầm cái chén đặt xuống bàn, nói: “Diệp lão đầu, ngài còn có cái gì phân phó không?”

Nói nghiêng răng nghiêng lợi.

Diệp lão đầu quả nhiên từng là tuổi trẻ phong lưu phóng khoáng đã từng câu con gái nhà người ta, lập tức đưa túi xách nhét vào trong lòng ta.

Ta ôm túi, lập tức mặt mày hớn hở: “Con không quấy rầy ngài nghỉ ngơi nữa, con về đây!”

Diệp lão đầu khoát tay: “Đi đi!”

Ta thí diên thí diên, mở cửa phải đi, bị Diệp Hy một phen kéo lại.

“Hạ Tiểu Hoa, ngày mai, em có đến không?”

Ta quay đầu nhìn Diệp lão đầu.

“LV mới nhất, số lượng hạn chế!” Lúc này đây, nói chuyện là Diệp Hy.

“Vậy sao?” Ta gật gật đầu: “Kia, tôi không đến!”

26. Chương 43 - 44

Chương 43:

Á châu siêu cấp tân tinh ở trong phòng ghen nửa tháng rốt cục đã quyết định xuất môn gặp người.

Ngoại cảnh. Nhật Bản.

Đó chính là nơi Thần Tư sắp phải quay.

Ta ngồi trên ghế văng râu đác ý xem tạp chí.

Tên quản lý ẻo lả của Thần Tư xoa bàn tay nhỏ bé tỏ vẻ vô cùng sốt ruột: “Hạ Tiểu Hoa, một mình cô thật sự có thể đi? Nhiều thứ này nợ như vậy cô nhớ rõ hết sao? Trang phục rườm rà phiền toái, lại là bối cảnh cận đại, đạo cụ vô cùng nhiều!”

Ta trở mình xem thường: “Này ẻo lả, anh nếu lo lắng thì đem toàn bộ trợ lý của Thần Tư gọi đến đây!”

Bạn quản lý ẻo lả lập tức rơi lệ. Tai họa không biết từ đâu rót xuống, làm cho một đám trợ lý của Thần Tư chậm rãi đi tắm suối nước nóng, rồi lại chậm rãi trở về, rầm cũng chưa kịp phóng một cái, thùng thùng thùng ngã xuống, toàn bộ báo danh ở bệnh viện.

“Tôi cũng muốn đi theo, cố tình lại có một hợp đồng phải đàm phán, đi không được. Hạ Tiểu Hoa, tôi trình trọng cảnh cáo cô, cô không cần ý vào mình là phụ nữ thất hôn, làm bộ thiên thời địa lợi nhân hòa, thật bỏ Thần Tư nhà chúng tôi!”

Ta xem thường đã muốn bốc lên đến đỉnh đầu.

“Yên tâm đi, ẻo lả! Thần Tư cái tên tính tình thất thường, thời gian gần đây trông thấy tôi cũng coi như trông thấy không khí, không thèm quan tâm, cho dù tôi có muốn làm gì cũng không có cơ hội!”

Thần Tư ước chừng nhập diễn quá sâu, đạo này hoàn toàn coi như ta không tồn tại. Một ngày so với một ngày càng thêm lạnh nhạt.

Huống chi lão muốn thịt bò, cũng không phải là hấn.

Chuông cửa vang lên vui vẻ, bên ngoài phục vụ khách sạn bưng trong tay một chiếc hộp: “Hạ tiểu thư, Diệp tiên sinh phân phó...”

Ta ngay cả chờ phục vụ khách sạn nói hết câu cũng đều lười, trực tiếp một tay ôm lấy cái hộp, ầm một tiếng đóng cửa.

Mở ra chiếc hộp tinh mỹ, bên trong quả nhiên là một chiếc túi xách hoa lệ lẹ.

Diệp Hy thật đáng chết!

Sau khi trở về từ chỗ Diệp lão đầu, số lượng LV cứ tiếp tục được đưa tới. Mỗi ngày một chiếc, bất chấp mưa gió.

Di động không sai chút nào lại vang lên.

“Hạ tiểu thư! Diệp tiên sinh mời ngài tối nay...”

“Bữa tối, không rảnh!” Ta cau mày không kiên nhẫn: “TMD trợ lý Quân anh có thấy phiền hay không? Mỗi ngày gọi điện thoại đều nghe một đáp án giống nhau!”

Lão nương nói thôi cũng thấy phiền.

Ngắt điện thoại, xem bạn quản lý đang ngó nghiêng: “A! GUCCI! Đây không phải bên Italy tuần trước vừa công bố loại mới nhất sao? Hạ Tiểu Hoa! Chồng trước của cô bản lĩnh cũng thật lớn!”

Ta nghiêm mặt, quay lại sờ soạng cả buổi.

Bạn quản lý hồ nghi nhìn ta: “Uy! Hạ Tiểu Hoa! Chồng trước của cô không phải đang theo đuổi cô chứ?”

Ta rút tay đang sờ túi xách về, đem nó một lần nữa nhét vào trong hộp, giống như mấy cái trước đây nhận được cũng vậy, hết thấy cho vào phòng giữ trang phục.

Lại thấy tên quản lý ẻo lả kia hướng hành lý ta vừa đóng gói tốt, lén lút sờ soạng này nọ.

Mẹ nó, tham của người khác! Lợi dụng thời cơ!

Ta thừa dịp xông lên, nhân hấn còn chưa kịp thu tay về, một phen bốc đi ra.

“Ёo lả! Anh giấu cái bảo bối gì đấy?”

Kháo! Bảo hộ BCS!

Ёo lả mặt không đỏ, khí không nhuyển: “Đây là chuẩn bị cho mấy tình huống bất ngờ phát sinh của Thần Tư! Tuyệt đối, tuyệt đối, không cho phép cô dùng! Thệt bò Thần Tư, cô tốt nhất nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Lần này đến phiên ta hồ nghi nhìn ẻo lả: “Thần Tư sẽ có tình huống gì?”

Ёo lả học ta hừ hừ xem thường.

“Vô nghĩa! Thần Tư nhà chúng tôi là thanh niên trẻ tuổi đầy nhiệt huyết, may mắn ngập trời, muốn đáng người có đáng người, muốn tài năng có tài năng, có thể không có bất cứ tình huống nào sao?”

Cũng đúng, ta gật đầu. Nhớ tới thời điểm đầu tiên gặp Thần Tư, nha khuôn mặt nhỏ nhắn mê người không biết xấu hổ muốn tiếm quy tắc lão nương.

Chắc, chắc! Đây thật sự là cao thủ che dấu!

Ta sung sướng một phen tiếp nhận bảo hộ BCS: “Để trong đó không tốt, không an toàn. Tôi cầm, tôi cầm, ẻo lả, anh yên tâm, tôi thời khắc sẽ quan sát lão bản, tùy thời cung cấp!”

Như vậy, chỉ cần Á châu siêu cấp tân tinh có ý định tiếm quy tắc, giải trí bát quái nhất định phải thông qua ta nha!

Này thật sự là có muốn giữ bí mật cũng không được a!

Sau khi sung sướng với những suy nghĩ như vậy, kết quả là, ta đi theo đoàn làm phim ngồi máy bay, cứ mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thần Tư là lại nghĩ tới BCS bảo hộ trong túi.

Ta nhìn chăm chăm Thần Tư, che miệng cười.

Lại nhìn một hồi, lại cười một hồi.

Thần Tư ngồi trên ghế khoang hạng nhất, vốn đang chăm chú xem kịch bản, rốt cục bị ta chọc giận. Quảng kịch bản sang một bên, nắm chặt cổ ta: “Hạ Tiểu Hoa! Không phải chỉ nhận được vài cái túi xách, đặc ý như vậy sao? Cô cần phải đặc ý đến mức đó sao? Cô cái loại nhà giàu mới nổi tặc khí!”

Nhìn biểu hiện của Thần Tư, ta lập tức làm tới.

“Uy! Lão bản, truyền thụ, truyền thụ một ít kinh nghiệm tiềm quy tắc đi!” Hai tay nắm chặt lấy tay Thần Tư đang nắm cổ ta, chủ động vươn tới hơn phân nửa cái đầu: “Có cảm giác gì nha, tiềm quy tắc?”

Thần Tư trừng lớn mắt, nhìn ta nửa ngày, đột nhiên kéo kéo khóe miệng: “Hạ Tiểu Hoa, cô muốn thử không?”

Ngữ khí vô cùng phong lưu, vô cùng lỗ mãng.

Ta bị hỏi sững sốt, cau mày đánh giá Thần Tư. Trước mắt này mỏng nhỏ, eo nhỏ, chân thon, nhìn không được bắt đầu lo lắng cho khả năng tự kiểm chế của mình.

Thần Tư lại hừ một tiếng, ngay cả một tia cơ hội cũng không ném lại cho ta, buông tay ra, giơ lên ánh mắt hướng ngực ta liếc một cái, một bộ giống như chưa thấy qua cái gì nhỏ hơn.

Này ánh mắt khiến người ta chán ghét!

Nhưng khiến người ta chán ghét cũng chỉ là chuyện không đáng kể, Á châu siêu cấp tân tinh có thân hình động lòng người mới là thật sự.

Máy bay hạ cánh, hân mang lên kính râm, chủ động cùng nữ nhân vật chính hòa cùng dòng người đi xuống. Ta ở phía sau mỏng hân bê túi lớn túi nhỏ, còn làm phiền thêm mấy nhân viên nữa, thật vất vả mới đem hành lý vác được lên xe. Á châu siêu cấp tân tinh ngay cả đầu cũng chưa thèm quay lại liếc ta một cái.

Nơi tập trung của đoàn làm phim, nguyên bản là đến chỗ có suối nước nóng, nhưng lại không thuê được, định hủy bỏ cảnh quay buổi tối. Đến ngày thứ ba, bên quản lý của suối nước nóng cao cấp nhất đột nhiên lại đáp ứng cho mượn, vì thế nên một đám người mang theo Thần Tư chậm rãi chạy đến suối nước nóng.

Đáng thương cho ta lủi thủi một mình thu thập toàn bộ trang phục diễn của Á châu siêu cấp tân tinh, thật vất vả tìm xe taxi đuổi tới, đoàn làm phim một đám không biết xấu hổ đều đã cơm nước xong xuôi, lại còn ngồi rải rác khắp nơi nói chuyện phiếm: “Mấy món này thật là ngon không chê vào đâu được a! Không hổ là khu cao cấp, món ăn vẫn là ngon nhất!”

“Đúng vậy! Vẫn là tập đoàn Diệp thị hào phóng! Nói cho mượn địa điểm là cho mượn, lại còn bao cơm!”

“Rất có tiền! Diệp thị như thế sao Hạ Tiểu Hoa lại bỏ được?”

“Lão nương bỏ được thì thế nào?” Ta giơ một bao trang phục, hướng đầu một đám không biết xấu hổ nhắm tới.

“Không, không! A! Hạ tiểu thư, Thần Tư đang đợi đâu! Trang phục phải mau tới, sắp bắt đầu quay phim nha!”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi, kéo cái bụng đói cùng với trang phục diễn đến phòng hóa trang VIP của hội sở.

Vừa mới mở cửa, cảnh hoạt sắc sinh hương bên trong làm ta sợ ngây người.

Mỹ nữ diễn viên chính đang áp đảo Thần Tư trên ghế sofa, một bên vừa thoát quần áo hân một bên xông lên muốn hôn cái miệng nhỏ nhắn.

Kháo! Thật là chọn đúng thời điểm!

Ta chạy nhanh lấy bảo hộ trong túi đưa ra: “Lão bản! Dùng cái này!”

Thần Tư sắc mặt trắng bệch, thấy rõ thứ gì đó trong tay ta, giãy dụa rống lên: “Hạ Tiểu Hoa! Tình huống hiện tại còn muốn dùng cái này sao?”

Mỹ nữ diễn viên dừng lại, nhìn xem ta, nhìn trong tay ta nắm bảo hộ, lại nhìn Thần Tư.

Một đôi ánh mắt tràn đầy lưu quang, ả ả đưa tình: “Anh, không muốn dùng bảo hộ khi cùng em sao?”

“...” Bảo hộ bị ta nắm trong tay thiếu chút nữa rớt xuống. Đây cũng quá trực tiếp đi!

Thần Tư trắng mặt liều mạng lắc đầu.

Ta xem xét thời thế, bày tỏ nhanh quan điểm: “Lão bản, tên đã lên dây, ngài rõ ràng nên theo đi!”

Đem bảo hộ nhét vào trong tay mỹ nữ diễn viên: “Này, cầm đi, đứng khách khí, nha!”

“Hạ Tiểu Hoa! Cô dừng tay cho tôi!” Thần Tư nhảy dựng lên vừa muốn bạo rống, mỹ nữ diễn viên so với hắn còn nhanh hơn, uốn éo dáng người yếu điệu đem khóa váy kéo xoạt một cái lên trên, trơn thẳng sạch sẽ, “Oa————!” một tiếng khóc lớn liền chạy vội ra ngoài.

Vừa chạy vừa rơi lệ: “Thần Tư, Thần Tư cư nhiên không cần tôi, a a a a a!!!!!!”

“...”

Ta nghiêng mặt quay đầu nhìn Thần Tư vừa muốn bạo đi lên mà không được. Hắn có vẻ không được tự nhiên, liều mạng cúi đầu sửa sang lại quần áo.

Thần Tư vừa chỉnh trang, vừa trừng ta rất hung ác.

Ta vui sướng khi người gặp họa: “Lão bản, cơ hội tốt để tiềm quy tắc! Thịt con cá này thật là hương diễm nha, anh như thế nào lại không tiềm a?”

“Hạ Tiểu Hoa! Không cần cô phải vô giúp vui! Cô cho tôi là cái gì? Cho dù muốn tiềm, cũng phải đợi tôi vui!” Thần Tư cầm trụ tay ta: “Vẫn là, cô muốn thử xem?” Khóe mắt đưa quang nhìn ta, bàn tay nóng hầm hập.

Ta chạy nhanh đem một bộ quần áo nhét trở về trong túi, túm miệng túi thành hình con nhộng hướng Thần Tư quang tới:

“Ít nói nhảm! Lão nương đói bụng còn phải hầu hạ người đây! Thay quần áo!”

Thần Tư buông, tự động tự giác trở mình thay quần áo.

“Bộ thứ hai từ dưới lên, trước mặc nó!” Ta nhắc nhở. Cơ hội hưởng thụ thân thể mỹ nam tốt nhất xuất hiện, không hiểu sao lại nghĩ tới mỹ nữ diễn viên chính vừa rồi, quay người, không dám xem.

Thanh âm Thần Tư vang lên sau người, đặc biệt không vui: “Hạ Tiểu Hoa, cô xoay người cái gì? Ngay cả nhìn cũng không dám nhìn, thực không giống cô!”

Ta dùng sức nuốt nước miếng một cái.

“Cô Hạ Tiểu Hoa, trước kia không phải nhìn chăm chăm thân thể tôi, mặt cũng không đỏ sắc sao?”

Ta nhịn không được lại nuốt nước miếng một cái.

Phía sau đột nhiên trầm mặc.

Sau một lúc lâu, mới nghe thấy Thần Tư nói: “Này một vòng luẩn quẩn, cứ như vậy. Cô nói thích, kỳ thật không nhất định là thích. Cô muốn thịt bò, cũng không nhất định chỉ là vì thịt bò!”

“Anh làm sao biết được, người ta không phải là vì thích anh mới muốn thịt bò anh?” Đây được tiện nghi còn khoe mẽ.

Thần Tư một tay khoác lên vai ta, thanh âm thổi tới bên tai: “Hạ Tiểu Hoa, nếu là thật sự thích, sẽ không nói dễ dàng như vậy!”

“...” Kia từ đầu tới cuối đối với Diệp Hy kêu sống kêu chết nói ta yêu hắn, vậy tính là cái gì?

Ta một phen đẩy ra Thần Tư: “Nếu không thích, vì sao lại tùy tiện tiện đối tốt với người khác?”

Cùng nhân gia người ta ngồi thuyền, tản bộ, tạo ra vô số tin tức sai lầm trên mặt báo, tùy tiện liền trêu chọc, sẽ làm người ta nghĩ đến, có lẽ thật là thích.

Thần Tư nhìn chăm chăm ta, đôi mắt nhỏ của hắn ý bảo rằng ta đã nói sai quá nhiều rồi.

Ta lòng dạ hẹp hòi, không phục, không nói hai lời liền quay lại trừng hấn.

Đuối lý rõ ràng không phải là ta.

Thần Tư rốt cục không trừng nữa, hướng cửa phòng hóa trang đi.

Mở cửa, lại quay đầu nói với ta: “Hạ Tiểu Hoa, tôi không giống cô! Tôi đối xử với người khác tốt lắm, chưa bao giờ là tùy tiện tiện.”

Ta cúi đầu sửa sang lại đồng trang phục, không hé răng.

Một bộ một bộ, tỉ mỉ kiểm tra xong xuôi, mới bước ra cửa phòng hóa trang liền bị người chặn lại.

“Hạ tiểu thư, trên lầu có chuẩn bị bữa tối cho ngài!”

Ta không hiểu gì hết nhìn người lạ kia một cái.

Hấn đã muốn xoay người rời đi: “Hạ tiểu thư, mời đi bên này!”

Ta đi theo hấn, thất quả bát loan lên lầu, vào phòng VIP.

Trên bàn toàn là một trận đồ ăn Nhật, tất cả đều là những món ta thích nhất.

Một trận hoảng hốt xông tới, ta xoay người hướng cửa định chạy đi.

Cửa lại bị người ta chặn lại.

Diệp Hy dựa vào cạnh cửa, hướng phía ta cười: “Hạ Tiểu Hoa, cùng nhau ăn bữa cơm, khó đến như vậy sao?”

Chương 44

Diệp Hy cười đến phong hoa tuyết đại, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lộ vẻ sáng rọi.

Một thân trang phục lưu nhàn, càng phát ra mê người.

Ta cúi đầu định đi ra cửa, một cánh tay thon dài không do dự mà chặn ngang lại.

Ta ngao lên hét điên cuồng muốn xông tới tiểu thân thể của Diệp Hy, đoán chắc người nào đó sẽ tránh đi.

Diệp tam công tử đứng vững như bàn thạch, tùy tay tóm lấy cổ áo ta nhấc vào trong phòng: “Hạ Tiểu Hoa, điểm kỹ xảo ấy của em, anh quá rõ rồi!”

Trên đời này, không có việc gì Diệp tam công tử muốn làm mà không được.

Giống như ăn cơm.

Ở trong nước ăn bất thành, lại chuyển đến Nhật Bản.

Giấy dựa, là hoàn toàn dư thừa.

Ta cởi giày, khoan chân ngồi bên bàn, một bên cúi đầu một bên lang thôn hổ yết, cũng không thèm nhìn tới Diệp Hy ngồi đối diện.

Diệp Hy cũng giống như mù, tùy ý ta ngồi ở tư thế đáng khinh lại không hợp tiêu chuẩn, hừ một tiếng cũng chưa hừ.

Ta vừa cắn vừa liếc khóe mắt nhìn đến món gỏi ở góc bàn bên kia. Phục vụ này cũng thật quá thiếu đạo đức, đặt mấy món ta thích ở gần Diệp Hy như vậy, chiếc đũa đi qua không cần thận dụng trúng tay Diệp tam công tử. Ta chỉ có thể cúi đầu, gấp một miếng sushi chấm mù tạt hung hăng nhét vào trong miệng.

Một miếng gỏi cá trong suốt ngon lành, thực thức thời, thực ôn nhu xuất hiện ở trong bát của ta.

Ta hoảng sợ, bị nghẹn mù tạt một trận, ho không dứt, cầm ly rượu trên bàn muốn uống, lại bị cản lại, đưa qua một ly trà xanh.

“Hạ Tiểu Hoa, uống trà, không được uống rượu!”

Nháy mắt cảm thấy bị nghẹn càng phát ra lợi hại.

Từ chối nửa ngày, ta rút cục giắt lấy chén trà, uống một ngụm sạch sẽ.

Cái chén trong tay lại thực ôn nhu được rót đầy.

TMD không có cách nào khác lại ngậy người!

“Tôi ăn no, Diệp Hy, hẹn gặp lại!” Đứng lên xách theo giày hướng ra cửa muốn đi.

Tay bị một phen kéo lại: “Gấp cái gì, Hạ Tiểu Hoa, món điểm tâm ngọt còn chưa có mang lên. Là bánh nho mềm em thích nhất!”

Ta trừng lớn mắt, quay đầu nhìn Diệp Hy.

Diệp Hy ôm khoe miệng, cười đến đặc biệt mê người: “Còn có, bánh hoa quế ướp hương rượu...”

Trong lòng càng phát ra hoảng.

“Lão nương trở về công tác, nhất định phải đi nhìn...”

“Thần Tư?” Diệp Hy mí mắt cũng không chớp, lạnh lùng hừ: “Một khắc không gặp, khó chịu đến như vậy sao?”

Bắt lấy tay ta, dùng sức túm về: “Đến đây, Hạ Tiểu Hoa, cho em gặp.”

Ta bị túm đến bên cửa sổ. Cửa sổ thủy tinh trong suốt sát mặt đất, phía dưới là toàn bộ cảnh suối nước nóng đang được quay chụp.

Lối mòn nhỏ rải đá cuội, ánh đèn nhàn nhạt dịu nhẹ.

Thần Tư khoác áo lông lớn, ngồi dựa vào ghế thái sư đọc kịch bản.

Quanh thân là một đám nhân viên công tác vội vàng đổi cảnh.

Diệp Hy như là tâm tình tốt lắm: “Thấy rồi, có thể ngồi xuống ăn đồ ngọt?”

Ta không tình nguyện, dịch mông lại ngồi xuống.

Phục vụ nhanh chóng tiến vào, bày ra bánh ngọt, lại lui ra ngoài.

Ta lại tiếp tục cầm một ly thủy tinh chân dài chứa đầy rượu đào cùng với hai miếng bánh nho, đưa lên mũi hít hà.

Diệp Hy híп mắt nhìn ta, khiến ta chỉ có thể nhìn ra cửa sổ.

Bên ngoài, nhân viên công tác đang xếp đặt máy quay, nhắm ngay khuôn mặt nhỏ bé của Thần Tư.

Khuôn mặt phấn điêu ngọc mài của Thần Tư diễn vẽ khổ đại tình thâm, ẩn ẩn đưa tình dừng lại trên người nữ nhân vật chính.

Mỹ nữ diễn viên rơi ra hai hàng nước mắt, trên người chỉ mặc áo khoác bông sau khi ngâm mình trong suối nước nóng, tiến lên chủ động hôn Thần Tư.

Thần Tư hơi hơi tránh, lập tức bị mỹ nữ diễn viên nhào tới, hai người hôn thâm tình.

Chậc! Thực máu tanh a!

Mỹ nữ diễn viên vừa nãy mới thịt bò bắt thành, lệ nóng doanh tròng, bây giờ lại diễn cảnh tình yêu chết đi sống lại. Cuộc sống có cho người ta sống không đây?

Ta trắng mặt, quay đầu lại không nỡ xem cảnh máu tanh như thế.

Đầu quay trở về, trùng hợp nhìn được Diệp Hy vẫn đang híп mắt nhưng vẻ mặt đã thay đổi.

Thân hình lại run lên, chạy nhanh lại hướng đầu ra ngoài cửa sổ.

Đạo diễn phía dưới kia đã phất tay kêu cắt, nhưng mỹ nữ diễn viên dường như không nghe thấy, hôn càng thêm mãnh liệt.

Chậc! Bi thương a Á châu siêu cấp tân tinh, lại bị người ta nhân cơ hội thịt bò!

Ta nhảy dựng lên cầm lấy túi hương ra bên ngoài chạy, cứu lấy trinh tiết của lão bản, cơ hội chân chó như vậy không thể dễ dàng buông tha.

Diệp Hy một phen chế trụ tay của ta: “Hạ Tiểu Hoa, nhìn thấy liền vội vàng thành như vậy?”

Tay Diệp Hy rất nóng, ta cơ hồ muốn nhảy lên: “Buông tay! Diệp Hy!”

Diệp Hy nắm càng phát ra chặt: “Hạ Tiểu Hoa! Thời điểm người khác làm như vậy với anh, em ở đâu hả?”

Quá mức thân thiết, ta rốt cục bạo phát, vung túi trong tay: “TNND! Diệp Hy! Anh đem lão nương ép buộc đến đây rốt cục muốn làm gì?”

Cổ ý nhớ kỹ món ăn ta yêu thích, chơi trò ôm cây đợi thỏ.

Rõ ràng không thích, lại đối tốt với ta. Đưa túi xách, mời ăn cơm, không thèm để ý đến mấy hành động thô tục của ta.

Diệp tam công tử vốn là kẻ cao quý cả đời, ngẫu nhiên bị Hạ Tiểu Hoa liên lụy tiếng xấu trên mặt báo, lập tức lên tiếng hận không thể chưa bao giờ nhận thức Hạ Tiểu Hoa.

Diệp tam công tử đáng ra phải như thế.

Diệp Hy trực tiếp ôm lấy đầu ta, cách một cái bàn liền hôn đến.

Ta ngay cả giấy dựa đều không có, một cước cầm lấy chén trà xanh trên mặt bàn, hướng mặt Diệp Hy hất tới.

Diệp Hy đẩy ta ra, từng giọt nước nhỏ tí tách rơi xuống: “Hạ Tiểu Hoa, anh khiến em chán ghét thành như vậy?”

Ta trừng mắt nhìn Diệp Hy, nguyên bản phải đi, giờ lại không muốn đi rồi.

Cùng một câu, tìm nhiều năm như vậy, vẫn không có dũng khí hỏi ra miệng, Diệp Hy lại hỏi được đương nhiên.

Rốt cục nghiêm mặt, liếm liếm môi: “Diệp Hy, anh đây là, muốn tôi?”

Thành công thấy Diệp Hy trắng mặt, đáy mắt nhìn chằm chằm ta có một tia xấu hổ.

Thì ra là thế. Muốn Hạ Tiểu Hoa!

Kiều ngạo như Diệp tam công tử, chuyện đáng khinh như vậy, sao có thể nói ra miệng.

Ta hai bước nhảy qua bàn, dùng sức đẩy Diệp Hy, học mỹ nữ diễn viên, khóa ngồi trên người hắn, phủ thấp thân mình: “Diệp Hy, anh cởi, hay vẫn là tôi cởi?”

“Hạ Tiểu Hoa!” Diệp Hy chống thân mình, muốn đẩy ta ra.

Ta không nói hai lời, liếm môi liền hôn tới.

Đơn giản, không phải là thịt bò sao?

Một vòng luẩn quẩn, cứ như vậy. Nói thích, kỳ thật không nhất định là thích. Muốn thịt bò, kỳ thật cũng không chỉ là vì thịt bò.

Thích cùng thịt bò, phân biệt rõ ràng.

Diệp Hy cau mày, giấy dựa.

Ta hơi chút rút ra khoảng cách, thanh âm liền phun lên cần cổ xinh đẹp của Diệp Hy: “Không nghĩ muốn, tôi lập tức bước đi!”

Động tác giấy dựa của Diệp Hy ngừng lại.

Ta giờ đầu gối, hướng vào phía trong chân của Diệp Hy nhẹ nhàng ma sát lên trên.

Tay tham tiến vào trang phục, móng tay xẹt qua xương sống của hắn, thành công chọc Diệp Hy mị mắt, cắn môi.

Ta cười đến dâm dăng, một phen kéo ra trang phục lưu nhàn của Diệp Hy.

Diệp Hy cơ hồ là lập tức, một phen khấp trự ta, hôn thật sự sâu.

Ta chủ động lắc hông, thở dốc, liều mạng thoát quần áo chính mình.

Đơn giản, không phải thịt bò sao?

Diệp Hy nhìn chăm chăm ta, nghiêng răng nghiêng lợi: “Hạ Tiểu Hoa! Ai dạy em chiêu số câu dẫn người này?”

Ta không kiên nhẫn hừ hừ, hông nhỏ ma sát eo Diệp Hy.

Mí mắt Diệp Hy run lên, cầm lấy tay ta, lập tức đặt dưới thân hần, lấy tay túm ta không kịp thoát xong quần áo.

Ta tùy ý để Diệp Hy đè nặng, hai chân quần lấy eo nhỏ của hần, vươn tay vào trong túi áo mình sờ a sờ, lấy ra một cái bảo hộ.

Còn chưa kịp đưa qua đi, đã bị Diệp Hy cầm ở tay.

“Hạ Tiểu Hoa! Em có ý gì?”

Ta cười: “Đơn giản, không phải là thịt bò sao? Cho anh.” Chân ta dùng sức kẹp tại eo nhỏ của Diệp Hy, ôm lấy hần ngẩng đầu muốn hôn.

Bị Diệp Hy một phen đẩy ra: “Đủ rồi! Hạ Tiểu Hoa!”

Ta lại bắt tay vào, vừa muốn tiếp tục.

Diệp Hy lần này dùng lực đạo thật lớn, một chút tình cảm cũng không lưu lại, đem ta đẩy trên mặt sàn.

“Hạ Tiểu Hoa, em chán chết, không muốn, không cần dùng cách như vậy!”

Diệp Hy đứng lên, kéo trên người quần áo đã bị thoát một nửa.

Ta nhìn chăm chăm Diệp Hy, bị đẩy quá mạnh, cánh tay đụng phải một góc bàn, sinh đau.

Diệp Hy nhặt lên bảo hộ, giơ lên trước mặt ta: “Nguyên bản, chuẩn bị cho ai?”

“...” Cánh tay bị chạm đau, một đường lan tràn, đau đến trong lòng.

Diệp Hy rút cục nghiêng qua một bên mặt: “Hạ Tiểu Hoa, em đi đi. Hôm nay, coi như bữa cơm này, anh chưa mời qua!”

Mặt quay đi quá nhanh, ta lại rõ ràng thấy được, đáy mắt Diệp Hy có một chút bi thương chật vật, lại không dám khẳng định.

Diệp tam công tử, kiêu ngạo không ai bì được, căn bản, không có khả năng sẽ có thần sắc như vậy.

Ta từng chiếc từng chiếc, đem quần áo mặc lại lên người.

Mặc chỉnh tề, cầm lấy túi xách, muốn quay đầu nhìn Diệp Hy một cái, lại không dám.

Sợ nhìn thấy được, Diệp Hy quá mức xa lạ.

Rốt cục đi ra tới cửa, mở ra, đột nhiên lại nghe được Diệp Hy nói: “Hạ Tiểu Hoa.”

Lập tức dừng lại bước chân.

Phía sau lại không có thanh âm.

Ta đứng ở cạnh cửa, đợi hồi lâu, rốt cục quyết định không chờ thêm nữa, thanh âm Diệp Hy mới lại vang lên.

“Em yên tâm, về sau, anh sẽ không dễ dàng chạm vào em!”

Quá mức mệt mỏi cùng yếu đuối.

Quả thực không giống Diệp Hy.

Phi thường, phi thường dùng sức khép lại cửa, ta nhanh chân hướng dưới lầu đi xuống.

Vừa khép lại cửa phòng hóa trang, lại bị một phen mở ra.

“Hạ Tiểu Hoa! Cô không có việc gì lại chạy lung tung có phải không? Trợ lý là phải một tác cũng không rời, hảo hảo đi theo sau ông lão bản!” Một gói bánh quy cực kỳ thô lỗ phi vào trong lòng ta: “Chị hóa trang bên kia tặng cho tôi, tôi không thích, cô ăn đi!”

Ta dùng sức lau khô mắt: “Lão bản, anh đối với tôi thật tốt! Anh yên tâm, hiện tại tôi một khắc cũng không rời phía sau ông anh, cam đoan ai cũng đừng nghĩ tới thịt bò anh!”

Thần Tư trừng mắt nhìn ta, không kiên nhẫn: “Ừ! Hạ Tiểu Hoa! Một gói bánh quy cô cảm động cái gì?”

Ta cau mày, nhìn trong lòng bàn tay ẩm ướt, lắc lắc đầu: “Tôi cũng không biết, làm sao có thể ướt? Làm sao có thể như vậy?”

Tại sao lại có thể như vậy?

Tại sao sau khi buông tay, lại có thể nhớ rõ món ăn yêu thích của ta?

Tại sao lại có thể làm bộ không sao cả, thoát quần áo, làm được như vậy, lại còn dễ dàng bị nhìn thấu.

Tại sao có thể như vậy?

Diệp Hy, sao có thể?

27. Chương 45 - 46

Chương 45:

Diệp lão đầu lần thứ ba mươi mốt nhìn ra cửa phòng bệnh.

Ta ôm túi xách mới mê người, đứng ở cạnh cửa đặc biệt không kiên nhẫn: “Con nói nha lão Diệp, ngài thật ra là có đi hay không?”

Lão nhân này chính là ép buộc, mỗi chuyện ra viện thôi mà cũng huyền não oanh oanh liệt liệt. Báo chí cứ đến đây vô số nhân sĩ an ủi, chậm rãi chen ép suốt ba ngày, vậy mà vẫn còn chưa có xuất viện đâu.

“Tôi xem báo hôm kia nói Diệp lão nhân thân thể khỏe mạnh muốn xuất viện. Ngày hôm qua báo chí cũng vẫn nói Diệp gia lão nhân muốn xuất viện. Sáng sớm ngày hôm nay, Lưu quản gia bà gọi điện cho tôi nói tới đón lão nhân xuất viện, lúc này tôi đứng ở đây chờ đã hơn hai giờ, ông ấy rốt cục là có đi ra hay không? Lưu quản gia bà làm gì đi chứ?” Ta hướng về phía Lưu quản gia ồn ào phàn nàn.

Dù sao túi xách cũng cầm đến tay, làm nhanh nhanh lên để ta còn trở về. Biết đâu còn kịp thời gian xem được buổi dạ tiệc mừng lễ Giáng sinh được phát sóng trực tiếp của Thần Tư đâu.

Diệp lão đầu lần thứ ba mươi hai xem cửa phòng bệnh.

Lưu quản gia nhìn thân ảnh mặc áo tơ vàng của Diệp lão đầu mà ánh mắt phiếm hồng.

“Hạ tiểu thư, tin tức Diệp tiên sinh xuất viện ngay cả ngài đều thấy?”

Ta trở mình xem thường: “Vô nghĩa!”

Mỗi trang báo đều đặt tiêu đề chinh inh lên bìa, báo Giải trí nói Diệp lão đầu gặp đại nạn không chết. Báo Tài chính kinh tế nói, Diệp lão đầu không có đi, cổ phiếu của Diệp thị lại tăng cao. Báo Xã hội nói Diệp gia giàu có, lão Diệp nằm viện cũng xa hoa. Báo Sức khỏe nói, nếu sớm trị liệu kịp, bệnh về đường huyết quản thực không đáng lo. Trừ phi là người mù hoặc không biết chữ, làm sao cso thể không thấy?

Hốc mắt Lưu quản gia càng đỏ: “Tiểu Diệp tiên sinh cho dù đang ở nước ngoài, cũng nên xem báo chí trong nước a...”

Ta bình tĩnh đại ngộ, quay đầu học Lưu quản gia nhìn bóng dáng Diệp lão đầu.

Diệp lão đầu yên lặng nhìn về phía cửa, ánh mắt lần thứ ba mươi ba.

“A! Diệp lão đầu, ngài một phen lớn tuổi rồi còn thích chơi truyền thông đâu!” Ta ôm túi xách Diệp lão đầu vừa đưa, đặc biệt khinh thường.

Diệp lão đầu nhăn nét mặt già nua, tự vịn cái ghế đứng lên: “Ai biết sao được! Ta cái này gọi là lực ảnh hưởng xã hội! Người đờ đẫn nhỏ tục tằn biết cái mông!”

Lớn giọng gờ quả trứng muốn đánh ta.

Ta túm lấy Lưu quản gia hướng người Diệp lão đầu đẩy tới: “Giáo sư Trần, cứu mạng a! Bệnh nhân huyết quản bị nổi bão lên rồi!”

Giáo sư Trần đội mũ ông già Noel làm gương vọt đi lên, không nói hai lời liền tiếp được Lưu quản gia ôm vào trong ngực.

Phụ nữ mãn kinh trung niên đỏ mặt, ngẩng đầu 45 độ nhìn người đang đội mũ ông già Noel đỏ chót.

Diệp lão đầu liều mạng khua quả trứng: “Đi! Lập tức bước đi! Lưu quản gia, kêu lái xe chuẩn bị xe! Chuẩn bị xe!”

Giáo sư Trần vẻ mặt thần thánh tỏa sáng: “Lão Diệp tiên sinh, ngài hiện tại quá mức kích động. Dựa theo ý kiến chuyên nghiệp của tôi, ngài hẳn là nên lưu lại một ngày để quan sát đi!”

Nói cái gì chuyên nghiệp, đôi mắt nhỏ nhìn Lưu quản gia không có rời.

Diệp lão đầu lập tức đồng ý: “A! Đúng, đúng! Cảm xúc của ta không tốt! An toàn là trên hết! Nên quan sát, nên quan sát!”

Ta tự động tự giác đi đi lại lại trong phòng bệnh.

Đặc biệt không kiên nhẫn, lớn giọng: “Con nói, Diệp lão đầu, cảm xúc của ngài ba ngày nay vẫn chưa có tốt lên sao? Còn rầy rà nữa thì con không đến đâu!”

“Hạ tiểu thư, không phải ba ngày, mà là một tuần!” Y tá bên cạnh còn đặc biệt tốt bụng mà sửa đúng cho ta.

Ta trừng lớn mắt.

Diệp lão đầu cũng trừng lớn mắt.

Lưu quản gia lại đỏ hốc mắt.

“Đều đã một tuần, còn chưa biết tin tức này sao?”

Diệp lão đầu nháy mắt lại đứng lên.

Ta quệt miệng, nhìn túi xách mới trong tay, lại nhìn sang một thân vàng chói lọi Diệp lão đầu, rốt cục không thể nhịn được nữa tru lên chạy ra khỏi phòng bệnh.

Vừa chạy vừa lấy ra điện thoại HELLO KITTY màu hồng: “TNND, trợ lý Quân, lão nương muốn nói chuyện với Diệp Hy!” Thật sự là bắt người tay ngắn, còn phải xen vào giải quyết giúp chuyện gia đình nhà người ta.

Trợ lý Quân trước sau như một, thanh âm lạnh như băng dị thường.

“Diệp tiên sinh đang ở hội nghị quốc tế liên tịch trọng yếu. Hạ tiểu thư, ngài có chuyện gì tôi có thể chuyển lời giúp!”

“Chuyển cái mông mà chuyển! Kêu tên hỗn đản kia xem báo!” Ta dùng sức ngắt điện thoại.

Diệp Hy ghét nhất chính là ta gọi điện phá rối hẳn lúc đang họp.

Hạ Tiểu Hoa quả nhiên vĩnh viễn vẫn không đổi được bệnh cũ.

Ta chậm rãi đi bộ trong khuôn viên bệnh viện.

Đi quá lâu, cảm thấy chân tay đều rét run.

Vào đông, là không còn giống với mùa hạ.

Trở về đi.

Kéo lê cái thân muốn vào phòng bệnh Diệp lão đầu nói lời từ biệt, mới phát hiện hai bên cổng lớn của bệnh viện là một dãy dài đoàn xe xa hoa, phô trương to lớn, xếp hàng dài dằng dặc. Ta trừng lớn mắt, nhìn nửa ngày, thật vất vả mới quay về phòng bệnh của Diệp lão đầu ở tầng trệt.

Vừa bước chân đến hành lang, một màu đỏ tươi của tấm thảm lót đập vào mắt.

Hai lăng hoa lớn đứng nghiêm trang trước cửa thang máy.

Đám người chậm rãi, tất cả đều mặc tây trang đi giày da, không khí vui mừng đầy mắt.

Chậc! Đây còn có người muốn kết hôn trong bệnh viện?

Ta lau mồ hôi như mưa, rốt cục đi đến cửa phòng bệnh của Diệp lão đầu, mới nhìn thấy lão Diệp ngồi trên ghế, mặt mày hồng hào rạng rỡ, không ngừng cùng một vị bên cạnh nói bô bô. Bên cạnh là một đám xếp hàng nghiêm chỉnh, làm bộ dường như đang chờ được tiếp kiến. Mà đứng sau môn Diệp lão đầu, rõ ràng là Diệp tam công tử mới vài chục phút trước đây còn đang ở trong phòng họp.

Ta tùy tay nắm một tên tây trang bên cạnh: “Uy! Bên trong là cái tình huống gì?”

Bạn mặc tây trang chính là một người lai, mở to mắt khinh bỉ nhìn ta, thao thao bất tuyệt như giảng Trung văn: “Tiểu thư, cô mắt mù sao? Không phát hiện thấy Diệp thị đời thứ nhất đang cùng Hoàng thất Anh trò chuyện với nhau thật vui vẻ?”

Nói xong còn ra vẻ lau lau nước mắt: “Đạo hiếu của người Trung Quốc thật đáng giá học tập! Diệp tiên sinh tạm ngừng hội nghị liên tịch, đặc biệt mời đại diện tham dự hội nghị cùng đến bệnh viện đón phụ thân xuất viện. Tình cảm cha con ấm áp như vậy, bất luận ai thấy được cũng phải cảm động! Một xí nghiệp ấm áp như vậy, khó trách tập đoàn Diệp thị có thể phát dương quang đại, ngày càng phát triển!”

Chậc! Khóe miệng ta càng phát ra khinh thường, rướn cổ nhìn Diệp lão đầu giữa một đám quần chúng vây quanh, bô bô cười nói, thật là đạt đến được một cảnh giới mới a!

Vừa mới còn nói cảm xúc không tốt không muốn ra viện.

Ta lo lắng vung vẩy túi xách mới, quay đầu bước đi.

Diệp lão đầu, túi xách này lão nương nhận, không áy náy gì hết.

Vừa đến góc cầu thang, liền thấy được Lưu quản gia ngồi xổm ở đó gạt nước mắt.

“A! Lưu quản gia, thất tình?” Giáo sư Trần kia quả nhiên là có mắt nhìn người.

Ta vui sướng khi người gặp họa, ở trong túi tìm khăn giấy.

Lưu quản gia hoàn toàn không để ý tới vui sướng khi người gặp họa của ta, liều mạng vung mỳ sợi lệ: “Hạ tiểu thư, tôi làm ở Diệp gia mấy năm nay, lần đầu tiên nhìn thấy Diệp tiên sinh chủ động cúi đầu như vậy. Lão Diệp tiên sinh hẳn là được an ủi nhiều lắm, Diệp tiên sinh chủ động cúi đầu, khúc mắc tóm lại sẽ chậm rãi được tháo bỏ thôi!”

Chậc! Bị kịch gia đình tập 2 a!

“Lưu quản gia, bà chậm rãi cảm động đi ha, không có việc gì tôi về trước!” Ta cực kỳ thiếu thành ý tùy tiện đưa một bao khăn giấy, quay đầu bước đi.

Không có bất quái để nhìn còn không bằng trở về xem tiết mục của Thần Tư đầu.

Eo nhỏ lại bị một bàn tay của bà cô già kia ôm lấy.

Lưu quản gia đem bộ mặt bà cô già một phen nhét vào trong lòng ta, oa một tiếng khóc đặc biệt động lòng người.

Ta vung tay vung chân, dùng hết sức lực tích lũy được từ khi bú sữa mẹ đến giờ, đều tránh không ra được tường đồng vách sắt của bà cô già.

Trơ mắt đứng nhìn áo khoác trên người biến thành một mảnh thấm nước.

Lưu quản gia thét gào một trận kinh thiên động địa, rốt cục đến khi ông già Noel Trần xuất hiện mới dờ đi mục tiêu, một đầu vọt vào trong ngực giáo sư Trần, làm cho giáo sư Trần lùi lại hẳn ba bước mới có thể ổn định lại thân mình.

Giáo sư Trần đỏ mặt, liều mạng hướng ta nháy mắt.

Kháo! Mắt bị rút gân sao?

“Làm cái gì?” Ta tức giận.

“Hạ tiểu thư, lão Diệp tiên sinh bọn họ đều đã đi hết, cô còn ở đây làm cái gì?”

Chậc! Này thiếu đạo đức muốn đuổi khách!

“Lão nương đây biến!” Không cần phải nói thẳng.

Vừa đi được hai bước, liền nghe được thanh âm giáo sư Trần vang lên phía sau: “Hạ tiểu thư, cảm ơn cô!”

Thanh âm chân thành đặc biệt động lòng người.

Ta sợ tới mức chân mềm nhũn, thiếu chút nữa lăn xuống.

“Giáo sư Trần, lão nương trịnh trọng thanh minh, chăm sóc Lưu quản gia kia tuyệt đối, tuyệt đối là bị bắt buộc, không phải lão nương tự nguyện nha!” Ta đầu cổ hòng, nói cũng không có rõ ràng.

Quen bị người ta mắng, chịu không nổi lễ tiết như vậy.

Giáo sư Trần lắc đầu, làm một tư thế nghe điện thoại: “Hạ tiểu thư, tôi nghe được!”

Ta cũng không quay đầu lại, kéo đôi chân như đang nhũn ra liều mạng bước đi.

Kinh hồn chưa có ổn định lại được ngồi ở băng ghế dài chụp tiểu bộ ngực.

Bên cạnh không có người đột nhiên vang lên một trận động tĩnh.

Ngẩng đầu, đã thấy Diệp Hy an vị ở bên cạnh, dựa vào quá gần: “Hạ Tiểu Hoa, cảm ơn em! Lễ Giáng sinh còn nhớ rõ mà gọi điện cho anh!”

Ta đã muốn hoàn toàn tê liệt.

Đầu năm nay, người ta có xu hướng tùy tiện liền nói cảm ơn sao?

Cái xã hội vạn ác kiểu gì vậy?

Lòng ta kinh hãi, sợ đến mức nửa điểm khí lực cũng không phóng ra được.

“Còn có, cảm ơn em, lễ Giáng sinh đã ở đây!” Diệp Hy hướng về phía ta cười cười.

Rõ ràng tươi cười đến thật sự yêu mị, nhìn lại không hiểu sao khiến người ta cảm thấy đáng thương.

Yêu nghiệt!

Ta dùng sức nhắm nhanh mắt, không dám nhìn Diệp Hy cười. Cố gắng nuốt vài ngụm nước miếng, rốt cục mới có thể phun ra một câu: “Diệp Hy! Cảm miêng!”

TNND, ai cần Diệp tam công tử nhà anh nói cảm ơn?

Nói xong, chính mình càng phát ra sợ đến mức lợi hại.

Ngữ khí quen thuộc như vậy, nội dung quen thuộc như vậy.

Đã nghe nhiều lần lắm rồi: “Hạ Tiểu Hoa, câm miệng!”

Học đứng lên, thế nhưng giống nhau như đúc.

Khóe mắt ta liếc Diệp Hy.

Diệp Hy thế nhưng thật sự im lặng, nhìn ta.

Đôi mắt nhỏ càng phát ra mê người làm người ta không dám nhìn trực tiếp.

Ta dùng sức hít vào, từ chối nửa ngày, rốt cục vẫn nói: “Diệp Hy, anh hẳn là nên đi cùng lão Diệp!”

Thanh âm Diệp Hy thật trầm ổn: “Ông ấy rất tốt, anh để ông ấy đến dự tiệc Giáng sinh, một đám khách quý quan trọng cùng đi theo, còn có thúc phụ trưởng bối của Diệp thị. Ông ấy đăng báo ba ngày, chiêu cáo thiên hạ đều không phải là muốn thế sao?”

“Gi?”

“Bức anh chủ động.” Diệp Hy hừ hừ, “Trò này của ông ấy, đứa ngốc cũng có thể nhìn ra!”

Kháo! Lão nương cũng là xem báo chí ba ngày nay, vậy mà còn không biết!

Ta tức giận: “Vậy sao anh còn không đến bệnh viện tiếp lão Diệp xuất viện?”

“Không muốn ông ấy đạt được ý nguyện!” Diệp Hy sờ má.

Quá ấu trĩ! Ta trở mình xem thường: “Không muốn thì còn đến làm gì?”

Diệp Hy vẫn như cũ ngẩng đầu: “Bởi vì, Hạ Tiểu Hoa, em muốn anh đến!”

“...” Lúc này đây đến lượt ta quay đầu qua một bên.

Sau một lúc lâu, mới đáp một câu: “Uhm!”

Nói xong rồi, cũng không biết phải tiếp tục cái gì nữa.

Rốt cục giấy dựa đứng lên.

“Hạ Tiểu Hoa, em... phải đi?” Thanh âm Diệp Hy, cơ hồ là vang lên cùng với lúc ta đứng dậy.

“Hạ Tiểu Hoa, cùng nhau đi chơi Giáng sinh, được chứ?” Ngữ khí so với giáo sư Trần đội mũ ông già Noel càng thành khẩn hơn.

Thành khẩn đến nỗi chân ta thiếu chút nữa lại nhũn xuống.

Ta liều mạng chống thân mình, cố gắng bước đi về phía trước.

Vẫn đi, vẫn đi.

Phía sau trầm mặc, một chút động tĩnh đều không có.

Rõ ràng đi trên đường, rõ ràng phải rời khỏi, lại không biết vì sao đột nhiên nhớ đến, Diệp Hy nói: “Hạ Tiểu Hoa, em yên tâm, từ nay về sau, anh sẽ không dễ dàng chạm vào em!”

Mỗi một như vậy.

Rốt cục dừng lại bước chân, quay đầu: “Uy! Đi công viên trò chơi! Thế nào?”

Chương 46:

Ta mang theo một cây pháo hoa, ngồi xuống lấy bật lửa châm, học theo một đám tiểu quỷ đốt pháo hoa bên cạnh, giơ cây của mình lên cao, ồn ào: “A! Thật xinh đẹp! Của lão nương là màu đỏ!”

Thuận tiện thiếu đạo đức liếc mắt một cái sang đứa con nít bên cạnh: “Uy! Màu trắng! Tránh sang một bên đi!”

Chú nhóc ngồi ngoan ngoãn xem pháo hoa của mình màu trắng, lại quay sang nhìn màu đỏ trong tay ta, vô cùng tức giận đem ba cây pháo dưới chân tất cả cùng đốt một lúc.

Ta giơ ngón tay chỉ vào thằng bé, cười đến càn phát ra thiếu đạo đức: “Ha ha ha ha ha ha! Toàn bộ TM đều là màu trắng! Ngồi một bên đi, ngồi một bên đi! Ha ha ha ha!”

Thằng nhóc dẩu miệng, nghẹn nửa ngày không nhin được nữa, giơ một đám pháo hoa màu trắng trong tay, khóc oa oa chạy đi.

Ta chưa từ bỏ ý định, khước mắt liếc sang bên cạnh, một đám nhóc sát ngôn quan sắc lập tức cúi đầu, liều mạng châm pháo hoa dưới chân.

Chậc! Lễ Giáng sinh, đứa nhỏ thực TM nhiều!

Ta thỏa mãn thu hồi ánh mắt đáng khinh, phát hiện cách mình mấy bước phía xa, Diệp tam công tử vài phút trước nhìn thuyền hải tặc liền rơi vào chiều sâu suy ngẫm, vẫn như cũ duy trì trạng thái tự hỏi.

Bất đắc dĩ cúi thấp đầu, chỉ có thể lại đốt một cây pháo hoa nữa: “A! Cửa lão nương là màu lam! Xinh đẹp quá!”

Đôi mắt nhỏ lại liếc đến đám nhóc không nhiều lắm bên cạnh còn trụ lại được, đang cao hứng phấn chấn khua khua pháo hoa màu đỏ.

Còn chưa kịp mở miệng, đám nhóc lại tức đỏ cả mắt, điên cuồng cúi đầu liều mạng châm pháo hoa mới.

Ta ôm tấm lòng thiện lương bé nhỏ, nhìn mấy đứa nhóc không châm được pháo hoa màu lam cảm thấy lòng tự tin bị chà đạp, lục tục khóc lớn chạy đi.

Không ngừng có thêm mấy nhóc liều chết ôm pháo hoa mới nhập cuộc.

Tấm lòng thiện lương đồng tình với lũ nhóc của ta đang tiếp tục bành trướng, đột nhiên nghe thấy Diệp Hy nói: “Hạ Tiểu Hoa, cái kia, thực sự có thể ngồi lên được?”

Ngón tay trắng nõn, xiên ngang giữa bầu trời đêm, chỉ vào thuyền hải tặc đang tỏa ra ánh sáng ngọc dị thường.

Cây pháo hoa trong tay ta hiên ngang rơi xuống.

Há to miệng, nhìn chăm chăm Diệp Hy.

Diệp Hy còn nghiêm túc cau mày: “Góc lệch lớn như vậy, an toàn sao?”

Há miệng to hơn nữa.

Bỗng nhiên thằng nhóc đốt pháo hoa trắng ban nãy chen vào đầy khinh bỉ: “Ha ha ha! Chú a! Chú lần đầu tiên đến công viên trò chơi? Ha ha ha ha ha!” Một bên cười nhạo, một bên rất kiêu căng vỗ ngực: “Mẹ cháu hàng tháng đều dẫn cháu đến!”

Diệp Hy nhăn mày càng sâu, không kiên nhẫn nói: “Ai là chú của mi!” Ngực khí, biểu tình cùng Diệp lão đầu nói: “Hạ Tiểu Hoa, ai là ba cô?” Hoàn toàn một cái dạng thiếu đạo đức.

Thằng nhóc không thêm để ý tới, chỉ ngón tay vào Diệp Hy cười càn phát ra đắc ý.

Ta then quá thành giận, thề chết bao che khuyết điểm: “Uy! Pháo hoa trắng! Lão nương với chú đây tuần nào cũng đến!”

“Chị gạt người!” Thằng nhóc đổi hướng ngón tay chỉ sang ta.

Ta khinh thương hừ hừ: “Lừa cái mông! Chỉ châm được pháo hoa trắng mà còn bày đặt dọa người!”

Hốc mắt thằng nhóc lập tức nổi lên một mạt chất lỏng.

Tốt lắm, đả kích phải không ngừng cố gắng, phải thêm cường độ lớn hơn nữa. Ta gân cổ vừa muốn nói chuyện, lại bị Diệp Hy một phen tóm lấy: “Hạ Tiểu Hoa, cái kia, chúng ta đi ngồi!”

Thằng hướng thuyền hải tặc mà đi!

Chậc! Thật sự là...

“Uy! Diệp Hy —— cái này gọi là thuyền hải tặc ——!” Thời điểm thuyền lên tới điểm cao nhất, ta liều mạng kêu.

“...” Diệp Hy dùng sức túm chặt thanh bảo hộ chắn ngang thân, sắc mặt trắng bệch.

“Uy —— Diệp Hy —— chơi vui không?——” Thuyền liều mạng lao xuống.

“...” Diệp Hy trừng mắt nhìn ta, biểu tình dị thường nghiêm túc.

“Uy———!”

“...” Càng phát ra nghiêm túc.

“Có —— người —— không——?”

“...”

“Uy———!”

Một cánh tay liều mạng đập vào ót của ta.

“...”

Ta ngồi xổm trước cửa vào khu thuyền hải tặc, liều mạng xoa ót.

Diệp Hy đứng thẳng tắp, không nói được một lời nhìn chằm chằm tàu lượn siêu tốc cách đó không xa, lại rơi vào trạng thái suy ngẫm tự hỏi.

Ta xoa nhẹ đầu, vùng vẫy định đứng lên, đột nhiên nghe thấy Diệp Hy nói: “Hạ Tiểu Hoa! Cái kia, lộn ngược lại, có an toàn không?”

Lại há to miệng.

Lại bị một phen túm trụ chạy vội đến tàu lượn siêu tốc.

Lúc này đây, người thét chói tai đổi lại là ta.

“A a a a a a a ———!”

“...”

“Oa oa oa oa oa oa oa ———!”

“...”

“Nha nha nha nha nha nha nha ———!”

Kêu quá mức thảm thiết, Diệp Hy bên cạnh vẫn im lặng, đột nhiên nghiêng đầu, hướng về phía ta lộ ra hàm răng trắng xinh đẹp: “Hạ Tiểu Hoa, chơi cái này rất có ý tứ!”

Tàu lượn lao xuống một cái, ta nhìn chằm chằm Diệp Hy, nhất thời cảm thấy choáng đầu hoa mắt.

Mãi cho đến lúc xuống, cảm giác choáng vàng vẫn còn chưa biến mất.

Ta bước chân xiêu vẹo, đi không xong.

Diệp Hy hào phóng, tay trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần, giơ đến trước mặt ta: “Đến đây, Hạ Tiểu Hoa!”

Ta trừng mắt nhìn bàn tay xinh đẹp của Diệp Hy nửa ngày, rốt cục vùng áo khoác né tránh quay đi.

Cong vẹo vài bước, không có nghe được động tĩnh phía sau, không thể không quay đầu lại nhìn.

Mũi phốt chắn hơn phân nửa tầm mắt, loáng thoáng cảm nhận được một chút ánh mắt của Diệp Hy.

“Uy! Diệp lão đầu không mang anh đến công viên trò chơi sao?” Ta theo ánh mắt Diệp Hy, ngẩng đầu.

Diệp Hy nhìn chằm chằm trò chơi nhảy cầu phía xa, mắt cũng không chớp một cái, chính là sinh ra cảm giác chó có đến gần.

Hai người đi ngang qua bên cạnh, đột nhiên dừng bước: “Nha! Rất đẹp trai!”

“Trên đời này thật sự có người đẹp trai như vậy a!”

“Thật quen mắt! Giống như đã gặp ở đâu nha!”

Ta lắc lắc đầu, đem mũ phớt vắn sang một bên, hướng về phía hai nữ nhân kia nhe răng nhếch miệng.

Hai người qua đường kia dừng lại quan sát ta nửa ngày, rốt cục không tình nguyện mà di chuyển bước chân.

Ta chỉ đắc ý mãi, lại nghe được một tiếng cười khẽ bên cạnh.

Ngẩng đầu, Diệp Hy liền hướng về phía ta: “Hạ Tiểu Hoa, bệnh cũ của em, đã lâu không gặp!”

Cười đến vô cùng tỏa nắng.

Ngày trước, ngẫu nhiên được tham dự dạ tiệc cùng Diệp Hy, ta liền thời thời khắc khắc dán bên cạnh người hần, hướng về phía danh viện thực nữ, phu nhân, người mẫu, ngôi sao, liều mạng một biểu tình nhe răng nhếch miệng. Làm xong rồi không có dũng khí ngẩng đầu liếc Diệp Hy một cái.

Ta mang theo xấu hổ, cố gắng cúi đầu: “Uy! Anh du học ở bên Anh, không mang theo con gái đi công viên trò chơi sao?”

Hỏi xong, đầu càng cúi thấp lợi hại, hận không thể nguyên rửa chính mình cả đời chỉ đốt được pháo hoa trắng.

Cái này còn cần hỏi sao? Diệp tam công tử thủ thân như ngọc, cái này có tuần san bát quái làm chứng!

Diệp Hy thật ra lại đáp rất rõ ràng: “Bận việc, không rảnh!”

Nha! Nhân vật lớn! Đời thứ ba của Diệp thị!

Khóe mắt ta liếc Diệp Hy, đôi mắt nhỏ đặc biệt khinh thường.

Đáng tiếc Diệp tam công tử không phát hiện, lông mi xinh đẹp chớp cũng không chớp, nhìn chăm chăm trò nhảy cầu, biểu tình ẩn ẩn cô đơn.

Vẻ mặt như vậy, quen thuộc khiến ta đột nhiên giật mình.

Trong lòng giống như có một mũi kim, một chút một chút đâm vào trái tim vừa mới được chữa lành, len lõi đau đớn.

Ta vươn tay, một phen cầm lấy Diệp Hy: “Uy! Lão nương mạnh anh đi chơi nhảy cầu!”

Diệp Hy thu hồi đôi mắt nhỏ đang nhìn ra xa, bắt đầu nhìn chăm chăm tay của ta.

Ta dùng lực, nắm càng phát ra nhanh hơn: “Đừng sợ! Lão nương còn liên tục nhảy 11 lần cơ! Lão nương sẽ bảo vệ anh!”

Diệp Hy nâng lên ánh mắt, hướng về phía ta cười: “Hạ Tiểu Hoa, em dẫn anh đi chơi cái kia!”

Vươn tay chỉ vào nhà ma.

“...” Thân mình ta run lên: “A, Diệp Hy, tôi nghĩ muốn đi vệ sinh...”

“Em không phải là cái gì đều đã chơi qua sao?”

“...”

“Sợ hãi? Vậy quên đi!” Diệp Hy thực thức thời thở dài: “Vốn nghe nói là sẽ bảo vệ anh!”

“Ai, ai nói?... Đi! Mua vé! Lão nương nói bảo vệ anh liền bảo vệ anh!” Ta vỗ vỗ ngực, giữ mặt mũi mà túm Diệp Hy bước đi.

Xe điện vừa lăn bánh, ta ngay lập tức hối hận.

Ta cùng Diệp Hy ngồi ở hàng thứ nhất, phía sau là mấy cặp tình nhân, gì cũng chưa gặp đã bắt đầu thét chói tai.

Kêu làm cho lưng ta phát lạnh, lập tức dữ tợn quay đầu: “Ầm ỹ cái mông? Quỷ đã ra chưa? Chưa đi ra thì ồn ào cái mông gì?”

Thuận tay túm lấy tiểu bạch kiểm ngồi phía sau, không nói hai lời liền vút ra khỏi xe.

Giọng rống lại càng phát ra trung khí mười phần.

“Lại TM ồn ào nữa, lão nương đẩy hết thầy các người xuống xe!”

Thành công đổi lấy một mảnh lạnh ngắt như tờ.

Lại càng cảm thấy sau lưng phát ra lạnh lợi hại.

Dùng sức nhắm nhanh mắt, quay đầu lại ngồi xuống, cố gắng bỏ qua âm thanh rên rỉ xung quanh.

Đột nhiên nghe thấy Diệp Hy vẫn im lặng, nói: “Hạ Tiểu Hoa, kia là cái gì?”

Ta hé đôi mắt nhỏ, theo ngón tay Diệp Hy nhìn lại.

“A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” Một tiếng kêu thê lương vô cùng thảm thiết vang tận mây xanh.

Ta hợp lại mạng già vùng tay, một bàn tay che miệng lại, cố gắng áp chế tiếng thét thứ hai.

Tay che miệng lại bị người ta cầm lấy, so với ta còn nhanh hơn: “Hạ Tiểu Hoa, đừng sợ, anh bảo vệ em!” Một dạng ngữ khí, một dạng lời kịch ấy, theo ta vừa nói lúc này giống nhau như đúc.

Ta chống đỡ mắt trừng Diệp Hy.

Diệp Hy lại còn cười đến thực sự vô tội, vỗ vỗ bộ ngực mê người.

Nắm tay của ta một tắc một tắc, đem bàn tay che miệng của ta nắm xuống dưới, bao lại, không có buông ra.

“Nha nha nha nha nha a a a a a ngao ngao ngao ngao ngao!!!——” Ta thất kinh, kêu càng phát ra thảm thiết.

Bộ ngực mê người tản ra quang mang chói mắt. Rốt cục bị ta ôm cổ, dùng hết toàn lực hướng về phía màng tai Diệp Hy: “Lão! Nương! Bảo! Vệ! Anh!”

28. Chương 47 - 48

Chương 47:

Diệp Hy nhìn chăm chăm bóng ngô trong tay ta, mày nhăn thành một đoàn.

Ta ngồi trên ghế đá, một bên ăn bỏng, một bên cầm đùi gà chiên.

“Hạ Tiểu Hoa! Em vừa đốt pháo hoa chưa có rửa tay!” Lòng mày Diệp Hy càng phát ra nhăn lợi hại.

Ta giơ đùi gà chiên, vắt chân ngồi: “Lễ Giáng sinh phải ăn gà chiên!”

“Nhà hàng có!” Diệp Hy nhìn chăm chăm gà chiên của ta, đôi mắt nhỏ phát ra khinh thường.

Ta ngẩng đầu, nghĩ đến đại tiệc Giáng sinh trong nhà hàng, lại cúi thấp xuống, tiếp tục cắn gà: “Lão nương không có tiền!”

Diệp Hy đột nhiên trầm mặc, nửa ngày không hé răng.

Bỗng dưng im lặng như vậy, không khí nhất thời trở nên có chút quái dị.

Ta dùng sức khụ một tiếng, giơ một cái đùi gà chiên khác hỏi Diệp Hy: “Uy! Ném thử xem?”

Diệp Hy hoàn toàn xem nhẹ chân gà, nhìn ta: “Hạ Tiểu Hoa, lễ Giáng sinh, hình như có thể thực hiện một nguyện vọng cho người khác?”

Ta lại một lần nữa trừng lớn mắt: “Anh lần đầu tiên đón Giáng sinh?”

Diệp Hy thực đương nhiên gật đầu.

Miệng cong đặc biệt tròn: “Khi còn nhỏ Diệp lão đầu không cùng anh đón Giáng sinh sao? Trưởng thành anh không cùng người khác đón Giáng sinh sao?”

Diệp Hy một bộ biểu tình lười đáp.

Ta đem cái miệng tròn của mình sát đến mặt hắn, chỉ chỉ.

Diệp Hy không kiên nhẫn: “Mấy ngày đó đều giống nhau cả. Lễ hội chỉ là một phương thức truyền bá văn hóa thôi!”

“...” Ta trừng mắt nhìn Diệp Hy: “Nhưng là, người địa cầu đều phải trải qua lễ tết nha! Ngày lễ tết phải tặng quà nha!”

Diệp Hy càng phát ra đương nhiên: “Thư ký sẽ giải quyết!”

“...” Cho nên mới có thể mỗi năm nhận được một cuộc điện thoại giống nhau như đúc của trợ lý Quân, nói, Hạ tiểu thư, Diệp tiên sinh hỏi ngài năm nay muốn lễ vật gì?

“Diệp Hy, trên đời này, luôn có những ngày đặc biệt, cho dù là trôi qua, anh cũng sẽ vẫn vẫn phải ghi nhớ kỷ!”

Diệp Hy nhìn chằm chằm ta: “Hạ Tiểu Hoa, lễ Giáng sinh, thực hiện nguyện vọng của em đi! Em nghĩ muốn cái gì? Nói cho anh biết, anh sẽ đáp ứng!”

Cảm giác ê ẩm, đột nhiên tràn ra.

Cuối cùng chính là lắc lắc đầu: “Diệp Hy, đón Diệp lão đầu xuất viện, vốn là anh không muốn đi! Như vậy, coi như đã thực hiện qua!”

Diệp Hy hí mắt, nhìn ta nửa ngày, đột nhiên kéo kéo khóe miệng: “Hạ Tiểu Hoa, em quả nhiên thật ngốc!”
Kháo!

“Nếu em nói, đem tiền trả lại em, anh cũng sẽ đáp ứng!”

Kháo! Không nói sớm!

Ta liếm liếm môi, tham nghiêm mặt hỏi hận không kịp: “Uy! Nói lại một lần nữa có được không?”

Nếu, thật sự nguyện vọng nào cũng có thể thực hiện, nếu thật sự cái gì cũng có thể đáp ứng.

Diệp Hy tà suy nghĩ hừ hừ: “Muộn rồi, Hạ Tiểu Hoa!”

Lời nói đến bên miệng, dừng lại.

Do dự một hồi lâu, rốt cục cái gì cũng chưa nói.

Dù sao, cũng đã muộn.

Ta lắc đầu: “Vậy, coi như hết!”

Lấy khóe mắt dư quang liếc Diệp Hy, lại lập tức bị ánh mắt Diệp Hy bắt được.

Diệp Hy nhìn ta, biểu tình đặc biệt nghiêm túc.

Quá mức nghiêm túc, nghiêm túc đến nỗi làm cho tay ta run lên, toàn bộ đùi gà một lần nữa rơi về trên mặt bàn.

Ta vỗ cái bàn đứng lên, liều mạng chạy ra ngoài: “Tôi cần đi tiểu, cần đi tiểu ha!”

Chạy đến khi không còn đường, mới dừng lại.

Liều mạng thử gấp.

Đến khi hô hấp thông thuận, giấy dựa đứng lên, hướng nơi bán bóng bay bên cạnh, rút ra mười tệ: “Uy! Ông chủ, cho hai trái bóng bay!”

Ông chủ bán bóng bay liếc mắt một cái nhìn tờ mười tệ đầy nếp nhăn trong tay ta, đặc biệt khinh thường: “Tiểu thư, bóng bay mười hai tệ một trái!”

Kháo! Cái xã hội kiểu gì thế?

Ta dắt khố miệng, tận lực biến thành bộ dáng ngoan hiền: “Ông chủ, bán rẻ chút đi!”

Ông chủ trở mình xem thường, đem mặt chuyển đến một hướng khác: “Soái ca, mua bóng bay sao?”

Một tiên tiểu bạch kiểm thí diên thí diên, lấy ra tờ một trăm tệ: “Ông chủ, bao nhiêu tiền một trái?”

“Mười...”

“Mười lăm!” Ta kêu đặc biệt vang dội.

Tiểu bạch kiểm nhìn ta một cái, lại nhìn về phía ông chủ, sau đó đem tờ một trăm tệ một lần nữa nhát vào ví, thuận tiện lấy ra mười lăm tệ tiền lẻ đưa lên.

Chậc! Đức hạnh!

Tiểu bạch kiểm xoay người bước đi, ta lập tức ba một cái đập tờ mười tệ nhăn nhúm lên mặt bàn: “Bóng bay! Đưa lại đây!”

Khí thể keo kiệt vô cùng hoành tráng.

Ông chủ không tình nguyện, đưa qua một trái.

“Nợ tôi một tệ!” 15 tệ rõ ràng là lão nương bán.

Ông chủ rảnh tay túm nhanh mười lăm tệ, một bộ biểu tình chết cũng không buông.

Ta đem bóng bay cầm lấy, từ trên xuống dưới đánh giá ông chủ bán bóng một lần, rốt cục làm một cái quyết tâm vang dội, cắn kẹo que bước đi.

Trở về, đem bóng bay cùng với kẹo que đẩy vào trong lòng Diệp Hy: “Uy! Cầm!”

Diệp Hy mặc danh kỳ diệu tiếp nhận bóng bay: “Làm cái gì?”

“Đưa cho anh! Quà Giáng sinh!”

Diệp Hy nhìn bóng bay, lại nhìn ta, có chút không hài lòng: “Hạ Tiểu Hoa, có người tặng quà như em sao?”

Ta trở mình xem thường: “Giáng sinh vốn có bóng bay cùng kẹo que!”

Đặt móng một lần nữa ngồi xuống, đem Coca liều mạng uống.

Uống quá nhanh, bị hơi ga xông lên mũi, há mồm liền hướng phía đối diện phun.

Tây trang thủ công tinh xảo của Diệp Hy nháy mắt gặp tai ương.

Ta sợ tới mức run run, ho càng phát ra mãnh liệt.

Vừa ho, vừa vươn tay cọ lung tung lên mặt.

Một chiếc khăn tay trắng noãn, đưa đến trước mặt ta: “Hạ Tiểu Hoa! Không được lấy tay! Bẩn muốn chết!” Ngửi khí có mùi thuốc súng không nhịn được nữa.

Ta nhìn chằm chằm khăn tay nhỏ bé trắng noãn mà ngây dại.

Diệp Hy tự động tự giác, một khắc cũng không nghĩ nhiều, vươn tay giúp ta lau miệng.

Mặc dù cách cái bàn, vẫn như cũ có vẻ quá gần. Gần tới nỗi ta có thể trở mắt nhìn Coca từng giọt từng giọt thấm vào tây trang của Diệp Hy, hòa lẫn với màu đen của vải dệt, cuối cùng không nhìn rõ dấu vết.

“Uy! Diệp Hy! Mẹ của anh, trông như thế nào?” Ta không hiểu hỏi, chính là cảm thấy Diệp Hy như vậy, quá mức xinh đẹp, so với Diệp lão đầu thì xinh đẹp nhiều lắm.

Diệp Hy trừng mắt liếc ta một cái, thu hồi khăn tay nhỏ bé đã không còn trắng noãn, bắt đầu lau chùi Coca trên người.

Ta cúi đầu, một lần nữa lại uống Coca.

Đến khi không trông cậy vào hẳn có thể trả lời, lại nghe thấy Diệp Hy nói: “Hạ Tiểu Hoa, em đây là, muốn tìm hiểu anh?”

Coca lại văng lên.

Diệp Hy nháy mắt tránh xa, nửa điểm cũng không bị dính. Trùng mắt nhìn ta, đặc ghét bỏ: “Dù sao, khẳng định không giống em!”

Kháo!

Ta ngao một tiếng tru lên, muốn xông đến bóp chết hỗn đản Diệp Hy.

Diệp Hy một tay ngăn công kích của ta, một tay ở trong ví tiền sờ a sờ, cuối cùng lấy ra một tấm ảnh chụp.

“Đến, Hạ Tiểu Hoa, cho em xem!”

Ta lập tức im lặng, cúi đầu.

Chắc chắn chắc! Mỹ nữ cấp thế kỷ nha! Khó trách có thể đem Diệp Hy xinh đẹp như vậy!

“Diệp lão đầu diễm phúc thực TM tốt! Có được mỹ nữ đến cấp bậc này, còn có tinh lực xuất môn đâu!” Ta kêu ồn ào.

Diệp Hy hung hăng trừng mắt liếc ta một cái.

Ta vỗ vỗ bả vai Diệp Hy: “Uy! Anh so đo cái gì a? Diệp lão đầu ít nhất còn cho anh gặp qua mẹ! Tôi ngay cả mẹ mình hình dáng ra sao cũng không biết được!”

“...”

Diệp Hy tiếp tục trừng ta.

“Thực sự, lão cha của tôi, chính mình cũng không nhớ kỹ diện mạo mẹ tôi. Ông ấy nói tùy tiện sinh ra một đứa nhóc rất đáng sợ, sau khi tôi được sinh ra liền chạy đi tuyệt dục!” Từ đấy về sau lêu lổng chỗ bướm hoa càng như ở nơi không người.

Diệp Hy hừ lạnh một tiếng: “Hạ Tiểu Hoa, em có thể sống đến hiện tại, thật sự là một kỳ tích!”

Ta cũng hừ một tiếng, dặt khéo miệng: “Không có mẹ thì làm sao? Không có mẹ lão nương cũng không ăn uống thiếu đi miếng nào!”

Tay Diệp Hy, hướng đầu ta xoa xoa. Ta bị một phen vuốt ve, nhìn về phía hẳn mắt trợn trắng.

“Ai giống anh so đo này nọ! Diệp lão đầu làm chuyện tình không biết xấu hổ bội tình bạc nghĩa nhưng cũng không phải không nhận anh, anh tức giận cái gì?”

“...” Diệp Hy nhìn chăm chăm ta, đôi mắt nhỏ mê người đến nỗi ta cũng không dám nhìn.

Ta đứng lên, nhặt kẹo que trên bàn đưa qua: “Uy! Ăn không?”

Đôi mắt nhỏ quét qua một chút ghét bỏ.

Đức hạnh! Ta không nói hai lời liền đem giấy bọc kẹo tách ra: “Không ăn lão nương ăn!”

Đưa kẹo que hướng miệng mình muốn ngậm, bị Diệp Hy một phen đoạt lấy cho vào miệng.

Công viên trò chơi ngập tràn ánh sáng.

Diệp Hy đứng nhìn vòng đu quay khổng lồ trên cao, cảm bóng bay, cái miệng nhỏ nhẩn ngậm kẹo que còn phồng ra một chút, cười đến đẹp mặt: “Hạ Tiểu Hoa, cùng nhau ngồi?”

Ta dùng sức nuốt nước miếng: “Tôi, tôi ghen nước tiểu!”

Lúc này đây, thật sự là ghen nước tiểu.

Đã bị mê hoặc làm cho ghen.

Ngồi trong toilet của tiệm gà chiên xong, đi qua phòng nhân viên không đóng cửa, TV bên trong đang phát lời chúc Giáng sinh của Thần Tư.

Chúc xong, bốc phần quà may mắn. Bao nhiêu đồ như thế, hẳn nhưng lại chọn trúng phải nữ trang!

Người chủ trì hỏi, muốn hay không đổi lại một lần nữa.

Thần Tư lắc đầu, cười đến đặc biệt mê người, hướng TV: “Không đổi! Dùng để cứu trợ nhân viên phá sản rất thích hợp!”

Kháo! Cái loại bỏ đá xuống giếng!

Người chủ trì cùng khách mời cười thành một đoàn.

Ta nghiêng răng nghiêng lợi, cười cái mông mà cười!

Lão đại Thần Tư chiếm nửa màn ảnh: “Mọi người đang theo dõi TV, đã thấp đèn của cây thông Noel lên chưa?”

Mấy nhân viên trong phòng nghỉ ngồi vây quanh TV, đặc biệt phối hợp kêu lên: “Thấp rồi!”

Kêu làm cho da đầu ta tê rần rần. Đột nhiên nhớ tới người nào đó trước lúc đi, chỉ vào cây thông Noel còn chưa có trang trí ra hồn nói: “Hạ Tiểu Hoa, trước khi tôi trở về, thấp sáng nó! Bằng không, khấu trừ tiền thưởng!”

Ta liều mạng gật đầu.

Ở bên kia, Thần Tư đã bắt đầu chơi trò chơi. Ở giữa đặt một tấm ván nhún, cách không xa là cây thông Noel treo phần thưởng.

Phần thưởng treo trên ngọn cây, trông cũng tương đối cao.

Thần Tư tại chỗ khởi động, rõ ràng một phát liền xông đến, tới ván nhún, cực kỳ tiêu sái mà đập một cái. “Vèo” một tiếng, ván nhún không nói hai lời liền xẹp xuống, Thần Tư cũng theo đó mà nhảy dựng lên, khó khăn lắm mới đem được phần thưởng hái xuống. Chỉ là tư thế rơi xuống, có chút không được tự nhiên muốn dọa người.

Hiện trường vang lên một chút nhạc nền, chúng khách quý liều mạng vỗ tay, người chủ trì càng không ngừng hét chói tai ca ngợi tế bào vận động của Thần Tư.

Thần Tư cười cười, ngay tại chỗ đứng dậy, không hề động dậy thêm.

Nữ khách quý đều không ngừng muốn xông lên ôm Thần Tư tỏ vẻ chúc mừng. Trước TV, mấy nhân viên nữ càng không ngừng tán thưởng: “Nha! Thần Tư đẹp trai ngày người!”

Màn ảnh đã muốn chiếu sang cảnh khác, rốt cuộc nhìn không thấy biểu tình của Thần Tư.

Ta quay đầu hướng ra ngoài bước đi.

Diệp Hy khoát hai tay lên lan can: “Hạ Tiểu Hoa, anh chờ đã lâu!”

“Diệp Hy, tôi phải đi về!” Giơ tay chìa chìa lên đu quay khổng lồ: “Cái này, chỉ sợ là không có cơ hội ngồi!”

“Hạ Tiểu Hoa!” Diệp Hy đứng thẳng thân mình.

Vòng đu quay khổng lồ thấp vô số đèn, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Hy nhuộm thành một mảnh trắng.

“Hẹn gặp lại!” Ta cười cười.

“Hạ Tiểu Hoa!” Diệp Hy tiến lên vài bước, một phen giữ chặt ta: “Đừng đi!”

Ta ngăn người, đẩy tay Diệp Hy ra: “Diệp Hy, tôi thật sự, phải trở về!”

Diệp Hy nhìn chằm chằm ta, biểu tình có chút cổ quái: “Có người chờ em?”

Ta gật gật đầu, lại lắc đầu.

Không biết ước định như vậy, có tính là chờ không?

Diệp Hy thông thả, há miệng muốn nói, cuối cùng lại đem bóng bay một lần nữa nhét vào trong lòng ta: “Này, trả lại em! Nguyên vọng Giáng sinh, anh muốn nói một lần nữa!”

Ta không có nhận, xoay người: “Muộn rồi, Diệp Hy!”

Nghe thấy thanh âm Diệp Hy sau lưng: “Hạ Tiểu Hoa, điều ước Giáng sinh của anh, lưu lại được không?”

Thanh âm rất nhẹ, như là gió thoảng bên tai, giống như không thể nghe rõ ràng.

Ta liều mạng bước chân, đi được thật nhanh.

Chương 48:

Quay về khách sạn mở cửa phòng, mới phát hiện chính giữa phòng khách là một cây thông Noel nằm chính giữa phòng, ngay cả giấy bọc bên ngoài cũng chưa thềm dỡ xuống.

Ta tròn mắt nửa ngày, mới nhớ tới phải chạy đến đầu hành lang nhấn chuông cửa phòng Thần Tư.

Chuông cửa ầm ầm, vậy mà vẫn không thấy động tĩnh gì.

Đành phải lấy di động ra gọi cho tên quản lý ẻo lả kia.

Điện thoại có kết nối, bên kia truyền đến tiếng nhạc đinh tai nhức óc: “Nha! Phụ nữ thất hôn! Giáng sinh vui vẻ!”

“Uy! Thần Tư đâu?” Ta gào thét cổ họng.

“Sớm đã trở về a! Ghi hình vừa hoàn tất là đã trở về! Hấn nói sợ âm ỹ! Chết sống không cho bên truyền hình tí mặt mũi! Tiệc rượu cũng không tham gia! Tôi ở đây giúp hấn thu dọn cục diện! Phụ nữ thất hôn tôi cảnh cáo cô, Thần Tư nhà tôi ghi hình một giờ hơn năm tiếng đồng hồ, cô không có việc gì thì đừng có ngốc mò sang làm phiền hấn!” Bên kia rống so với ta còn to hơn.

“Nhóm trợ lý đâu?” Tiếp tục rống.

“Nghỉ! Đi chơi Giáng sinh!” Rống đã muốn khàn cả giọng.

“...” Đã gặp qua người thích nghỉ việc, chưa thấy qua thích nghỉ đến thành cái dạng đức hạnh này.

Ta một bên ngắt điện thoại, một bên quay trở về phòng, đem toàn bộ phòng giữ quần áo lật lên một lần, rốt cục tìm được trong khu tư tầng đồ riêng của tên quản lý ẻo lả một cái búa dự phòng chuyên dùng để phá cửa.

Kháo! ẻo lả chết dẫm! Mỗi ngày đều dựa vào cái này để mời Á châu siêu cấp tân tinh rời giường, lại cố tình không biết xấu hổ cất ở chỗ này của ta.

Ta cầm lấy cái búa nhỏ, phá cửa mà xông vào.

Trong phòng tối một mảnh, chỉ có ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn đường hắt vào từ ban công.

Ta theo ánh đèn đến gần, chỉ thấy Thần Tư trên người vẫn còn mặc trang phục vận động của nhà tài trợ ghi hình ban này, kéo tay áo ngồi dưới mặt sàn ngắm cây thông Noel.

“Uy! Lão bản! Anh ngẩn ngơ không nghe được chuông cửa?” Ầm nửa ngày không có mở, hại người khác lo lắng một trận.

“...” Thần Tư đầu cũng chưa nâng.

“Lão bản!” Ta cúi thấp thân mình hướng lỗ tai Thần Tư rống.

Thần Tư chỉ nói: “Hạ Tiểu Hoa, tôi có nói qua khi trở lại nhất định phải nhìn được cây thông Noel đã được trang trí?”

“...” Ta tự biết mình đuối lý, cũng học tư thế cúi thấp đầu của Thần Tư, tùy tay nhặt lên một cái chuông bạc: “Uy! Tôi giúp anh treo!”

Thần Tư thật cẩn thận treo móc bóng đèn.

“Từ lúc tôi ra khỏi cửa, đến hiện tại, đã qua bảy tiếng đồng hồ. Hạ Tiểu Hoa, cô đã làm cái gì?”

Bóng đèn trong tay xoay qua xoay lại: “Đêm Noel, Hạ Tiểu Hoa, cô không ở nhà.”

Thanh âm thấp có chút quái dị.

Ta liền bật công tắc cho dây đèn, thấy bên cạnh chân Thần Tư là vô số dây trang trí rực rỡ.

Sắc vàng của ánh đèn làm cho toàn bộ thân hình Thần Tư cũng trở nên ấm áp.

Ta cong khốe miệng, cầm lấy cây gậy nhỏ trang trí đập đập vào mắt cá chân Thần Tư: “Uy! Không đau sao?”

Thần Tư không hiểu ngẩng đầu nhìn ta.

Ta không nói hai lời, đổi sang mắt cá chân bên kia, thành công thấy người nào đó “tê” một tiếng rên đau.

Vì thế cười đến càng phát ra lợi hại: “Này Á châu siêu cấp tân tinh tranh cường háo thắng, chơi trò chơi dù không đạt thứ nhất cũng cố sức muốn người khác hoan nghênh!”

Đôi mắt nhỏ của Thần Tư trừng ta đặc biệt ngoan độc.

Ta ném gậy trang trí trong tay, ngồi thấp xuống, cuộn cuộn xắn lên ống quần Thần Tư, cúi đầu còn nghiêm túc xem xét vết thương của hắn.

“Sung không lớn lắm, may cho anh tốt số! Đứng lên, đừng ngồi đây! Lên ghế kia đi!” Ta đứng phát lên đến mở tủ lạnh lấy ra mấy túi chườm đá, quay đầu phát hiện thấy hắn còn lười biếng ngồi nguyên tại chỗ.

Ta trở mình xem thường: “Anh mau đứng lên dùm cái coi!”

Thần Tư động cũng không động, đôi mắt nhìn chằm chằm bóng đèn đang tỏa sáng rực rỡ phía trên cao: “Hạ Tiểu Hoa, chân tôi đã tê rần!”

Kháo! Vô dụng!

Ta vươn tay dùng sức đẩy cả người Thần Tư.

“Được, anh cứ ngồi yên đây đừng ép buộc!”

Đem túi chườm đá ấn nhẹ lên mắt cá chân của hắn.

“Uy! Tài năng quá nhỉ!” Ta tức giận.

Á châu siêu cấp tân tinh từ lúc ta vào cửa không thèm liếc lấy nửa con mắt, rốt cục quay đầu nhìn: “Hạ Tiểu Hoa, cô xem tôi trên TV?”

“Vô nghĩa!” Bằng không còn thấy hắn trật chân rồi còn cố tỏ ra anh hùng sao?

Thần Tư ngoan ngoãn vươn tay, đề lại túi chườm nước đá.

“Hạ Tiểu Hoa, cô tức giận!”

“Ai nói?” Ta dùng sức nhếch khốe miệng: “Thấy không? Tôi đang cao hứng đây! Anh tại hiện trường trực tiếp khiến lão nương cười nhạo còn không kịp, làm sao còn tức giận?” Cố gắng đem khốe miệng kéo đến mang tai.

Thần Tư còn thật sự nghiêm túc nghiên cứu ta đang căng miệng: “Hạ Tiểu Hoa, cô như vậy, tôi sẽ cảm thấy cô đang đau lòng!”

Ta một chường dùng sức đem túi chườm đá chụp xuống, lập tức nghe được âm thanh người nào đó phát ra làm ta hài lòng.

Ta híp mắt, cảnh cáo trừng người nào đó, mới bắt đầu quay lại tiếp tục xử lý cây thông Noel.

Dem bóng đèn buộc cong vẹo tháo xuống, xếp lại.

Trong phòng quá mức im lặng, im lặng đến mức chỉ nghe được âm thanh của hệ thống sưởi phát ra.

“Hạ Tiểu Hoa, cô hát một bài đi!” Thần Tư nói.

Cũng không cần chờ ta trả lời, tự mình hát.

Hát tiếng Việt, cố ý kéo thấp giọng, vô cùng động lòng người. (tiếng Việt là ngôn ngữ của hai tỉnh Quảng Đông, Quảng Tây).

Giai điệu cực kỳ quen thuộc, lại nghe không hiểu.

Hát xong, nhìn chăm chăm ta, ánh mắt đặc biệt sáng.

Ta cau mày: “Anh hát cái gì đấy? Tôi nghe không hiểu tiếng Việt!”

Thần Tư ngẩn người, đột nhiên cười cười: “Tôi hát khoa trương vậy thôi!”

Ta không vui: “Anh mới khoa trương!”

Thần Tư càng cười lợi hại, sau một lúc lâu mới nói: “Hạ Tiểu Hoa, ở trong lòng cô, tôi, đến tận cùng là cái dạng gì?”

Á châu siêu cấp tân tinh cười nhạt không còn ý cự tuyệt như trước nữa.

Trong lòng ta hơi có chút hốt hoảng: “Tôi cũng không phải là fan của anh, đối xử với anh như người bình thường thôi!”

“Vậy sao?” Thần Tư gật gật đầu, lại bắt đầu nhìn bóng đèn trên cây thông Noel, ngẩn người.

Lúc này đây, thật sự là im lặng.

Đôi mắt nhỏ nhìn thẳng.

Ta cúi đầu, cầm lên một cái bóng đèn nhỏ, vừa ép buộc treo lên cây, khước mắt vừa liếc người nào đó: “Uy! Kỳ thật anh cùng với cái bóng đèn này cũng không sai biệt lắm!”

“Hạ Tiểu Hoa!” Tính tình thối, không nói hai lời liền lấy túi chườm đá hướng cái ót ta ném tới.

Ta ôm cái ót, miễn cưỡng treo bóng đèn.

“Thời điểm lão nương cảm mạo, anh giống như bóng đèn, ôm bó hoa bách hợp không có chút thành ý liền tiến vào.”

Thần Tư hừ lạnh một tiếng, tiếp tục cầm túi chườm khác lên.

Lại tìm một cái bóng đèn khác, cột chắc.

“Lúc chơi nhảy cầu cũng vậy. Mặc dù kêu phiền nhưng vẫn tiếp tục theo cùng tôi, giống như bóng đèn!”

Người nào đó hừ lớn tiếng hơn nữa.

“Ồ Ô trần cũng thế. Buổi tối mang theo kính râm đen đặc, nhưng vẫn tìm ra tôi!”

Đơn giản ngay cả hừ cũng không hừ.

Tiếp tục treo thêm một cái bóng đèn.

“Làm lão bản cũng vậy! Lão nương nháo chuyện nhà, anh thu lưu làm gì a! Chọc vào phiền toái, còn ngại chính mình chưa đủ rắc rối phải không?”

“Hạ! Tiểu! Hoa!” Á châu siêu cấp tân tinh rống to một tiếng, ném túi chườm đá, từ dưới sàn nhà đứng lên.

“Cô biến cho tôi! Tôi sao cô thành cá mực! Hiện tại liền sao!” Quải chân bước vào phòng ngủ lấy ra một tờ chi phiếu, đặt mông ngồi lên ghế cúi đầu xoát xoát viết chi phiếu.

Chắc chắc! Này tính tình! Ta một bên xem Thần Tư làm âm ỹ, một bên vận sức chín trâu hai hổ nâng cây thông Noel lên.

“Biến!” Hé ra tờ chi phiếu ném xuống chân ta.

Ta ngồi, đem chi phiếu cất vào trong túi sách, thuận tay bật công tắc đèn lần nữa.

“Lão bản, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ biến!”

“Ba!” Ấn sai công tắc, bóng đèn duy nhất trong phòng tắt ngúm.

Một phòng tối đen.

“Kháo!” Đức hạnh!

Ta sờ soạng, rốt cục thắp lên một cây thông Noel rực rỡ, hoành tráng nhất.

Bóng đèn nho nhỏ, từng cái từng cái, quần quanh cây thông Noel một vòng lại một vòng, đem cây thông vốn lạnh lẽo trở nên ấm áp vô cùng.

“Uy! Lão bản! Cây thông Noel xinh đẹp không?” Ta quay đầu lại nhìn Thần Tư.

Khuôn mặt Thần Tư, biến mất trong bóng tối, rốt cục thấy không rõ biểu tình.

Ta dùng sức cong đầu. Lão nương quả nhiên miệng chó không phun ra được ngà voi, nói không nên tiếng người.

Rõ ràng, bởi vì có bóng đèn, cho nên mới cảm thấy ấm áp.

Ta cười cười, nắm chặt túi xách có chi phiếu.

Coi như hết.

“Lão bản, giáng sinh vui vẻ!” Ta nói.

Dùng sức lắc lắc cái cổ cứng ngắc, xoay người bước đi.

Dù sao, thủy chung đều là muốn biến.

Tay bị kéo lại. Một thân hình ấm nóng, dán tại phía sau lưng ta.

“Hạ Tiểu Hoa.” Ta nghe thấy trên đỉnh đầu mình có một thanh âm mỏng manh truyền đến.

“Ồ trong lòng cô, tôi thực sự, là bóng đèn?”

Ngữ khí có chút rầu rĩ.

Ta dùng sức gật đầu.

Hắn thật giống như bóng đèn.

Người đầu tiên đối với Hạ Tiểu Hoa nói: “Hạ Tiểu Hoa, nếu cảm thấy sợ hãi, thì nói ra!” Bóng đèn.

Người đầu tiên đối với Hạ Tiểu Hoa nói: “Hạ Tiểu Hoa, mang kính râm lên, sẽ không có người nhận ra danh nhân Hạ Tiểu Hoa trong thành phố. Cho nên, muốn khóc liền khóc đi!” Bóng đèn.

Người đầu tiên đối với Hạ Tiểu Hoa nói: “Uống gì bia, tôi có rượu vang. Hạ Tiểu Hoa, chúc mừng cô ly hôn!” Bóng đèn.

Làm rất nhiều bóng đèn cho Hạ Tiểu Hoa.

Luôn ấm áp, tuy rằng ngẫu nhiên có chút chói mắt.

“Lão bản, cảm ơn anh!” Làm cho cây thông Noel không còn đứng trong bóng tối nữa.

Rất ít khi nói lời cảm ơn. Thật sự nói, nhịn không được một trận da gà.

Ta dùng sức thoát thân, muốn chạy trốn chết, lại bị một phen kéo lại.

“Hạ Tiểu Hoa, tôi kì thật...”

Kì thật cái gì, chưa có nói xong.

Môi đột ngột bị người ta ngăn chặn.

Vẫn như cũ là hương vị ngọt ngọt.

Chỉ là, lớn một cỡ thể công bá đạo.

Ta giãy dụa, rốt cục tìm ra được một khe hở.

“Lão bản, anh sẽ không là, thích tôi đi?” Hối ngả ngón, một lòng chờ xem người nào đó rốt cục tỉnh lại mà đuổi đánh ta.

Thần Tư nhưng không có buông ra.

Đôi mắt nhỏ trừng ta, như là muốn đem ta lột sống.

Lúc này đây, là thật sự bị dọa đến.

Ta dùng sức nhảy lên, đẩy Thần Tư ra hướng ra cửa bước.

Vừa mở cửa, lại càng phát ra sợ hãi, không nói hai lời ngay lập tức đóng lại.

Chậm một bước.

Người đứng ở đối diện cửa, thể nhưng đã nhận ra.

Lưng dựa vào cửa, chuông bên ngoài đã muốn bị nhấn loạn.

Thần Tư một bước tiến lên đẩy ta ra, xuyên thấu qua mắt mèo nhìn ra bên ngoài. Chỉ liếc mắt một cái, lập tức liền trừng ta.

“Diệp Hy.”

Ta dùng sức nuốt nước miếng.

Chuông cửa vẫn tiếp tục vang lên điên cuồng, Thần Tư mở to mắt im lặng trừng ta.

Vang thật lâu, rốt cục an tĩnh lại.

Yên tĩnh đến dọa người.

Ta chờ hồi lâu, rốt cục không nhin được, muốn hướng đến mắt mèo nhìn xem.

Mắt mèo bị một chướng che lấp.

“Hạ Tiểu Hoa! Không được nhìn!”

Ta trừng lớn mắt.

Thần Tư cắn môi, nhìn ta.

“Hạ Tiểu Hoa, nếu cô nhìn xem, tôi liền sao cô thành cá mực. Tôi nói, là thật sự!”

Ta túm nhanh chi phiếu trong túi xách.

Xúc cảm lạnh lẽo, cứng rắn.

Cho dù lưu lại, bóng đèn, cũng không có khả năng là bóng đèn của ngày trước.

Rất nhiều chuyện, đã xảy ra, không thể cho rằng không tồn tại.

Tựa như rõ ràng động tâm.

Ta ôm cổ Thần Tư, đưa môi lên, bắt đầu cởi áo khoác.

“Thần Tư, anh thích tôi?” Hối quá mức trực tiếp, hỏi đến làm cho Thần Tư trắng mặt.

Ta không quan tâm, hỏi xong rồi, lại cởi thêm một cái áo nữa.
Cởi đến khi chỉ còn có nội y, nghe thấy Thần Tư nói: “Hạ Tiểu Hoa, cô đi đi. Tôi tuyệt đối không thích cô!”
Ta cười cười, nói: “Thần Tư, anh căn bản, không nghĩ muốn tôi!”
Mặc lên áo khoác, dùng sức bắt tay, mở cửa.
Cửa ở sau người nhanh chóng đóng lại, “ầm” một tiếng, làm cho trái tim run lên.
Diệp Hy tựa ở cửa phòng đối diện, ngẩng đầu, nhìn ta.
Khóe mắt có một vệt nước.
Ta ngẩn người, tiếp tục cười: “Diệp Hy, anh, cũng muốn tôi sao?”

29. Chương 49 - 50

Chương 49:
Diệp Hy chỉ liếc mắt nhìn ta một cái, lập tức cúi đầu.
Lại vẫn như cũ dựa ở cửa, nửa phần không có di động.
Ta cười đến càng phát ra lớn tiếng.
Hảo hảo, đêm giáng sinh. Đơn giản cần tìm người tâm sự.
Ta gỡ trò cũ, rướn lên thân, dùng sức hôn Diệp Hy.
Vị rượu dày đặc đánh úp lại, ta bị nghẹn, nhin không được đẩy ra Diệp Hy.
“Diệp Hy, anh uống rượu?”
Diệp Hy vươn tay, lau một chút vệt nước nơi khóe mắt: “Hạ Tiểu Hoa, em hỗn đản!”
Xoay người liền hướng thang máy đi tới.
Ta đứng thẳng, dùng sức cười, lấy chìa khóa mở cửa phòng.
Cửa mở ra, một cỗ không khí xa lạ lạnh như băng đánh tới, đột nhiên cảm thấy da đầu run lên.
Diệp Hy, từ trước đến nay có thói quen đi đến địa phương nào đều cho lái xe về trước, nhất là vào tối muộn.
Liều mạng chạy xuống dưới lầu, rốt cục ở trên đường ra khách sạn, cản lại được đèn xe chói mắt.
“Diệp Hy! Anh xuống xe cho tôi!” Ta rống lớn tiếng.
Diệp Hy híp mắt, nhìn chăm chăm ta, thúc giục chân ga, cửa kính xe cũng không có mấy may hạ xuống.
Ta dùng sức vỗ vỗ thùng xe đằng trước: “Xuống xe! Anh TM có nghe thấy không?”
Chân ga càng vang.
Ta nghiêng răng nghiêng lợi, tiến lên hai bước, một phen kéo mở cửa xe: “Xuống dưới!”
Khóe mắt híp lại chỉ còn một đường, tay nắm vô lăng càng chặt.
Ta lấy ra di động: “Không xuống? Tôi gọi điện thoại cho Lưu quản gia, kêu bà ấy phái chuyên cơ đến đón anh!”
Di động bị một cỗ lực đạo vung tới, nháy mắt bay ra ngoài.
“Không cần Lưu quản gia!” Thanh âm Diệp Hy, lạnh lẽo còn mang theo vài tia khổ sở.

Ta nhìn chăm chăm HELLO KITTY bị rơi vỡ thành hai mảnh: “Diệp Hy, anh đi đâu? Lão nương đưa anh đi!”

Một phen mở ra cửa xe Diệp Hy, dẫn đầu ngồi vào ghế lái.

Diệp Hy trắng nghiêm mặt, liều mạng trừng ta.

Sau một lúc lâu, rốt cuộc mân khéo miệng, nhưng thủy chung vẫn không nói một lời.

“Về nhà?” Ta tức giận.

“Về nhà! Hạ Tiểu Hoa, về nhà!” Diệp Hy nói được thực dùng sức.

Ta một cước đạp chân ga, xe cong vẹo chạy ra khỏi khách sạn.

Bên trong xe đặt chế độ tự động, hệ thống sưởi bật lên, lạnh lẽo trên tay rốt cục biến mất.

Ta nghiêng đầu nhìn xem Diệp Hy. Diệp Hy từ từ nhắm hai mắt, cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn càng phát ra trắng bệch.

Khuôn mặt trắng trẻo không chút thay đổi, trắng đến nỗi gần như trong suốt.

Diệp Hy, uống say.

Cùng ba năm trước đây liều mạng ấn chuông cửa, giống nhau như đúc.

Chỉ là, không có trời mưa. Không có Khả Nhạc.

Diệp Hy tựa hồ như cảm nhận được ánh mắt của ta, hơi hơi giật giật thân mình, vẫn như cũ nhắm chặt hai mắt: “Hạ Tiểu Hoa, nhất định muốn đi, không tiếc cả phòng làm việc, là vì hấn phải không?”

“...” Ta thu hồi ánh mắt, quyết tâm nhìn chăm chăm mặt đường.

“Hạ Tiểu Hoa, em tối nay, tính ở lại cùng hấn sao?” Diệp Hy một câu nối tiếp một câu, nhưng thủy chung vẫn không có mở mắt ra.

Ngữ khí cúi đầu nặng nề, rất nhỏ mà vẫn len lỏi vào tận sâu trong đáy lòng ta, len lỏi tới tận tim, làm cho người ta cảm thấy vô cùng có lỗi.

Cảm thấy, Diệp Hy, thực để ý.

Liều mạng trầm mặc, dùng sức hô hấp.

Rõ ràng, chỉ là cần tìm người tâm sự.

Trầm mặc lâu lắm, lâu đến nỗi có thể rõ ràng nghe được Diệp Hy nói: “Hạ Tiểu Hoa, em hồn lẫn!”

Một chữ một chữ, phun vô cùng rành mạch.

Rốt cục không thể nhịn được nữa, dùng sức rống: “Diệp Hy! Anh TM muốn làm cái gì?”

Dùng hết dũng khí có được, mới từng bước bỏ được, lựa chọn buông tay.

Tìm bao nhiêu quyết tâm, rốt cục mới đập tan được mọi hy vọng.

Vì sao cố tình muốn, cố tình muốn ở thời điểm cuối ngày, cầm kẹo que, giơ khinh khí cầu, đứng ở vòng đu quay khổng lồ nói: “Hạ Tiểu Hoa, cùng nhau ngồi?”

Vì sao cố tình muốn ở thời điểm ban đêm, đứng dựa cửa, lau một chút vệt nước nơi khéo mắt?

Vì sao rõ ràng không có Khả Nhạc, vẫn như cũ muốn đem chính mình uống say, dùng sức ấn chuông cửa?

Diệp Hy, TMD muốn làm cái gì?

Xe lao thẳng xuống một cái, vào gara Diệp gia.

Ngay cả đợi xe đỗ ngay ngắn cũng không kịp, tùy tùy tiện tiện liền dừng ở cửa gara, ta mở cửa xe hướng bên ngoài chạy đi.

Không thể lại ngây người, phải đi.

Lại nghe thấy thanh âm Diệp Hy sau lưng quá mức rõ ràng: “Hạ Tiểu Hoa, cầu xin em, ở lại!”

Chân không chịu khống chế nữa, nhũn ra, rốt cục đứng bất động.

Mang theo hơi thở nồng đậm mùi rượu, từ phía sau, ôm lấy cổ ta.

Ôm thật chặt, đến nỗi hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Hơi thở của Diệp Hy, phun bên tai ta, nóng đến dọa người.

“Diệp Hy! Anh uống say!” Ta nghĩ muốn giãy dụa, lại xuất không ra nửa điểm khí lực.

“Ừ.” Diệp Hy biết nghe lời phải, rất phối hợp.

Toàn bộ sức nặng đều đặt trên người ta, đầu tựa vào gáy, thủy chung không có dời ra.

“Hạ Tiểu Hoa, ở lại.”

Nói xong, không còn có tiếng động. Chỉ có hô hấp nóng bỏng vẫn lưu lại trên gáy, bồi hồi không đi.

Ta kéo hai chân như nhũn ra, dùng sức chống đỡ Diệp Hy.

Từng bước một, đi rất gian khổ.

Rốt cuộc trở lại phòng ngủ, đem Diệp Hy đá lên giường.

Phòng ngủ vẫn giống như trước, ngây người ba năm, rồi lại trở về, cảm thấy xa lạ.

Xoay người phải đi, tay lại bị túm lại. Diệp Hy đã muốn đứng lên, trừng mắt nhìn chằm chằm ta.

Biểu tình bướng bỉnh dạng này là không tính buông tay.

Ta dùng sức hít vào: “Diệp Hy! Lão nương đã nói qua, tôi không yêu...”

Nói không xong.

Môi đã bị che lấp lấy.

Mặc dù là cồn, cũng trở nên ngọt ngào.

Ta liều mạng giãy dụa, rốt cục tìm công kích: “Diệp Hy! Anh có biết hay không anh đang làm cái gì?”

Diệp Hy chớp lông mi xinh đẹp, học ta bộ dáng liếm môi.

“Hạ Tiểu Hoa! Anh đang theo đuổi em!”

Ta nhìn chằm chằm Diệp Hy, ngây ngẩn cả người.

Diệp Hy cúi đầu, bắt đầu cởi bỏ áo khoác dính Coca.

Cởi xong rồi, thoát áo sơ mi.

Ngón tay thon dài xẹt qua cúc áo, một nút một nút, lộ ra làn da bóng loáng mê người.

Ta dùng sức nuốt nước miếng, cảm thấy trái tim đã không còn chịu khống chế.

Nhìn chằm chằm thịt bò trước mắt, lòng dạ hẹp hòi đang giãy dụa rất nhiệt tình.

Nút thắt cuối cùng của áo sơ mi đã giải xong, từng từng rơi xuống hai tay Diệp Hy, ngực nhỏ mê người tỏa ra hào quang vô cùng chói mắt, so với lúc ở nhà ma còn muốn mạnh mẽ hơn.

Này thật sự là thời cơ tốt, rượu say loạn tính! Chính mình uống say, không thể trách người khác thịt bò! Dù sao, sau khi tỉnh lại, cũng chỉ là rượu say loạn tính.

Ta rốt cục ngao lên một tiếng xông lên, dùng sức túm một chút áo sơ mi còn vương bận của Diệp Hy, một bên rống đặc biệt cao hứng: “TMD, Diệp Hy! Thoát quần!”

Diệp Hy bị ta túm cho một nhát, rên lên kêu đau.

Ta không quan tâm, liếm cái lưỡi Diệp Hy, dùng sức duyên cánh môi hắn. Tay rốt cục sờ soạng được một mảnh trắng mịn mê người, theo tiểu cơ ngực nhẹ nhàng cọ xát, xẹt qua một điểm trời lên nho nhỏ.

Kêu đau của Diệp Hy nháy mắt biến thành rên rỉ.

Ta giật giật thân mình, khóa ngồi trên thân Diệp Hy, liếm bụng của hắn.

Tay không nói hai lời liền tiến xuống dưới.

Yết hầu Diệp Hy vừa động, một tiếng ha ha cười nhẹ vang lên, không chịu cam lòng yếu thế, vươn tay kéo khóa áo khoác của ta, một đường thông thuận.

Bên trong áo khoác chỉ có nội y.

Ở chỗ Thần Tư bóc sạch sẽ, đi lại vội vàng, căn bản không có tâm tư mặc thêm quần áo.

Ta lắc lắc thân mình, muốn đem áo khoác kéo rút ra.

Lại bị một cổ lực đạo đánh tới, đè ta nằm trên ván giường.

Diệp Hy nhảy dựng lên, đè nặng ta, một tay chống mép giường, một tay nắm trụ cổ của ta.

Lực đạo trên cổ không nhẹ.

Trong mắt Diệp Hy hừng hực lên ngọn lửa giận dữ, trừng mắt nhìn nội y dưới áo khoác của ta.

“Hạ Tiểu Hoa! Em hỗn đản!” Kêu nghiêng răng nghiêng lợi.

Mắng xong, ngọn lửa trong mắt lại càng tăng.

Môi cắn đến trắng bệch, vẫn trừng mắt nhìn ta.

Lời kịch giống nhau như đúc, đêm nay nghe được đã là lần thứ ba.

Ta há to miệng, dùng sức hô hấp.

Cổ bị nắm quá mức khó chịu, ta giãy dụa, nghiêng đầu, thấy được tay chống ở mép giường của Diệp Hy rõ ràng có một mảng xanh tím.

Nổi bật trên làn da trắng nõn, có vẻ dị thường cổ quái.

Cũng vô cùng quen thuộc.

Ta cười. Vui sướng khi người gặp họa.

“Lão nhân kia đánh? Chắc chắc, xem lực đạo này, lão nhân kia phục hồi quả nhiên tốt lắm!”

Lực đạo trên cổ nhất thời căng thẳng, đang nói cũng trở nên khó khăn.

Ta hô khí, cố ý dẫn dắt hơi thở thổi đến cánh tay Diệp Hy: “Uy! Đau không?”

Ánh mắt Diệp Hy nheo lại, sưu một chút thu lại cánh tay đang chống trên mép giường, nhân thể hướng trên người ta tìm tòi, xả ra kiện nội y duy nhất trong áo khoác, ném đi rất xa.

“Đau! Hạ Tiểu Hoa! Rất đau!”

Hơi thở nóng rực đập vào mặt. Diệp Hy cầm lấy khuôn mặt ta, dùng hết toàn lực mà hôn.

Mặc cho ta có giãy dụa như thế nào đi chăng nữa cũng bắt được, không có buông tay.

Lực đạo trên cổ rốt cục thì buông lỏng ra. Tay chân ta cùng sử dụng, một cước đem quần của Diệp Hy kéo xuống đến mắt cá chân.

Tùy ý để Diệp Hy xoa nắn, bàn tay như lửa nóng, ở trên người ta tàn sát bừa bãi.

Diệp Hy thu tay, dùng môi, cắn đầu lưỡi của ta rồi từ từ theo cổ mà di chuyển xuống dưới.

Có một dòng điện kì dị theo đầu lưỡi của hắn chạy khắp thân thể ta, thẳng đến khi cơ thể bị xuyên qua.

Mái tóc cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Ta bắt mãi rên rỉ, vắn vẹo thân mình, chủ động đi lên, ôm lấy Diệp Hy.

Diệp Hy cắn răng, khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú càng phát ra mê người.

“Hạ Tiểu Hoa, anh là ai?”

Rõ ràng uống say, tại sao có thể hỏi như vậy? Làm sao có thể hỏi như vậy?

Diệp Hy ba năm trước đây, mặc dù đến thời khắc tình cảm mãnh liệt nhộn nhạo, nhưng cái gì cũng chưa nói.

Hiện tại, hỏi rõ ràng như vậy, hỏi quen thuộc như vậy.

Giống như đêm hôm đó trước khi rời đi, Hạ Tiểu Hoa uống say nói: “Diệp Hy, tôi là ai?”

Trái tim lại bắt đầu đập điên cuồng.

Không phải là đã bị mê hoặc run run, mà là động tâm.

Ta trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm Diệp Hy.

Chân gắt gao cuốn lấy thắt lưng Diệp Hy, vòng thành vòng, lấy mũi chân một đường vuốt ve từ cổ hần trở xuống.

Diệp Hy lập tức mị mắt, nặng nề mà hừ một tiếng.

Khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt tinh lượng.

Tựa như rất nhiều, rất nhiều năm trước kia, lần đầu tiên nhìn thấy hần, đều là như vậy.

Trôi qua lâu như thế, nghĩ đã sớm thay đổi, có thể không hề động tâm.

Kỳ thật, lại chính là không thể khống chế.

Thích chính là thích, cho dù dốc hết toàn lực, cho dù hạ quyết tâm, vẫn như cũ, không hề thay đổi, không thể chịu khống chế.

Đẩy không ra. Biết rõ là vực thẳm, chỉ có thể nhảy vào, ghé vào tai hần, thì thầm hơi thở: “Diệp Hy, vẫn đều là Diệp Hy!”

Vẫn đều là, thật lâu thật lâu trước kia, cũng vẫn là như vậy.

Diệp Hy nở nụ cười, tươi cười xinh đẹp, giống như đã chờ đợi câu trả lời này từ lâu.

Khoái cảm quen thuộc rất nhanh dâng lên, mỗi một tế bào trên cơ thể đều thức tỉnh, dùng sức cảm nhận Diệp Hy.

Thân thể so với ta còn thành thực hơn, ở thời điểm nói: “Diệp Hy, tôi không yêu anh!”, cũng đã không chịu nghe theo.

Thời điểm ta tham luyến nhìn hần cắn kẹo que, gờ bóng bay, cũng đã bắt đầu khát vọng.

Ta liều mạng rên rỉ, móng tay cố ý dùng lực đạo, ở trên ngực Diệp Hy cào ra vài vết máu.

Diệp Hy hừ cũng chưa hừ, chính là liếm vành tai của ta, hùng hăng thổi khí.

Ta run rẩy giống như có ngọn lửa thổi qua, gờ ngón tay, học theo bộ dáng Diệp Hy, hùng hăng đưa vào miệng liếm mút.

Diệp Hy nhìn chằm chằm ta, đôi mắt nhỏ giống như sói đói, hoàn toàn bị khơi mào hưng trí, cầm trụ tay ta một lần nữa đem dán tại lồng ngực nóng bỏng của hần.

“Hạ Tiểu Hoa! Em hôn dẫn!”

Lần thứ tư, lặp lại lời kịch.

Chỉ là, lúc này đây, trong giọng nói nhiều hơn một chút mê hoặc, nhiều hơn một chút sủng nịch.

Ta liều mạng cười. Xứng đáng, xứng đáng, ai thịt bò ai, không đến cuối cùng, phân không ra thắng bại.

Há miệng, muốn nói chuyện.

Cuối cùng lại buông tha cho, cái gì cũng không muốn hỏi.

Thời khắc như vậy, hỏi, thì phải làm thế nào đây?

Ta dùng sức đẩy ngã Diệp Hy, đổi khách thành chủ.

Diệp Hy ôm sát cổ của ta, lớn tiếng thở dốc, ở bên tai ta phun khí: “Hạ Tiểu Hoa! Anh thích em!”

Quá mức vượt qua giới hạn, quá mức dọa người.

Ta sợ hãi lại hoảng hốt, cuối cùng không có trợn mắt, chính là lắc lắc thân mình, càng phát ra chủ động.

Đáy mắt có muôn ngàn lớp sóng triều trào ra, liều mạng áp chế.

Đừng hỏi, Hạ Tiểu Hoa, không nên hỏi!

Chương 50:

“Thấy không, cái người mặc đồng phục trung học ngồi trên ghế cọ xát chân, chính là con gái của Hạ Tài!”

“A, không nói diện mạo, nhìn xem tư thế đều đoán biết được a! Cấp bậc thấp kém!”

“Đi vũ hội từ thiện, mặc lễ phục là lễ phép cơ bản. Sao lại mặc đồng phục đến đây, thật là không có gia giáo!”

“Người ta vội vàng đến làm từ thiện, mang bó lớn bó bé tiền đến để mua thanh danh, làm gì còn thời gian thay lễ phục!”

“Cha cô ta gần đây đang ném tiền qua cửa sổ để theo đuổi thiên kim. Người ta tuy là đã ly dị nhưng tốt xấu cũng là phu nhân danh môn, mặt mũi dù sao cũng phải có. Nhà giàu mới nổi tưởng muốn lấy đỉnh được chút phú quý, nào có dễ dàng như vậy!”

“Hạ Tài làm sao lại có con gái a? Ai giúp hắn sinh vậy, thật là dơ bẩn!”

“Không biết, thế nào sinh ra được con gái không biết, lẫn lộn qua bao nhiêu người càng không biết!”

“Chắc, chắc, bẩn! Ghê tởm!”

Ta cúi đầu chà xát a chà xát, bị giày mới cọ vào chân sinh đau, rốt cục mới thoải mái một chút.

Đi lại giày, đứng lên, tiến lên hướng đến đám người, dùng sức vung cánh tay.

“Phù phù”, “phù phù” ba thiên kim tru lên còn không kịp, toàn bộ đều rơi vào bể bơi.

Tiếng thét chói tai nhất thời vang lên thành một mảnh.

Ta không quan tâm, hướng về người thứ tư đang rên lên sợ hãi.

Bị bảo an chạy tới, một phen túm trụ.

Giấy không được, đành phải cởi giày, ngấm chuẩn đỉnh đầu người thứ tư còn lại kia phi tới.

Chính giữa hồng tâm.

Sau cú phi vô cùng ngoạn mục là hai hàng máu mũi đỏ tươi xông ra. Tiếng thét chói tai lại càng phát ra điên cuồng.

Lại đến tiếp thêm một bảo an nữa, một trái một phải kẹp lấy ta, thực không thể động đậy.

“Hạ tiểu thư, mời cô lập tức rời khỏi hội sở, bằng không chúng tôi sẽ báo cảnh sát!”

Ta liều mạng giấy dựa: “Lão nương tự mình đi! Cha của tôi đâu? Kêu hắn xem xong não nhiệt rồi thì đi ra đây!”

“Hạ tiểu thư, cha cô cùng nữ minh tinh nửa giờ trước đã lái xe rời khỏi đây rồi!”

Ta trừng lớn mắt.

Một chậu nước lạnh leo dội xuống, từ đỉnh đầu cho đến tận mũi chân.

Phun máu mũi đứng ở đó, cầm chậu, nhìn chăm chăm ta: “Nhà giàu mới nổi! Lập tức rút! Nơi này không phải là chỗ cô có thể đứng được!”

Ta lơ lửng tay dùng sức đâm tới, lại bị bảo an dè lại: “Hạ tiểu thư, mời cô rời đi!”

“Tôi đến hội sở này định thư giãn một chút, không ngờ vừa đến lại xảy ra vấn đề!” Thanh âm ôn ôn nhuận nhuận, một chiếc khăn tay trắng nõn, đưa đến trước mặt của ta.

Ta nâng đầu, xuyên qua hai tên bảo an, thấy bên dưới ngọn đèn là khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp. Rõ ràng biểu tình thực lãnh mạc, nhưng bàn tay cầm khăn đưa cho ta, lại kiên định dị thường.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp chỉ liếc thoáng qua bảo an một cái, trối buộc trên người lập tức buông lỏng. Tất cả bảo an đều cung kính nói: “Tiểu Diệp tiên sinh!”

“Diệp Hy! Anh bớt lo chuyện người khác đi, cố ý gây chuyện với tôi!” Nữ nhân đổ máu mũi càng thét chói tai: “Anh cho rằng đây vẫn là đại học Anh quốc tùy anh định đoạt? Anh muốn giả làm thân sĩ thì trước tiên đến bể bơi cứu người đi!”

Người nào đó nghiêng đầu, liếc mắt một cái nhìn đám người trong bể bơi, trả lời đặc biệt đương nhiên: “Không quan tâm.”

Ta tiếp tục trừng lớn mắt.

“Cô có đi hay không?” Người nào đó vô cùng không kiên nhẫn, hướng về phía ta, trong tay vẫn túm khăn nhỏ bé.

Ánh vàng chói lọi, theo động tác người nào đó, nháy mắt tỏa ra bốn phía. Chói mắt đến nỗi ta không thể không đoạt lấy khăn tay, liều mạng lau nước mũi.

Kim quang theo bước chân người nào đó xa dần, đi được nghĩa vô phản cố.

Vừa đi, chính là rất nhiều năm.

Thẳng cho đến khi tiểu Diệp tiên sinh biến thành Diệp tiên sinh.

Đã bao nhiêu lâu, không có mơ thấy? Ánh vàng chói mắt như vậy, khăn tay trắng nõn như vậy?

Mở mắt nhìn ra, khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp, gần trong gang tấc.

“Hạ Tiểu Hoa! Khóc cái gì?” Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn hừ một tiếng, vươn tay, xoa mặt của ta.

“A a a a a a a!!!!!!” Ta kêu thảm né tránh, tay chân cùng sử dụng hướng bên giường đi xuống.

Vì sao? Vì sao dậy trễ hơn Diệp Hy? Chưa từng xảy ra chuyện như vậy! Vì sao, vì sao, vì sao?

Thất lưng bị một phen ôm lấy: “Hạ Tiểu Hoa! Im miệng! Anh đau đầu!”

A! Đau đầu! Đúng, đúng!

Ta lập tức da mặt dày quay người lại: “Diệp Hy! Cái kia... Hai ta tối hôm qua đó là, rượu say loạn tính! Loạn tính a!...” Cường điệu còn thật sự nghiêm túc.

“Anh yên tâm, tôi căn bản không muốn...”

Thanh âm bị một bàn tay xinh đẹp che lấy, lực đạo không nhẹ.

“Hạ Tiểu Hoa! Ai với em rượu say loạn tính?” Diệp Hy banh mắt đã muốn không thể nhìn.

“Em uống rượu sao?” Thanh âm đặc biệt lạnh.

“Ưm ưm ưm!” Liều mạng lắc đầu.

“Cho nên, ý tứ là, em căn bản, không muốn?”

“Ưm ưm ưm!” Liều mạng gật đầu.

“Hạ Tiểu Hoa!” Diệp Hy nghiêng răng nghiêng lợi, một phen bỏ ta ra.

Ta không nói hai lời, đứng lên muốn nhảy xuống giường.

Lại bị bắt được.

Diệp Hy dùng sức, đem ta mang trở lại trên giường.

“Hạ Tiểu Hoa! Anh để ý!” Diệp Hy híp mắt, trừng ta.

Ngữ khí quá mức khẳng định, khẳng định nhin cả một đêm, rốt cục vẫn rơi nước mắt.

“Diệp Hy, anh rốt cục, muốn như thế nào?” Mỳ sợi lệ tuôn ra khỏi hốc mắt, không còn chịu khống chế nữa.

Diệp Hy rõ ràng ngậy ngấn cả người, nhưng không có buông.

“Anh ngốc cái gì?” Ta hung hăng trừng Diệp Hy, mỳ sợi lại càng tuôn ra lợi hại hơn.

“Lão nương đều đã đáp ứng ly hôn, đơn cũng đã ký, thật vất vả mới hạ quyết tâm không yêu anh, anh rốt cuộc còn muốn như thế nào nữa?”

“Muốn tôi, tôi cho. Anh rốt cuộc còn muốn như thế nào nữa?”

“Đều nói không cần anh phụ trách, đều nói tôi không cần, anh rốt cục còn muốn như thế nào nữa?”

“Anh dựa vào cái gì mà sững sờ? Anh tối hôm qua uống say nói mê sảng, tôi còn chưa sững sờ đâu! Anh hiện tại tỉnh rượu chưa? Anh tiếp tục say đi, say chết đi! Anh hiện tại nói với tôi cái gì anh biết không? Anh dựa vào cái gì mà sững sờ? Lão nương cũng chưa sững sờ đâu!” Ta hợp lại mạng già liễu mình khóc.

Diệp Hy rút cuộc buông lỏng ta ra, vẫn đang sững sờ. Chính là vươn tay lau mỳ sợi lệ của ta.

“Hạ Tiểu Hoa, đừng khóc! Em như vậy, anh đau lòng!” Ngữ khí ôn nhu như vậy, ôn nhu đến chưa từng thấy qua.

Đầu ta run lên, liễu mạng giấy dựa sờ tủ đầu giường.

“Anh nói bậy! Anh đau lòng cái gì? Diệp Hy! Anh câm miệng! Anh rõ ràng không yêu tôi, rõ ràng không yêu! Không được, không được như vậy...”

Lời nói phía sau, còn chưa kịp phun ra hết.

Nghẹn ngào quá mức lợi hại, ngay cả một lần nữa bị ngăn chặn môi, cũng không có giấy dựa.

Tay rốt cục mở được tủ đầu giường, sờ soạng nửa ngày, chạm đến.

Hơi thở nóng ẩm của Diệp Hy, phun trên môi ta: “Hạ Tiểu Hoa, anh kỳ thật, là...”

“Roẹt!” Một tiếng điện giật thật lớn.

Ta cầm kim điện từng đánh gục bao nhiêu sắc lang, giấy dựa dưới thân Diệp Hy, rốt cục đi ra.

May mắn, kim điện vẫn còn ở đây.

Diệp Hy gục trên giường ở tư thế quái dị, lại bị ta giơ chân, dẫm nát khuôn mặt nhỏ bé: “Uy! Diệp Hy!”

Không phản ứng.

Ta vung tay lau mỳ sợi lệ, bay nhanh mặc quần áo, hoa lệ chạy vội.

Kỳ thật, kỳ thật là... Đáp án, không có dũng khí nghe tiếp nữa.

30. Chương 51

Chương 51:

“Uy! Ngưu Lang! Anh có nhớ rõ những lời mình nói trong lúc uống rượu không?” Ta mặc đồng phục thể dục của Ngưu Lang, cầm bánh ngô gà, nâng đầu nhìn trần.

Ngưu Lang mặc tạp dề, một bên hướng nôi lẩu đồ thịt viên, một bên thuận miệng đáp: “Nhớ rõ chứ! Anh nhớ rõ không biết mình đã quên cái gì?”

Ta trừng mắt: “Đó là anh nhớ không được, mới có thể nghĩ không biết chính mình đã quên cái gì!”

Vươn dừa đảo thịt viên, bị Ngưu Lang một chưởng chụp lấy: “Tiểu Hoa, em ở trong biệt thự này một tuần rồi, cửa cũng chưa bước ra. Em là tính ở chỗ này tự sinh tự diệt cả đời?”

Ta dùng sức nuốt nước miếng: “Uy, thịt viên rất cục muốn nấu bao lâu?”

“Tiểu Hoa, em làm trò này nọ! Nếu mấy ngày hôm trước di dọn vệ sinh đến đây không phát hiện ra em, anh tìm lâu như vậy mà còn không có biết em chạy về đâu! Em quần áo cũng không có một bộ, di động càng không, giống như chạy nạn, đây là đang làm cái gì?” Ngưu Lang dùng sức trừng đồ thể thao trên người ta, đôi mắt nhỏ đặc biệt tà ác.

Ta không được tự nhiên túm túm: “Mượn mặc một chút, keo kiệt cái gì? Dù sao anh cũng không mặc được nữa!”

Ngưu Lang quay đầu, lại hướng trong nôi thả đậu phụ: “Em mặc quần áo thành cái đức hạnh này, làm anh nhớ đến một chuyện thật lâu, thật lâu trước kia!”

Ta hắc hắc cười đến vô cùng dâm dăng: “A, nhớ tới năm đó thịt bò Khả Nhạc?” Khả Nhạc rất thích mặc đồ thể thao đi.

Ngưu Lang ngẩn người, đột nhiên trầm mặc, không lên tiếng nữa.

Ta cũng trầm mặc theo, im lặng ăn lẩu.

Ăn xong rồi, ta ngồi ở trên ghế vắt chân tán gẫu, Ngưu Lang thu dọn bát đĩa. Dọn được một nửa, đột nhiên nói: “Hạ Tiểu Hoa, em không phải là bội tình bạc nghĩa tiểu minh tinh chứ?”

Cây tăm trong tay ta thiếu chút nữa đâm vào lợi. Chạy nhanh rút ra, cắn giận nói: “Ngưu Lang, anh quá độc ác!”

Ngưu Lang trừng mắt liếc ta một cái: “Em không xem TV? Thần Tư hủy hai hợp đồng vốn thuận lợi, bay đến Singapore!”

Ta mở lớn miệng. Trước đó không lâu tên quản lý ảo lả kia còn đặc biệt hùng tâm tráng trí thề sống thề chết trong hai năm tới nhất định sẽ công hãm thị trường trong nước đâu!

Ngưu Lang thu hồi ánh mắt: “Nhìn phản ứng của em, hẳn là cùng em không quan hệ. Tiểu Hoa, em chạy về đây, cửa lớn cổng nhỏ không có bước ra, ăn cơm cũng gọi người ta mang đến, rốt cuộc là vì trốn cái gì?”

Ta nuốt nước miếng một cái, rốt cuộc thừa nhận: “Trốn Diệp Hy!”

Lúc này đây, đổi thành Ngưu Lang há to miệng.

Ta dùng sức cong đầu: “Em cũng không biết. Dù sao Diệp Hy bị em giật điện một lần, đột nhiên biến thành xấu tính. Không có việc gì đến trước mặt em lắc lư, uống say còn đến trước mặt em nói mê sảng. Còn, còn câu dẫn em...”

“Giật điện?” Ngưu Lang há to miệng đến nỗi có thể nuốt được cả nắm tay.

Ta tức giận: “Nói tóm lại, em muốn trốn. Anh cảm thấy em lớn lên với bộ dạng này là có thể chống lại được khuôn mặt nhỏ bé câu dẫn của Diệp Hy sao?”

“...” Ngưu Lang lại trầm mặc. Cúi đầu thu dọn xong, cởi bỏ tạp dề.

“Tiểu Hoa, anh về đây. Máy ngày tới bạn làm tổng kết cuối năm, anh không thể đến. 31 này sinh nhật em, anh sẽ qua!”

Ta lập tức đứng lên, thí diên thí diên chạy ra mở cửa: “Đi thôi, đi thôi, đừng có bận tâm! 31 này anh không rảnh cũng đừng ép buộc, dù sao nhiều năm nay em cũng không làm sinh nhật!”

“Tiểu Hoa, cho dù không làm sinh nhật, cũng cùng nhau đón năm mới đi?” Ngưu Lang đi tới cửa, quay đầu lại nhìn ta một cái.

“Đi đi, không cần ép buộc, không cần ép buộc!” Ta hừ hừ, đem Ngưu Lang một phen đẩy ra khỏi cửa, đóng lại.

Chạy vào phòng tắm, ở một đồng quần áo nhún nhúm trở mình a trở mình, tìm ra được tấm chi phiếu vẫn chính tề như cũ.

Di động bị Diệp Hy quăng, trực tiếp bị tê liệt ở trên đường ra khách sạn. Dây số đã bị đánh mất sạch sẽ, dùng sức nhó, lại nghĩ không ra.

Cuối cùng, chỉ có thể đành lòng tha cho, đem chi phiếu cất vào trong phong bì, điền địa chỉ khách sạn, kêu chuyển phát nhanh đến lấy gửi đi.

Điện thoại vừa buông, đầu kia đã ấn chuông cửa.

Chắc chắc! Quá hiệu suất!

Ta thí diên thí diên mở cửa, một cái giày thể thao ngay lập tức nện vào ót: “TMD! Hạ Tiểu Hoa!”

Khả Nhạc vọt vào, hai tay liều mạng lau mỳ sợi lệ.

Một phen kháp trụ cổ ta: “TMD! Hạ Tiểu Hoa! Ta bóp chết ngươi! Ngươi này cái tai họa!”

“Nha! Khả Nhạc, đã lâu không thấy ngươi! Ngươi một chút cũng không có dịu dàng của con gái đâu!” Ta gỡ xuống giày thể thao trên ót, hướng Khả Nhạc chào hỏi.

Khả Nhạc bóp cổ ta càng dùng lực đạo: “Còn không đều là vì ngươi! Hồn đản! Nếu không vừa vặn theo dõi Lưu Lãng, huhuhuhu, ta còn tìm không ra ngươi đâu!”

Ta bị bóp đến ho khan, thật vất vả giãy dụa mới thốt ra được một câu: “Tật xấu theo dõi người khác của ngươi còn chưa có sửa được à?”

Khả Nhạc một chưởng chụp ở ngực ta: “Hạ Tiểu Hoa! Ta bị đuổi việc!”

“A?” Ta rốt cục được giải thoát, vùng vẫy đứng lên: “Ngươi bội tình bạc nghĩa nhà tạo hình nổi danh quốc tế mới tới kia?”

“Phóng P!” Khả Nhạc lại giơ một chiếc giày thể thao còn thừa muốn xông lên: “1-8 hết thấy đều bị đuổi việc! Đều là vì ngươi! Chúng ta tìm không ra ngươi! Diệp Hy hết thấy đều cho chúng ta cuốn gói!”

Ta trừng lớn mắt: “Tìm ta?”

“Tìm Ngươi!” Khả Nhạc tức giận, thừa dịp ta sững sờ, lại cho cái ót ta thêm một cú: “Diệp Hy không biết nghe được tin tức gì, nói ngươi còn ở trong thành phố. Nhà ga cùng tất cả các phương tiện ra khỏi thành phố đều phái quân đội canh gác! Quân đội a! Quân đội là để dùng vào việc như vậy sao? Hạ Tiểu Hoa ngươi cái tai họa! Ta báo hành tung của ngươi!”

Khả Nhạc nói xong liền sờ di động.

Ta chạy nhanh một phen đề lại: “Ngươi dám tố cáo ta, ta liền báo cho Ngưu Lang ngươi theo dõi hần!”

Khả Nhạc lau một chút mỳ sợi lệ, một bên hừ hừ một bên cân nhắc thế cục.

Ta mặc dày nịnh bợ: “Khả Nhạc, ta không phải bạn tốt sao? Dù sao ngươi đều đã bị cuốn gói, báo cáo cũng đã muộn, không phải sao?”

Khả Nhạc trừng mắt nhìn trần nhà, bắt đầu thực sự lo lắng cho vấn đề.

Suy nghĩ nửa ngày, nhìn ta: “Hạ Tiểu Hoa, người hạ độc Diệp Hy? Không chiếm được liền hạ độc, xong hết mọi chuyện?”

Ta liếc mạng lác đầu làm sáng tỏ: “Không thể nào! Ta chỉ thịt bò mà thôi!”

Khả Nhạc hồ nghi nhìn ta, một chút cũng không tin: “Thịt bò mà thôi? Lại khiến Diệp Hy tìm người thành cái dạng kia?”

Ta vô cùng thành khẩn nghiêng đầu qua: “Ta làm sao mà biết! Dù sao cũng chỉ là thịt bò mà thôi!”

“Vậy sao?” Khả Nhạc bán tín bán nghi: “Nói, người cũng thực thiếu đạo đức! Muốn trốn liền trốn kỹ như vậy! Tùy tiện tìm về biệt thự trốn, làm hại bọn ta một đám người nghĩ nát đầu tìm vô số địa phương, vậy mà không nghĩ tới người tùy tiện như vậy!”

Ta khinh thường hừ hừ, chính mình ngốc rồi còn oán người khác!

“Người hừ cái gì?” Khả Nhạc một chương đánh lại đây, xóa sạch hừ hừ của ta: “Cũng đúng, về điểm này não của người có thể nghĩ ra được một vài thứ rất cao minh! Diệp Hy đúng là ngốc không thể tưởng tượng được!”

Chắc chắn! Tội danh đầy sạch sẽ cho người khác!

Khả Nhạc nhìn ta nửa ngày, đột nhiên nhảy dựng lên, hét đặc biệt lớn tiếng: “A! A! A! Hạ Tiểu Hoa! Diệp Hy! Diệp Hy sẽ không theo đuổi người đấy chứ?”

Ta thiếu chút nữa bị nước miếng ghen chết.

Khả Nhạc càng phát ra khẳng định: “Hạ Tiểu Hoa! Diệp Hy hẳn đang truy người a!”

Ta tức giận, một phen túm lấy Khả Nhạc ném ra khỏi cửa: “Nói bậy! Người xéo khỏi đây!”

Khả Nhạc bám vào cạnh cửa: “Uy! Hạ Tiểu Hoa! Diệp Hy thật sự đang theo đuổi người!”

Ta từ trên chân muốn tháo một cái dép lê hướng ót Khả Nhạc ném tới, đột nhiên dừng lại.

“Uy! Người thất nghiệp không có gì làm, thí diên thí diên đi theo dõi Ngưu Lang phải không?”

Khả Nhạc lập tức thả cái tay bám vào cửa ra, xoay người: “A! Ta trở về đây! Hạ Tiểu Hoa! Hẹn gặp lại!”

Ta một phen túm trụ cổ áo Khả Nhạc: “Uy! Đến 31 là sinh nhật ta! Người đến tặng quà cho ta!”

“Được! Được!” Khả Nhạc đáp ứng, giấy dựa muốn đi.

“Đừng đến quá muộn! Thuận tiện cùng ta đón năm mới! Nhớ mang quà theo!”

“Được! Được!”

Ta buông ra Khả Nhạc, Khả Nhạc cũng không quay đầu lại. Vừa đi được vài bước, lại bị ta một phen túm trở về.

“Hạ Tiểu Hoa! Người có để ta yên không?”

“Cho ta mượn 10 tệ!” Ta chấp hai tay, đôi mắt nhỏ nhìn chuyển phát viên đứng cạnh cổng đang định bấm chuông.

Kết quả của việc ly hôn chính là, một giờ trước khi năm mới sắp bắt đầu, ta chân chân chính chính trở thành mẹ góa con côi.

Lại mượn chiêu ghen nước tiểu, cầm hộp quà thật lớn trốn đi trước mặt Khả Nhạc cùng Ngưu Lang .

Cho nên, ngay cả một nơi cuối cùng để phát ngốc cũng không có.

Cho nên, còn có thể đi đâu? Thời điểm sắp già thêm một tuổi cũng là lúc nghênh đón một năm mới sắp đến.

Ta ở trung tâm thương mại lác lư vài cái.

Thời gian quá muộn, các cửa hàng khác đều đã đóng cửa.

Ta mặc áo thể thao quá cỡ của Ngư Lang, ôm một chuỗi kẹo hồ lô, ngồi ở đài phun nước liễu mạng liêm.

Đột nhiên, bắt đầu tưởng niệm lão ba đã mất.

Ba à, con đem gia sản của ba phá tan hết rồi!

Hạ Tiểu Hoa, quả nhiên không có nhà.

Từ trong túi lấy ra thứ Ngư Lang từng cứng rắn nhét vào lòng bàn tay ta, dường như vẫn còn nguyên độ ấm – chìa khóa nhà cũ.

Chìa khóa thật dài, phía dưới còn có một cái móc treo xinh đẹp.

Một chút cũng không thay đổi.

Chỉ là, không hề ấm áp.

Ngư Lang nói: “Tiểu Hoa, trả lại nhà cho em!” Quá mức mê người, mê người đến nỗi dù biết rằng không được nhưng vẫn không muốn cự tuyệt.

Chỉ là, vô dụng thôi, rõ ràng đã không phải là của ta nữa rồi.

Ta đứng lên, dùng sức đem cái chìa khóa ném vào đài phun nước, hung hăng cắn một ngụm kẹo hồ lô, mắt cay xè.

Lão ba! Ba gạt người! Ba rõ ràng đáp ứng qua, cho dù ba qua đời, thế giới này cũng không chỉ còn mỗi Hạ Tiểu Hoa!

Trơ mắt nhìn cái chìa khóa dần dần chìm xuống làn nước lạnh, tiếp tục cắn kẹo hồ lô, thẳng đến khi mắt cay đến nỗi không mở ra được nữa.

Người bên cạnh, bắt đầu lục tục phát ra âm thanh sợ hãi.

Thanh âm càng ngày càng vang, đến nỗi ta miễn cưỡng phải mở mắt ra.

Rất nhiều người đang hướng về phía bầu trời đêm chỉ trở.

Kháo! Cuối năm còn có UFO?

Ta thí điên thí điên xoay người.

Khu nhà cao cấp của tập đoàn Diệp thị, trên đỉnh là một cái màn hình lớn xanh vàng rực rỡ, quá dọa người!

Mẫu chữ in thật lớn màu đỏ, xếp thành hàng cực kỳ chỉnh tề.

“Hạ Tiểu Hoa, về nhà đi!”

Ta dùng sức dụi mắt.

Âm thanh sợ hãi bên người ngày càng nhiều.

Ngón tay chỉ vào màn hình Diệp thị cũng ngày càng nhiều.

Ánh mắt xoa a xoa, xoa a xoa.

Chữ in màu đỏ rất cực chói sáng, trở nên mơ hồ.

Nhưng không có biến mất.

Ta giơ một nửa que kẹo hồ lô trong tay, đưa sang cho thằng nhóc bên cạnh: “Uy! Cho em!” Đem kẹo hồ lô không nói hai lời nhét vào trong tay thằng bé: “Nói cho dì biết, trên kia viết cái gì?”

Thằng nhóc cầm lấy kẹo hồ lô, đặc biệt khinh thường: “Dì à, mắt dì có tật sao? Lớn như vậy còn nhìn không thấy!”

Kháo! Ta dùng sức đòi lại kẹo hồ lô.

Thằng nhóc chạy nhanh bảo vệ: “Dì đem nước mắt lau đi sẽ nhìn thấy!”

Ta vươn tay lau một chút khóe mắt: “Ít nói nhảm! Nhận kẹo hồ lô của lão nương thì đọc mau đi!”

Thằng nhóc trừng mắt nhìn ta, đọc đến nổi mặt cũng đỏ lên: “... Tiểu Hoa... quay về... đi!”

Kháo! Ta một tay túm lấy thằng bé: “Mi cái thằng dọa người này! Cư nhiên không biết chữ?”

Thằng nhóc một phen đẩy ta ra, ôm kẹo hồ lô “Oa—!” một tiếng rơi lệ chạy vội.

“Ừ! Mi đọc xong cho lão nương rồi hãy chạy!” Ta xông lên muốn đuổi theo thằng nhóc con, lại bị một thân thể chặn lại.

“Hạ Tiểu Hoa, về nhà đi!” Thanh âm quen thuộc, êm tai làm cho người ta tim đập.

Ta dừng bước chân, đầu cũng không dám ngẩng lên, quay đầu muốn chạy.

“Hạ Tiểu Hoa! Anh vẫn luôn tìm em!” Thanh âm phía sau, kêu vang dội.

Người xung quanh đều dồn đôi mắt nhỏ về đây xem náo nhiệt.

Ta bước nhanh hơn, nước mắt càng rơi ra tích cực.

Chạy ra được đến đường cái, một chiếc xe lao đến, đem ta ngăn lại.

Diệp Hy mở cửa xe, hướng ta vọt tới: “Hạ Tiểu Hoa! Anh nói thật sự!”

Chân nhũn ra, không thể chạy được nữa.

Diệp Hy đến trước mặt ta, dừng lại.

Nhìn ta một lúc lâu, đột nhiên cong miệng cười: “Hạ Tiểu Hoa, may mắn, trước khi hết ngày, tìm được em!”

Xinh đẹp lại mê người.

Giơ lên tay, nhìn đồng hồ. Tươi cười còn thực sự tăng lên: “Hạ Tiểu Hoa, sinh nhật vui vẻ!”

Ta rõ ràng nghe thấy thanh âm tim đập.

Một tiếng lại một tiếng, cùng với thanh âm đếm ngược bên tai.

“10, 9, 8...” Đường cái toàn bộ sôi trào lên, tất cả mọi người đều nhìn tòa nhà có màn hình lớn trước mặt.

“Hạ Tiểu Hoa, sinh nhật của em, anh nhớ kỹ!” Diệp Hy nói, hướng ta đến gần từng bước.

“6, 5...”

“Về sau, anh sẽ vẫn vẫn nhớ rõ, không bao giờ quên nữa!” Lại gần thêm từng bước.

“4, 3...”

“Cho nên, Hạ Tiểu Hoa, về nhà đi!” Dựa vào quá gần, đã muốn không còn có khoảng cách.

“2...”

“Diệp Hy, anh, yêu em sao?” Ta kêu sợ hãi, một giây cuối cùng này, rốt cục cũng không thể nhịn được nữa.

Pháo hoa đầy trời, thổi bùng màn đêm.

Đáp án đã đợi lâu lắm, rất lâu rồi.

Thanh âm Diệp Hy, ngay tại bên tai, hơi thở nóng rực, kiên định mà ngấn ngùi: “Hạ Tiểu Hoa, anh yêu em!”

Chỉ tốn một giây, một giây mà thôi!

Lại làm cho ta liều mạng xoa khóe mắt: “Diệp Hy! Giây đầu tiên của năm mới mà nói dối, sẽ bị ông trời biến thành BL!” (boy love)

Diệp Hy cười đến càng phát ra xinh đẹp, kéo ta vài bước tiến lên, mở ra cốp xe: “Đến đây, Tiểu Hoa, anh tặng em lễ vật năm mới!”

Bên trong cốp xe, nằm nghiêm chỉnh là đồng lớn, đồng bé vàng thỏi.

Đến gần nhìn, mặt trái có những con số quen thuộc, cùng tên của ta.

Đã sớm đưa cho 1-8 hào, chưa từng nghĩ tới, có một ngày, được gặp lại.

Lão ba đã mất nói: “Tiểu Hoa, con oa nhi này nhân duyên kém, không bạn bè. Sau khi lão ba mất, sẽ không có người đưa hồng bao năm mới, cho nên, lão ba một lần đưa hết cho con!”

“Con năm nay 20 tuổi, lão ba đưa cho con 80 thanh vàng thỏi. Lão ba tuy rằng nhân phẩm không tốt, cũng không hy vọng con đi quá sớm, tốt xấu cũng phải trường mệnh trăm tuổi!”

Một thanh một thanh, 80, 81.

Ta không hiểu vì sao, đếm lại thấy thừa ra một cây.

Vàn thỏi rực rỡ ánh kim, viết, Hạ Tiểu Hoa, 101 tuổi.

Ta trừng lớn mắt, nhìn Diệp Hy.

Tươi cười xinh đẹp của Diệp Hy lại bắt đầu phỉếm ánh vàng: “Hạ Tiểu Hoa, em yên tâm, cho dù 101 tuổi, anh cũng sẽ vẫn vẫn, cùng với em!”

Ba năm trước đây, Hạ Tiểu Hoa nói: “... vì sao là vàng thỏi?”

“Thao! Lão tử tốt xấu cũng là nhà giàu mới nổi, vàng thỏi là nguyên chất! Chẳng lẽ con còn trông đợi Diệp Hy tặng cái gì đa dạng tới?”

Ba năm, Diệp Hy liền nói ra: “Hạ Tiểu Hoa! Giây đầu tiên của năm mới phải nói thật! Diệp phu nhân, về nhà được không?”

Pháo hoa thật lớn nổ tung trên bầu trời, sáng bừng khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Hy. Tiểu thân thể mê người, bốn phía càng phát ra ánh vàng chói mắt.

Ta vươn tay lau nước mắt, hít nước mũi, ngao một tiếng đi lên, ôm lấy bộ ngực phát ra kim quang mê người của Diệp Hy.

Diệp Hy vòng tay, vừa ấm áp lại mềm mại, ôm lấy ta, đem hô hấp dán tại bên tai: “Hạ Tiểu Hoa, từ nay về sau không được dùng kim điện của Nhị hào!”

Ta xấu hổ cúi thấp đầu.

“Còn nữa, không bao giờ được mặc áo thể thao ra khỏi cửa!”

Ta oa oa nằm trong ngực Diệp Hy, một bên vừa lau nước mũi, một bên vừa liêu mạng gật đầu.

Lão ba, Diệp Hy quả nhiên không đưa được cái gì đa dạng đến.

Chỉ là, Diệp Hy, em kỳ thật, là yêu anh!

Từ lúc thật nhiều, thật nhiều năm về trước kia, hơn phân nửa đêm mặc đồ thể thao của Ngưu Lang canh trước cổng biệt thự Diệp Hy, không nói hai lời xông lên túm lấy Diệp tam công tử đêm khuya trở về vừa bước xuống xe, mạnh mẽ đưa lên nụ hôn đầu tiên, không dám quay đầu lại cứ thế bỏ chạy, đã bắt đầu yêu.

Về nhà đi, Hạ Tiểu Hoa!

31. Phiên Ngoại 1 - 2

Phiên ngoại 1: Khả Nhạc.

“Khả Nhạc, tôi cùng cô ly hôn!”

“Lưu Lăng, tôi chỉ nói một lần, Hạ Tiểu Hoa, tôi tuyệt đối sẽ không ly hôn với cô ấy! Cho dù anh có ly hôn, cũng sẽ không đến được với Hạ Tiểu Hoa!”

“Lưu Lăng, vì sao? Vì sao lại biến thành như vậy?” Ta dùng sức nắm chặt ống tay áo Lưu Lăng: “Anh đã đồng ý với cha em, sẽ đối xử tốt với em, sẽ cho em hạnh phúc, từ nay về sau sẽ không để em thương tâm!”

Lưu Lăng nhìn chằm chằm bóng dáng Hạ Tiểu Hoa, đứng thẳng tắp.

“Khả Nhạc, thực xin lỗi! Đáp ứng em rồi, lại không thể chiều cổ em cả đời!”

Ta dùng sức quệt nước mắt: “Lưu Lăng, anh lại gạt em! Anh nói ra nước ngoài, sẽ không trở về! Anh nói sau khi kết hôn, anh sẽ tốt với em cả đời! Anh đã nói, về sau, không hề yêu Hạ Tiểu Hoa!”

“Khả Nhạc, xin lỗi! Anh chỉ muốn có thêm một cơ hội nữa, cơ hội được đứng bên người Hạ Tiểu Hoa!”

“Không được, Lưu Lăng! Hạ Tiểu Hoa, đã gả cho Diệp Hy!”

Lưu Lăng nghiêm sắc mặt, nhưng vẫn kiên quyết gỡ tay ta ra khỏi ống tay áo của hắn.

“Tiểu Hoa nàng, không hạnh phúc!”

Ta trừng mắt nhìn Lưu Lăng, liều mạng lắc đầu: “Sẽ không, sẽ không sẽ không sẽ không!” Gả cho người nàng yêu nhất – Diệp Hy, cử hành hôn lễ long trọng như vậy, Hạ Tiểu Hoa, nhất định nhất định thực hạnh phúc!

“Khả Nhạc...”

“Em đi đây, nhưng Lưu Lăng, anh không cần phải mất tích. Anh như vậy, em sẽ thực lo lắng, thực sợ hãi!”

“Khả Nhạc...”

“Lưu Lăng, anh là kẻ lừa đảo, em sẽ không bao giờ tin tưởng anh nữa!”

Cơ hội, cũng không cần cấp.

Chết cũng không cấp.

Nhưng là, rõ ràng đâu có rời đi. Lại không khống chế được chính mình, sợ sẽ lại mất tích, sẽ lại không tìm ra. Chấp nhất ngồi xổm xuống góc tường, không muốn rời đi.

Thẳng đến khi nhìn thấy cửa bị mở ra, Lưu Lăng lái xe ra ngoài. Thẳng đến khi bắt taxi đuổi theo, tới tận cổng lớn Diệp gia, tận mắt chứng kiến Lưu Lăng xuống xe, nâng đầu, trầm lặng nhìn ánh sáng đèn đường đang rủ bóng lên tòa biệt thự lúc nửa đêm, bị bảo an đến đuổi đi. Thẳng đến khi nhìn Lưu Lăng uống từng tá từng tá bia, lấy tay di tròn trên mặt đất, liều mạng cả một đêm, rốt cục hợp thành một đóa hoa nhỏ cong vẹo.

Lưu Lăng, thật đã quyết tâm, không hề muốn ta.

Làm sao bây giờ? Hạ Tiểu Hoa, ta nên làm cái gì bây giờ?

Ta lấy ra di động, một lần lại một lần, biết rõ rằng sẽ không có người nhận, nhưng vẫn cố gắng kiên trì.

Hạ Tiểu Hoa, tất cả là như thế này đây, thật sự đáng đánh đòn!

“Khả Nhạc, nghỉ hè rất TM buồn, lão nương muốn đi du lịch đảo Ba li, người tới nha?”

“Đi không được! Cha ta bán nho không xong, để lâu sắp hỏng rồi. Ta muốn về nhà giúp mọi người bán nho! Hạ Tiểu Hoa, người nếu nhàm chán, đến nhà của ta chơi đi, người chắc chưa thấy qua vườn nho phải không?”

“Cắt, Khả Nhạc! Nhà người ở nông thôn, lão nương không muốn tự rước phiền! Tránh đi chơi một bên, đừng âm ỹ lão nương đi thẩm mỹ viện!”

“Uy? Khả Nhạc? Ta phải xuống mấy nhà đầu tư phân tích, kỹ thuật viên, đánh giá chất lượng, còn có người đó, người đó! Bọn họ không tìm được đường!”

“Hạ Tiểu Hoa! Người muốn làm cái gì, nhà của ta sắp muốn bị phá nổ!”

“Nhàn rồi, giúp người bán nho!”

“Hạ Tiểu Hoa, người lại tiêu tiền bừa bãi?”

“Người quản! Lão nương là nhà giàu mới nổi! Lão nương đi lên đảo, lặn xuống nước, người chậm rãi ép buộc đi ha!”

“Khả Nhạc, ta sớm nói qua, làm tác phẩm bằng tơ thì phải dùng tơ tầm cực phẩm. Bằng không, người không thắng được, không giành được học bổng mời ta đi ăn Pizza Hut!”

“...Cái này cũng rất tốt, hàm lượng 5% tơ tầm đấy!”

“A! Lão nương dư thừa khối tơ cực phẩm này! Ném đi!”

“Hạ Tiểu Hoa!”

“Lão nương cao hứng! Người đau lòng thì đến lấy đi!”

“Khả Nhạc, người rõ ràng đầu óc có bệnh! Ngưu Lang nhất định là giống bà nội Quỳnh Dao, cả đời này người có tìm được tiếng nói chung với hắc không?”

“Hạ Tiểu Hoa! Lưu Lăng thật tài hoa!”

“Mất người lé sao? TMD ta mặc kệ! Ngưu Lang mỗi ngày đều tự học ở thư viện tầng 2 của trường, người tự tìm đi!”

“Hạ Tiểu Hoa, người có biết mỗi lần người tức giận, đặc biệt mê người!”

“Cút! Không cần vuốt mông ngựa!”

Hạ Tiểu Hoa, cho tới bây giờ đúng là một người đáng đánh đòn. Nhưng là, ta thực sự, vô cùng, vô cùng thích nàng.

Lưu Lăng, cũng vậy.

Ta rốt cục gọi vào dây số kia: “Trợ lý Quân, tôi có thể gặp Diệp Hy nói vài câu được không?” Ta cố gắng không chế hết mức thanh âm của mình, sợ nó run quá mức lợi hại sẽ bị Diệp Hy phát hiện.

“Diệp Hy, van cầu anh, em thực sự rất nhớ, rất nhớ Tiểu Hoa!”

Nhưng là, Hạ Tiểu Hoa khóc.

Hai mắt hồng hồng, liếc mắt một cái đều có thể nhìn ra.

Nàng lại không quan tâm, liều mạng vỗ vai Nhị hào: “Nói thiếu nhà thiết kế!”

Ta quả nhiên, lại mang thêm phiền toái cho Hạ Tiểu Hoa.

Lưu Lăng nói, Hạ Tiểu Hoa, không hạnh phúc.

“Hạ Tiểu Hoa! Diệp Hy đối với người rất tốt! Người có biết hay không, người thật sự thật sự tốt số!” Ta dùng sức ôm chặt lễ phục vàng kim: “Hạ Tiểu Hoa, ta thật sự, vô cùng hâm mộ người!”

Ba năm trước đây, tại dạ vũ, cự tuyệt Diệp Hy, đáng giá!

Đổi lấy cơ hội tới gần Lưu Lăng, đổi lấy hạnh phúc cho Hạ Tiểu Hoa.

Là nên buông tha cho Lưu Lăng.

Nhưng là, Hạ Tiểu Hoa, lại hoảng.

“Hạ Tiểu Hoa, ta thật sự, chỉ hỏi người một lần!” Ta nhìn chăm chăm Hạ Tiểu Hoa: “Lưu Lãng, ta quyết định buông tay. Nếu cho người chọn, Hạ Tiểu Hoa, nếu cho người chọn lại một lần, không cần lo lắng ta, không cần cố kỵ ta, người có thể hay không, có thể hay không chọn Lưu Lãng?”

“Ta không cần, ta không cần! Ta chỉ muốn Diệp Hy!” Biểu tình như vậy, lo lắng mà bất lực. Cúi đầu, không dám nhìn ta.

Hạ Tiểu Hoa, cho tới bây giờ đều không phải là người như thế.

Lưu Lãng quả nhiên, nhìn thấu.

Hạ Tiểu Hoa, không hạnh phúc.

Trùm nhanh chân, sợ ta phát hiện.

“Hạ Tiểu Hoa, người nhất định, nhất định, không cần giống ta. Nhất định, nhất định, phải hạnh phúc nha!”

Ta ôm sát Hạ Tiểu Hoa, thật giống đứa ngốc Hạ Tiểu Hoa.

Thảo nhân ghét Hạ Tiểu Hoa.

“Khả Nhạc đối với người, không tốt sao? Nàng đem lần đầu tiên cho người! Người xuất ngoại mấy năm nay, đều là nàng cùng người. Người cưới nàng, lại không cần nàng! Khả Nhạc đối với người, không tốt sao?”

“Ngưu Lang, người có biết hay không, Khả Nhạc nàng... lúc này đây, là thật thương tâm. Nàng thậm chí khóc đến không còn nước mắt!”

Ta đi theo phía sau Lưu Lãng, nghe thấy nàng ngừng tiếng cười.

Ta dùng sức xoa ánh mắt, lau đi mấy vệt hơi nước dư thừa.

Hạ Tiểu Hoa, quả nhiên là cái kẻ thảo nhân ghét!

Người ta không cần người nói, ai cần người lo lắng!

“Hạ Tiểu Hoa, em thật sự, phá hư mọi chuyện!”

“Em ngay cả cơ hội cho người khác thử lại, đều không muốn cấp!”

Hạ Tiểu Hoa liếc mắt lắc đầu: “Nhưng là, tôi không thích anh!”

Lưu Lãng công Hạ Tiểu Hoa, bóng nàng dài, thật sự rất dài.

Ta vụng trộm, dẫm nát bóng dáng phía sau lưng Lưu Lãng.

Rốt cuộc, nghe không rõ thanh âm Lưu Lãng.

Chỉ là, rõ ràng trời thực tối, vẫn như cũ thấy rõ hốc mắt Lưu Lãng đỏ bừng.

Làm sao bây giờ? Hạ Tiểu Hoa, thật sự không hạnh phúc!

Kiên định nói như vậy, ta chỉ muốn, Diệp Hy.

Kiên định nói như vậy, nhưng là, tôi không thích anh.

Ngay cả một chút cơ hội, đều không có lưu lại.

Cho nên, Lưu Lãng cũng sẽ không hạnh phúc.

Thảo nhân ghét Hạ Tiểu Hoa, nói không thương, lại để cho Lưu Lãng hôn nàng.

Đèn xe Diệp Hy, chiếu sáng bọn họ rõ ràng vô cùng.

Rõ ràng hôn.

Nếu không có ta.

Nếu không có Diệp Hy.

Còn có thể kiên định như vậy, kiên định nói không thương sao?

Từ lúc trước kia ta gặp được Lưu Lãng, nàng cùng hắn đã là thanh mai trúc mã.

Vốn, bọn họ hẳn là, sẽ cùng một chỗ.

Như vậy, Lưu Lãng cũng sẽ không uống nhiều bia như vậy, chật vật một đêm, vẽ thành một đóa hoa nhỏ tịch mịch.

Mới không cần cấp cơ hội cho Lưu Lãng. Mới không cần.

Ta gọi điện thoại cho Lưu Lãng: “Ly hôn đi, Lưu Lãng! Em sẽ về nhà, nói chuyện rõ ràng với ba!”

“Khả Nhạc, em muốn cái gì? Anh đều cho em!”

“Em sẽ tự sống một mình! Thứ em muốn, anh cho không nổi!” Ta nghĩ muốn cười mà ôm cổ Lưu Lãng, ta nghĩ muốn nghe: “Khả Nhạc, anh sẽ chăm sóc em cả đời!”

Nếu cấp không được hạnh phúc, chi bằng buông tay.

Diệp Hy, cũng vậy thôi.

Ta nhìn chăm chăm tay Diệp Hy, nắm chặt, ngẩng đầu, hôn lên môi.

Diệp Hy sững sốt, ánh mắt dừng ở phía sau ta một chút, một phen đẩy ta trở ra.

Lực đạo rất lớn, thậm chí có chút chán ghét.

“Thật sự, không phải em.”

Ném lại đằng sau một đám khách quý, ném lại lễ mừng long trọng của tập đoàn Diệp thị. Chạy đi!

Thời điểm xuất hiện trở lại, chính là lãnh nghiêm mặt: “Khả Nhạc, từ nay về sau không được như vậy!”

Ta cúi đầu: “Thực xin lỗi, em không phải cố ý!”

“Diệp tiên sinh, chuyên cơ đi Singapore đang đợi ngài! Nếu không ra sân bay, sẽ không kịp thời gian!” Trợ lý mang theo hành lý, một bộ tư thái muốn xa nhà!

Ta cầm tay Diệp Hy: “Em cũng đi, Diệp Hy! Em còn chưa có đi Singapore đâu!”

Diệp Hy cau mày.

“Diệp Hy, em không đi, hẳn sẽ bị giết! Hạ Tiểu Hoa ở nhà nhất định đã cầm sẵn dao chờ em!”

Diệp Hy nhìn ta, đột nhiên nở nụ cười: “Vậy sao? Anh nghĩ, cô ấy sẽ không vậy đâu!”

Ta phe phẩy đầu.

Diệp Hy thu khloe miệng: “Được rồi Khả Nhạc, anh sẽ dẫn em đi thăm Singapore.”

Ta cũng cười theo: “Diệp Hy, cảm ơn anh!”

Từ đầu tới cuối, đối với ta, là bao dung như vậy.

Diệp Hy lắc đầu: “Không cần cảm ơn. Anh chỉ là, muốn cho người ở nhà biết, cái gì gọi là lực hấp dẫn!”

“A?”

“Khả Nhạc, em là cô gái tốt! Cho dù không còn Lưu Lãng, cũng sẽ có được người biết quý trọng em!”

Ta gật đầu.

Đúng vậy Diệp Hy. Cho dù ly khai, Hạ Tiểu Hoa cũng sẽ tìm được người quý trọng.

Hạ Tiểu Hoa, cho tới bây giờ chính là thảo nhân ghét Hạ Tiểu Hoa.

Thời điểm đối tốt với người khác, sẽ luôn khư khư cố chấp. Cho dù người khác có cự tuyệt, cũng sẽ không dừng lại.

Tựa như vườn nho của cha ta.

Tựa như Lưu Lãng.

Cho nên, Diệp Hy, cũng vậy thôi.

Ta xem kênh giải trí tổng hợp, lại là hộp báo chiêu tiếp ký giả.

Hạ Tiểu Hoa trên màn ảnh, biểu tình vô cùng chân thật: “Không có bên thứ ba. Lão nương cùng Diệp Hy đã chính thức ký tên ly hôn!”

“Ly hôn, là vì, lão nương không hề yêu Diệp Hy!”

Ta liều mạng lau nước mắt, muốn lấy di động bấm dãy số: “Lưu Lãng, Hạ Tiểu Hoa ly hôn!”

“Nàng đang ở tại nhà của em, là nơi ba năm trước em từng ở!”

Quả nhiên, vẫn là biến thành như vậy.

Hạ Tiểu Hoa, cho tới bây giờ đều là như thế này.

Rõ ràng thực đáng đánh đòn. Nhưng là, ta thật sự vô cùng, vô cùng thích nàng!

Chứ không phải là cấp cho Lưu Lãng cơ hội.

Không phải như vậy.

Phiên ngoại 2: Diệp Hy.

Thật sự làm người ta không thoải mái.

Cảm giác tê dại bén nhọn trải khắp toàn thân.

Lưu quản gia cau mày, bên cạnh là bác sỹ gia đình đang đứng ghen cười.

“Diệp tiên sinh! A! Tỉnh!” Thanh âm Lưu quản gia xuyên qua màng tai.

“Nước.”

“Vâng vâng!” Một chén nước đã đưa tới trước mặt.

Anh vươn tay bắt cái chén, trong lòng bàn tay tê rần.

Rõ ràng là chén thủy tinh.

Anh cau mày, tỉnh điện sao?

“Diệp tiên sinh, thư ký đã gọi tới 6 cuộc điện thoại. Ngài không tham gia hội nghị thường kỳ buổi sáng, thị sát khu công nghiệp mới cũng vắng mặt, tôi sợ ngài gặp chuyện không may cho nên mới cùng bác sỹ phá cửa!”

Anh vẫy vẫy tay, ngắt lời Lưu quản gia: “Vấn đề gì?”

Vì sao rõ ràng là thỏa mãn, thân thể lại một trận tê dại như vậy?

“Bệnh này, hẳn là, bị điện giật!” Bác sỹ tư gia cố gắng nhin ý cười: “Diệp tiên sinh, hôm nay ngài tốt nhất là tránh chạm vào kim loại dẫn điện đi!”

Bị điện giật? Tối hôm qua rõ ràng là Hạ Tiểu Hoa...

Trong đầu chậm rãi xuất hiện một số hình ảnh, anh dùng sức nắm chặt ly thủy tinh trong tay.

Anh bị Hạ Tiểu Hoa cho giật điện?

Thật sự rất làm cho người ta không thoải mái.

“Hạ Tiểu Hoa đâu?” Cơ hồ đã muốn giấu không được hờn giận.

“Rạng sáng hôm nay Hạ tiểu thư đã mang hành lý ra khỏi cửa, xem ra là muốn du lịch!” Lưu quản gia đáp thông thuận.

Cái gì đây? Bỗng nhiên lại có cảm giác bị người thịt bò xong rồi không chịu trách nhiệm.

Được, được lắm Hạ Tiểu Hoa, quả nhiên có bản lĩnh!

Ba năm trước đây buông tay chạy, ba năm sau cũng giống nhau.

Nếu đã không cần, không còn gì tốt hơn.

Đứng lên mặc quần áo, liền nhìn thấy trong thùng rác là bộ đồ ngủ màu phấn hồng.

Trái tim thế nhưng lại giống như bị điện giật.

Cảm giác tức giận không biết từ đâu tràn tới.

Một cước đá văng thùng rác.

“Lưu quản gia, kêu người đem rác vứt đi!”

“Diệp tiên sinh! Đừng chạm vào kim loại dẫn điện!...” Bác sỹ tư chạy theo, nâng lên cái thùng rác vừa bị đá.

Hung hăng trừng mắt nhìn bác sỹ.

“Lưu quản gia, chuẩn bị xe, tôi trực tiếp đi khu công nghiệp mới!”

Rất làm người ta không thoải mái.

Quả thực rất làm người ta không thoải mái.

Rõ ràng người chủ động là Hạ Tiểu Hoa! Dựa vào cái gì khóc? Dựa vào cái gì tại thời khắc kia khóc?

Ngẩng đầu liếc mắt một cái nhìn đồng hồ treo tường, 5 giờ 40 phút.

“Ba!” Khép lại văn kiện trong tay: “Tan họp!”

Người phụ trách đang thao thao bất tuyệt báo cáo tình hình giải phóng mặt bằng khu công nghiệp mới há to miệng, trừng lớn mắt, đứng trước màn hình máy chiếu, không biết nên làm gì tiếp theo.

Anh chủ động đi lên, vươn tay bắt: “Tốt lắm! Tiếp tục cố gắng!”

“Diệp, Diệp tiên sinh...” Hai hàng nước mắt cảm động đột nhiên trào ra từ khóe mắt người phụ trách.

Đúng vậy! Đúng là như thế này!

Hạ Tiểu Hoa nhất định là cao hứng không nhận được liền rơi nước mắt, nhất định vậy!

Vỗ vỗ bả vai người phụ trách đang cảm động không thôi, anh quay đầu hướng ngoài cửa đi.

Trợ lý gắt gao theo phía sau người: “Diệp tiên sinh, cùng Lâm trưởng bộ quy hoạch dùng bữa trưa hay tối?”

“Hủy bỏ!”

“A?”

Anh quay đầu nhìn trợ lý.

Trợ lý lập tức thu hồi thần sắc kinh ngạc: “Diệp tiên sinh, lịch trình kế tiếp thay đổi...”

Anh đi đến trước cửa xe. Lái xe đang tới, đáng nhẽ nên vì anh mở cửa.

Anh vươn tay nắm cửa xe, một cỗ điện lưu đâm vào ngón tay sinh đau.

Cảm giác phiền chán càng phát ra mãnh liệt.

Anh thật sự, bị điện giật.

Chết tiệt Hạ Tiểu Hoa!

Lên xe, nhìn chằm chằm lái xe: “Về nhà!”

Trợ lý đứng phía sau, lại một lần nữa há to miệng.

Rất làm người ta không thoải mái.

Nhân viên vẫn làm anh hài lòng mọi khi, hôm nay như thế nào hết thấy đều khiến anh bức mình!

Dựa vào cái gì thời điểm nàng đứng trước cửa nhà để cho người khác hôn không khóc, đến phiên anh lại khóc?

Dựa vào cái gì ba năm trước đây đã thịt bò qua, lại giả bộ giấu giấu điểm điểm coi như cái gì cũng chưa phát sinh?

Dựa vào cái gì?

Hạ Tiểu Hoa! Nhất định phải hỏi rõ ràng! Hỏi rõ ràng, hết thấy sẽ lại bình thường!

Không phải bị điện giật! Không phải!

Rất làm người ta không thoải mái.

“Lưu quản gia, lập tức tìm Hạ Tiểu Hoa, kêu nàng trở về!” Anh nhìn chăm chăm kim đồng hồ ở góc tường, đã qua gần 12 tiếng, càng phát ra không thoải mái.

5 phút sau, Lưu quản gia báo lại: “Trợ lý Nhị hào của Hạ tiểu thư nói, nơi ở của Hạ tiểu thư các nàng cũng tìm không ra. Nhưng trong lịch trình là ngày kia tổ kịch sẽ quay ngoại cảnh, Hạ tiểu thư chắc hẳn là sẽ không vắng họp. Diệp tiên sinh, thời điểm Hạ tiểu thư đi quả thực mang theo mấy kiện hành lý, xem ra, thật là muốn xa nhà!”

Quay ngoại cảnh? Khi nào thì còn có tâm tư quay ngoại cảnh?

Tối hôm qua ông anh nói người trong lòng là anh, rõ ràng là nàng. Để ý anh rõ ràng là nàng. Dựa vào cái gì nói bỏ chạy liền bỏ chạy, nhà cũng không quay về?

Anh cầm lên di động gọi cho trợ lý: “Cho cậu hai giờ, tôi muốn nhìn thấy Hạ Tiểu Hoa!”

Nhưng là, hai giờ lại hai giờ, mười cái hai giờ sau vẫn chưa thấy Hạ Tiểu Hoa.

Cảm giác không thoải mái, đã muốn lên tới cực hạn.

Hạ Tiểu Hoa, quả nhiên tiến bộ.

Nhiều năm qua, đi sau ông nàng thu thập phiên toái không ít, chuyện tình bị liên lụy mất mặt xấu hổ cũng không phải chưa từng có, bị chọc không kiên nhẫn, chán ghét, hết thấy đều đã thử qua. Nhưng không có cô đơn, giống như hiện tại, lo âu, không thoải mái.

Chỉ cần nghĩ đến Hạ Tiểu Hoa, liền có loại cảm giác như điện giật, xuyên qua trong lòng.

Không khống chế được, không xem nhẹ được.

Ngay cả ba năm trước đây, lần đầu tiên gọi điện thoại bày tỏ tình cảm, lại bị Khả Nhạc cự tuyệt, cũng không khổ sở như thế này.

Mặc dù uống nhiều rượu, hơn nửa đêm đập cửa phòng Khả Nhạc cũng chỉ là tuổi trẻ nông nổi mà thôi.

Hạ Tiểu Hoa! Hết thấy đều là Hạ Tiểu Hoa!

Ba năm trước đây tùy tiện tiện thịt bò, bỏ chạy.

Không còn mặt mũi nào đối diện với một cô gái chính trực tốt đẹp, bởi vì nồng cuồng tuổi trẻ của anh mà thất thân.

Suốt ba năm, anh mang gánh nặng gông xiềng, nghĩ rằng cả đời không thể trốn thoát. Hóa ra lại không phải là người đó.

Đúng vậy! Là tại Hạ Tiểu Hoa! Hạ Tiểu Hoa chết tiết tùy tiện thịt bò người khác rồi bỏ chạy không để người ta nhận ra!

Thời điểm cầu hôn, da mặt so với tường đồng còn dày hơn, ngay cả đổ mặt cũng không có.

Thế nhưng lại có can đảm vì thanh mai trúc mã mà đòi ly hôn!

Rất làm người ta không thoải mái!

Có bản lĩnh, cả đời đừng trở về!

Ai hiềm lạ!

Anh nắm điện thoại ấn dãy số: “Kêu người phụ trách tập đoàn giả trí M đến gặp tôi!”

Trợ lý đang báo cáo tình hình ở nước ngoài dừng lại thanh âm, trừng lớn mắt.

Anh híp mắt trừng trợ lý.

Không có việc gì học biểu tình ngu ngốc của Hạ Tiểu Hoa làm cái gì?

Người phụ trách bán giải trí M bay đến nhanh, hiệu suất làm người ta vừa lòng.

“Tổ kịch của các anh muốn ra nước ngoài chụp ngoại cảnh?”

“Vâng, đúng vậy! Hẳn là 7 giờ tối nay đáp chuyến bay!”

“Bỏ, đổi thành hiện tại!”

“A?” Người phụ trách giải trí M cũng trừng lớn mắt.

Toàn bộ thế giới đều học biểu tình của Hạ Tiểu Hoa làm cái gì?

Quả thực rất làm người ta không thoải mái.

Anh lãnh nghiêm mặt, trừng người phụ trách.

“Diệp tiên sinh, điều động nhiều nhân viên như vậy, chỉ sợ không kịp chuyến bay gần nhất!”

“Dùng chuyên cơ của Diệp thị! Thông báo với mọi người, một giờ sau tập hợp tại sân bay!”

“Diệp, Diệp tiên sinh...” trợ lý cùng người phụ trách đồng thời trừng lớn mắt.

Anh đứng lên, vỗ vỗ áo khoác tây trang: “Tốt xấu cũng là bộ phim do Diệp thị tài trợ, chế tác lớn như vậy, tôi không tự mình đưa chuyên cơ, người khác sẽ cảm thấy Diệp thị rất không có thể diện!”

Đúng vậy! Vì Diệp thị, phải dùng chuyên cơ!

Hạ Tiểu Hoa, phát nguồn ở đâu đi!

Tuyệt đối, tuyệt đối không cần ở một tiếng sau để cho tôi thấy cô!

Tuyệt đối!

Tùy tiện thịt bò người khác rồi không chịu trách nhiệm!

Rất rất rất rất làm cho người ta không thoải mái!

Sớm biết rằng cô ta cũng là một dạng tùy tiện không có ý thức trách nhiệm.

Thế nhưng lá gan lại rõ ràng lớn đến mức công tác cũng dám bỏ.

Rất tùy tiện! Thực sự là tùy tiện!

“Tập đoàn giả trí M rốt cục mời được nhà tạo hình kiểu gì? Ngay cả công việc cũng có thể tùy tiện bỏ bê! Tùy tiện! Quản lý tùy tiện! Hết thấy đều viết bản kiểm điểm! Thất trách! Một đám quản lý thất trách!”

Anh cúi đầu, dùng bút bằng vàng rồng ký tên vào bản kiểm điểm vừa nhận.

Trợ lý lại đưa tới một phần văn kiện.

“Diệp tiên sinh, xe Hạ tiểu thư lái đi đã dừng ở sân bay, được lái xe riêng mang về. Lái xe của Hạ tiểu thư vừa quay trở về biệt thự Diệp gia. Hầu hết hành lý của Hạ tiểu thư còn ở trên xe không có mang đi!”

“Vậy sao?” Cục hạn không thoải mái, không hiểu sao bị áp chế không ít. Không mang nhiều lắm hành lý, thì phải là, chạy trốn sẽ không quá xa.

Tùy tay tiếp nhận văn kiện: “Đây là cái gì?”

“Diệp tiên sinh, tìm ra cái này trong xe, có lẽ ngài nên biết!”

Anh cau mày, mở ra văn kiện.

“Xe của hạ tiểu thư, chủ sở hữu viết là Thần Tư, là Á châu siêu cấp tân tinh nổi tiếng dạo gần đây! Xem ra, xe này là lễ vật Hạ tiểu thư tặng cho Thần Tư!”

Một phen khép lại văn kiện, mị mắt một cái: “Không cần phải anh giới thiệu! Tôi, biết, Thần, Tư, là, ai!”

Tập đoàn giải trí M đặc biệt xin kinh phí mời ngôi sao, giá cả không hề rẻ.

Hạ Tiểu Hoa! Thế nhưng da mặt dày đến mức đuổi theo ngôi sao?

Không hổ là phong cách Hạ Tiểu Hoa! Ra tay chính là Mercedes-Benz!

Trình độ động tâm, không giống bình thường!

Trái tim giống như bị điện giật, ben nhợn đau đớn!

Anh quả nhiên, thật sự, bị Hạ Tiểu Hoa giật điện!

Thật sự – rất – làm – người ta – không – thoải – mái!

32. Phiên Ngoại 3 - 4

Phiên ngoại 3: Diệp Hy.

“Thật sự! Thần Tư!” Hạ Tiểu Hoa vươn người, đỏ mặt: “Tôi thích anh!”

“Lão nương TMD rất thích anh!”

Thanh âm Hạ Tiểu Hoa, quanh quẩn trên mặt đường cái.

Vô cùng rõ ràng.

Những sợi tơ rối trong lòng, căng lên đến đỉnh điểm, cuối cùng bị cắt đứt.

Cắt sạch sẽ lưu loát, thẳng đến tận xương cốt.

Đạp mạnh chân ga, khoảnh khắc lướt qua Hạ Tiểu Hoa, vẫn không nhìn được nhìn về phía cô ấy.

Mặt phỉm hồng, mắt híp mí, nhìn người khác.

Một chút cũng không bị ảnh hưởng.

Dùng sức nắm chặt tay lái, đem Hạ Tiểu Hoa nháy mắt ném ở sau người.

Sắc mặt xinh đẹp như vậy, híp mắt mê người như vậy.

Lần đầu tiên, Hạ Tiểu Hoa như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy.

Hạ Tiểu Hoa, thích người khác.

Hạ Tiểu Hoa nói: “Diệp Hy, lão nương muốn gả cho anh!”

Hạ Tiểu Hoa nói: “Em mặc kệ, em yêu anh là được!”

Hạ Tiểu Hoa: “Diệp Hy, em yêu anh rất nhiều!”

Nói rất nhiều thứ.

Cho tới bây giờ, đều là bộ dáng mặt không đỏ khí không suyễn, nghiêm sắc mặt, bộ dáng không tim không phổi.

Hạ Tiểu Hoa, là thật thích người khác.
Một loại cảm giác đau đớn từ trong cơ thể tràn ra, thiếu chút nữa nắm không xong tay lái.
Từ lúc bị điện giật, tất cả đều không còn thích hợp.
Bắt đầu chỉ là tê dại, tê dại làm người khác vô cùng không thoải mái.
Tìm không ra Hạ Tiểu Hoa, cực kỳ không thoải mái.
Chỉ là, tìm được, lại bắt đầu cảm thấy đau.
Giang Nam, Ô trần.
Không phải là Dubai, không phải là Paris hoa lệ.
Hạ Tiểu Hoa thậm chí ngay cả một địa điểm lãng mạn cũng không thêm chọn.
Chỉ là Ô trần mà thôi.
Hạ Tiểu Hoa mang kính râm thật lớn, ngửa đầu, tựa vào trên vai kẻ khác.
Giống như vô số lần tìm cơ hội, đem đầu găt gao tựa vào trên vai anh, như vậy.
Tư thế Hạ Tiểu Hoa thích nhất.
Mỗi một lần, đều mượn cơ hội phun hơi thở vào cổ anh: “Diệp Hy, anh thật thoải mái!”
Hạ Tiểu Hoa bĩu môi, cố gắng hôn kẻ khác.
Giống như vô số lần bĩu môi, nhào về phía người anh, như vậy.
Động tác Hạ Tiểu Hoa thích nhất.
“Diệp Hy, TNND lão nương nếu hôm nay không hôn được anh, lão nương không gọi là Hạ Tiểu Hoa! Lão nương sửa họ Diệp!”
Hạ Tiểu Hoa tay chân cùng sử dụng, bắt tại trên người kẻ khác, liều mạng ôm hân.
Giống như vô số lần găt gao, bắt tại trên người anh, muốn ôm mà không thể, như vậy.
Trò tiểu xiếc Hạ Tiểu Hoa thích nhất.
“Diệp Hy, em mặc kệ, em muốn thịt bò anh!”
Như vậy, hết thấy mọi tư thế, mảnh khoe yêu thích.
Toàn bộ đều giống nhau như đúc!
Cho nên, Hạ Tiểu Hoa, đã ở cổ kẻ khác phun hơi thở, cũng đã muốn thịt bò kẻ khác.
Híp mắt cười lạnh, phong cách Hạ Tiểu Hoa, anh sớm đã lĩnh giáo nhiều lắm.
Rõ ràng hân là nên không nhịn được, nhưng lại chỉ thấy đau.
Tới quá mức đột ngột, lan tràn lại quá mức nhanh chóng.
Bắt đầu từ lúc chạm vào ảnh chụp, cho đến khi bị điện giật, một đường khuếch tán, tiến vào tận tim.
Giấy ly hôn bị nắm chặt, nhịn không được lại bị mở ra, một lần lại một lần xem ba chữ Hạ Tiểu Hoa.
Rõ ràng, lưu loát. Ngay cả nửa điểm do dự cũng không có.
Hạ Tiểu Hoa! Rõ ràng là thích anh!
Nhất định, nhất định là thích anh! Khăng định!
Chỉ là, Hạ Tiểu Hoa nói: “Lão nương cùng Diệp Hy, hôn nhân đã sớm TM tan vỡ rồi tình rồi mù, đang ký đơn ly hôn!”

“Thần Tư không phải là bên thứ ba chen chân! Lão nương yêu ai, hôn ai, cùng Diệp Hy một chút quan hệ cũng không có!”

Một, điểm, quan, hệ, cũng, không, có!

Ở nơi như vậy, vội vàng cho toàn bộ thế giới nhìn xem biểu tình.

Hạ Tiểu Hoa bảo vệ hân, rõ ràng.

Thậm chí không tiếc nói: “Hiện tại, Diệp Hy, tôi không thích anh!”

Không thích, chính là không thích!

Mặc dù là hôn, cũng có thể dễ dàng đẩy ra.

Hạ Tiểu Hoa đá một cước, bụng rất đau, đau ngay cả vào xương tủy, so với bị điện giật càng sâu hơn.

Không thích, đem anh dễ dàng đẩy vào tay người khác.

Đụng phải môi Khả Nhạc, hơi thở cực kỳ xa lạ.

Nhịn không được một trận phiền chán, đẩy ra: “Nguyên lai, thật sự không phải em!”

Chưa bao giờ phải.

Từng chấp niệm, vẫn quá mức để ý, lại kỳ thật là không thích.

Cảm giác không thích là như thế, phiền chán, cùng lạnh như băng.

Phiền chán, dùng hết khí lực không tài nào hiểu được, ấu trĩ bất bản thân không thừa nhận chuyện đó, muốn thoát khỏi cảm giác không thích.

Rõ ràng chính là thích, làm sao có thể như vậy dễ dàng, như vậy dễ dàng nói không thích?

Lại càng ngày càng cảm thấy lạnh như băng.

Hạ Tiểu Hoa, chấp nhất hôn người khác, kiên trì càng ngày càng lạnh như băng.

Thậm chí ngay cả phòng làm việc, ngay cả trợ lý bảo bối, ngay cả anh, toàn bộ, đều không cần.

Hạ Tiểu Hoa, là vô cùng nghiêm túc, không thích.

Luôn luôn, Hạ Tiểu Hoa luôn là như vậy, kiên trì đến không cách nào hiểu được.

Thời điểm cầu hôn cũng vậy.

Thời điểm thịt bò cũng vậy.

Ngay cả không thích, cũng vậy.

Nắm bắt không được. Hạ Tiểu Hoa, không bao giờ nữa chịu bị anh khống chế.

Lợi thế trong tay, từng bước từng bước bị giảm bớt, càng dùng sức, phá hủy càng nhanh.

Rốt cục, lơis thế duy nhất còn lại, chỉ là giấy đăng ký kết hôn mà thôi. Tờ giấy nực cười! Ngay cả lợi dụng, đều cảm thấy dọa người!

Rốt cục, Hạ Tiểu Hoa nói: “Diệp Hy, anh nghe rõ cho lão nương, lão nương không yêu anh, thật sự không yêu!”

Không yêu, Hạ Tiểu Hoa không thích, đã muốn biến thành không yêu.

Mặc dù dọa người, cũng vẫn cố gắng được ăn cả ngã về không.

Tìm đến luật sư, hết sức hà khắc, đem điều kiện ly hôn sửa lại sửa.

Hạ Tiểu Hoa ngay cả xem lại đều lười, cầm lấy bút ngòi vàng của anh, ký đến nghĩa vô phản cố.

Bút ngòi vàng xẹt qua trang giấy, ngòi bút lợi hại, tựa như cắt vào da.

Đau đớn âm ỉ trong cơ thể, nháy mắt biến thành bén nhọn.

Một tia phiền chán cuối cùng, rốt cục đã biến mất. Chỉ còn lại chấp niệm lạnh như băng, nhắc tay ấn dây sổ đã không còn có thể bị khổng chế.

“Lão nương đang vội vàng chúc mừng ly hôn đây!”

“Hạ Tiểu Hoa, rời khỏi anh, thực sự đáng giá chúc mừng sao?” Quá mức mỗi mết.

Dùng xong hết thủy lợi thế, Hạ Tiểu Hoa, cuối cùng vẫn rời xa.

Từ nay về sau, có thể quang minh chính đại thích người khác.

Từ nay về sau, cùng anh không quan hệ.

Coi như hết, Hạ Tiểu Hoa thích, cho tới bây giờ đã không còn quan trọng.

Cũng không thể quan trọng.

Trong trí nhớ, Hạ Tiểu Hoa bỗng dưng hiện ra thật nhiều.

Lưu quản gia nói: “Diệp tiên sinh, lão Diệp tiên sinh đã có thể xuống giường làm vận động nhẹ. Ngoài miệng tuy không nói, chỉ là, thường xuyên xem tuần san bát quái có Hạ tiểu thư. Ước chừng, là muốn gặp Hạ tiểu thư!”

Thời điểm lão nhân ấy phẫu thuật, vô tâm vô phế Hạ Tiểu Hoa, rõ ràng là bị dọa sợ. Yếu ớt lại khiếp đảm, liều mạng nhịn nước mắt nói: “Ba, ngài yên tâm, đây là lần cuối cùng con gọi ngài một tiếng ba!”

Vô tâm vô phế, thích gì nói nấy, lại rất sợ lão nhân không muốn phẫu thuật, từ nay về sau đi đời nhà ma.

Rõ ràng, lão nhân nói rất nhiều năm: “Ai con dâu, không phải của nhà ta!”

Trợ lý nói: “Diệp tiên sinh, 1-8 hào ở phòng làm việc nói có chuyện quan trọng muốn gặp ngài!”

Trần đầy vàng thỏi, xếp trên bàn, mặt trái có khắc tên Hạ Tiểu Hoa.

“Diệp tiên sinh, chúng tôi dùng vàng thỏi, đổi phòng làm việc! Thỉnh ngài đừng bắt phòng làm việc của Hạ Tiểu Hoa phải giải tán!”

1-8 hào, nhân tài trong biển người.

Thời điểm Hạ Tiểu Hoa thành lập phòng làm việc, từ chỗ trợ lý của anh cầm tư liệu, ngồi bắt chéo chân: “Kháo! Cao cấp tới đâu lão nương đây cũng mời được! Các người, tự mình ra giá, muốn bao nhiêu tiền thì mấy người mới bằng lòng lưu lại?”

Rõ ràng, 1-8 rống lên rất nhiều năm: “Hạ Tiểu Hoa, nếu không phải vì người có tiền, TMD chúng ta đã sớm chạy lấy người!”

Quản lý tài sản tư nhân của Hạ Tiểu Hoa nói: “Diệp tiên sinh, tài khoản tư nhân của Hạ tiểu thư hàng năm chu cấp cho quản gia về hưu khoảng 400 vạn. Sau khi tiếp quản, ngài có muốn dừng lại khoản chu cấp này không?”

Quản gia của Hạ Tiểu Hoa, không tốt nghiệp tiểu học, cứ như vậy được đi theo nàng. Thời điểm Hạ Tiểu Hoa mang theo quản gia tiến vào biệt thự Diệp gia, lão nhân kia đem sân Golf của anh biến thành vườn cỏ, khiến quản gia của anh đến trước mặt cáo trạng: “Diệp tiên sinh, vị quản gia kia thực không có thể lực, cỏ cao quá đầu cũng không có trù!”

Rõ ràng, lúc ấy dùng 200 vạn để thuê Lưu quản gia.

Hạ Tiểu Hoa lại dùng 400 vạn chu cấp cho quản gia an lão.

Thư ký nói: “Diệp tiên sinh, ngài vẫn thường uống loại cà phê đặc biệt nhập khẩu từ Brazil đã không còn, có thể đổi loại khác được không?”

“Tiếp tục dùng.” Uống trăm loại cà phê, nhưng vẫn không quên được hương vị kia.

“Mua không được, thưa ngài. Cà phê kia là Hạ tiểu thư trực tiếp mang từ nước ngoài về. Nhà cung ứng nói, sản lượng loại này cực nhỏ, chi phí chế biến cao, lại khó gieo trồng. Hạ tiểu thư là đặc biệt mua luôn cả cây cà phê, mời người chăm sóc, cho nên mới có thể cung cấp cho Hạ tiểu thư!”

Hạ Tiểu Hoa trong trí nhớ, cười rộ lên vô tâm vô phế, động cũng không động liền rơi nước mắt.

Thường thường quên đánh răng, chân vung vẩy cao hứng phần chân.

Hạ Tiểu Hoa đã muốn tràn ngập trong trí nhớ, mỗi một chỗ, mỗi một nơi, toàn bộ đều là Hạ Tiểu Hoa.

Rõ ràng nhiều như vậy, hiện diện khắp nơi như vậy, lại cảm không được.

Hạ Tiểu Hoa. Đã muốn không hề thích. Hoàn toàn nghĩa vô phản cố.

“Diệp tiên sinh, sinh nhật vui vẻ!”

“Món quà này là của danh viện A, kia là của người mẫu B, còn có kia nữa là của tập đoàn X...”

Trong văn phòng, lễ vật hỗn độn.

Nhưng lại cô đơn thiếu mất bánh ngọt hạt dẻ.

Rất quan trọng, rất quan trọng bánh ngọt hạt dẻ.

Rất muốn ăn bánh ngọt hạt dẻ, muốn đến thậm chí không tiếc da mặt dày.

Hạ Tiểu Hoa, rốt cục cũng không muốn tặng.

“Diệp Hy, cho tới bây giờ, không phải là tôi quên. Là anh, vẫn không nhớ rõ!”

“Diệp Hy, hôm nay là sinh nhật anh, tôi nói chúc sinh nhật vui vẻ! Nhưng là, sinh nhật của tôi đâu? Diệp Hy, tôi chưa từng hỏi anh, muốn qua bánh ngọt, bởi vì, anh không thể nhớ!”

“Diệp Hy, chúng ta đã trải qua ba lần kỷ niệm ngày kết hôn. Anh tặng tôi cái gì, nhớ rõ sao?”

Không thể nhớ. Rõ ràng trong trí nhớ toàn bộ là Hạ Tiểu Hoa, rõ ràng toàn bộ đều là vậy, lại không thể nhớ.

“Buông tay đi, Diệp Hy!” Hạ Tiểu Hoa quá mức nghiêm túc, còn thật sự đến nỗi ngay cả lời thô tục cũng không nói.

Dây cung trong lòng, càng ngày càng căng, làm cho người ta sợ hãi.

“Lão bản, ngài ngọc thụ lâm phong, mê đảo chúng sinh, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, móng nhỏ vừa thon lại tròn...” Hạ Tiểu Hoa hướng về phía anh nói buông tay, lại quay về phía kẻ khác nói.

Về mặt vô tâm vô phế cao hứng phần chân.

Đau đớn bén nhọn, đâm vào tận tim.

Giống nhau như đúc, Hạ Tiểu Hoa cùng là một kiểu thích, giống nhau như đúc.

Ngay cả lời kịch, đều là giống nhau.

Hạ Tiểu Hoa, thật sự là muốn thích người khác.

Thậm chí có thể tùy tiện đem bàn tay tiến vào trong lòng kẻ khác.

Thậm chí từ đầu tới cuối đều không muốn gặp lại anh.

“Diệp Hy! Tôi không có tùy tiện tiện! Tôi vẫn, đều là thật sự!” Hạ Tiểu Hoa rống rất lớn tiếng.

Chứng minh, Hạ Tiểu Hoa, là nói thật lòng.

Không phải tùy tiện tiện liền thích, là nghiêm túc, thích.

Thích người khác.

Đỏ mặt, híp mắt, mê hoặc khiến người ta thích.

Cảm giác đau âm ỉ, so với bén nhọn càng sâu hơn.

Mê người!

Thời điểm Hạ Tiểu Hoa muốn thịt bò, quả thực là, khó có thể kháng cự, mê người!

Chủ động, lớn mật, mê người!

Dùng sức đánh tay lái, đem xe tiến đến cửa lớn quốc tế Khải Thụy, chờ không được nhân viên giữ xe ra mở cửa, đã muốn nhảy lên thang máy.

Liều mạng nhấn chuông cửa: “Hạ Tiểu Hoa! Em mở cửa cho anh!”

Phiên ngoại 4: Lưu Lãng.

“Hạ Tiểu Hoa! Anh chúc phúc em!” Không nhớ là lần thứ mấy bất đắc dĩ, nói cùng một câu như vậy.

Đã sớm không hề có người trả lời.

Hạ Tiểu Hoa, sớm đã đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thanh mai trúc mã duy nhất.

Từ lúc còn rất nhỏ, rất nhỏ, đã nhận định là thanh mai trúc mã.

Toàn bộ thế giới nhiều người như vậy, cố tình, là siêu cấp nhà giàu mới nổi Hạ Tiểu Hoa.

Thô lỗ Hạ Tiểu Hoa.

Yếu ớt Hạ Tiểu Hoa.

Trên bàn công tác là tấm hình chụp chung cùng Hạ Tiểu Hoa.

Không phải khi còn nhỏ, là khi lớn về sau.

Kỷ niệm nhân ngày tốt nghiệp trung học.

Đồng nghiệp trông thấy, có chút kinh sợ.

“Thầy giáo Lưu, đây không phải là siêu cấp nhà giàu mới nổi Hạ Tiểu Hoa sao? Ngài làm sao có thể nhận thức?”

Hắn cười cười: “Quen biết đã lâu!”

“Khi nào thì quen? Xem ảnh chụp, tuổi còn rất trẻ!”

Hắn lắc đầu.

Khi nào thì quen biết? Sớm đã không thể nhớ. Chính là từ khi có trí nhớ đến nay, Hạ Tiểu Hoa đã là bộ dáng kia rồi.

Thời điểm ở vườn trẻ.

“Lưu Lãng! Người ngay cả tầm cũng không dám động, dựa vào cái gì đòi nhận phiếu bé ngoan?” Khi ốm nói.

“Đúng vậy! Nuôi được mười con tầm chính là ta!” Lợn béo nói.

“Nhưng là... Cô giáo nói, tầm cưng của ta có vẻ béo...”

“Người mới có 9 con! Phiếu bé ngoan của người hẳn là phải thuộc về ta!” Khi ốm nói.

“Lấy lá trúc đến bọc tầm cưng, thật dọa người!” Lợn béo nói.

“Nhưng là...”

“Đưa phiếu bé ngoan đây!” Khi ốm nói.

“Lưu Lãng người có bản lĩnh đừng dùng lá trúc!” Lợn béo nói.

“TMD, câm miệng, âm ỹ chết người!” Hạ Tiểu Hoa nói.

Ngang nhiên lấy lên hai con tầm duy nhất còn sót lại trong hộp, ném đến hộp của hắn.

“Hiện tại, Lưu Lãng có 11 con!”

“Người khác cho không tính!” Khi ồm nói.

“Vậy sao?” Hạ Tiểu Hoa một tay bắt lấy hộp của khi ồm, cầm lấy hai con tầm dùng sức sờ.

Khi ồm oa một tiếng khóc rung trời.

Hạ Tiểu Hoa hướng quần áo chùi vài cái: “Âm ỹ cái mông! Người giờ còn 8 con, thua!”

“Hạ Tiểu Hoa! Người cho dù giúp đỡ Lưu Lãng, hắn cũng vẫn sợ tầm cứng!” Lợn béo liều mạng che chở hộp tầm của mình.

Hạ Tiểu Hoa từ trong hộp của hắn lấy ra hai con tầm sờ chán chê, sau đó một phen túm lấy đùng quần lợn béo, không nói hai lời liền bỏ vào.

Lợn béo đứng tại chỗ, nghẹn nghiêm mặt nửa ngày, rốt cục nhìn không được oa một tiếng cũng khóc lớn.

Hạ Tiểu Hoa trở mình xem thường: “Người không sợ, người tự mình lấy ra!”

Khi ồm lôi kéo lợn béo, hai đứa một bên khóc lớn một bên nhanh chóng chạy đi.

Hạ Tiểu Hoa hướng về phía hắn, cực kỳ kiêu ngạo: “Uy! Thối tiểu quỷ! Lão nương cứu người, người TM ngoan ngoãn đem bài tập làm xong cho lão nương! Bằng không, ta uy người ăn tầm cứng!”

Thời điểm tan học, thấy được cha Hạ Tiểu Hoa cùng chủ nhiệm lớp cãi nhau: “TNND, con gái lão tử muốn phá nhà trẻ thì mặc nó, còn nói nhiều vô nghĩa lão tử không góp tiền xây trường học mới!”

Ôm một di chưa bao giờ thấy qua, một bước đi thẳng, đầu cũng chưa thềm quay lại liếc Hạ Tiểu Hoa một cái.

Hạ Tiểu Hoa ngồi trong góc, cắn kẹo que di đó đưa cho.

Hắn xông lên một phen túm trụ Hạ Tiểu Hoa: “Bài tập ta không giúp người làm! Người đêm nay đến nhà của ta, ta dạy cho người!”

Một cái kẹo que hung mãnh gõ lên đỉnh đầu hắn.

Đến buổi tối, hắn vẫn như cũ ở nhà chờ Hạ Tiểu Hoa một bộ thói nghiêm mặt không tình nguyện chạy sang làm bài tập.

Hạ Tiểu Hoa vẫn luôn là như thế, thời điểm tiểu học cũng vậy...

“Lưu Lãng lớp 3, là người phải không?” Tên nhóc thứ nhất đem xe đạp của hắn đạp đổ ở giữa đường.

“Chính là hắn, Lưu Lãng lớp 3!” Tên nhóc thứ hai giơ tay chỉ vào cái mũi của hắn.

“Kháo! Rất không vừa mắt! Dựa vào cái gì bạn gái ta nói người đẹp mắt hơn ta?” Tên nhóc thứ ba cuộn cuộn hướng một quyền về phía hắn, vừa vặn đánh vào hốc mắt.

Hắn ôm mắt đau, vịn vẹo thất lưng.

Quyền cước cứ thế ào ào rơi ở trên người.

Đám đông ven đường ồn ào vây quanh bỗng nhiên yên tĩnh lại, Hạ Tiểu Hoa cầm cặp lồng cơm cùng cái thìa nhỏ chạy vọt qua: “TMD, Lưu Lãng, người có não nhiệt cũng không thêm gọi lão nương!”

“Hạ Tiểu Hoa, rất nguy hiểm, người dừng tới đây!” Hắn dùng sức đè lại nắm tay của một tên nhóc, muốn ngăn trở Hạ Tiểu Hoa.

Hạ Tiểu Hoa một phen đẩy hắn ra, giơ cái thìa hướng lỗ mũi tên nhóc thứ nhất đánh tới: “Tránh ra một bên đừng vướng tay ta, không đánh cho tên này chảy máu mũi ta không gọi là Hạ Tiểu Hoa!”

Một hồi hỗn chiến, chưa đầy 3 phút sau, ba tên nhóc ôm lỗ mũi cuộn cuộn chảy máu chạy tung trời.

Lỗ mũi Hạ Tiểu Hoa cũng chảy ra một đường máu nhỏ: “Kháo! Người cái tên tàn phế, cứ nhiên mắt mặt để cho chúng nó đâm vào hốc mắt!”

Nói xong cầm muống nhỏ chìa vào người ta cười đến ngạo mạn.

Hắn bị cười nhạo, chỉ vào máu mũi của Hạ Tiểu Hoa, hung tợn: “Người cười cái gì? Người còn không phải đang phun máu mũi?”

Một cái muống nhỏ hung hăng đánh lên đỉnh đầu hắn.

Ngày hôm sau, lão cha của Hạ Tiểu Hoa đứng ở cửa phòng giáo vụ cùng chủ nhiệm rống: “TNND, con gái tôi đánh nhau chưa bao giờ chịu thua! Viết bản kiểm điểm cái gì? Có bản lĩnh kêu mấy tên nhóc kia chuyển trường hết đi! Con gái tôi là ham mê đọc sách, làm thơ như thế nào hả? Nói lăng nhăng thêm nữa đừng hòng bảo tôi quyên tiền cho nhà trường!”

Hạ Tiểu Hoa ngồi ở góc tường bên cạnh sờ soạn xe đạp mới mua: “Uy! Lưu Lãng! Cái này hai bánh thì đi như thế nào? Từ nay về sau ta sẽ ngồi sau theo người đến trường, có đánh nhau sẽ có thể tùy thời đến giúp!”

Luôn luôn giống nhau như đúc Hạ Tiểu Hoa, lên sơ trung, vẫn là giống nhau.

“Lưu Lãng kia đứng thứ nhất toàn trường, có khả năng sẽ được chọn đi học ở trường trung học trọng điểm!” Giáo sư A nói.

“Không có khả năng! Anh không có nghe nói sao, con trai hiệu trưởng năm nay cũng lên trung học. Trường ta năm nay tuyển sinh cũng không tốt, chỉ tiêu xét tuyển học sinh lên trường trên cũng chỉ có một!” Giáo sư B nói.

“Vài năm nay, tuyển sinh ở trường ta càng ngày càng kém, đầu tháng ba chuyển trường hơn phân nửa!” Giáo sư A nói.

“Không có việc gì, Hạ Tiểu Hoa sắp tốt nghiệp. Chờ con bé đó đi, tuyển sinh liền khôi phục!” Giáo sư B nói.

“Nhưng là chỉ có một chỉ tiêu, Lưu Lãng nhân tài tốt như vậy, không được chọn, lãng phí!” Giáo sư còn A nói.

“Trừ phi Lưu Lãng có thể ôm mấy bọc tiền giống cha Hạ Tiểu Hoa ném vào đầu hiệu trưởng, bằng không, rất khó!” Giáo sư B lại nói.

Hắn cúi đầu, liếc mạng sửa bài kiểm tra trong tay: “Hạ Tiểu Hoa, ta đã nói 10 lần rồi, nơi này phải viết là X, mới có thể tìm ra Y!”

Hạ Tiểu Hoa ngửa đầu: “Uy! Lưu Lãng! Trường trung học trọng điểm có phải hay không rất cao cấp?”

Hắn lắc đầu: “Không phải. Chỉ là trường trung học trọng điểm thì cơ hội lên đại học sẽ dễ hơn!”

“Vậy sao?” Hạ Tiểu Hoa gật đầu, hướng qua bàn giáo sư B ồn ào: “Uy! Thầy B, nhà hiệu trưởng ở đâu?”

Hắn chờ sốt ruột một buổi tối, Hạ Tiểu Hoa không có đến nhà làm bài tập.

Ngày hôm sau, giáo sư B nói: “Lưu Lãng, hiệu trưởng tìm em đến phòng làm việc, đi xem đi!”

Hiệu trưởng cười tủm tỉm nói với hắn: “Lưu Lãng, em không cần lo lắng, chuyện lên trường trung học trọng điểm học, không thành vấn đề!”

Hắn cười cười: “Hiệu trưởng, ngài chọn Hạ Tiểu Hoa đi! Dù sao chỉ tiêu cũng chỉ có một!”

Thời điểm công bố, cha Hạ Tiểu Hoa đứng ở trường học chảy lệ: “TNND, con gái ta thật có tiền đồ! Có thể vào trường trung học trọng điểm! Con gái ta thật có tiền đồ!”

Hạ Tiểu Hoa nhìn ba chữ tên mình đỏ thắm đứng đầu danh sách, há to miệng: “Nha Lưu Lãng! Người tự mình có thể thi đỗ vào trường trung học trọng điểm, sao không sớm nói với lão nương?”

Trên bảng tin là danh sách trúng tuyển vào trường trung học trọng điểm. Lưu Lãng, xếp phía dưới Hạ Tiểu Hoa, khoảng cách gần 1 cm.

Một cm mà thôi.

Gần như vậy.

Lại hóa xa xôi.

Hạ Tiểu Hoa lên trung học, ngày càng tham gia vào các hoạt động xã giao của cha nàng.

Tiệc từ thiện, nghi thức khai mạc, dạ vũ.

Xã hội thượng lưu, càng ngày càng xâm nhập vào nàng.

Buổi tối Hạ Tiểu Hoa đến nhà hần làm bài tập, càng ngày càng ít.

Rất cục có một ngày, hần đi học thêm về muộn, thời điểm đi qua biệt thự nhà Hạ Tiểu Hoa, thấy nàng đang ngồi xõm bên cạnh cửa, đồng phục trung học trên người ẩm ướt hơn phân nửa, mặt cũng đỏ bừng, chưa vào nhà.

“Tiểu Hoa, em thế nào không về nhà?”

Hạ Tiểu Hoa đứng lên, hướng một chút về phía hần cười: “TMD hỗn lão nhân lại mang a di về nhà lâu lỏng!”

Hần nhìn chằm chằm đồng phục ướt hơn phân nửa của Hạ Tiểu Hoa, bỗng nhiên có loại cảm giác quái dị.

“Tiểu Hoa, trước đến nhà của anh đi!”

“Ba mẹ anh không có nhà sao?” Hạ Tiểu Hoa nhăn nhó sắp không giống Hạ Tiểu Hoa.

Khi Hạ Tiểu Hoa được 5 tuổi, cha mẹ hần cầm cùng nàng tiếp xúc. Lão cha Hạ Tiểu Hoa khiêng bao lớn bao nhỏ, gặp qua cha mẹ hần, đem cầm đổi thành không phản đối. Lại sau đó, khiêng thêm nhiều lần nữa, đem đổi thành đồng ý.

Hạ Tiểu Hoa từ trước đến nay là không sao cả, cũng rất ít đem cha mẹ hần để vào mắt.

Đột nhiên hỏi, khiến hần sững sốt.

Hần lắc lắc đầu nói: “Không có!”

Hạ Tiểu Hoa thí diên thí diên, ở nhà hần tắm rửa, thay quần áo thể thao của hần.

Đồng phục thể dục của trường, mặc trên người Hạ Tiểu Hoa có vẻ rộng ra một vòng.

“Lưu Lăng, em đi đây! Em phải đi lấy chồng!”

Hạ Tiểu Hoa đỏ mặt thẹn thùng như vậy, đi rồi, rốt cục không trở về.

Cho dù hần đứng ở trong phòng học nhìn trần nhà ngẩn người.

Cho dù cuộc thi có thất bại.

Cho dù hần lại cùng Hạ Tiểu Hoa nói: “Tới nhà của anh đi!”

Lại không thể tới được nữa.

Thẳng đến khi hần nhịn không nổi nữa, cầm tay Hạ Tiểu Hoa nói: “Tiểu Hoa, anh thích em!”

Hạ Tiểu Hoa nghiêm mặt: “Ngưu Lang, anh nói, cảm giác thích, là cái dạng gì?” Đôi mắt nhỏ mờ mịt.

“Thích chính là thích, không có cái dạng gì!”

“Đúng!” Hạ Tiểu Hoa liều mạng gật đầu: “Thích chính là thích, đúng!”

“Tiểu Hoa! Anh là thật sự thích em!”

Nhưng đã muộn.

Khoảng cách 1 cm, đã muốn kéo xa.

Càng ngày càng xa.

Vô luận từ nay về sau, tìm bao nhiêu năm, một lần lại một lần lặp lại: “Tiểu Hoa! Anh là thật sự thích em!”

Là thật thích.

Thích mặc dù đã kết hôn, vẫn như cũ thích.

Thích mặc dù nói: “Hạ Tiểu Hoa! Anh chúc phúc cho em!”

Nói lớn tiếng như vậy, cũng vẫn như cũ, thích...

33. Phiên Ngoại 5

Phiên ngoại 5: Diệp Hy.

Dạ tiệc mừng Giáng sinh đồng thời chúc mừng lão nhân kia xuất viện, trợ lý thực hiện vô cùng xuất sắc. Hội trường rực rỡ nhất, thời gian ngắn nhất, đội hình xa hoa nhất!

Lão nhân mặt đầy hồng quang, một bộ đức hạnh khôi phục hoàn toàn, cùng tam thúc lục bá hàn huyên, thấy anh, thần nhiên liếc mắt một cái: “Người tới làm gì? Thăng con bất hiếu!”

Lão nhân này, tính tình càng ngày càng quái dị.

Hung hăng trừng mắt liếc lão nhân một cái, không hiểu sao lại phát hiện lão nhân không đến mức chán ghét giống như trong tưởng tượng.

Cau mày, lại trừng một lần.

Lão nhân giờ quả trứng muốn đánh lại đây: “Biến! Không muốn đến thì đừng đến! Không cần người giả mù sa mưa, giả hiếu thuận!”

Quả trứng vù vù bay tới, rõ ràng thấy, lại là không tránh đi, lão nhân kia một chưởng đánh đến, chạm vào cánh tay sinh đau.

Cánh tay tê rần. Khoảng trống nguyên bản vẫn chết lặng trong lòng, theo đó mà tràn ra đau.

Không nghĩ đến, ngay từ đầu mở dạ tiệc, là vì muốn chăm sóc cho lão nhân. Là vì, muốn lấy lòng Hạ Tiểu Hoa.

Hơn nửa năm trước đã lập ra một hội nghị liên tịch. Tham gia hội nghị đều là người đặc biệt quan trọng, ngày thường so với mọi người đều bận rộn hơn cả. Thật vất vả sắp xếp được thời gian, đề tài thảo luận đều là đại sự, tài liệu cơ mật đều mang ra luận đàm, cực lực thu xếp hơn nửa năm mới thành hình. Hội nghị đang tiến hành chưa được một phần ba, lại vì một lý do lông gà vỏ tỏi mà gián đoạn, hết thấy không biết tại sao lại chạy tới tham gia dạ tiệc Giáng sinh.

Đội hình quá mức xa hoa, lòng hiếu thuận khiến cho toàn bộ giới thượng lưu phải kinh động. Lại rõ ràng chỉ là lông gà vỏ tỏi.

Biết rõ là lông gà vỏ tỏi, chỉ vì một câu kia: “Diệp tiên sinh, Hạ tiểu thư thỉnh ngài có rảnh thì xem báo!”

Xem báo. Hội nghị liên tịch trọng yếu như vậy, trợ lý lại cố tình báo cáo một việc nhỏ không đáng để ý tới.

Cố tình, muốn lấy lòng Hạ Tiểu Hoa.

Đình chỉ hết thảy mọi công tác.

Không nghĩ đến, dù như vậy, cũng không muốn trở về nhà.

Nhà. Hết thảy đều là bóng dáng Hạ Tiểu Hoa.

Vẫn không giã dựa, quá mức thuận theo. Lão nhân đánh xong rồi, giờ quả trứng, lần thứ hai nhưng nửa ngày vẫn chưa có đánh xuống.

Chính là sắc mặt không tốt, thối râu tròng mắt. Bị chú ba ôm cổ, nói: “Lão Diệp! Đừng đánh! Tiểu Diệp kỳ thực rất hiếu thuận! Huy động đội hình lớn như vậy đến đón anh xuất viện!”

“Giả mù sa mưa!” Lão nhân lải nhải, quả trứng coi như có bậc thang đi xuống.

“Tiểu Diệp như thế nào lại là giả mù sa mưa? Anh làm âm ỹ không muốn sống nữa, không muốn giải phẫu, thế nào cũng phải bắt tiểu Diệp ly hôn, không cần nhà giàu mới nổi kia làm con dâu, tiểu Diệp không phải rất nghe lời, không nói gì ly hôn liền ly hôn! Đây không phải đều là vì hiếu thuận anh đâu!” Chú ba nói thao thao bất tuyệt, lại liêu mạng hướng về phía anh nháy mắt, ý bảo anh phối hợp.

Trong lòng giống như có cái gì đó vỡ ra thành từng mảnh, hướng về phía lão nhân nghiêng răng nghiêng lợi: “Không chết được, xứng đáng sống cô độc hết quãng đời còn lại!”

Tròng mắt chú ba thiếu chút nữa rớt đi ra.

Lão nhân bắt tay vào chìa chìa người anh: “Người người người! Thành bất hiếu! Cút!”

Không muốn trả lời, đẩy ra lão nhân, đến khu đồ ăn lấy rượu vang.

Đầu lưỡi thản nhiên còn sót lại vị chanh, hương vị kẹo que.

Quen thuộc giống như là rất nhiều năm trước kia, vẫn là cảm giác say nhưng lần đầu tiên ngủ được hương vị mê người như vậy.

Dùng sức nuốt một ngụm rượu vang, đầu lưỡi cay xè, có chút đau đớn.

Một chút cay đắng, theo khoang miệng tràn ra, càng ngày càng đậm, rốt cục không thể khống chế được.

Nửa giờ trước, rõ ràng nắm lấy tay của anh để trong ngực nói: “Đừng sợ! Lão nương bảo vệ anh!” Nói lớn tiếng như vậy, nói mặc danh kỳ diệu động lòng người như vậy.

Hạ Tiểu Hoa căn bản chính là sợ quỷ, lại cố tình giả bộ dũng cảm.

Dù sao, cũng luôn luôn là cô độc, không tiếc ngay cả nhà giàu mới nổi cũng không làm, ngẩng đầu nói: “Lão nương không có tiền!” Nói được đương nhiên.

Căn bản mặc kệ người bên ngoài có đau lòng hay không, vô tâm vô phế.

Hạ Tiểu Hoa thấp đầu cắn đầu gối, miệng đầy dầu mỡ, vất chân. Nhìn cô ấy như vậy, xác thực vô cùng đau lòng, muốn thực hiện nguyện vọng của cô ấy, gì cũng được.

Hứa hẹn, lại sợ hãi.

Hạ Tiểu Hoa nói: “Nói lại một lần có được hay không?” Về mặt hối hận không kịp.

Hối hận làm cho người ta sợ hãi.

“Diệp Hy, tôi ở cục dân chính chờ anh ký tên!” Mím môi, Hạ Tiểu Hoa thật sự nghiêm túc, trong ánh mắt, là tràn đầy hối hận.

Không thể.

Muộn rồi, Hạ Tiểu Hoa.

Từ lúc rất nhiều năm trước kia, bắt đầu khi đem hương vị chanh mê người kia đặt lên người anh.

Muộn rồi.

Coi nhẹ lâu lắm, đến lúc phát hiện, liền cảm thấy mê người.

Càng tiếp cận, càng mê người.

Bộ dáng ôm lấy thắt lưng, hôn anh thực mê người.

Tay nhỏ bé lạnh lẽo vươn ra thoát quần áo của anh, thực mê người.

Bộ dáng cúi đầu đem quả táo gọt trơn tru, thực mê người!

Bộ dáng uy lão nhân ăn canh, vẻ mặt không kiên nhẫn cầm muỗng nhỏ liều mạng thối thực mê người!

Muốn ăn gỏi nhưng lại không dám đi qua, trở mình ánh mắt tiểu bạch thực mê người!

Cầm điện thoại rống: “TMD Diệp Hy, lập tức cút đến bệnh viện cho lão nương!” Thực mê người!

Sợ đến đòi mạng, đem tiểu bạch kiểm vô tội ném ra khỏi xe điện ở nhà ma, thực mê người!

Liền ngay cả vừa vắt chân vừa ăn gà chiên, còn khều kẽ răng cũng thực mê người!

Hồi tưởng hết thấy, Hạ Tiểu Hoa trong trí nhớ đều thực mê người!

Vươn tay đưa ra ly rượu, ý bảo phục vụ rót đầy.

Nữ phục vụ trẻ tuổi mặc đồng phục, một bên thuận theo giờ cái chai rót rượu, một bên nhỏ giọng nhắc nhở: “Diệp tiên sinh, ngài uống nhiều rồi, để ý tửu lượng!”

Lắc lắc bình rượu trong lòng, cười đến lộ ra hai cái răng khểnh: “Diệp tiên sinh, một chai này, cơ hồ đều là ngài uống!”

Thiện ý lại ôn nhu.

Lễ phép cười cười, hòa thêm nước vào rượu, nâng chén: “Giáng sinh vui vẻ!”

Đón lễ hội, nguyên lai là như vậy.

Ngọt ngào làm cho người ta tim đập, cũng đau lòng!

Một ngụm một ngụm, uống cạn ly rượu.

Lại ý bảo rót tiếp.

Nữ phục vụ cười đến càng phát ra ôn nhu, tay rót rượu, như là lơ đãng, nhẹ nhàng chạm qua mu bàn tay của anh.

“Diệp tiên sinh, tâm tình ngài không tốt?”

Hỏi vượt quá phạm sự.

Nhú mào, cố ý buông ly rượu, lấy khăn ra lau tay.

Khăn tay dính tàn tích nước Coca, đã sớm không còn màu trắng.

Không chút do dự lấy khăn tay dính Coca lau mu bàn tay. Cảm nhận được xúc cảm mịn màng, cảm thấy Coca cũng không đến nỗi làm người ta chán ghét.

Biểu hiện quá mức rõ ràng, mặt nữ phục vụ đỏ lên, một đạo chất lỏng hiện lên ở đáy mắt, xấu hổ nhưng vẫn phải ghen ra một nụ cười nghề nghiệp: “Diệp tiên sinh, nếu ngài không ngại, tôi có thể đổi đồng sự số ba đến phục vụ ngài!”

Gật đầu. Đem ánh mắt nâng lên, không thềm liếc nữ phục vụ một cái.

Phía sau có tiếng nhẹ nhàng cười duyên.

Lễ phục màu trắng, bên trên có vẽ bảo thủ, nhưng tà váy lại xẻ thật sâu, làm cho đôi chân càng có vẻ phát ta tinh tế thon gầy.

“À! Diệp tam công tử! Thế nào đến muộn cũng không qua bàn của chúng tôi tiếp vài ly, trốn ở nơi này uống rượu đâu?” Bên cạnh lễ phục trắng vang lên một tiếng cười to sáng khoải.

“Phan lão gia, nghe thanh âm của ngài, dường như còn trung khí mười phần!” Mỉm cười, đáp lễ.

“Hảo, hảo!” Phan lão gia từ một tay kéo lễ phục trắng: “Bị bệnh một chút, ép buộc đến Mỹ lại ép buộc trở về, đi đi lại lại mất nửa cái mạng già! Sớm nên học lão Diệp nhà ta, tin tưởng chuyên gia trong nước!”

“Lão gia tử ngài an khang, có thể đến tham gia dạ tiệc, càng phát ra thân thể cường tráng mới đúng!”

“Dựa vào mỹ nhân này đây!” Phan lão gia tử vỗ vỗ mu bàn tay lễ phục trắng: “Chị gái tôi có duy nhất một đứa con gái bảo bối, ở nước Mỹ giúp tôi vui vẻ nhiều lắm! Hôm nay đi theo về nước, nhân thể giới thiệu với cậu!”

Phan lão gia tử chỉ vào người anh: “Nha đầu, đây là Diệp tam công tử của tập đoàn Diệp thị. Không cần lão nhân ta giới thiệu, cháu hàng ngày đọc tạp chí Danh viện đều thấy rồi!”

Lễ phục trắng tinh xảo, hai má phiem hồng, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Cậu hai!”

Dịu dàng mà trong veo, còn mang theo ý tứ làm nũng, vừa nghe đã biết chính là khuê nữ được gia giáo cẩn thận.

Đột nhiên muốn nhú mày, nhin xuống, hướng lễ phục trắng cười cười, bất động thanh sắc.

“Lão Diệp từng đi Mỹ cũng đã gặp qua khuê nữ này nhà tôi, rất yêu thích, nhắc tới muốn khuê nữ làm con dâu, nhưng là cuộc đời không được như mong muốn!” Phan lão gia tử buông tay lễ phục trắng, hướng nàng đẩy sát đến bên người anh.

“A, đứng như thế này, ngoại hình quả thực là tương xứng!”

Lễ phục trắng cúi đầu, lộ ra gáy tinh tế trắng nõn, thẹn thùng cười khẽ, giống như chuyện này thủy chung cùng nàng không quan hệ.

Anh im lặng suy nghĩ, một lần nữa giơ lên ly rượu, hướng lễ phục trắng lắc lắc, chỉ vì xã giao.

Trong ánh mắt lễ phục trắng giống như có dòng nước chảy qua, sáng ngời mang theo mê hoặc.

“Diệp tam công tử, khuê nữ này nhà tôi da mặt mỏng, nhưng quả thật là vì cậu nên mới trở về. Đáng thương cho lão già như tôi, mời mấy năm trời mà nó đâu có chịu về, cậu vừa xuất hiện, nó đã tự động tự giác trở lại.” Phan lão gia tử vỗ vỗ bả vai anh, một bộ làm như đang nói chuyện vui đùa.

“Chúc mừng a, cháu rể! Rốt cuộc ly hôn, trở thành người đàn ông độc thân rồi! Nay ly hôn thật sự là đúng thời điểm!”

Sắc mặt anh căng thẳng, ngừng cổ lại uống cạn ly rượu trong tay.

Khóe mắt Phan lão gia tử nhú lại, cười đến thỏa mãn: “Cháu rể, lão già này nói chuyện trực tiếp, cậu đừng trách móc. Nhà giàu mới nổi cho dù có tiền, thủy chung vẫn chỉ là nhà giàu mới nổi. Mấy năm nay ở Diệp gia, nháo chuyện làm cho thiên hạ chê cười không ít, lão Diệp cũng coi như là tức giận đủ, thể diện của Diệp gia coi như cũng quẳng theo. Cháu rể, cậu cũng nên tìm một người xứng đáng đi là vừa! Nhà giàu mới nổi trừ bỏ tiền, có thể biết cái gì? Cháu rể à, cậu không phải chỉ cần môn đăng hộ đối, phải cần có người nói chuyện tình cảm, nói chuyện nhân sinh!”

Rượu vang trong tay, đầy tràn, lại xử lý.

Nhà giàu mới nổi trừ bỏ tiền, Hạ Tiểu Hoa còn nói: “Diệp Hy, tôi không yêu anh! Thật sự không yêu!”

Nhà giàu mới nổi trừ bỏ làm trò cười, Hạ Tiểu Hoa còn nói: “Diệp Hy, anh thật sự nên một lần nghe lời lão Diệp!”

Nhà giàu mới nổi trừ bỏ tự tán dương, Hạ Tiểu Hoa còn nói: “Diệp Hy, Khả Nhạc cô ấy không giống tôi. Tính tình cô ấy tốt lắm, không nói lời thô tục, kính già yêu trẻ, còn thực sự biết chăm sóc người khác!”

Hạ Tiểu Hoa làm sao có thể như vậy?

Làm một nhà giàu mới nổi cũng không đúng cách, cố tình lại nói chuyện tình cảm, nói chuyện nhân sinh.

Hạ Tiểu Hoa bắt nạt thẳng nhóc bé, đem tiểu bạch kiểm đẩy xuống xe điện, nhưng không có cười nhạo, coi thường người bán hàng rong.

Hạ Tiểu Hoa chọc phiền toái đồng lớn đồng bé tuần san bát quái, mấy năm nay đi theo phía sau môn cô ấy thu dọn cục diện rồi rắc còn chưa thiếu cái gì, cố tình lại không có nghe Hạ Tiểu Hoa nói một câu Diệp gia, nói: “Tôi là Diệp phu nhân!”

Hạ Tiểu Hoa cũng chỉ nói: “Lão nương TMD là nhà giàu mới nổi!”

Đến sau đó, không nói như vậy nữa, chỉ có thể cúi đầu: “Tôi không có tiền!” Đại đột rõ ràng cho cô ấy nguyện vọng, cũng không hiểu được phải đưa tiền đem về. Ngay cả nhà giàu mới nổi cũng làm không được nữa!

Hạ Tiểu Hoa, làm sao có thể như vậy?

“Cháu rể a, ly hôn xong rồi, nhà giàu mới nổi tuy có tiền, nhưng thủy chung cũng chỉ dọa người!”

“...” Anh há miệng, còn chưa kịp lên tiếng, đã có một thanh âm vang lên sau lưng, đặc biệt lớn giọng: “Ai nói con dâu nhà tôi dọa người?”

Lão nhân chống quải trượng, đứng thẳng tắp.

“Con dâu nhà tôi có một cái túi xách Hermes duy nhất toàn cầu, cô có sao?” Lão nhân cười đến đặc biệt hòa ái dễ gần nhìn lễ phục trắng.

Lễ phục trắng mở to mắt, lắc lắc đầu.

“Con dâu nhà tôi mua được du thuyền giả cổ loại tốt nhất đưa cho chồng nó, cô có sao?” Vẫn như cũ cười đến hòa ái dễ gần.

Lễ phục trắng càng phát ra ngây dại, không còn sức lắc đầu nữa.

“Con dâu nhà tôi mua Mercedes-Benz theo đuổi đại minh tinh, cô có thể sao?” Càng phát ra hòa ái dễ gần.

Ánh mắt lễ phục trắng đã muốn mở tròn.

“Con dâu nhà tôi cấp cho 8 trợ lý, mỗi người một BMW chạy chơi, cô làm được sao?” Hòa ái dễ gần cực hạn.

Mắt lễ phục trắng đã muốn phiếm hồng.

“Con dâu nhà tôi dùng Porsche ra chợ mua đồ ăn tươi cho quần gia, cô...”

Lễ phục trắng “Oa—!” một tiếng, rớt nước mắt chạy đi.

Phan lão gia tử râu vênh thật cao: “Hong! Lão Diệp! Ông hong rồi!”

Lão nhân đứng thẳng sống lưng, đầy uy nghiêm, sau lưng cũng tản ra kim quang.

Anh dùng sức đánh giá lão nhân, thấy ông ấy quả thật không đến mức chán ghét.

“Ai là con dâu ông?” Anh khinh thường hừ hừ.

Lão nhân lại hướng anh vùng quải trượng: “Đứa nhỏ kia tục thành cái loại đức hạnh ấy, thân phận, gia thế, bối cảnh, học thức, nhân phẩm, tướng mạo không xứng với Diệp gia ta, còn không phải do cái tên bất hiếu nhà người cưới về? Đứa nhỏ kia cho dù tục muốn chết, cũng là chuyện của Diệp gia, bao giờ đến lượt người ngoài gào to?”

Quải trượng lại vùng tới, đánh vào cánh tay sinh đau.

“Ba!” Một tiếng.

Tục muốn chết, cũng là chuyện của Diệp gia.

Diệp gia.

Nhưng là, muộn rồi.

Hạ Tiểu Hoa nói, muộn rồi, Diệp Hy.

Lão nhân một gậy này đánh thật mạnh, hướng về phía anh sững sờ: “Thằng bất hiếu, người thế nào lại không tránh?”

Anh vặn vẹo thân mình, hướng bên ngoài hội trường chạy đi.

Một gậy của lão nhân đánh đến, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót lợi hại.

Lên xe. Lái xe quen thuộc hỏi: “Diệp tiên sinh, về nhà sao?”

Nhà.

Anh lắc đầu: “Đi tìm Hạ Tiểu Hoa!”

“Diệp tiên sinh, ngài uống say?” Lái xe cẩn thận hỏi.

Đầu thực choáng váng, từ từ nhắm lại hai mắt, dùng sức rống: “Tôi muốn Hạ Tiểu Hoa!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-dau-hang-di>